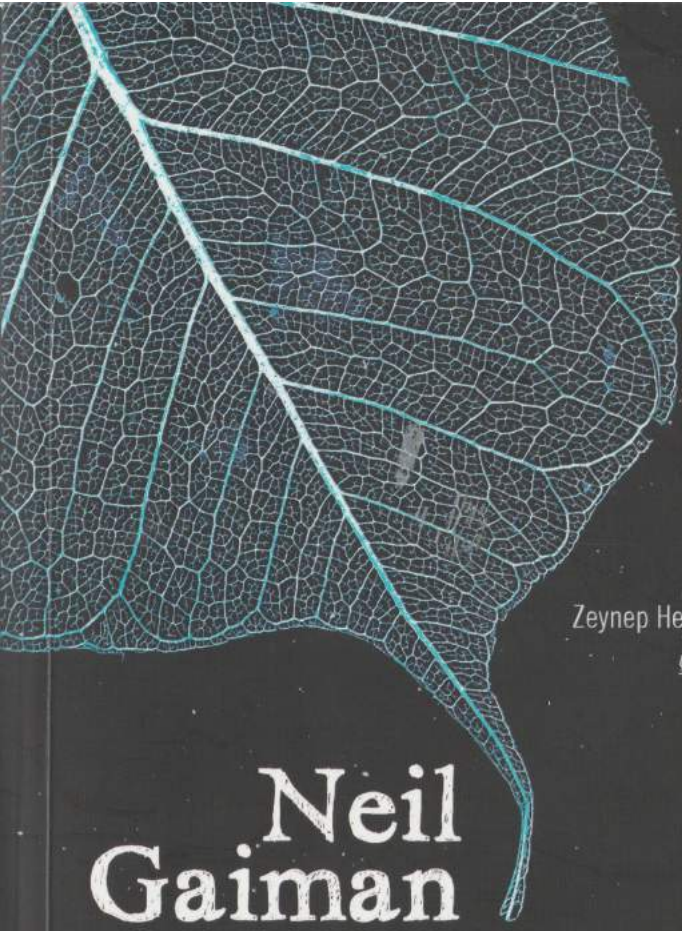

Zeynep Heyzen Ateş
çevirisiyle

Neil Gaiman

Kırılgan Şeyler

Öyküler ve Mucizeler

ithaki

Neil Gaiman, 1960 yılında İngiltere'de doğdu. Bugüne kadar pek çok fantastik roman ve çizgi roman yazmıştır. *Sandman* serisi, *Yıldız Tozu, Amerikan Tanrıları, Kıyamet Gösterisi, Yokyer* ve *Koralin ve Gizli Dünya* yazarın öne çıkan eserlerinden başlıcalarıdır. Hugo, Nebula, Bram Stoker ve Newbery Medal gibi pek çok ödül kazanan yazar, hayranları tarafından edebiyat dünyasının 'rock yıldızı' olarak görülmektedir. Hâlâ 1.80 boyundadır ve siyah tişörtler giymektedir.

Kırılgan Şeyler
Öyküler ve Mucizeler
Neil Gaiman

Orijinal Adı: *Fragile Things*

İthaki Yayınları - 1075

Yayın Koordinatörü: *Tuğçe Nida Sevin*
Yayına Hazırlayan: *Yankı Enki*
Düzelti: *Alican Saygı Ortanca*
Kapak Tasarımı: *Şükrü Karakoç*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Özge Boz*
1. Baskı, Şubat 2016, İstanbul

ISBN: 978-605-375-524-1

Sertifika No: 11407

Türkçe çeviri © Zeynep Heyzen Ateş, 2016
© Neil Gaiman, 2006
© İthaki, 2016

OZ

Bu eserin tüm hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Neil Gaiman

KIRILGAN ŞEYLER

ÖYKÜLER VE MUCİZELER

Çeviren
Zeynep Heyzen Ateş

İÇİNDEKİLER

Giriş	9
Zümrüt Dosya	13
Peri Dansı	43
Koltuğa Ekim Oturduğunda	47
Gizli Oda	65
Vahşi Arzuların Gecesinin Gizli Evindeki Yüzü Olmayan Kölelerin Yasak Gelinleri	71
Uslu Çocuklar Ödülü Hak Eder	91
Anılar Denizinde Yolculuk	97
Kapanış Saati	103
Vahşetin Çağrısı	121
Acı Kahve	125
Ötekiler	153
Hatıralar ve Hazineler	159
Bayan Finch'in Kayboluşu Vakasındaki Gerçekler	181
Tuhaf Küçük Kızlar	205
Harlequin Valentine	215
Kilitler	229
Susan'ın Sorunu	235
Talimatlar	247
Hayat Hikâyem	253
Vampir Tarot Destesinden On Beş Kart	259
Besleyenler ve Yiyenler	271
Hastalık Ustasının Hastalığı	285
Her Şey Bittiğinde	291
Golyat	295
Tulsa Oklahoma ve Louisvılle Kentucky Arasında Bir Yerlerde Greyhound Otobüsünde Unutulmuş Ayakkabı Kutusunda Bulunan Günlüklerden Sayfalar	313
Partilerde Kızlarla Nasıl Konuşulur?	321

Uçan Dairelerin Geldiği Gün 339
Güneş Kuşu 343
Alaaddin'i İcat Etmek 369
Vadinin Hükümdarı 375

Sonsöz 435

Bu sanatın ustaları

Ray Bradbury,
Harlan Ellison
ve
Robert Sheckley'ye.

GİRİŞ

"Ahlaki sorumluluklardan kaçınılarak geçirilmiş bir hayattansa kırılgan şeyler uğruna tüketilmiş bir hayatı tercih ederim."

Bu sözler rüyamda yankılandı ve kime hitaben söylendiklerini veya ne kastedildiğini tam anlamasam da uyanır uyanmaz onları bir kenara not ettim.

Sekiz yıl önce bu hikâyeler ve hayaller kitabını tasarlarken planım İnsanlar Kim Olduğumuzu Bilmeli, Bir Zamanlar Buradaydık adını verdiğim bir hikâye kitabı hazırlamaktı. Art Spiegelman'ın *In The Shadow of No Towers* kitabında güzel, renkli bir röprodüksiyonunu bulabileceğiniz bir "Little Nemo" konuşma balonundan esinlenmiştim. Hikâyeler türlü türlü şaibeli tip tarafından anlatılacaktı, hayatlarını açıklayacak, bir zamanlar kim olduklarından, bir zamanlar burada olduklarından bahsedeceklerdi. On iki kişi, on iki hikâye. Fikir buydu ama gerçek hayat devreye girdi, bu fikri bozdu. Burada okuyacağınız hikâyeleri yazmaya başladığımda ve anlatılmaları gereken dil belirginleştiğinde bazıları birinci tekil şahısta sunulan hayat hikâyeleri olarak kaldı ama diğerleri farklıydı. Hikâyelerden biri, yılın aylarının ağzından anlatmayı seçişime dek belirginleşmeyi reddetti, bir diğeri kimlikle ilgili öyle ufak ama etkili değişiklikler getirdi ki üçüncü tekil şahısta anlatılması gerekliydi.

Nihayet kitabın malzemesini bir araya getirmeye başladım, önceki isim artık uygun olmadığından ne ad verece-

ğime kafa yordum. One Ring Zero'nun *As Smart As We Are* cd'si böyle bir zamanda geldi ve rüyadan uyanırken yanımda getirdiğim kelimeleri söylediklerini duydum. *Kırılgan Şeyler* sözünden ne anladığımı çözmeye çalıştım.

Kısa öykülerden oluşan bir kitaba yakışan bir addı. Kırılganlıkların sonu yok. İnsanlar çabucak kırılıyor, rüyaları ve kalpleri de...

ZÜMRÜT DOSYA

Bu hikâye, arkadaşım Michael Reaves'in John Pelan'la birlikte editörlüğünü üstlendiği *Baker Sokağı'na Düşen Gölgeler* adlı antoloji için yazılmıştı. Michael, ne istediğini şöyle özetliyordu: "Sherlock Holmes, H.P. Lovecraft'ın dünyasıyla tanışıyor." Hikâyeyi yazmayı kabul ettim ama bu kurgunun pek de doyurucu olmayacağını tahmin ediyordum. Sherlock Holmes'ün dünyası mantığa dayanır, çözümlere şeref bahşeder; Lovecraft'ın yaratıklarıysa öylesine mantık dışıdır ki denge, hikâyeye yedirilen gizem unsuruyla sağlanır. Bu iki unsuru birleştiren bir hikâye anlatacaksam hem Lovecraft'ın hem Sir Arthur Conan Doyle'un hakkını vermenin bir yolunu bulmalıydım.

Çocukken Philip José Farmer'ın romanlardan düzinelerce karakteri aynı dünyada bir araya getirdiği "Wold Newton" hikâyelerine bayılırdım ve arkadaşlarım Kim Newman ile Alan Moore'un *Dracula Günlükleri* ve *The League of Extraordinary Gentlemen* serilerinde kendi "Wold Newton"larını inşa edişlerinden büyük tat aldım. Eğlenceliye benziyordu. Acaba ben de yapabilir miydim?

Kafamda tasarladığım hikâyeyi oluşturan parçalar umduğumdan çok daha başarılı bir biçimde yerli yerine oturdu. (Yazmak yemek yapmaya benzer. Bazen ne yaparsanız yapın kek hamuru kabarmaz ve bazen kek tahmin ettiğinizden çok daha lezzetli olur.)

"Zümrüt Dosya" Ağustos 2004'te En iyi Kısa Öykü dalında Hugo Ödülü'nü kazandı; bunu hâlâ büyük bir gururla hatırlıyorum. Ayrıca kendimi bulmama da katkıda bulundu; ertesi yıl, Baker Street Irregulars*'taki yerimi almıştım.

* Sherlock Holmes tutkunlarının oluşturduğu grup. –çn

ZÜMRÜT DOSYA*

1. YENİ ARKADAŞ

AVRUPA'NIN KRALLARI VE KRALİÇELERİ KARŞISINDA HÜNERLERİNİ SERGİLEYİP KOMEDİ İLE TRAJEDİYİ BİRLEŞTİREN MUHTEŞEM DRAMATİK PERFORMANSLARIYLA ALKIŞLARINI, İLTİFATLARINI TOPLADIKLARI NEFES KESİCİ AVRUPA TURNESİNDEN YENİ DÖNEN STRAND OYUNCULARI, NİSAN AYINDA KISA SÜRELİĞİNE DRURY YOLU'NDAKİ KRALİYET TİYATROSU'NDA İKİZ KARDEŞİM TOM! KÜÇÜK MENEKŞE SATICISI İLE GÖZ DOLDURAN TARİHİ BİR DESTAN OLAN YÜCE ESKİLERİN DÖNÜŞÜ GİBİ HER BİRİ TEK PERDELİK OYUNLARI İZLEYİCİLERLE BULUŞTURACAKLAR. BİLETLER BİLET GİŞESİNDE SATIŞTA.

Akıl almaz olduğu içindi sanırım. Hani, insanın içine işleyen şeylerin nedeni bilinmez bir haşmeti vardır ya! Belki de rüyalara özgü o tuhaf gizem gibi...

Lütfen beni affedin, niye boş konuşuyorsam böyle! Belagat sanatıyla aram pek yoktur.

Onunla, sığınacak bir yer aradığım sırada tanıştık. Yeni bir eve ve evin masraflarını paylaşacak birine ihtiyacım vardı. Ortak bir arkadaş tanışmamıza vesile oldu. St. Barts'taki kimya laboratuvarındaydık. "Bakıyorum Afganistan'day-

* Sir Arthur Conan Doyle'un Türkçeye *Kızıl Dosya* olarak çevrilmiş *A Study in Scarlet* adlı ilk Sherlock Holmes romanına gönderme. –çn

mışsınız." Aynen böyle demişti bana ve ben, ağzım bir karış açık kalakalmıştım. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

"Çok etkileyici," dedim.

"Pek sayılmaz," dedi, ileride ev arkadaşım olacak beyaz laboratuvar önlüklü yabancı. "Kolunuzun duruşu yaralandığınızı gösteriyor, sıradan bir yara olmadığı aşikâr. Bronzlaşmışsınız. Ayrıca sizde asker havası var ve İmparatorluk'ta bir askerin bronzlaşacağı kadar güneş altında kalıp omzunuzdaki gibi bir yara alabileceği pek fazla yer yok. Yaranızın biçimine bakarsak ve Afgan mağara adamlarının geleneklerini düşünürsek, sanırım size işkence yapılmış."

Böylesine bir mantık dizgesine oturtulduğunda, açıkçası, saçmalık derecesinde kolay tahminlerdi. (İyi de bir kere açıklandıktan sonra hep öyle değil midir!) Öylesine yanmıştım ki derim fındık kabuğu rengine dönmüştü. Ayrıca gözlemlerinde haklıydı, bana işkence yapmışlardı.

Afganistan'ın tanrıları da, insanları da vahşiydi. Ne Whitehall... ne Berlin, ne de Moskova tarafından yönetilmek istiyorlardı ve sağduyunun sesini dinlemeye hazır değildiler. Savaşa katılmak üzere --* Birliğin savaştığı tepelere gönderildim. Tepelerde, dağlarda savaşırken koşullarımız eşitti; çatışmalar karanlık mağaralara kaydığındaysa mücadele boyumuzu aştı, kendimizi debelenip durduğumuz bir bataklığın içinde bulduk.

Yeraltı gölünün ayna gibi parlayışını, gözlerini açıp kapayarak suyun derinliklerinden çıkan yaratıkla sudan çıkışına eşlik eden fısıltıları ve dev bir sineğin vızıltısını andıran tıslamalarını hiç mi hiç unutmayacağım.

Hayatta kalmam tam bir mucizeydi ama nasıl olduysa başardım ve sinirlerim altüst olmuş halde İngiltere'ye döndüm. Kan emici yaratığın ağzının değdiği yerde, şimdi yaralı olan omzumun üzerinde sonsuza dek beyaz bir iz kalacaktı.

* Gaiman, isim vermemeyi tercih etmiş. –çn

Bir zamanlar vurdumduymaz serserinin tekiydim, şimdiyse dünyanın altındaki dünyadan duyduğum panikle özdeş derin korku haricinde hiçbir şeyim yoktu. Yine de metroya binip yeniden yeraltına inmektense ordunun bana ödediği maaşın iki üç kuruşunu faytona bayılmaya razıydım.

Londra'nın sisi ve karanlığı beni kucaklamış, bana huzur vermişti ama kiraladığım ilk odayı geceleri çığlık attığım için kaybettim. Afganistan gerilerde kalmıştı, artık orada değildim.

"Uyurken çığlık atıyorum," dedim ona.

"Ben de horluyormuşum," dedi. "Ayrıca çalışma saatlerim düzensizdir ve hedef alıştırması yapmak için şömine rafını kullanırım. Müşterilerimle buluşmak için oturma odasına ihtiyacım olacak, bencilim, mahremiyetime önem veririm ve çabuk sıkılırım. Bunlar sizin için sorun olur mu?"

Gülümsedim, başımı iki yana sallayıp elimi uzattım. Tokalaştık.

Bizim için Baker Sokağı'nda bulduğu ev, iki bekâr erkeğe yeter de artardı bile. Mahremiyetine önem verdiğini söylediği için ne iş yaptığını sormaktan özellikle kaçındım. Yine de merakım çelinmişti. Günün her saati ziyaretçisi olurdu ve ziyaretçileri geldiklerinde oturma odasını ona bırakıp odama çekilir, arkadaşımla ne gibi bir işleri olduğunu anlamaya çalışırdım: Tek gözü kemik beyazı, solgun tenli kadın, seyyar satıcıları andıran ufak tefek adam, kadife ceketli zengin züppe ve diğerleri. Kimileri sıkça gelirdi, kimileri tek bir kez gelip onunla konuştuktan sonra canları sıkılmış veya tatmin olmuş şekilde çekip giderlerdi.

Ev arkadaşım benim için tam bir muammaydı.

Bir sabah ev sahibemizin hazırladığı mükellef kahvaltımızı ediyorduk ki arkadaşım bahsi geçen hoş hanımı çağırmak için çanı çaldı. "Dört dakikaya kalmadan bir beyefendi

bize katılacak," dedi ona. "Masaya bir tabak daha koyabilir misiniz?"

"Hemen hallediyorum, ızgaraya birkaç sosis daha yerleştireyim," dedi kadın.

Arkadaşım gazetesini okumaya döndü. Büyük bir sabırla açıklama yapmasını bekledim. Sonunda sabrım tükendi. "Katiyen anlamıyorum. Dört dakika sonra birinin bizi ziyarete geleceğini nereden bilebilirsin? Ne telgraf geldi ne herhangi bir mesaj!"

Yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle baktı bana. "Az önce sokaktan geçen at arabasının gürültüsünü duymadın mı? Yaklaşırken yavaşladı, belli ki şoför kapıyı belirlemeye çalışıyordu, sonra hızlandı ve bizi geçip Marylebone Yolu'na saptı. Tren istasyonuna veya balmumu müzesine giden yolcuları indiren at arabaları ve faytonlar yüzünden sokağa her zaman kaos hâkimdir. Fark edilmek istemeyen biri için ideal bir karmaşa. Oradan buraya yürümek en fazla dört dakika sürer..."

Cep saatini kontrol ettiği sırada merdivenden ayak sesleri geldi.

"İçeri gel Lestrade!" diye seslendi. "Kapı açık, ızgaradaki sosislerin de birazdan hazır olur."

Lestrade olduğunu varsaydığım adam kapıyı açtı, içeri girdikten sonra dikkatlice arkasından kapadı. "Aslında yememeliyim," dedi. "Ama doğruyu söylemek gerekirse bu sabah siftah yapma fırsatım olmadı. Midemin o sosislerin birkaçını büyük bir mutlulukla karşılayacağına eminim." Önceden de ziyarete geldiğini gördüğüm, tavırları tefrikalardaki seyyahları hatırlatan ufak tefek biriydi.

Arkadaşım konuşmaya başlamadan önce ev sahibemizin odadan çıkmasını bekledi. "Belli ki ulusal güvenliği tehdit eden kritik bir durumla karşı karşıyayız."

"Yıldızlar aşkına!" dedi, beti benzi atan Lestrade. "Yoksa

şimdiden duyuldu mu? Lütfen duyulmadığını söyle." Tabağını sosis, tütsülenmiş balık, balıklı pilav ve kızarmış ekmek dilimleriyle tepeleme doldurduğu sırada elleri hafifçe titriyordu.

"Elbette hayır," dedi arkadaşım. "Ama bunca yılın ardından at arabanın tekerleklerinin çıkardığı sesi tanıyorum: Titreşen bir sol majör ve tiz bir do. Ayrıca Scotland Yard'dan Müfettiş Lestrade, Londra'nın yegâne danışman dedektifine gelirken görülmeyi göze alamayacağı halde ve üstelik kahvaltısını bile etmeden geliyorsa o zaman bu, sıradan bir vaka olamaz. Demek ki üst seviyeden isimleri içeren ve ulusal güvenliği ilgilendiren bir mesele."

Lestrade, çenesine akan yumurta sarısını peçetesiyle sildi. Gözlerimi ondan alamıyordum. Kafamdaki polis müfettişi imajına hiç uymuyordu. Ama zaten arkadaşımın da kafamdaki danışman dedektif imgesiyle örtüştüğü söylenemezdi. Hoş, danışman dedektifin ne olduğunu bildiğim söylenemezdi ya...

"Belki bu konuyu baş başa konuşmalıyız," dedi, göz ucuyla bana bakan Lestrade.

Arkadaşımın suratında müstehzi bir tebessüm belirdi ve sadece kendisinin anladığı bir esprinin tadını çıkarırken yaptığı gibi başını hafifçe yana eğdi. "Saçmalık!" dedi. "İki akıl, bir akıldan üstündür ve birimize söylenen ikimize söylenmiş sayılır."

"Eğer rahatsız ediyorsam..." diye bir şeyler geveleyecek oldum ama elini kaldırıp beni susturdu.

Lestrade, omuz silkti. "Bana göre hava hoş!" dedi kısa bir tereddüdün ardından. "Vakayı çözersen işimi elimde tutarım, çözemezsen işsiz kalırım. Gerisi sana kalmış, işleri nasılsa daha da kötüleştiremezsin."

"Tarihin bize öğrettiği bir şey varsa o da işlerin her zaman daha kötüye gidebileceğidir," dedi arkadaşım. "Shoreditch'e ne zaman gidiyoruz?"

Lestrade, çatalı elinden düşürdü. "Ne kadar kötüsün!" diye bağırdı. "Burada durmuş her şeyi bildiğin halde benimle dalga geçiyorsun! Kendinden utanmalısın..."

"Bir şey bildiğim yok, sadece tahmin yürütüyorum. Beni affet ama bir polis müfettişi odama çizmelerinde, paçalarında hardal sarısı çamur lekeleriyle girerse elbette yakın zamanda Londra'da hardal rengi kile rastlanan tek yer olan Shoreditch'deki delik deşik Hobbs Yolu'ndan geçtiğini varsayarım."

Müfettiş Lestrade utanmış gibiydi. "Sen böyle söyleyince fazlasıyla bariz görünüyor," dedi.

Arkadaşım tabağını hafifçe ittirdi. "Elbette öyle," dedi kibarca gülümseyerek.

Faytona binip East End'e gittik. Aracını getirmek için Marylebone Yolu'na çıkan Müfettiş Lestrade bizi baş başa bırakmıştı.

"Ne yani, gerçekten danışman dedektif misin?" diye sordum.

"Londra'daki veya belki dünyadaki tek danışman dedektif," dedi arkadaşım. "Vakaları kabul etmem, bunun yerine danışmanlık yaparım. Diğerleri içinden çıkamadıkları problemleriyle bana gelir, olup biteni anlatır ve bazen bulmacayı çözmeyi başarırım."

"Öyleyse ziyaretine gelenler..."

"Genelde polis memurları veya bizzat dedektifler, evet."

Güneşli bir sabahtı, derken hoş bir çiçekçinin yüzündeki çıbanlar gibi Londra'yı kuşatmış haydutların yuvası olan St. Giles varoşlarına ulaştık ve güneş kayboluverdi. Bozuk yollardan geçerken aracımız sarsılıp duruyordu.

"Seninle gelmemi istediğine emin misin?" diye sordum.

Arkadaşım yanıt vermek yerine gözlerini bana dikti. "İçimden bir his..." diye söze başladı, "İçimden bir his bir arada olmamız gerektiğini söylüyor. Geçmişte veya gele-

cekte, hangisi olduğuna emin değilim, omuz omuza iyi bir savaş vermişiz gibi. Mantığın sesine kulan veren biriyimdir ama iyi bir refakatçinin kıymetini bilirim ve daha ilk bakışta sana güvenebileceğimi anlamıştım. Evet, seni yanımda istiyorum." Yanaklarım kızardı ve belki manasız bir şeyler söylemişimdir. Afganistan'dan döndüğümden beri ilk kez kendimi önemli hissetmiştim.

2. Oda

VICTOR'S VITAE! ENERJİ DOLU BİR SIVI! BACAKLARINIZDA VEYA ALT TARAFLARINIZDA CANSIZLAŞMA MI VAR? GENÇLİK GÜNLERİNİZİ ÖZLEMLE Mİ ANIYORSUNUZ? TENSEL ZEVKLER ÇOK GERİLERDE KALDI, UNUTULUP GİTTİ Mİ? *VICTOR'S VITAE*, CANLILIĞINI KAYBETMİŞ YERLERİMİZE HAYAT VERECEK. İHTİYAR BİR SAVAŞ ATI BİLE YENİDEN GURURLU BİR AYGIRA DÖNÜŞEBİLİR! ÖLÜLERE HAYAT VERMEK: ESKİ BİR AİLE TARİFİ İLE MODERN BİLİMİN BİRLEŞİMİ. *VICTOR'S VITAE*'NİN NE KADAR ETKİLİ OLDUĞUYLA İLGİLİ YEMİNLİ İFADELERİ OKUMAK İSTERSENİZ 1B CHEAP SOKAĞI, LONDRA ADRESİNDEKİ V. VON F. ŞİRKETİNE YAZIN.

Shoreditch'teki adi bir pansiyona gelince durduk. Kapıda polis nöbet tutuyordu. Lestrade'ın adını söylediğinde resmi selam veren polis memuru içeri girmemizi işaret etti. Ben hemen girmeye yeltendim ama arkadaşım kapının eşiğinde durdu, paltosunun cebinden bir büyüteç çıkardı. Ayakkabıların tabanına yapışan çamurları temizlemek için kullanılan dökme demirdeki çamuru inceledi, işaret parmağıyla kontrol etti. Ancak tatmin olduğunda içeri girmemize izin verdi.

Üst kata çıktık. Kapının önünde duran iki iri yarı polis suçun hangi odada işlendiğini ele veriyordu.

Lestrade, başıyla çekilmelerini işaret etti. İçeri girdik.

Önceden de belirttiğim gibi mesleğim yazarlık değil. Kelimelerin kifayetsiz kalacağını bildiğim için gördüğüm manzarayı tarif etmekte tereddüt ediyorum. Yine de madem anlatmaya başladım, devam etmeliyim. Cinayet, stüdyo tipi dairede işlenmişti. Ceset veya cesetten kalanlar hâlâ odada, yerdeydi. İlk gördüğüm kurbanın göğsünden ve boğazından dışarı saçılmış, yeşil tonlarındaki sıvılardı. Yerdeki kilim kana bulanmış ve yeşil kusmuk, duvar kâğıdına kadar sıçramıştı. Bir an için karşımdakinin zümrüt rengiyle sanat yapmaya karar veren boktan bir sanatçının eseri olduğunu hayal ettim.

Başımı kasap tezgâhındaki tavşan gibi ikiye yarılmış cesede yeniden çevirdiğimde sanki aradan yüzlerce yıl geçmişti. Gördüklerime bir anlam vermeye çalıştım. Şapkamı çıkardım, arkadaşım da aynısını yaptı.

Diz çöküp cesedi inceledi, çizikleri ve derin kesikleri kontrol etti. Sonra büyütecini çıkarıp duvarın dibine gitti. Kurumuş lekelere baktı.

"Lekeleri çoktan incelettik," dedi, müfettiş Lestrade.

"Demek öyle..." dedi arkadaşım. "Peki, ne sonuç çıkardınız? Bence şurada bir kelime yazılı."

Lestrade, arkadaşımın yanına gidip duvara baktı. Gerçekten de bir kelime yazılıydı orada, yeşilimsi kanla büyük harflerle, sararmış duvar kâğıdına yazılmıştı. Lestrade'ın kafa hizasının azıcık üstünde kalıyordu. "R-A-C-H-E?" dedi, harf harf okuyan Lestrade. "Belli ki Rachel yazacakmış ama yarım kalmış. Demek ki aramamız gereken kişi bir kadın..."

Arkadaşım hiçbir şey söylemedi. Cesedin yanına gitti önce; bir sağ sonra sol eline baktı. Parmak uçları temizdi.

"Kelimenin, buradaki mavi kanlı beyefendi tarafından yazılmadığını kesin olarak söylemek mümkün..."

"Şeytan aşkına, niye böyle dedin?"

"Sevgili Lestrade, lütfen beynimi hafife alma. Cesedin sıradan bir erkeğe ait olmadığı belli. Kanının rengi, uzuvlarının hali, gözleri, yüzündeki ifade, bütün bunlar kraliyet kanına işaret ediyor. Hangi soylu kan olduğunu söyleyemesem de onun bir vâris ya da hayır, taht yolunda ikinci sıradaki bir prens olduğu yönünde tahmin yürütebilirim... Alman prensliklerinden birinden."

"Inanılmaz!" Lestrade kısa bir tereddüdün ardından devam etti: "Karşındaki Bohemya Prensi Franz Drago. Majesteleri Victoria'nın davetlisi olarak burada, Albion'daydı. Hava değişikliği ve ufak bir tatil için gelmişti..."

"Tiyatrolar, fahişeler ve kumar masaları için yani."

"Öyle diyorsan..." Lestrade, suratını buruşturdu. "Rachel denen kadınla bize iyi bir ipucu vermiş oldun. Gerçi onu tek başımıza da bulabilirdik."

"Hiç şüphesiz," dedi arkadaşım.

Odayı biraz daha inceledi, çizmeleriyle içeri giren polislerin delilleri, özellikle de ayak izi kalıntılarını bozduğu ve önceki gece yaşananları yeniden kurgulamayı isteyen herhangi birinin işine yarayacak eşyaların yerlerini değiştirdikleriyle ilgili incitici yorumlar yaptı.

Yine de kapının arkasında bulduğu çamurlu iz ilgisini çekmişti.

Şöminenin yanı başında kül veya toprak olabilecek izler buldu.

"Bunu gördünüz mü?" diye sordu Lestrade'a.

"Majestelerinin polisleri şöminedeki külleri görüp heyecanlanmaz," diye karşılık verdi Lestrade. "Küller genellikle oradadır." Bu sözlerin ardından kıkırdadı.

Arkadaşım külü başparmağı ile işaret parmağının ara-

sında ovaladıktan sonra hafifçe kokladı. Sonunda kalanları toplayıp paltosunun iç cebine kaldıracağı cam bir tüpe doldurdu.

Ayağa kalktı. "Ya ceset?"

"Saraydakiler kendi adamlarını yollayacak," dedi Lestrade.

Arkadaşım bana dönüp başını salladığında birlikte kapıya gittik. İç çekti. "Müfettiş. Rachel adındaki kadını arayışınız sonuçsuz kalabilir. Başka pek çok şey olmasının yanı sıra *Rache* Almancada 'intikam' anlamına gelen bir kelimedir. Sözlüğe bakın. Başka anlamları da var."

Merdivenden inip sokağa çıktık. "Bu sabahtan önce soylu birini görmüş müydün?" diye sordu. Başımı iki yana salladım. "Eh, hazırlıklı değilsen manzara sinir bozucu gelebilir. Ama sevgili dostum, sen titriyorsun!"

"Lütfen beni affet. Birazdan toparlanırım."

"Yürümek iyi gelir mi?" diye sorduğunda başımı sallayarak onayladım, bir an evvel yürümeye başlamazsak çığlıklar atacağıma emindim.

"Batıya o zaman..." diyen arkadaşım sarayın kasvetli kulesini işaret etti. Yola koyulduk.

"Yani," dedi arkadaşım bir süre sonra, "Avrupa'nın asilzadeleriyle şahsen hiç karşılaşmamıştın?"

"Evet," dedim.

"Yakında yine karşılaşacağını garanti edebilirim," dedi bana. "Üstelik bu seferki ceset olmayacak. Görürsün, çok yakında."

"Sevgili dostum, bunu da nereden çıkardın?"

Elli metre ötemize gelince duran siyah boyalı at arabasını işaret etmek oldu yanıtı. Siyah silindir şapkalı, pelerinli bir adam aracın yanında duruyordu, kapıyı açtı ve tek bir söz söylemeden öylece bekledi. Albion'daki her çocuğun gayet iyi tanıdığı amblemdi arabanın kapısına altın rengiyle işlenmiş olan.

"Bazı davetler reddedilemez," dedi arkadaşım. Şapkasının kenarına dokunarak uşağı selamladı. Kara kutuyu andıran arabaya binip yumuşacık mindere otururken gülümsediğini gördüğüme yemin edebilirim.

Saraya yaptığımız yolculuk esnasında ne zaman konuşmaya yeltendiysem parmağını dudaklarına götürüp beni susturdu. Gözleri, derin düşüncelere dalmışçasına kapalıydı. Bense Alman soyluları hakkındaki bilgilerimi hatırlamaya çalıştım ama kraliçenin eşi Prens Albert'ın Alman olduğu dışında çok az şey biliyordum.

Elimi cebime sokup bir avuç bozukluk çıkardım; kahverengi ve gümüş, siyah ve bakır yeşili. Kraliçemizin hepsinin üzerine basılmış portresine bakarken içim vatanseverliğin gururu ve keskin bir korkuyla doldu. Bir zamanlar asker olduğumu ve korku nedir bilmediğimi tekrarladım içimden. Gerçekten öyle hissettiğim zamanları hatırlıyordum. Bir an cengâverlik günlerim geliverdi aklıma; kendimi keskin nişancıdan sayardım. Ancak sağ elim kriz geçiriyormuşum gibi titriyor ve avucumdaki bozuk paralar birbirine çarpıp şıkırdıyordu. Hissettiğimse cesaret değil, pişmanlıktı.

3. Saray

UZUN BİR BEKLEYİŞİN ARDINDAN DOKTOR HENRY JEKYLL, BÜYÜK BİR GURURLA DÜNYAYA NAM SALMIŞ "JEKYLL'IN TOZLARININ" HALKIN KULLANIMINA SUNULACAĞINI DUYURUR. TEDAVİ, ARTIK SEÇKİN AZINLIĞIN ULAŞABİLECEĞİ BİR LÜTUF OLMAYACAK. İÇİNİZDEKİNİ SERBEST BIRAKIN! İÇ VE DIŞ TEMİZLİĞİNİZ İÇİN! PEK ÇOK KİŞİ, HEM ERKEKLER HEM KADINLAR, RUH KABIZLIĞI ÇEKİYOR! ÇÖZÜMÜ HIZLI VE UCUZ: JEKYLL'IN PUDRASINI KULLANIN! (VANİLYA VE ORİJİNAL MENTOLLÜ FORMÜLÜYLE PİYASADA.)

Kraliçenin eşi Prens Albert, pala bıyığı ve açılmaya başlayan alnıyla etkileyici, iri yarı bir adamdı. Ayakları yere basan biriydi. Bizi girişte karşıladı, arkadaşımı ve beni başıyla selamladıysa da adlarımızı sormadı veya tokalaşmak için elini uzatmadı.

"Kraliçe çok sarsıldı," dedi. Konuşması aksanlıydı. S'leri Z gibi telaffuz ediyordu: Zarzıldı. "Franz favorilerindendi. Çok sayıda yeğeni vardır ama Franz onu güldürürdü. Ona, bunu kimin yaptığını bulmalısınız."

"Elimden geleni yapacağım," dedi arkadaşım.

"Araştırmalarınızı okudum," dedi Prens Albert. "Size danışılmasını öneren bendim, umarım doğru olanı yapmışımdır."

"Ben de öyle umarım," dedi arkadaşım.

Ve ardından büyük kapı açıldı, karanlık salona alınıp kraliçenin karşısına çıkarıldık.

Adı Victoria*'ydı; çünkü yedi yüz yıl önce savaşta zafer kazanmıştı** ve ona Gloriana*** diyorlardı. Haşmetliydi ve ona "Kraliçe" diye hitap edilirdi; çünkü biz aciz insanların dudakları onun gerçek adını söylemeye layık değildi. Çok ihtişamlıydı, mümkün olabileceğini hayal bile edemeyeceğim kadar büyüktü ve gölgelerin arasında durmuş, hiç kıpırdamadan bize bakıyordu.

Bu vaka çözülmeli. Gölgelerin arasından dökülen kelimeler.

"Elbette hanımefendi," dedi arkadaşım.

Bir kol yukarı kalkıp beni işaret etti. Öne çıkın.

Yürümek istedim ama bacaklarım kaskatıydı.

O zaman arkadaşım imdadıma yetişti. Dirseğimden tutup majestelerine doğru yürümeme yardım etti.

---

* Zafer –çn

** Kraliyet ailelerindeki soyun devamlılığı ve kutsallık inancına gönderme. –çn

*** Şanlı. –çn

Korkulacak bir şey yok. Size lütfedilen göreve, iyi bir refakatçi olmaya layık hale gelmeye çalışın. Bana söylediği buydu. Sesi hoş bir kontraltoydu, kelimelerine uzaktan gelen hafif bir uğultu eşlik ediyordu. Derken elini uzattı ve kibarca omzuma dokundu. Bir an için ama sadece ve sadece o bir an için, o güne kadar çektiğim bütün acılardan daha derin daha katışıksız bir acı hissettim ve sonra onun yerini sapkın bir huşu aldı. Omzumdaki kaslar gevşedi. Afganistan'dan beri ilk kez artık acı çekmiyordum.

Derken arkadaşım bir adım öne çıktı. Victoria onunla konuştu ama söylenenleri duyamıyordum; acaba kelimeler doğrudan kraliçenin zihninden ona mı akıyordu, acaba tarih kitaplarında kraliçenin nasihat alışı olarak geçen bu muydu? Arkadaşım yüksek sesle karşılık verdi.

"Kesinlikle hanımefendi. O gece Shoreditch'teki odada yeğeninizin yanında iki erkeğin daha olduğunu söyleyebilirim. Ayak izleri bozulmuştu ama başka bir izle karıştırılmaları yine de imkânsızdı. Evet, anlıyorum... Öyle zannediyorum... Evet."

Saraydan ayrıldığımızda suskundu, Baker Sokağı'na giderken bana hiçbir şey söylemedi.

Hava çoktan kararmıştı. Acaba sarayda ne kadar kalmıştık?

Kömür dumanına karışan sis, yolları ve gökyüzünü kaplamıştı.

Baker Sokağı'na döndüğümüzde ilk iş odamdaki aynaya baktım ve omzumdaki beyaz yaranın pembemsi bir renge dönüştüğünü gözlemledim. Bunun pencereden süzülen ay ışığının oyunu olmamasını, hayal görmemiş olmayı diledim içimden.

4. GÖSTERİ

KARACİĞER ŞİKÂYETLERİ?! SAFRA KESESİ AĞRILARI?! NEVRASTENİ BOZUKLUKLARI?! FARENJİT? ARTRİT?! BUNLAR PROFESYONELCE KANINIZIN ALINMASIYLA ÇÖZÜLEBİLECEK ŞİKÂYETLERDEN SADECE BAZILARI. OFİSLERİMİZDE DİLEDİĞİNİZ ZAMAN GELİP İNCELEYEBİLECEĞİNİZ PEK ÇOK MÜŞTERİ MEMNUNİYETİ MEKTUBU VAR. SAĞLIĞINIZI AMATÖRLERİN ELİNE TESLİM ETMEYİN. BİZ UZUN ZAMANDIR BU İŞİ YAPIYORUZ: V. TEPES – PROFESYONEL KAN EMİCİ. (UNUTMAYIN! "TEPEŞ" DİYE OKUNUR!) ROMANYA, PARİS, LONDRA, WHITBY. GERİSİNİ DENEDİNİZ, ŞİMDİ USTANIN ELİNDESİNİZ!

Arkadaşımın kılık değiştirme ustası olduğunu keşfetmenin beni şaşırtmaması gerekirdi ama şaşırttı. Sonraki on gün boyunca Baker Sokağı'ndaki evimizin kapısından içeri tuhaf bir sürü karakter girdi: Yaşlıca bir Çinli, genç bir zampara, önceki mesleğinin ne olduğu kolayca tahmin edilen şişmanca, kızıl saçlı bir kadın ve gut yüzünden şişen ayağı sargı bezleriyle sarmalanmış zavallı bir ihtiyar. Her biri arkadaşımın odasına girer ve müzikhollerde şipşak kılık değiştiren sanatçıları aratmayacak bir hızla üstünü değiştirerek odadan çıkardı.

Böyle zamanlarda gün içinde neler yaptığından bahsetmez, gözlerini boşluğa dikip rahatlamayı tercih ederdi, bazen elindeki kâğıt parçasına –dürüstçe itiraf etmem gerekirse– anlaşılmaz bulduğum notlar alırdı. Aklı sürekli başka yerdeydi, öyle ki sıhhatinden endişelenmeye başlamıştım. Derken bir gün akşamüstüne doğru eve kendi kıyafetleri içinde, yüzünde hoş bir gülümsemeyle döndü ve tiyatroyla ilgilenip ilgilenmediğimi sordu.

"Herkes kadar," dedim ona.

"O zaman opera dürbününü al," dedi bana. "Drury Yolu'na gidiyoruz."

Ucuz bir operet veya ona benzer bir şeyle karşılaşmayı bekliyordum ama kendimi, adını kraliyet sarayından alsa da muhtemelen bölgenin en berbat tiyatrosu olan bir mekânda buldum. Dürüst olmam gerekirse Drury Yolu'nda bile sayılmazdı, Shaftesbury Caddesi'nin sonunda, yolun St. Giles'ın izbe binalarıyla birleştiği yerdeydi. Arkadaşımın öğüdüne uyup cüzdanımı iç cebime sakladım ve onun yaptığını yapıp sağlam bir sopa buldum kendime.

Sıralara oturduğumuzda (üç kuruşa seyircilere satış yapan hoş bir hanımdan portakal almıştım ve beklerken kendimi meyveyi yemeye verdim) arkadaşım alçak sesle, "Benimle kaçak kumarhanelere veya kerhanelere gelmek zorunda kalmadığın için kendini şanslı say, hatta tımarhanelere; öğrendiğim kadarıyla hepsi Prens Franz'ın gitmekten büyük keyif aldığı yerler. Ama bir kereden fazla gittiği hiçbir yer yoktu. Tek bir yer dışında..."

Orkestra çalmaya başlarken perde açıldı. Arkadaşım sustu.

Kendi çapında yeterince hoş bir gösteriydi: Üç perdelik oyunlar oynanıyordu. Perdeler arasında komik şarkılar söyleniyordu. Başrol oyuncusu akıcı bir konuşması ve şarkı söylemeye yatkın bir sesi olan uzun boylu bir adamdı; başroldeki hanım ise zarifti, sesi salonun en uzak köşelerine bile ulaşıyordu; komedyen ise şarkıları seçmekte başarılıydı.

İlk oyun kimlik karmaşasına dayanan bir komediydi: Başroldeki erkek hakkını vere vere hiç tanışmamış tek yumurta ikizlerini oynuyordu, bir dizi gülünç talihsizliğin ardından ikizler aynı genç kadınla nişanlanıyorlardı, kadın ise tek bir erkekle nişanlı olduğunu sanıyordu. Oyuncunun bir karakterden diğerine geçişini kapıların açılıp kapanmasıyla vermişlerdi.

İkinci oyun karlar arasında menekşe satan, açlıktan ölmek üzere olan yetim bir kızın kalp sızlatan hikâyesiydi, derken büyükannesi kızı tanıdı, onun on yıl önce haydutlar tarafından çalınan bebek olduğuna yemin etti ama çok geç kalmıştı. Küçük melek donarak son nefesini verdi. Pek çok kez bez mendilimle gözlerimi sildiğimi itiraf etmeliyim.

Gösteri heyecan verici tarihi bir hikâyeyle sona erdi: Bütün oyuncular sahnedeki yerlerini alıp günümüzden yedi yüz yıl önce okyanus kıyısında yaşayan köylüleri canlandırdılar. Okyanusa baktıklarında ufukta tuhaf şekiller görüyor ve kahramanımızdan onların kehanetlerde bahsi geçen Yüce Eskiler olduğunu öğreniyorlardı. Uyudukları, vakit geçirdikleri veya ölümle kucaklaştıkları R'lyeh'ten, karanlık Carcosa'dan ve Leng ovalarından dönmekteydiler. Başka bir komedyen köylülerin aşırı yiyip içtikleri için hayal gördüklerini söyledi. Roma tanrılarından birinin rahibini oynayan iri yarı beyefendi ise denizde gördüklerinin canavarlar, iblisler olduğunu, yok edilmeleri gerektiğini iddia etti.

Oyunun gerilimi iyice artmıştı ki kahramanımız rahibi kendi asasıyla öldüresiye dövdü ve *Onları* karşılamaya hazırlandı. Başrol oyuncusu olan kadın, insanın içine işleyen bir arya söylerken fenerlerle yapılan gölge-ışık oyunu sayesinde bizler de perdede onların gölgelerini görüyorduk: Bizzat Albion kraliçesi ve Mısır'ın Kara Hükümdarı (şekli bir insanınkini andırıyordu), arkalarında Ulu Keçi Tanrı, Binlerin Atası, Çin İmparatoru, Yanıtlanamaz Çar, Yeni Dünyanın Müjdecisi, Antarktika'nın Beyaz Leydisi ve daha birçok kadim kişi oradaydı. Her bir gölge sahneden geçerken seyircilerden kontrolsüz, coşkulu "Hurraaaa!" nidaları yükseliyordu. Hava birden canlanmıştı. Gökyüzü dekorundaki ay yavaşça yükseldi ve zirveye ulaştığında son bir tiyatro büyüsüyle eski efsanelerdeki gibi donuk sarıdan bugünlerde gökyüzünde görmeye alıştığımız kızıl renkteki aya dönüştü.

Kumpanya üyeleri selam verdiler, perdeler kapanırken tezahüratlar, kahkahalar duyuldu ve perde son bir kere daha açılıp kapandığında gösteri sona ermişti.

"İşte bu!" dedi arkadaşım. "Nasıl buldun?"

"Pek, pek hoştu," dedim ona, ellerim alkışlamaktan kızarmış bir halde.

"Haydi dostum," dedi gülümseyerek. "Gel, sahne arkasına geçelim."

Dışarı çıkıp tiyatronun yanındaki sokağa saptık, yanağında ben olan cılız bir kadın sahne kapısının önüne dikilmişti. Arkadaşım ziyaretçi kartını gösterdiğinde bizi içeri aldı. Birkaç basamağı çıktıktan sonra ortaklaşa kullanılan soyunma odasına ulaştık.

Leke içindeki aynaların önüne gaz lambaları ve mumlar yerleştirilmişti; erkekler ve kadınlar makyajlarını silip kostümlerini çıkarıyor, kimse kimsenin cinsiyetine aldırmıyordu. Utancımdan gözlerimi kaçırdım. Arkadaşım ise rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Bay Vernet ile görüşebilir miyim?" diye sordu yüksek sesle.

İlk oyunda başroldeki kadın oyuncunun en yakın arkadaşı rolünde karşımıza çıkan ve son oyunda işveli han sahibinin kızını oynayan genç hanım, odanın diğer ucunu işaret etti. "Sherry! Sherry Vernet!" diye seslendi.

Adını duyunca ayağa kalkan genç, zarif birine benziyordu. Spot ışıklarının altındayken göründüğünden daha sıradan bir yakışıklılığı vardı. Soru sorarcasına baktı bize. "Sizinle tanışma şerefine nail olduğumu hatırlamıyorum bay...?"

"Ben Henry Camberley," dedi arkadaşım, konuşma tarzını hafifçe değiştirerek. "Benden bahsedildiğini duymuşsunuzdur."

"İtiraf etmeliyim ki o şerefe erişmedim," dedi Vernet.

Arkadaşım, oyuncuya süslü bir kartvizit uzattı.

Genç adam saklayamadığı bir ilgiyle baktı kartvizite. "Bir tiyatro yapımcısı? Hem de yeni kıtadan? Ah, ah! Ya bu bey...?" Bana bakıp gülümsedi.

"Bir arkadaşım, Sebastian. Bizim meslekten değildir."

Oyuncuyla el sıkışırken performansını ne kadar beğendiğime dair bir şeyler mırıldandım.

"Yeni kıtayı ziyaret etme fırsatınız oldu mu?" diye sordu arkadaşım.

"Henüz o şerefe erişmedim," dedi Vernet. "Ama bu her zaman en büyük arzularımdan biri olmuştur."

"Eh, sevgili dostum," dedi arkadaşım, yeni kıtadan gelenlerin yabancılarla konuşurken çekinmeden kullandıkları bir samimiyeti sahiplenerek. "Belki dileğiniz gerçekleşir. Sergilediğiniz son oyun... Öylesini hiç görmemiştim. Siz mi yazdınız?"

"Ah, hayır. Oyunun yazarı yakın arkadaşımdır. Ama gölge oyununda kullandığımız sihirli fener mekanizmasını ben tasarladım. Günümüz tiyatrolarında daha iyisini bulamazsınız."

"Oyun yazarının adını öğrenebilir miyim? Arkadaşınız olan o yazarla şahsen konuşabilmeyi isterim."

Vernet, başını iki yana salladı. "Maalesef imkânsız. Saygıdeğer bir meslek erbabıdır ve tiyatroyla ilişkisinin kimseler tarafından bilinmesini istemez."

"Anlıyorum." Arkadaşım cebinden çıkardığı piposunun sapını dudaklarının arasına sıkıştırdı. Ardından ceplerini yokladı. "Affınıza sığınarak, acaba..." diye söze girip "Tütün kesemi getirmeyi unutmuşum da..." dedi.

"Denizci tütünlerinden kullanırım, içimi sert gelebilir," dedi oyuncu. "Rahatsız olmazsanız size..."

"Ne demek!" diye karşılık verdi arkadaşım, senli benli tavırlarını hiç bozmadan. "Ben de sert tütünlerden hoşlanırım."

Sonra piposunu oyuncunun tütünüyle doldurdu ve birlikte pipolarını tüttürürlerken arkadaşım Manhattan adasından başlayıp güneydeki şehirlere uzanan bir turneyle ilgili tasarılarından bahsetti. Turnenin ilk oyunu gördüğümüz son oyun olacaktı. Buna ek olarak hikâyeye Yüce Eskiler'in insanlık ve tanrıları üzerindeki egemenliğini anlatan bölümler eklenebilir, belki halkın örnek alabileceği Kraliyet Aileleri olmasa ne felaketler olacağından dem vurabilirdi; barbarlığa ve karanlığa gömülmüş bir dünya. "Ama oyunun yazarı bahsettiğiniz gizemli arkadaşınız olacağına göre hikâyenin kaderine karar vermek de ona kalıyor," diye ekledi arkadaşım. "Oynadığınız onun tragedyası. Bana düşen ise hayal bile edemeyeceğiniz kalabalıkların oyunu izlemesini sağlamak ve kârdan gözle görülür bir pay almanızı garantilemek. Yüzde elli diyelim!"

"Ne kadar heyecan verici," dedi Vernet. "Umarım bu hayaller de duman olmaz!"

"Hayır beyefendi, olmayacak!" diyen arkadaşım, piposunu ağzından çekip oyuncunun esprisine katıla katıla güldü. "Yarın sabah, kahvaltıdan sonra, mesela saat ona doğru, yazar arkadaşınızla birlikte Baker Sokağı'ndaki evime beni ziyarete gelin. O zamana dek kontratları hazırlatmış olurum."

Bu sözlerin ardından galeyana gelen oyuncu, taburesinin üstüne çıkıp herkesi susturmak için ellerini çırptı. "Hanımlar ve beyler, kumpanyamızın saygıdeğer üyeleri, önemli bir duyuru yapacağım." Gür sesi odayı kaplamıştı. "Bu beyefendi Henry Camberley, bir turne organizatörü. Bizi Atlas Okyanusu'nun karşı kıyısına, şöhrete ve servete ulaştırmayı teklif ediyor."

Sevinç çığlıkları duyuldu. Komedyenlerden biri, "Bunca yıl soğan ekmek yedikten sonra bir değişiklik olacak!" dediğinde bütün oyuncular kahkahalarla güldü.

Kahkahalar ve sevinç çığlıkları eşliğinde tiyatrodan çıkıp sisle kaplı sokaklara adım attık.

"Sevgili dostum, her ne plan..."

"Tek kelime etme!" diye uyardı arkadaşım. "Yerin kulağı vardır."

Bir fayton durdurup binene kadar tek kelime etmedik. Kısa süre sonra Charing Cross Yolu'nu yarılamıştık. Arkadaşım o zaman bile konuşmaktansa, önce piposunu dudaklarından uzaklaştırıp yarı içilmiş tütünü ufak bir tenekeye boşaltmayı tercih etti. Tenekenin kapağını sıkıca örtüp cebine kaldırdı.

"İşte," dedi. "Bulduğumuz Uzun Boylu Adam değilse bana da Uçan Hollandalı desinler. Şimdi umalım da topal doktorun merakı ve hırsları yarın sabah evimize gelmesini sağlayacak kadar güçlü olsun."

"Topal doktor mu?"

Arkadaşım burnunu çekti. "Ona bu adı taktım. Ayak izleri ve diğer ipuçları o gece o odada iki kişinin olduğunu açıkça ortaya koyuyordu: Tahminlerimde yanılmıyorsam az önce tanıştığımız uzun boylu adam ve tıpla ilgisini olduğunu ele veren bir profesyonellikle prensin organlarını çıkaran daha kısa boylu, topal biri."

"Bir doktor?" diye tekrarladım şaşkınlıkla.

"Kesinlikle. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama deneyimlerime göre bir doktor kötü yola saptığında en adi suçlulardan bile karanlık ve vahşi birine dönüşür. Houston diye biri vardı, insanlara asit banyosu yaptırırdı ve Ealing'den Campbell, yatağa sığmayan hastaların kollarını ve bacaklarını keserdi." Yolun kalanında benzer örnekler sayıp durdu.

Araç kaldırıma yanaştı. "Bir şilin, iki çeyrek," dedi şoför. Arkadaşının ona fırlattığı florini havada kaptı ve silindir şapkasının kenarına dokunup selamlayarak onu ödüllendirdi. Nal sesleri sisin içinde kaybolmadan önce, "İkinize de iyi günler!" diye seslendiğini duyduk.

Dış kapıya doğru yürüdük. Tam açacaktım ki arkadaşım, "Tuhaf," dedi. "Şoförümüz köşede araç bekleyen müşteriyi görmezden geldi."

"Mesai bitiminde gayet normal," diye hatırlattım.

"Sanırım haklısın," dedi arkadaşım.

O gece rüyamda gölgeleri gördüm, güneşi örtecek kadar engindiler ve çaresizlik içinde bağırdım ama beni duyan olmadı.

5. Deri ve Kuyu

BU YIL BAHARA BAHAR HAVASIYLA ADIM ATIN! JACK'S. ÇİZMELER, AYAKKABILAR VE KUNDURALAR. TABANLARINIZ SAĞLAM KALSIN! UZMANLIK ALANIMIZ TOPUKLARDIR. JACK'S. SAKIN EAST END'DEKİ YENİ KIYAFET DÜKKÂNIMIZI ZİYARET ETMEYİ UNUTMAYIN. HER DAVETE UYGUN ŞAPKALAR, TAKIMLAR, GÖMLEKLER, BASTONLAR, KILIÇ KINLARI. JACK'S PICCADILLY'DE. BAHAR VURGUNU SİZİ BEKLİYOR!

İlk gelen Müfettiş Lestrade'dı.

"Adamlarını sokağa yerleştirdin mi?" diye sordu arkadaşım.

"Yerleştirdim," dedi Lestrade. "Gelenlere müdahale etmemeleri ama gitmeye çalışanları tutuklamaları yönünde kesin emir verdim."

"Kelepçelerin yanında mı?"

Lestrade, yanıt vermek yerine elini cebine sokup bir çift kelepçe çıkardı. "Hazır beklerken neden neyi beklediğimizi açıklamıyorsun?"

Arkadaşım piposunu cebinden çıkardıysa da ağzına yerleştirmek yerine önündeki masaya bıraktı. Ardından önceki

gece gördüğüm tenekeyi ve Shoreditch'teki odasından hatırladığım cam tüpü masaya koydu.

"İşte," dedi. "Tahminlerimde haklıysam Vernet'in tabutuna son çiviyi böylece çakacağız." Duraksayıp yeleğinin cebinden çıkardığı köstekli saati kibarca masaya koydu. "Gelmelerine daha birkaç dakika var." Bana döndü. "Restorasyon yandaşları hakkında ne biliyorsun?"

"İlk defa duyuyorum," dedim ona.

Lestrade öksürdü. "Eğer tahmin ettiğim şeyden bahsediyorsan belki bu konuyu burada kapamalıyız," dedi. "Çizgiyi geçme."

"O çizgiyi çoktan geçtik," dedi arkadaşım. "Yüce Eskiler'in gelişinin bizlerin düşündüğü gibi hoş bir olay olmadığına inananlar var. Kimilerinin anarşist dediği kişiler bunlar, amaçları eski yöntemleri geri getirmek; insanlığın kendi kaderini kontrol etme hakkına kavuşması da denebilir."

"Bu kâfirce sözleri duymak istemiyorum!" dedi Lestrade. "Seni uyarmalıyım..."

"Asıl bu kadar kalın kafalı olmaman konusunda ben seni uyarmalıyım," dedi arkadaşım. "Çünkü Prens Franz Drago'yu öldürenler restorasyon yandaşlarıydı. Efendilerimizi bizi karanlıkta yapayalnız bırakmaya zorlamak uğrunda beyhude bir çabayla cinayeti işlediler, onu öldürdüler. Prens bir *Rache* tarafından öldürüldü; av köpeği için kullanılan eski bir tabirdir müfettiş, sözlüğe baksaydınız bilirdiniz. Aynı zamanda intikam anlamına da gelir. Avcı, tuvali imzalayan bir ressam misali cinayeti işlediği odanın duvar kâğıdına imzasını attı. Ama prensi öldüren o değildi."

"Topal doktor!" diye bağırdım.

"Aferin. O gece odada uzun boylu biri vardı, kelimenin göz hizasına yazılışından boyunu tahmin ettim. Pipo içiyordu. Küllerin yanı sıra tütünlerin bir bölümü de yanmamış

olarak şömineye dökülmüştü. Anlaşılan piposunu şöminenin rafına vurmuştu, kısa boylu bir adam öyle yapamazdı. Şöminede bulduğum tütün ender rastlanan bir karışımdı. Odadaki ayak izleri ne yazık ki adamlarınız tarafından büyük ölçüde bozulmuştu ama kapının arkasında ve pencere tarafında bozulmamış izler vardı. Biri orada beklemişti: Adımlar arasındaki mesafeye bakılırsa kısa boylu, ağırlığını sağ ayağına veren bir adam. Dışarıdaki patikada bozulmamış, sayısız ayak izi buldum ve ayakkabının tabanından bulaşmış farklı renklerdeki topraklar sayesinde başka ipuçlarına da ulaştım: Odaya gelirken prense eşlik eden uzun boylu adam sonradan aynı yoldan geri dönmüştü. Etkileyici bir şekilde prensi doğrayan adamsa saklanmış gelmelerini bekliyordu..."

Lestrade'ın tepkisi manadan arındırılmış seslerden ibaret öfkeli bir homurdanmaydı.

"Saygıdeğer prensimizin o gün neler yaptığını saptamak için günler harcadım. Kumar inlerinden kerhanelere, yemek salonlarından tımarhanelere kadar her yeri dolaştım. Pipo içen adamı ve suç ortağını aradım. Prensin yakın zamanda ne gibi aktivitelere katıldığına dair bir ipucu bulmak umuduyla Bohemia gazetesine göz atana dek herhangi bir ilerleme gösterememiştim. Ama gazeteden geçen ay Prag'da gösteri yapan İngiliz Tiyatro Kumpanyası'nın şehirde olduğunu ve Prens Franz Drago'ya maharetlerini sergilediklerini öğrendim..."

"Aman Tanrım!" dedim. "Yani Sherry Vernet denen herif..."

"Bir restorasyon yandaşı. Kesinlikle."

Arkadaşının dehasına ve gözlem yeteneğine duyduğum hayranlıkla başımı sallıyordum ki kapı çalındı.

"Beklediğimiz misafirler olmalı!" dedi arkadaşım. "Temkinli olun!"

Lestrade, elini hiç şüphesiz tabancasını sakladığı cebine soktu. O kadar gergindi ki boğazı kurumuştu, güçlükle yutkunuyordu.

"Lütfen içeri girin!" diye seslendi arkadaşım.

Kapı açıldı.

Gelen ne Vernet idi ne de Topal Doktor. Ara sıra iki kuruş kazanmak için insanların ayak işlerine bakan sokak çocuklarından biriydi. "Tabansızlar" derdik onlara gençliğimde.

"Özür dilerim efendim," dedi. "Acaba burada Bay Henry Camberley diye biri var mı? Bir beyefendi benden kendisine bu notu iletmemi istedi."

"O kişi benim," dedi arkadaşım. "Al sana bir şilin. Bana o beyefendi hakkında neler anlatabilirsin?"

Adının Wiggins olduğunu söyleyen delikanlı, bozuk parayı cebine atmadan önce sahte olmadığına emin olmak için bozuk parayı ısırdı ve ardından kendisine notu veren kişinin uzun boylu, esmer bir adam olduğunu söyledi; *pipo içiyordu* diye ekledi son olarak.

İşte o not, onu buraya aktarmakta bir sakınca görmüyorum.

Sayın Beyefendi,

Size Henry Camberley olarak hitap etmeyeceğim; çünkü bu isim üzerinde bir hak iddia edebileceğinizi sanmıyorum. Ne kadar saygın bir adınız olduğu düşünülürse kendinizi gerçek adınızla tanıtmamış olmanız beni şaşırttı. O isim size yakışıyor. Elime geçtikçe yazılarınızı okurdum. Aslını sorarsanız iki yıl önce Astroidlerin Dinamikleri konulu yazınızdaki teorik hatalar hakkında verimli bir mektuplaşmamız olmuştu.

Dün gece sizinle tanışmaktan büyük bir keyif aldım. Şu anki mesleğiniz düşünülürse gelecekte sizi benzer bir duruma düşmekten kurtaracak birkaç ipucu vermek isterim. Öncelikle pipo içen birinin piposu yepyeni, hiç kullanılmamış olabilir ve

belki tütünü de yoktur ama ikisinin birden gerçekleşmesinin oldukça düşük bir ihtimal olduğunu kabul edersiniz, tıpkı tiyatro turneleriyle ilgilenen birinin yanında ağzı sıkı bir ordu mensubunu (tahminimde yanılmıyorsam Afganistan'da savaşmış bir askeri) getirmesinin son derece düşük ihtimal olması gibi. Sonuç olarak, Londra sokaklarında yerin kulağı olduğu konusunda haklısınız ama daha da temkinli davranıp gelecekte karşınıza çıkan ilk araca binmemenizi tavsiye ederim. Şoförlerin de kulakları vardır, şayet onlardan yararlanmaya karar verirlerse.

Varsayımlarınızdan birinde kesinlikle haklısınız: Melez soylumuzu kandırıp Shoreditch'teki odaya çeken bendim.

Nelerden keyif aldığını az buçuk öğrendikten sonra kendisine Cornwall'daki manastırdan, eline erkek eli değmemiş bir genç kızı kaçırdığımı ve bu genç kızı dokunuşlarıyla çıldırtacak kişinin o olabileceğini söylediğimde çok heveslendiğini duymak belki içinizi rahatlatır.

Eğer böyle bir kız gerçekten var olsaydı adam, olgun bir şeftalinin etini emip çekirdeğini fırlatır gibi onu tüketecekti. Bunu yaptıklarını gördüm. Çok daha kötülerini yaptıklarını gördüm. Ve bu yapılanlara tahammül etmek katiyen barış ve refah için ödenmesi gereken bir bedel değildir. Buna değmez.

İyi yürekli doktor –benim inandıklarıma inanır, gösterimizin yazarı odur, yeteneğiyle kalabalıkları peşinden sürükler– bıçaklarıyla bizi bekliyordu.

Size yolladığım notun "sıkıysa beni yakala" türü bir meydan okuma olmadığını söylemeliyim, bahsi geçen doktor gitti, ben de gittim, bizi bulamayacaksınız. Bunları anlatmamın nedeni bir an için bile olsa kıymetli bir rakibe kavuşmanın bana kendimi ne kadar iyi hissettirdiğini bilmenizi arzulamam. Cehennem köpeklerinden bile çok daha eşsiz bir rakipsiniz.

Korkarım ki Strand Oyuncuları'nın yeni bir başrol oyuncusu bulması gerekecek.

Bu mektubu Vernet olarak imzalamayacağım. Sizden ricam, av bitip dünya düzene girene dek beni naçizane lakabımla hatırlamanızdır.

Rache.

Müfettiş Lestrade koşa koşa odadan çıkıp adamlarına seslendi. Genç Wiggins'ten kendilerini adamdan notu aldığı yere götürmesini istediler, sanki oyuncu Vernet'i orada piposunu tüttürür, polisleri beklerken bulacaklardı. Arkadaşım ile ben koşuşturuşlarını pencereden izlerken başımızı iki yana sallıyorduk.

"Londra'dan ayrılan bütün trenleri durdurup arayacaklar, Albion'dan Avrupa'ya veya Yeni Dünya'ya giden gemileri de..." dedi arkadaşım. "Uzun boylu bir adamı ve kısa boylu, biraz daha şişmanca bir şifacı olan topal eşlikçisini arayacaklar. Limanları kapatacaklar. Ülkeden çıkış yolları bloke edilecek."

"Sence onları yakalayabilecekler mi?"

Arkadaşım başını iki yana salladı. "Yanılıyor olabilirim," dedi. "Ancak her iddiasına varım, o ve arkadaşı şu anda en fazla bir veya bir buçuk mil uzakta, polisin ancak onar kişilik gruplar halinde girebileceği St. Giles'tadırlar. Savaş çığlıkları kesilip av sona erene kadar orada saklanacak ve ardından hayatlarına devam edecekler.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü rolleri değişseydik, ben öyle yapardım. Bu arada, o notu yakmalısın," dedi arkadaşım.

Kaşlarım çatıldı. "İyi ama bu delil!" dedim.

"Dikkat dağıtmak için yazılmış boş laflar," dedi arkadaşım.

Keşke o notu yaksaydım. Geri döndüğünde Lestrade'a notu yaktığımı söyledim. Akıllıca davrandığımı söyleyip beni tebrik etti. Lestrade işini kaybetmedi ve Prens Albert,

arkadaşıma tümdengelim becerisini tebrik etmekle birlikte suçlunun kaçmış olmasından üzüntü duyduğunu belirten bir mektup yolladı.

Sherry Vernet olarak tanıdığımız adamı hâlâ yakalamadılar, eski ordu cerrahlarından John (veya James) Watson olduğu tespit edilen cani suç ortağının izi bulunamadı. Onun da Afganistan'da görev aldığının ortaya çıkması ilginçti. Acaba hiç karşılaşmış mıydık?

Kraliçenin dokunduğu omzum iyileşiyor. Etler kemiği sarıyor ve yara iyileşti. Yakında yeniden gerçek bir keskin nişancı olabileceğim.

Aylar önce bir gece baş başa kaldığımızda, arkadaşıma kendine Rache demeyi seçen adamın mektubunda bahsettiği yazışmaları hatırlayıp hatırlamadığını sordum. Arkadaşım gayet iyi hatırladığını söyledi: "Sigerson". (O zamanlar oyuncu kendini bu adla tanıtmış, İzlandalı olduğunu söylemişti.) Arkadaşımın yazdığı denklemlerden ilham alıp kütle, enerji ve ışık hızı dediği bir olgunun ilişkisine dair delice teoriler yazmış.

"Hepsi saçmalıktı elbette!" dedi arkadaşım sert bir yüz ifadesiyle. "Ancak ilham verici ve tehlikeli saçmalıklardı."

En nihayetinde saraydan kraliçenin arkadaşımın vakada gösterdiği başarılardan memnun olduğu yönünde bir haber geldi ve konu böylece kapandı.

Yine de arkadaşımın her şeyi oluruna bırakabildiğinden şüpheliyim; biri diğerini öldürene dek bu defter kapanmayacak.

Mektup hâlâ bende, olayları anlattığım bu yazıda söylenmemesi gereken şeyler söyledim. Eğer aklıselim biri olsaydım bütün bu yazdıklarımı da mektupla birlikte yakardım ama küllerin bile sırları açık edebileceğini arkadaşım sayesinde öğrendim. Bu yüzden evrakı hepimiz ölene

dek açılmaması talimatıyla bankadaki kasama bırakıyorum. Rusya'da yakın zamanda yaşananlar düşünülürse, o gün ummaya cüret ettiğimizden çok daha yakın olabilir.

S—M—
Emekli Binbaşı
Baker Sokağı, Londra, New Albion, 1881

Peri Dansı

Şiir bile denemez aslında ama yüksek sesle okuması keyifli.

PERİ DANSI*

Eskisi gibi genç olsaydım, ölüm ve hayallerden uzakta,
Ruhumu bölmezdim ikiye ve bırakmazdım yarısını fani dünyada.
Böylece bir yarım evde kalıp özlemini çekerken periler diyarının
Ruhum arşınlardı umarsızca
daracık sokaklarını fani dünyanın.
Bir periyle karşılaşır, gülümser, boyun eğerdim. Bilirdim değerini,
Periler perisiyse vahşi kartalları toplardı gökten ve
Süslerdi bedenimle yıldırımlar yüzünden kararmış bir ağacın gövdesini.

Kalbim kaçarsa ondan, saklanmaya kalkarsa,
Yıldızlara sarıp götürürdü kalbimi yanında.
Derken bir gün sıkılırdı kalbimden, bitiverirdi işi,
Bırakırdı onu yanan bir ırmağın kıyısına ve bırakırdı
kara tenli çocuklara, bitirsin diye işi.

Kalbimi alırlardı, ne bencil bir eğlence
Ezip büzerlerdi onu
Güçleri yettiğince.
Dörde bölerler,
bir kemana gererlerdi.
Çalarlardı kalbimin şarkısını

* İrlanda halk dansı. –*çn*

Ne acıklı ne vahşi ne tuhaf bir melodi,
Davet eden unutulmuşların dansını,
Kaçarak, kayarak, dönüp yuvarlanarak edilen son bir dans,
kömür karası parlak gözleri, altın çarklara döndüren nüans.

Fakat genç değilim artık; tam altmış yıl oldu kalbim elden gideli,
Güneşin ötesindeki vadide korkunç müziği çalarak beni bekleyeli.
Yalnızlığı seçenleri kıskanç gözler ve aç bir zihinle izliyorum gizlice,
Peri dansının melodisini duymayanları, ay ışığı düştüğünde.

Siz de duymuyorsanız perilerin çağrısını, duraksamayacaklardır çalmak için nefsinizi
Ah gençlik, ne budalaydım o zamanlar
Sarıp sarmalamıştım kendimi rüyalarla ve ölümle,
ikisinden birinde görürüm elbet sevdiğimi.

KOLTUĞA EKİM OTURDUĞUNDA

Peter Straub için yazıldı, *Conjunctions*'ın konuk editörü olduğu kayda değer sayı için. Kökeni birkaç yıl öncesine, Madison, Wisconsin'deki bir kongreye dayanır. Harlan Ellison kısa bir hikâye için işbirliği yapmamızı önerdi. İplerle çevrelenmiş bir alana geçtik, o daktilosunu çıkardı, ben de bilgisayarımı çıkardım. Harlan'ın bitirmesi gereken bir tanıtım yazısı vardı, o yazısını bitirirken ben de bu hikâyeye başladım ve işi bittiğinde ona gösterdim. "Hayır, bir bakışta Neil Gaiman hikâyesi olduğu anlaşılıyor," dedi. (Ben de bu hikâyeyi bir kenara koyup yenisine başladım, o gün bugündür Harlan'la o hikâyenin üzerinde çalışıyoruz. Tuhaf ama ne zaman bir araya gelsek hikâye biraz daha kısalıyor.) Neyse, hikâyenin bir bölümü bilgisayarımda kayıtlıydı. Peter, birkaç yıl sonra beni *Conjunctions*'a davet etti. Ölü bir oğlan ile yaşayan bir oğlan hakkında yazmayı düşünmüştüm, ileride yazmayı planladığım çocuk kitabı için deneme atışı olacaktı. (Çocuk kitabı *Mezarlık Kitabı* ve şimdilerde onu yazıyorum.) Hikâyenin akışını çözmem zaman aldı ve bittiğinde onu Ray Bradbury'ye ithaf ettim. O olsa benden daha iyisini yazardı.

Bu eser, Kısa Öykü dalında 2003 Locus Ödülü'nü kazandı.

KOLTUĞA EKİM OTURDUĞUNDA

Ray Bradbury'ye...

O gün koltukta Ekim oturuyordu; bu yüzden serin bir akşamüstüydü ve meydanı çevreleyen ağaçların yaprakları kızıldan turuncuya değişen renklere bürünmüştü. On iki ayın on ikisi de kamp ateşinin etrafına oturmuş, sopaların ucuna taktıkları tombul sosisleri kızartıyorlardı. Etler çatırdayıp kokularını saçarken yağlar kora dönen elma dallarına damlıyor ve yeni hazırlanmış elma şarabının tatlı kokusuna karışıyordu.

Zarifçe ısırdığında ikiye yarılan sosisin kenardan sızan yağları Nisan'ın çenesinden aşağı süzüldü. "Sosisi hakla ve bırak içindeki kötülükler dışarı aksın," diye dalga geçti.

Yanında oturan ve ondan biraz daha kaba saba olan Mart, pes perdeden yılışık bir kahkaha attıktan sonra cebinden büyükçe, kir pas içindeki mendilini çıkardı. "Buyur."

Nisan çenesini sildi. "Teşekkürler, kahrolası yağlar tenimi yaktı. Yarın orada kızarıklıklar olacak," dedi.

Eylül esnedi. "Tam bir hastalık hastasısın," dedi, ateşin diğer tarafından. "Bir de şu konuşma biçimin yok mu..." Kaytan bıyıklıydı ve saçları dökülmeye başladığı için alnı ortaya çıkmış, ona soylu ve bilge bir hava vermişti.

"Onu rahat bırak," dedi Mayıs. Koyu renk saçları kısacık kesilmişti, sağlam görünüşlü şık çizmeler giyiyor, ağır sarımsak kokusu salan ince, kahverengi sigaralardan tüttü-

rüyordu. "Ne kadar alıngan olduğunu bilirsin."

"Boş versene, böyle kaprislere karnım tok!" dedi Eylül.

Koltukla gelen sorumlulukların bilincinde olan Ekim elma şarabını yudumladıktan sonra, "Tamam, kim söz almak istiyor?" diye sordu. Meşe ağacından yapılma yekpare bir koltuktu; kenarlarını dişbudak, sedir ve kiraz ağacından motifler süslüyordu. Geri kalan on biri, cılız kamp ateşinin etrafına yerleştirilmiş kütüklerde oturuyorlardı. Bu kütükler yıllardır kullanıla kullanıla pürüzsüz, rahat koltuklara dönüşmüştü.

"Ya dakikalar ne olacak?" diye sordu Ocak. "Ne zaman koltukta ben otursam dakikaları da hesaba katarız."

"Ama şimdi koltuktaki sen değilsin, haksız mıyım hayatım?" dedi, alaycı endişelerin zarif yaratığı Eylül.

"Dakikalar ne olacak?" diye tekrarladı Ocak. "Onları görmezden gelemezsin."

"Küçük serseriler başlarının çaresine bakabilir," dedi, eliyle uzun, sapsarı saçlarını geriye savuran Nisan. "Bence ilk söz hakkı Eylül'ün olmalı."

Eylül gülümseyip başını salladı. "Memnuniyetle," dedi.

"Hey!" dedi Şubat. "Hey-hey-hey-hey-hey! Başkanlık makamının bunu onayladığını duymadım. Ekim, izin vermeden kimse başlamayacak, o söz vermedikçe kimse konuşmayacak. Aramızda azıcık da olsa bir düzen varmış gibi davranamaz mıyız?" Mavi ve gri renklerde giyinmiş soluk tenli, ufak tefek yaratık ateşin etrafındakileri süzdü.

"Önemli değil," dedi Ekim. Sakalı rengârenkti, sonbaharda ağaçların büründüğü renkler, koyu kahverengi ve canlı bir turuncu, şarap kırmızısına karışmış, yüzünün alt tarafını kaplamıştı. Elma yanaklıydı. Arkadaş canlısı birine benziyordu; onu görseniz çok uzun zamandır tanıdığınız hissine kapılırdınız. "İlk olarak Eylül konuşabilir. Haydi başlayalım."

Eylül, sosisin kalanını ağzına tıkıp hızlıca çiğnedikten sonra kupasındaki şarabı bitirdi. Ardından ayağa kalkıp diğerlerini selamladıktan sonra konuşmaya başladı.

"Laurent DeLisle, Seattle'daki en iyi aşçıydı, en azından Laurent DeLisle öyle olduğunu zannediyordu ve kapısındaki Michelin yıldızları da bu düşüncesini doğruluyordu. Doğruya doğru, aşçılığına diyecek yoktu. Kuzu brioche'u sayısız ödül kazanmıştı; trüf mantarlı ravioli ile sunduğu bıldırcın, *Gastronome*'da 'Dünyanın on harikasından biri' şeklinde tasvir edilmişti. Şarap mahzeni... Ah o şarap mahzeni yok mu! Gururunun, tutkusunun esas kaynağı oydu.

"Onu gayet iyi anlıyorum," diye devam etti Eylül. "Son beyaz üzümler ve kırmızıların bir bölümü bende hasat edilir. İyi şarabı, aromayı, tadı ve ağızda bıraktığı lezzeti takdir etmesini bilirim.

Laurent DeLisle şaraplarını açık artırmalardan toplamıştı, özel şarap koleksiyoncularından, saygın şarapçılardan alışveriş yapardı. Her şarabın sicilini dikkatlice incelerdi; çünkü taklit şaraplar fazlasıyla yaygındır, hele beş, on, hatta yüz bin dolarlık, sterlinlik, avroluk şaraplar söz konusuysa.

"Hazinesi –koleksiyonundaki paha biçilmez mücevher– enderden de ender bulunan ve ısısını sıkı sıkıya kontrol ettiği şarap mahzeninin özel bir köşesinde tuttuğu 1902 Chateau Lafitte'ti. Şarap listelerindeki bedeli yüz yirmi bin dolardı ama gerçek kıymetinden bahsedeceksek, ona paha biçilemezdi; çünkü türünün son örneğiydi."

"Beni affedin ama..." diye kibarca lafını böldü Ağustos. En şişmanları oydu, altın rengi saçları pembemsi kafa derisinin görüneceği kadar sıkı örülmüştü.

Eylül, öfkeyle komşusuna baktı. "Evet?"

"Zengin bir herifin yemeğin yanında şarap ısmarladığı, o yemeği şaraba yakıştırmayan şefin başka bir yemek yolladığı ve gelen yemekten bir lokma alan müşterinin alerji

yüzünden ölüp gittiği ve şarabın içilmeden kaldığı olayı mı anlatıyorsun?"

Eylül, yanıt vermektense ters ters bakmakla yetindi.

"Öyleyse, daha önce anlatmıştın. Yıllar oldu. O zaman da sıkıcıydı, şimdi de sıkıcı." Ağustos gülümsedi. Pembe yanakları kamp ateşinin ışığında parıldadı.

"Dokunaklı hikâyeler ve kültür belli ki herkesin damak tadına uygun değil. Bazıları mangal partisi ve biradan hoşlanır ama bazılarımız..."

"Şey, bunu söylemekten nefret ediyorum ama Ağustos haksız sayılmaz, yeni bir hikâye anlatmalısın," dedi Şubat.

Eylül, kaşlarını çatıp somurttu. "Benden bu kadar!" diye kestirip attı, dönüp kütüğüne oturdu.

Aylar, ateşin etrafından birbirlerine baktılar.

Tereddütlü ve temiz olan Haziran elini kaldırıp "Benim La Guardia Havalimanı'ndaki X-ray makinelerine bakan görevliyle ilgili bir hikâyem var, makineden geçen valizlerde gördüklerine bakıp insanları, gelmişlerini geçmişlerini tahmin edebiliyormuş. Bir gün bu genç kadın X-ray makinesinde öylesine güzel bir valiz görmüş ki sahibine âşık oluvermiş ve onun sırada bekleyenler arasından hangisi olduğunu çıkarmaya çalışmış ama başaramamış. Aylar boyunca aklından çıkaramamış bunu. Ve aynı kişi yeniden geldiğinde bu sefer kim olduğunu biliyormuş, bilge görünüşlü ihtiyar bir Hintliymiş. Güvenlik görevlisi kadınsa yirmi beş yaşlarında siyah tenli, güzelce bir kızmış; bu ilişkinin yürümeyeceğini bildiğinden adamın geçip gitmesine izin vermiş; çünkü valizlerine bakarken adamın çok yakında öleceğini anlamış."

"Pekâlâ, sevgili genç Haziran," dedi Ekim. "Anlat bakalım."

Haziran, ürkmüş bir hayvan gibi gözlerini kocaman açarak baktı ona. "Az önce anlattım ya!"

Ekim başını salladı. "Doğru, anlattın," dedi, diğerleri ağızlarını açıp yorum yapamadan. Ardından şöyle devam etti: "O zaman benim hikâyeme geçelim mi?"

Şubat burnunu çekip somurttu. "Her şeyin bir sırası var dostum. Koltukta oturan, ancak diğerlerimiz anlatmayı bitirdiğinde hikâyesini anlatır. Her şeyi atlayıp esas gösteriye geçemezsin."

Mayıs, ateşin üstündeki ızgaraya kestane yerleştirmekle meşguldü, maşasını kullanıp farklı farklı şekiller oluşturuyordu. "Madem o kadar istiyor, anlatsın," dedi. "Şarap hakkındakinden kötü olamaz ya! İşlerimin başına dönmeliyim. Çiçekler kendi kendilerine yeşermiyor. Lehte oy kullananlar?"

"Bunu resmi bir oylamayla mı çözeceksin?" dedi Şubat. "Kulaklarıma inanamıyorum. Akıl alacak şey değil." Alnını gömleğinin yeninden çıkardığı mendillerle sildi.

Yedi el havaya kalktı. Dördü ellerini kaldırmamayı seçti: Şubat, Eylül, Ocak ve Temmuz. ("Kişisel bir garezim olduğunu düşünme," dedi Temmuz özür dilercesine. "Tamamen prosedür gereği. Kural değişikliğine emsal oluşturacak şeyler yapmamalıyız.")

"Öyleyse anlaştık, ben hikâyemi anlatmaya başlamadan önce söyleyecek sözü olan var mı?" dedi Ekim.

"Şey, evet, bazen..." dedi Haziran. "Bazen biri ağaçların arasından bizi izliyormuş gibi geliyor ama başımı çevirip baktığımda orada kimsecikler yok. Yine de öyle olduğuna eminim."

"Çünkü delinin tekisin!" dedi Nisan.

"Hah," dedi Eylül herkese hitaben. "İşte size bizim sevgili Nisan'ımız. En duyarlımız ve en zalimimiz."

"Bu kadar yeter!" dedi Ekim. Tahtında gerindi. Dişleriyle bir fındık kırdı, içini çıkardı ve kabuğu tıslayıp cızladıktan sonra küle dönüşeceği ateşe attıktan sonra başladı hikâyesine.

Bir zamanlar bir delikanlı vardı, dedi Ekim, evden nefret ederdi ama dayak yediği yoktu. Sorunu ailesine, kasabasına, yaşadığı hayata uyum sağlayamamaktı. İki ağabeyi

vardı, ikizler, ondan yaşça büyük olan bu ağabeyleri bazen canını yakar, bazen onu görmezden gelirlerdi. İkisi de çok popülerdi. Futbol oynarlardı, bazı maçlarda ikizlerden biri en çok golü atar ve günün kahramanı olurdu. Bazı maçlarda bu şeref diğer ikize kalırdı. Küçük kardeş futbol oynamazdı. Kardeşlerine uygun gördükleri bir de lakap vardı: "Bastıbacak" diyorlardı ufaklığa.

Ona bebekliğinden beri "Bastıbacak" derlerdi; başlarda anneleri ve babaları bunu yaptıkları için ikizleri sık sık azarlamıştı.

"Ama o bodur ve cılız," demişti ikizler. "Bir ona bakın, bir bize." Oğlanlar bunu söylediklerinde altı yaşında olduklarından anne ve babalarına bu sözler sevimli gelmişti. "Bastıbacak" gibi lakaplar bulaşıcıdır, bu yüzden kısa süre sonra herkes böyle demeye alıştı. Artık ona Donald diyen yegâne kişi, doğum günlerinde telefon açan büyükannesi ve yabancılardı.

Belki de isimlerin kendilerine özgü güçleri olduğundan oğlan büyüdüğünde gerçekten bastıbacak birine dönüştü. Cılızdı, ufak tefek ve gergin bir tipti. Sümüklü bir burunla doğmuştu ve ergenlik çağında da burnu akıp durdu. Yemek saatlerinde, ikizler hazırlanan yemeği sevmişlerse onunkini çalarlardı; hoşlanmamışlarsa kendi yemeklerini onun tabağına boşaltırlardı ve yemeğini bitirmediği için zavallıcığın başı beladan kurtulmazdı.

Babaları futbol maçlarını asla kaçırmaz ve maç çıkışı en çok gol atan ikize dondurma ısmarlardı, gol atamayan ikizin teselli ödülü de dondurmaydı. Anneleri, soran olursa kendini gazeteci olarak tanıtırdı ama aslında gazetenin reklam sayfalarına ilan verecek kişileri bulmak ve insanları abone olmaya ikna etmek gibi görevleri vardı: İkizler başlarının çaresine bakabilecek yaşa geldiklerinde tam zamanlı çalışmaya dönmüştü.

Oğlanın sınıfındaki diğer öğrenciler ikizlere hayrandı.

Birinci sınıftayken haftalar boyunca ona Donald diye hitap ettiler, derken bir gün ağabeylerinin çocuğa "Bastıbacak" dediği duyuldu. Öğretmenleri ona herhangi bir adla hitap etmemeye özen gösterirlerdi ama kendi aralarında konuşurlarken Covay'lerin en küçüğünün ağabeylerinin canlılığına, hayal gücüne veya cüssesine sahip olmamasının ne kadar üzücü olduğunu söylediklerini duyardınız.

Sorsanız "Bastıbacak" ilk olarak ne zaman evden kaçmaya karar verdiğini, gerçek dünyayla hayal dünyasını ayıran sınırı geçip hayallerini plana dönüştürdüğünü söyleyemezdi. Gitmeye karar verdiğini kabullendiği gün geldiğinde garajın arka tarafındaki muşamba örtünün altına sakladığı plastik kutuda çoktan üç Mars çikolata, iki gofret, bir paket fındık, bir paket meyan kökü, bir fener, çizgi romanlar, tütsülenmiş et ve çoğu bozukluklar halinde güçlükle biriktirilmiş otuz yedi dolar vardı. Tütsülenmiş etin tadından hazzetmezdi ama kâşiflerin onlar sayesinde haftalarca hayatta kalabildiğini okumuştu; kaçmak zorunda olduğunu plastik kutuya et paketlerini koyup kapağın kapanırken çıkardığı "tak" sesini duyduğunda anlamıştı.

Kitapları, gazeteleri ve dergileri okumuştu. Kaçan çocukların bazen kötü insanlarla karşılaştıklarını, başlarına kötü şeyler geldiğini biliyordu ama peri masallarını da okumuştu ve dışarıda canavarların yanı sıra iyi yürekli, kibar insanların da olduğundan haberdardı.

Bastıbacak, burnu sürekli akan, silik suratlı, on yaşlarında, cılız bir çocuktu. Bir grup oğlanın içinden onu seçmeye çalışsanız kesinlikle ıskalardınız. O, öteki çıkardı. Diğer taraftaki. Gözden kaçırdığınız.

Eylül ayı boyunca gitmeyi erteledi. Dışarıda kendisini ne gibi canavarlar beklerse beklesin dış dünyanın kendi evinden çok daha katlanılası, hatta tercih edilesi bir yer olduğuna karar vermesi için iki ağabeyinin de üstüne oturdukları (suratının üstüne oturan osurmuş ve ardından kahkahalar

atmıştı) gerçekten feci geçen bir cuma günü geçirmesi gerekti.

Cumartesi günü ağabeylerinin kardeşlerine bakıcılık etmesi gerekiyordu ama bunu yapmak yerine hoşlandıkları bir kızı görmek için kasabaya gittiler. Bastıbacak, garajın arkasındaki muşambanın altına sakladığı plastik kabı alıp odasına götürdü. Sırt çantasını yatağına boşaltıp şekerlemeleri, çizgi romanları, biriktirdiği paraları ve tütsülenmiş eti içine koydu. Boş kola şişelerinden birini suyla doldurdu.

Bastıbacak, şehre inip otobüse bindi. Batıya gitti, on dolarlık bozukluğun yettiği kadar batıya, bilmediği ama iyi bir başlangıç olacağını düşündüğü yere... Sonra otobüsten inip yürüdü. Artık kaldırım olmadığından arabaların yaklaştığını duyduğunda güvende olmak için yolun kenarındaki hendeğe iniyordu.

Güneş tam tepedeydi. Çok acıktığı için çantasını karıştırıp Mars çikolatalarından birini çıkardı. Afiyetle yedikten sonra susadığını fark etti ve temkinli kullanması gerektiğini fark ettiğinde çoktan şişedeki suyun yarısını içmiş olduğunu gördü. Kasabadan uzaklaştığında her tarafta içme suyu kaynaklarıyla karşılaşacağını sanmıştı, oysa görünürde çeşme bile yoktu. Yalnızca bir nehir vardı, genişçe bir köprünün altından akıp gidiyordu.

Bastıbacak, köprünün ortasına geldiğinde duraksayıp altından akan çamurlu sulara baktı. Okuldayken anlatılanları hatırladı: Er veya geç bütün nehirler denize akar. Hiç deniz görmemişti. Nehir kıyısına inip yatağını takip etti. İki tarafta çamurlu patikalar vardı ve ara sıra karşısına insanların kendisinden önce oradan geçtiğini gösteren bira kutuları veya abur cubur poşetleri çıkıyordu ama yürürken kimseyle karşılaşmadı.

Suyunun son damlalarını da içip bitirdi.

Acaba onu arıyorlar mıydı? Polis arabalarını, helikopterleri ve av köpeklerini, kendisini arayışlarını gözünde canlandırdı. Onları atlatacaktı, denize ulaşacaktı.

Nehir kayaları aşıp köpükler saça saça yoluna devam ediyordu. Kanatlarını iki yana açmış halde uçan mavi bir balıkçıl ile mevsim sonuna özgü ejder sineklerini gördü. Tatarcık sürüleri pastırma yazının tadını çıkarıyordu. Gökyüzünün mavisi griye döndüğünde ortaya çıkan yarasa sinekleri avlanmak için hızlıca pike yaptı. Bastıbacak gece nerede uyuyacağını düşünmekten kendini alamadı.

Çok geçmeden patika ikiye ayrıldı, oğlan bir eve veya boş bir ambarı olan çiftliklerden birine ulaşmak umuduyla nehirden uzaklaşan patikayı seçti. Alacakaranlık bastırırken ilerlemeye devam etti ve patikanın sonunda ürkütücü görünüşlü, kırık dökük bir çiftlikle karşılaştı. Bastıbacak evin etrafını dolaşırken her adımda o eve girmemeyi tercih edeceğini düşünüyordu ve sonunda kırık çiti tırmanıp çıktı, ıssız bir çayıra ulaştı ve sırt çantasını yastık olarak kullanıp çimenlerde, açık havada uyumaya karar verdi. Giysilerini çıkarmadan sırtüstü uzanmış, gökyüzünü seyrediyordu. Hiç uykusu yoktu.

"Şimdiye yokluğumu fark etmişlerdir, endişelenmişlerdir," dedi kendi kendine.

Beş yıl sonra eve döndüğünü, kulübeye uzanan yolda onu gördüklerinde ailesinin yüzünde belirecek mutluluğu hayal etti. Onu sevinçle bağırlarına basışlarını... Sevgilerini...

Saatler sonra uyandığında ilk fark ettiği ay ışığının parıltısıydı. Hava gündüz gibi aydınlıktı, çocuk şarkılarında *gün gibi ortada* derler ya, işte öyleydi ama gölgeler daha uzundu ve dünya renklerden arındırılmıştı. Gökte dolunay vardı veya neredeyse dolunaydı ve oğlan oradan, ayın yüzeyindeki şekillerin ve gölgelerin arasında kendisine bakan şefkatli bir yüzün olduğunu hayal etti.

"Nereden geliyorsun?" dedi bir ses.

Oğlan doğruldu, şimdilik korkmamıştı, etrafına bakındı. Ağaçlar. Uzun çimenler. "Neredesin? Seni göremiyorum?"

Önceden gölge olduğunu zannettiği bir karaltı hareket

edip ağacın arkasından çıktı. Aynı yaşlarda bir oğlandı karşısındaki.

"Evden kaçtım," dedi Bastıbacak.

"Vay be!" dedi öteki oğlan. "Bunu yapmak yürek ister."

Bastıbacak'ın yüzü gururla parladı. Ne söyleyeceğini bilemedi.

"Biraz yürümek ister misin?" dedi oğlan.

"Elbette," dedi Bastıbacak. Sırt çantasını çıkarıp kolayca bulabilmek için çitin direğinin dibine bıraktı.

Çayırdan köhne çiftlik evine uzanan patikadan aşağı yürüdüler.

"Orada kimse yaşıyor mu?" diye sordu Bastıbacak.

"Pek sayılmaz," diye karşılık verdi öteki oğlan. Saçları neredeyse ay ışığı kadar beyazdı. "Bazıları uzun zaman önce orada oturmayı denedi ama hoşlarına gitmeyince çekip gittiler. Sonra başkaları taşındı. Şimdilerde orada kimsecikler yaşamıyor. Adın ne?"

"Donald," dedi Bastıbacak. "Ama herkes bana Bastıbacak der," diye ekledi. "Senin adın ne?"

Oğlan tereddüt etti. "Biricik."

"Havalı bir isim."

"Bir zamanlar başka bir adım vardı ama artık onu okuyamıyorum," dedi Biricik.

Ezilip büzülerek dev gibi demir kapıların arasındaki boşluktan içeri girdiler; kapılar pas tuttuğundan ne daha fazla açılıyor ne kapanıyordu. Sonunda kendilerini yamacın dibindeki ufak çayırda buldular.

"Burası muhteşem!" dedi Bastıbacak.

Ufak çayırlıkta farklı boylarda düzinelerce taş vardı. Uzun taşlar iki oğlandan da büyüktü ve küçük olanlar tam da üzerine oturulacak büyüklükteydi. Bazı taşlar kırılmıştı. Bastıbacak buranın ne tür bir yer olduğunu biliyordu ama onu korkutmadı. Sevgi dolu bir yerdi.

"Burada kimler gömülü?" diye sordu.

"Çoğunlukla iyi insanlar..." dedi Biricik. "Eskiden tepede, ağaçların diğer tarafında bir kasaba vardı. Derken demir yolu buradan geçti ve istasyonu bir sonraki kasabaya inşa ettiler. Böylece kasabamız yok olup gitti, tuzla buz oldu, rüzgârla savruldu gitti. Bir zamanlar kasabanın olduğu yerde artık çalılar ve ağaçlar var. Ağaçların arasına saklanıp eski evlere girip çıkabilirsin."

"Bahsettiğin evler gördüğümüz çiftlik evine mi benziyorlar?" dedi Bastıbacak. Öyleyse hiçbirine girmek istemiyordu.

"Hayır," dedi Biricik. "Benim dışımda kimse o evlere girmez. Bir de hayvanlar dışında. Buralardaki tek çocuk benim."

"Tahmin etmiştim," dedi Bastıbacak.

"Belki aşağı inip orada oynayabiliriz," dedi Biricik.

"Harika olur!" dedi Bastıbacak. Ekim ayının başına yakışan mükemmel bir geceydi, neredeyse yaz kadar sıcaktı ve dolunay gökyüzünü pırıl pırıl aydınlatıyordu; her şeyi görebiliyordunuz.

"Hangisi seninki?" diye sordu Bastıbacak.

Biricik, gururla doğrulup Bastıbacak'ın elini tuttu. Onu arazinin çalılarla kaplanmış bakımsız bir bölümüne sürükledi. İki oğlan uzamış otları kenara ittirdiler. Toprağa yatay yerleştirilmiş taşın üzerindeki tarihler yüzlerce yıl öncesine aitti. Yazıların büyük bölümü yılların etkisiyle silinmişti ama tarihlerin altındaki bazı kelimeler seçiliyordu.

BİRİCİK
ASLA UNUTULMAYA

"Her iddiasına varım *unutulmayacak* yazıyordu," dedi Biricik.

"Evet, ben de aynısını söyleyecektim," dedi Bastıbacak.

Bahçe kapısından geçip dere yatağı boyunca yokuş aşağı

yürüdüler, eski kasabanın kalıntılarına adım attılar. Evlerin arasındaki ağaçlar iyice dallanıp budaklanmıştı ve binaların duvarları içe doğru yıkılmıştı ama hiçbiri çiftlik evi gibi ürpertici değildi. İki çocuk saklambaç oynadılar. Keşfe çıktılar. Biricik, Bastıbacak'a aralarında ülkenin o bölümündeki en eski bina olduğunu iddia ettiği tek odalı kulübenin de yer aldığı harika yerler gösterdi. Ne kadar eski olduğu düşünülürse kulübe fena durumda değildi.

"Ay ışığında her şeyi çok net görüyorum..." dedi Bastıbacak. "Evlerin içini bile. Bu kadar kolay olduğunu bilmezdim."

"Öyle," dedi Biricik. "Zaman geçince ay ışığı olmadığında da net görmeye başlıyorsun."

Bastıbacak, buna çok imrendi.

"Çişim geldi, buralarda kullanabileceğim bir tuvalet var mı?" dedi Bastıbacak.

Biricik, biraz düşündü ve "Bilmiyorum," dedi. "Benim artık öyle ihtiyaçlarım yok. Yıkılmamış birkaç ev var ama güvenli olmayabilirler, bana kalırsa ormana gitmen daha doğru."

"Ayılar gibi..." dedi Bastıbacak.

Arka tarafa dolaşıp kulübenin duvarı ile ormanın birleştiği yerdeki ağaçlardan birinin arkasına geçti. Daha önce hiç bu şekilde, açık havada işememişti. Kendini vahşi hayvanlara benzetti. İşi bittiğinde tuvalet kâğıdı yerine kurumuş yaprakları kullandı ve evin önüne döndü. Biricik, ay ışığı huzmesinin ortasında onu bekliyordu.

"Nasıl öldün?" diye sordu Bastıbacak.

"Hastalandım," dedi Biricik. "Boğazım ağrıdı ve ateşim çıktı. Sonra öldüm."

"Seninle burada kalabilmek için benim de ölmem mi gerek?" dedi Bastıbacak.

"Belki," dedi Biricik. "Şey, evet, sanırım."

"Ölü olmak nasıl bir şey?"

"Pek aldırmıyorum," dedi Biricik. "En kötü yanı oyun oynayacak kimsenin olmaması."

"İyi ama bayırın orda pek çokları olmalı," dedi Bastıbacak. "Seninle hiç oyun oynamıyorlar mı?"

"Hayır," dedi Biricik. "Çoğunlukla uyuyorlar. Yürüdüklerindeyse gidip bir şeyler görmeye veya bir şeyler yapmaya zahmet etmiyorlar. Benimle ilgilenmeye de... Şuradaki ağacı görüyor musun?"

Gri kabuğu yılların etkisiyle çatlamış bir kayın ağacıydı. Doksan yıl önce muhtemelen kasaba meydanı olan yerde dikiliydi.

"Evet, görüyorum," dedi Bastıbacak.

"Tırmanmak ister misin?"

"Yüksek görünüyor."

"Öyle. Gerçekten yüksektir ama tırmanması kolay. Sana öğretirim."

Tırmanmak hakikaten kolaydı. Ağacın kabuğunda tutunabilecekleri çıkıntılar vardı. İki oğlan bir çift maymun, korsan veya samuray misali rahatça üst dallara tırmandılar. Ağacın tepesine vardıklarında bütün dünya ayaklarının altındaydı. Gökyüzü aydınlanmaya başlıyordu ama şimdilik doğuda uzanan sicim gibi bir çizgiydi ışık.

Hayat durmuştu sanki. Gece sona ermekteydi. Dünya nefesini tutmuş, baştan başlamaya hazırlanıyordu.

"Bu, hayatımın en güzel günüydü," dedi Bastıbacak.

"Benim de..." dedi Biricik. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum," dedi Bastıbacak.

Dünyanın öbür ucuna, ta denize kadar gittiğini hayal etti. Büyüdüğünü, yaşlandığını, kendi yağında kavrulduğunu hayal etti. İleride bir gün Karun kadar zengin olur, sonra da ikizlerin yaşadığı eve giderdi. Fiyakalı arabasını evin önüne yanaştırır veya belki maçlarından birinde karşılarına dikilirdi. (Hayallerinde ikizler ne büyüyor ne yaşlanıyor-

du.) Onlara tepeden bakardı; görgülü bir kibarlıkla elbette. Onlara, ikizlere, ailesine, şehirdeki en pahalı restoranda güzel bir yemek ısmarlardı ve onlar da onu ne kadar yanlış anladıklarını söyler, o kadar kötü davrandıkları için özür dilerlerdi. Özür dilerler ve ağlarlardı, bütün bunlar olurken o hiçbir şey söylemezdi, özürlerini kibarca kabul eder, her birine birer hediye verir ve ardından bir kere daha, bu sefer temelli olarak hayatlarından çıkardı.

Ne hoş bir hayaldi!

Gerçekteyse yürümeye devam ettiğinde ertesi gün veya bir sonraki gün kendisini bulacaklarını, eve götürüleceğini, azarlanacağını ve her şeyin eskiden nasılsa öyle devam edeceğini biliyordu. Günler günleri, saatler saatleri izleyecek ve o, ömrünün sonuna kadar Bastıbacak olarak kalacaktı. Üstelik yürüyüp gitmeye cesaret etmesinin bedelini ödeteceklerdi ona.

"Birazdan yatağıma dönmeliyim," dedi Biricik. Ağaçtan aşağı inmeye başladı.

Bastıbacak, aşağı inmenin tırmanmaktan zor olduğunu fark etti. Ayağınızı nereye bastığınızı göremediğiniz için ayakkabınızın ucuyla basacağınız yerleri yoklamanız gerekiyordu. Pek çok kez düşecek gibi oldu ama önden inen Biricik, "Biraz sağa kaydır, işte orası" gibi uyarılarla ona yardım ediyordu. Sonunda ikisi de aşağıya ulaştılar.

Hava aydınlanır, ay sönükleşirken etrafı görmek zorlaşmıştı. Geldikleri yoldan geri döndüler. Bastıbacak, bazen Biricik'in yanı başında olup olmadığına emin olamıyordu ama yokuşun tepesine ulaştığında oğlanın kendisini beklediğini gördü.

Mezar taşlarının arasından geçerken pek konuşmadılar. Bastıbacak, kolunu Biricik'in omzuna doladı. Yokuşu birlikte tırmandılar.

"Pekâlâ," dedi Biricik. "Geldiğin için teşekkür ederim."

"Çok güzel zaman geçirdim," dedi Bastıbacak.

"Evet, ben de çok güzel zaman geçirdim," dedi Biricik.

Ormanın derinlerinde bir kuş şakımaya başladı.

"Ya kalmak istersem?" dedi Bastıbacak aniden. Sonra susuverdi. İkinci bir şansım asla olmayabilir, diye düşündü Bastıbacak. Denizi görmesine izin vermezlerdi. Onu bırakmazlardı.

Biricik, uzunca bir süre hiçbir şey söylemedi. Dünya griye büründü. Başka kuşlar da ilk kuşa katıldı.

"Ben yapamam," dedi Biricik sonunda. "Ama onlar yapabilir."

"Kimler?"

"Oradakiler." Sarışın oğlan, şafakta karanlık bir gölgeye dönüşen yıkık dökük çiftlik evini işaret ediyordu. Griye dönen ışık bile evin köhne havasını değiştirememişti.

Bastıbacak'ın tüyleri diken diken oldu. "Orada birileri mi yaşıyor?" dedi. "Boş olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Boş değil," dedi Biricik. "Kimsenin yaşamadığını söyledim. İkisi ayrı şeyler." Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. "Şimdi gitmeliyim," diye ekledi. Bastıbacak'ın elini sıktı ve kayboluverdi. Artık yerinde yeller esiyordu.

Bastıbacak, küçük mezarlığın ortasında tek başına durup kuşların sabahın geldiğini haber veren şakımalarını dinledikten sonra yokuşu tırmanmaya devam etti. Tek başına çıkmak daha zordu.

Sırt çantasını bıraktığı yerden aldı. Son gofretini yiyip derme çatma binaya baktı. Çiftlik evinin kırık camları karanlık bakışlı bir çift göz gibi onu izliyordu.

Evin içi dışarıdan karanlıktı. Her şeyden karanlıktı.

Ot bürümüş bahçeyi geçti. Çiftlik evinin kapısı çürümüştü. Eşiğe geldiğinde durdu, tereddüt etti, yapacağının akıllıca olup olmayacağını düşündü. Nem kokusu, küf kokusuna karışarak burun deliklerine abandı; derin, pis bir bir koku. Bir şeyin hareket ettiğini duyduğunu zannetti: Evin

derinliklerinden, mahzenden veya belki tavan arasından gelen bir ses. Belki bir hışırtı veya tıkırtı. Tarif etmesi zordu.

Neticede içeri adım attı.

Kimseden ses çıkmadı. Ekim, ahşap maşrapasını elma şarabıyla doldurdu, sonuna kadar içti, yeniden doldurdu.

"Hikâye diye buna denir!" dedi Aralık. "Bu kadarını söyleyebilirim." Yumruğuyla açık mavi renkteki gözlerini ovuşturdu. Ateş sönmek üzereydi.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Haziran heyecanla. "Çocuk eve girdikten sonra?"

Yanı başında oturan Mayıs, elini kibarca Haziran'ın koluna yasladı. "Bunu düşünmemek daha iyi."

"Başka anlatmak isteyen?" diye sordu Ağustos. Uzun bir sessizlik. "O zaman bu seferlik işimiz bitti sanırım."

"Resmen oylamalıyız," diye hatırlattı Şubat.

"Lehte olanlar?" dedi Ekim. Koro halinde "Evet!" dediler. "Karşı çıkanlar?" Sessizlik. "O zaman bu toplantı bitmiştir."

Esneyip gerinerek ateşin başından kalktılar ve geriye sadece Ekim ile komşusu kalana kadar tek başlarına veya ikili, üçlü gruplar halinde ağaçların arasına dalıp gözden kayboldular.

"Gelecek sefer sıra sende," dedi Ekim.

"Biliyorum," dedi Kasım. Soluk tenliydi. Dudakları incecikti. Ekim'in ahşap koltuktan kalkmasına yardım etti. "Hikâyelerini seviyorum. Benimkiler her zaman çok kasvetli."

"Sana katılmıyorum," dedi Ekim. "Tek fark gecelerinin daha uzun olması. Ve pek sıcak sayılmazsın."

"Böyle söyleyince kendimi daha iyi hissettim," dedi Kasım. "Sanırım neysek oyuz."

"İşte böyle!" dedi kardeşi. El ele tutuşup sönmekte olan ateşin közlerinden uzaklaşırken hikâyelerini de beraberlerinde götürdüler.

Gizli Oda

İki editörün, Nancys Kilpatrick ve Holder'ın Outsiders antolojisi için gotik bir şeyler yazmamı rica etmesiyle ortaya çıktı. *Mavi Sakal* ve türevlerinin en gotik hikâyeler olduğunu düşünürüm, böylece o dönemde oturduğum boş evde geçen bir Mavi Sakal şiiri yazmaya başladım.

Gizli Oda

Bu evdeki hayaletlerden korkma, dertlerinin en küçüğü onlar.

Şahsen huzur verici gelir gürültüleri bana,

Geceyi bölen gıcırtılar ve ayak sesleri,

Eşyaları saklama veya yerlerini değiştirme alışkanlıkları, bence,

Çok sevimli. Gözüme batmaz bu küçük şakaları, aksine.

Evi ev yapar eğlenceleri.

Yaşanmış.

Hayaletler dışında hiçbir şey uzun kalmaz burada.

Ne kedi ne fare ne sinek ne hayal ne de yarasa. İki gün önce

Bir kelebek gördüm,

Yanılmıyorsam kral kelebeği, dans ederek süzüldü odadan odaya

Ve duvara tüneyip yanı başımda bekledi.

Bu boş evde hiç çiçek yoktur ve kelebeğin açlıktan ölmesinden korkarak,

Zorlayıp açtım pencereyi

Avucuma aldım kanat çırpan kelebeği,

Kanatlarının avucuma nazik öpücükler konduruşunu hissederek,

Özgür bıraktım onu, uçup gidişini penceremin dibinden gözleyerek.

Mevsimlere katlanamam pek ama
Gelişin, kış ayazını çekilir kıldı.
Lütfen, gönlünce dolaş. Dilediğince keşfet.
Geleneği bozduğum noktalar oldu, kilitli bir oda varsa bile,
Hiç bilmeyeceksin varlığını. Bulmayacaksın
Mahzendeki şöminede yanmış kemik kalıntılarını. Kan lekelerine rastlamayacaksın.
Baksana:
Alet edevat, çamaşır makinesi, kurutucu, bir çaydanlık
ve anahtarlarla dolu bir anahtarlık.
Seni tedirgin edecek bir şey göremeyeceksin. Karanlık şeyler.

Kederli biri olduğum söylenebilir ama bil ki bu,
yaşadıklarımı yaşamış bir adamın kederi. Kaderin sillesi, dikkatsizlik veya acı, önemli olan kaybın hatırası. Göreceksin
Gözlerimde kalp kırıklığının izlerini ve senden önce bu koridorlarda neler yaşandığını bana unutturmanın hayalini kuracaksın. Bakışlarınla gelen bir yaz,
Ve gülümsemenle.

Burada kaldığın sürece, elbette duyacaksın hayaletlerin seslerini
hep bir sonraki odadan gelen
Ve gecenin bir vakti yanımda uyanıvereceksin
kapısı olmayan bir boşluğun bilincinde,
kilitli bir yerin olduğunu bilerek
ama görmeyerek gözlerinle.
Ayaklarını sürüdüklerini duyacaksın, yankıları, gümlemeleri ve duraksamaları...

Kafan çalışıyorsa kaçacaksın gecenin karanlığına
tir tir titresen de kışın ayazında
belki üstünde en incesiyle bluzların.
Patikanın taşları
ayaklarını kanatacak sen koşarken,
Yani eğer istersem rahatlıkla takip edebilirim seni,
Kanını tadarak ve okyanusunu gözyaşlarının. Ama bekleyeceğim, burada. Kendi mekânımda ve bir süre sonra koyacağım
Bir mum
Pencerenin pervazına, aşkım, geri dönüş yolunu aydınlatması için. Dünya titreşip kayboluyor. Sanırım
Böyle hatırlamalıyım seni,
Başım güzel memelerinin arasında, ruhum kalbinin melodisini dinlerken...

Vahşi Arzuların Gecesinin Gizli Evindeki Yüzü Olmayan Kölelerin Yasak Gelinleri

Elimde kâğıt kalem, bu hikâyeyi yazmaya başladığımda rüzgârlı bir kış gecesiydi, East Croydon Garı'nın beşinci ve altıncı platformları arasındaki bekleme odasındaydım. Yirmi iki yaşındaydım, yirmi üç yaşına basacaktım. Bitirdiğimde daktilo edip tanıdığım editörlere gösterdim. Biri şöyle bir göz attı, onun tarzı olmadığını söyledi, kimsenin bunları beğenebileceğine inanmıyordu. Diğeri okudu, anlayışlı gözlerle bana bakıp patavatsız saçmalıklar olduğu için kimsenin basmayacağını söyleyerek geri verdi. Ben de metni bir kenara kaldırdım, başkalarının okuyup beğenmemesiyle yaşayacağım utançtan kurtulduğuma sevinmiştim.

Hikâye okunmadan kaldı; dosyadan kutuya, ofisten bodruma, bodrumdan tavan arasına yirmi yıl gitti geldi. Onu düşündüğümde tek hissettiğim şey basılmamasının verdiği huzurdu. Bir gün *Gothic!* antolojisi için hikâye istediler. Aklıma tavan arasındaki taslak geldi, kurtarılabilir yanı var mı, diye bakmak için çıkıp onu buldum.

"Yasak Gelinler"i okumaya başladım ve okudukça gülümsedim. Aslında oldukça komikti ve zekice yazılmıştı. Kimi aksaklıklar yolda yazılmış olmasından kaynaklanıyordu ve hepsi kolayca düzeltilebilir şeylerdi. Bilgisayarın başına geçip ikinci bir taslak hazırladım, ilkinden yirmi yıl

sonra başlığını şimdiki kısacık haline getirdim ve editöre yolladım. Okuyanlardan en az biri "patavatsız saçmalıklar" olduğunu düşünmüştü ama bu galiba azınlık görüşüydü. "Yasak Gelinler" yılın en iyi hikâyelerini toplayan antolojiler tarafından seçildi ve 2005 yılında Kısa Hikâye dalında Locus Ödülü'nü kazandı.

Bundan ne ders almak gerektiğini bilmiyorum. Bazen hikâyelerinizi yanlış kişilere gösterirsiniz... Her şeyi herkese sevdiremezsiniz. Zaman zaman tavan arasındaki kutularda başka neler olduğunu merak ediyorum.

VAHŞİ ARZULARIN GECESİNİN GİZLİ EVİNDEKİ YÜZÜ OLMAYAN KÖLELERİN YASAK GELİNLERİ

I.

Gecenin derinliklerinde, bir şeyler yazıyordu biri.

II.

Can havliyle ağaçlar arasındaki yoldan yukarı koşarken çakıl taşları kadının ayaklarına batıyordu. Kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Gecenin soğuğu ciğerlerine doldukça göğsü patlayacakmışçasına inip kalkıyordu. Gözlerini karşısındaki eve dikmişti, en üst kattaki odadan gelen ışık, pervaneleri kendine çeken ateş gibi onu kendine çekiyordu. Genç kadının çevresinde ve evin arkasında kalan ormanın derinliklerinde karanlığın yaratıkları pusu kurmuş avlarını gözlüyorlardı. Yolun, genç kadının arkasında kalan kısmından kısacık süren bir çığlık yükselmişti. Yırtıcı hayvanlara kurban giden daha küçük bir hayvanın sesi olduğunu umdu genç kadın ama emin olmak imkânsızdı.

Cehennem zebanileri peşindeymiş gibi koştu ve eski malikânenin verandasına ulaşana dek dönüp arkasına

bakmadı. Ayın solgun ışığında evin beyaz sütunları dev bir hayvanın kemiklerini andırıyordu. Tahta pervaza tutunup geldiği yola baktı, sanki bir şey bekliyordu. Sonra kapıyı çaldı; yavaş vuruşlardı önce, ardından daha sert. Yumruk sesleri evin içinde yankılandı. Yankının geri gelişine kadar geçen süre öylesine uzundu ki sanki uzakta bir yerlerde başka biri hiç açılmayacak başka bir kapıyı yumrukluyordu.

"Lütfen!" diye seslendi. "Orada kimse var mı –herhangi biri– lütfen beni içeri alın. Size yalvarıyorum." Sesi kendi kulağına bile tuhaf geliyordu.

En üst kattaki odadan gelen titrek ışık azalıp kayboldu. Sonra alt kata inen pencereler birer birer aydınlandı. Demek elinde mum olan biriydi. Işık evin derinliklerinde kayboldu. Genç kadın soluklanmaya çalıştı. Kapının diğer tarafından ayak sesleri geldiğini duyduğunda ve kötü takılmış kapının çatlaklarından süzülen mum ışığını gördüğünde sanki aradan yüzyıllar geçmişti.

"Merhaba!" dedi kadın.

Karşılık veren ses ölülerin kemikleri kadar kupkuruydu; yıpranmış bir sesti, parşömenler gibi hışırtılıydı. "Kim o seslenen?" dedi. "Kapımı çalan kim? Başka gece yokmuş gibi kimdir bu gece huzurumu bölen?"

Kadının içini rahatlatan bir ses değildi. Ancak evi saran karanlığa baktıktan sonra üstüne başına çekidüzen verdi, siyah saçlarını geriye attı ve korkusunu ele vermediğini umduğu bir sesle yanıtladı ev sahibini. "Ben, Amelia Earnshawe, yakın zamanda öksüz ve yetim kaldım, Londra'daki evindeki mülakatım sırasında zalim bakışlarını hem itici hem büyüleyici bulduğum, yüzü o gün bugündür rüyalarıma giren Lord Falconmere'in iki küçük çocuğuna –bir oğlan ve bir kız– mürebbiyelik yapmaya gidiyorum."

"İyi ama burada ne işin var öyleyse, bu evde, böylesi

bir gecede? Falconmere Kalesi, buradan yirmi kilometre uzakta ve bozkırın diğer tarafındadır."

"At arabasının huysuz bir adam olan ve dilsiz olduğunu iddia eden, daha doğrusu tek kelime etmeyerek öyle olduğunu ima eden taleplerini homurtu ve anlamsız seslerle aktaran sürücüsü iki kilometre kadar geride dizginleri çekip el kol işaretleriyle daha ileri gitmeyeceğini belirtti, kalan yolu yürümeliymişim. Söylediğini yapmayı reddettiğimde beni sertçe arabadan itti ve buz gibi toprağın kucağına düşmemle beraber kamçısını şaklatıp zavallı atları dörtnala sürerek geldiği yoldan geri döndü. Üstelik çantalarımı ve sandığımı da beraberinde götürdü. Arkasından seslendim ama dönüp bakmadı. Şimdi arkamda kalan ormanın içinde daha da tedirgin edici bir karanlığın beni beklediği izlenimine kapıldım. Pencerenizde ışığı görünce ben... ben..." Cesur biri rolünü daha fazla sürdüremedi ve hıçkırıklara boğuldu.

"Merhum babanız," dedi, kapının diğer tarafındaki ses, "Acaba saygıdeğer Hubert Earnshawe olabilir mi?"

Amelia, hıçkırıklarını güçlükle bastırdı. "Evet, evet, oydu!"

"Ve siz, öksüz ve yetim olduğunuzu mu söylemiştiniz?"

Genç kadın babasını, tüvit ceketini, girdabın onu sürükleyip kayalara çarparak parçalayışını, onu kendisinden sonsuza dek çalışını hatırladı.

"Annemin hayatını kurtarmaya çalışırken öldü. İkisi de boğuldu."

Kilide giren anahtarların olağan şıngırtısını duydu, bu sesi ikiz demir sürgülerin yana kaydırıldığı andaki ses takip etti. "Öyleyse hoş geldiniz Bayan Amelia Earnshawe. Kaderinizdeki bu adı olmayan eve hoş geldiniz. Onca gece dururken bu gece... Evet, hoş geldiniz." Kapı açıldı.

Adam, elinde siyah bir mum tutuyordu ve aşağıdan vuran mum ışığı sayesinde adamın yüzü tekin olmayan bir

havaya bürünmüştü. Şaka kutularından fırlayan ürkütücü yaylı palyaçoları veya ihtiyarlamaya yüz tutmuş bir baltalı katili andırıyor, diye düşündü kadın.

Adam, içeri girmesini işaret etti.

"Niye aynı şeyi söyleyip duruyorsunuz?" diye sordu kadın.

"Neyi söyleyip duruyorum?"

"Onca gece dururken bu gece. En az üç kere söylediniz."

Bir süre kızı süzdükten sonra opak parmağıyla içeri girmesini işaret etti. Genç kadın içeri girerken mumu kadının yüzüne yaklaştıran adam, bir delinin olmasa da aklı başında birinin gözleri olmaktan uzak gözleriyle süzdü onu. Sanki kadını inceliyordu ve sonunda anlaşılmaz bir şeyler homurdanıp başını salladı. "Bu taraftan..." demekle yetindi.

Kadın, uzun koridor boyunca adamı takip etti. Mum ışığı her şeyi sihirli gölgelere dönüştürüyordu. Onun ışığında antika saatin, sandalyelerin ve masanın gölgeleri duvarlarda, halıda adeta dans ediyordu. İhtiyar adam anahtarlarını karıştırdı, bir tanesiyle duvarın merdivenin altında kalan bölümündeki kapının kilidini açtı. Odanın karanlığından, uzun zamandır kullanılmadığını gösteren toz, rutubet ve terk edilmişliğin izlerini taşıyan bir koku yükseldi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu genç kadın.

Soruyu anlamamışçasına başını salladı adam. "Bazıları oldukları gibidir ve bazıları da göründükleri gibi değildir. Bazılarıysa görünmeleri gerektiği gibi olur. Bu sözümü bir kenara yaz, aklının bir köşesinde bulunsun, Hubert Earnshawe'ın kızı. Anladın mı?"

Genç kadın başını aşağı yukarı salladı. İhtiyar adam dönüp arkasına bakmaksızın yürümeye koyuldu.

Kadın adamın peşi sıra basamakları indi.

III.

Çok uzaklarda çok başka bir dünyada genç bir adam, kuğu kanadından yapılmış kalemi sertçe el yazmasına bastırdığında koyu mürekkep hem parşömene hem de cilalı masaya sıçradı.

"Hiç yararı yok," dedi çaresizlik içinde. Zarif parmağını masaya damlayan mürekkebe daldırıp bir daire çizerek lekenin iyice yayılmasına sebep oldu ve ardından farkında olmadan parmağıyla burnunu ovaladı. Kara bir leke kaldı burun kenarında.

"Olmadı mı efendim?" Kâhya neredeyse hiç ses çıkarmadan içeri girmişti.

"Yine aynı şey oluyor, Toombes. Aralara espriler karışıyor. Sanki metin kendi kendiyle dalga geçiyor. Kendimi edebi klişelere kayarken buluyorum ve hem kendimi hem yazarlık mesleğini iki paralık ediyorum."

Kâhya gözlerini genç efendisine dikti. "Bazı çevrelerde mizahın son derece saygın görüldüğünü duymuştum efendim."

Genç adam başını ellerinin arasına alıp parmak uçlarıyla düşünceli düşünceli şakaklarını ovuşturdu. "Mesele bu değil, Toombes. Metne hayat vermeye, dünyanın ve insanlığın mükemmel bir tasvirini aktarmaya çalışıyorum. Oysa yazarken bir bakıyorum kendimi arkadaşlarımın şapşallıklarının parodilerine kaptırmışım. Beş para etmeyen espriler yazmışım." Bütün yüzü mürekkebe bulanmıştı. "Gayet sıradan."

Evin en üst katındaki yasak odadan kulakları sağır eden ürkütücü bir çığlık yükseldi, duvarların arasında yankılandı. Genç adam iç çekti. "Gidip Agatha halamı beslesen iyi olacak, Toombes."

"Emredersiniz efendim."

Genç adam tüy kalemi eline alıp ucuyla kulağını kaşıdı.

Arkasındaki duvarda büyük büyükbabasının kötü ışık

alan bir portresi asılıydı. Yağlı boya gözler uzun zaman önce kesilmişti ve şimdi gerçek gözler kanvastaki deliklerden yazara bakıyordu. Altın rengi ışıltılar vardı o gözlerde. Genç adam dönüp onları fark etseydi soylu bir kedinin veya eğer böyle bir şey mümkün olsa, tuhaf, yırtıcı bir kuşun altın rengi gözleri olduğunu düşünebilirdi. İnsana ait olamayacak gözlerdi onlar. Ancak genç adam dönüp bakmadı. Bunun yerine, dünyadan habersiz, uzanıp yeni bir kâğıt aldı, tüy kalemini hokkadaki mürekkebe daldırdı ve yazmaya koyuldu:

IV.

"Tamam..." dedi ihtiyar, siyah mumu çıtı çıkmayan orga bırakırken. "O, bizim efendimiz ve öyle olmadığını söyleyerek kendimizi kandırsak da bizler onun köleleriyiz. Ama doğru zaman geldiğinde, açlığını çektiği şeyi talep ettiğinde görevimiz ve mecburiyetimiz ona..." Tepeden tırnağa ürperdi, derin bir nefes aldı ve şöyle demekle yetindi: "İhtiyaç duyduğu şeyi sunmaktır."

Fırtına yaklaştıkça camsız pencerenin kısa perdeleri de uçuşup savrulmaya başlamıştı. Amelia, dantel işlemeli mendilini babasının amblemi üstte kalacak şekilde tutarak göğsüne götürdü. "Ya kapı?" diye sordu neredeyse fısıldayarak.

"Atanızın zamanında kilitlenmişti ve ortadan kaybolmadan önce her zaman kilitli kalmasını emretti. Ama yöre halkının anlattıklarına bakılırsa eski anıt mezar ile mezarlığı birleştiren tüneller hâlâ yerinde."

"Ya Sir Frederick'in ilk eşi?"

Adam hüzünle başını iki yana salladı. "Deliliğinin devası yoktu. Orta karar bir orgcuydu. Eşi öldüğü zaman beyefendi böyle söylemişti, belki ona inananlar çıkmıştır."

Genç kadın son sözleri içinden tekrarladı. Başını kaldırıp adama baktığında yeni bir kararlılık vardı gözlerinde. "Ya ben? Artık niçin burada olduğumu öğrendiğime göre bana ne tavsiye edersiniz?"

Adam göz ucuyla boş görünen holü kontrol etti. Ardından birilerinin duymasından korkuyormuş gibi hızlı hızlı konuşarak, "Kaçıp gidin Bayan Earnshawe," dedi. "Hâlâ zaman varken kaçın. Kaçıp hayatınızı kurtarın, ölümsüz –aah!"

"Ölümsüz ne?" diye sordu genç kadın ama daha bu sözler kan kırmızısı dudaklarından dökülemeden yaşlı adam kafasını delip geçen bir okla iki büklüm yere yığılmıştı.

"Ölmüş," dedi kadın şoke olmuş bir halde.

"Doğru," dedi, koridorun ta ucundan gelen zalim bir ses. "Ama o bugünden çok önce ölmüştü kızım. Çok, çok uzun zamandır ölüydü."

Genç kadının şaşkın bakışları eşliğinde ceset anında çürüdü, etler pötür pötür döküldü, eridi, kemikler parçalanıp toza dönüştü ve sonunda bir zamanlar orada olan cesedin yerinde dumanlar tüten pis kokulu küller kaldı.

Amelia, kalıntının yanına çömelip parmağını iğrenç yığına daldırdı. Parmağını yalayıp suratını buruşturdu. "Her kimseniz, görünüşe göre haklısınız beyefendi," dedi. "Bir tahmin yürütmem gerekse yüz yılın büyük bölümünde ölü olduğunu söylerdim."

V.

"Hayatı olduğu gibi resmeden, onu en ince detayına kadar yansıtan bir roman yazmak için canımı dişime takıyorum," dedi genç adam oda hizmetçisine. "Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım iğrenç zırvalıkların ötesine geçemiyorum.

Ne yapmalıyım? Ha, Ethel? Ne yapmalıyım sence?"

"Sorunuzu yanıtlayabileceğimi sanmıyorum efendim," dedi hizmetçi. Genç ve güzeldi, haftalar önce esrarengiz koşullar altında malikânede çalışmaya başlamıştı. Şöminedeki ateşi canlandırdı, turuncu-beyaz kıvılcımlar çıkana dek kömürleri eşeledi. "Başka bir arzunuz, efendim?"

"Hayır... Evet... Hayır..." dedi yazar. "Gidebilirsin Ethel."

Genç kız boş kömür kovasını alıp ağır ağır kapıya yürüdü.

Genç adam, yazı masasının başına dönmek için herhangi bir girişimde bulunmadı; bunun yerine şöminenin karşısında durup düşüncelere daldı. Şöminenin üstündeki rafta duran kurukafaya ve onun da üzerinde birbirine çapraz şekilde asılmış kılıçlara baktı. Ateş harlandı ve kömür parçalarından biri ortadan ikiye bölünürken kıvılcımlar uçuştu.

Yaklaşan ayak sesleri. Genç adam kimin geldiğini görmek için başını çevirdi.

"Sen?"

Karşısındaki adam neredeyse ikiziydi; illa bir delile ihtiyaç varsa kahverengi saçlarındaki beyaz saç tellerine bakmak aynı soydan olduklarına inanmak için yeterliydi. Yabancının gözleri koyu renkli, bakışları vahşiydi, dudaklarında coşkusuz ama kararlı bir ifade vardı.

"Evet, benim! Ben, yıllardır ölü olduğunu zannettiğin ağabeyin. Ama ölmedim veya belki artık ölü olmadığımı söyleyebiliriz. Geri döndüm. Asla geçilmemesi gereken yolları aşıp hakkım olanı almaya geldim."

Genç adamın kaşları çatıldı. "Anlıyorum. Eh, bunların hepsinin sana ait olduğu aşikâr, eğer söylediğin kişi olduğunu ispatlayabilirsen."

"İspat mı? Delile ihtiyacım yok. Doğuştan hakkım olanı, kan hakkımı istiyorum!" Bunları söylerken şöminenin üstündeki iki kılıcı aldı ve birini kabzası önde olacak şekilde kardeşine uzattı. "Gardını al kardeşim... İyi olan kazansın."

Şöminenin alevlerinin ışığında çelikler çarpıştı, ışıldadı, birbirini sıyırıp çarpıştıkları girift bir dansa tutuştular. Bazen zarif bir vals veya belki soylu ve adımları belli bir ritüeldi; kalan anlardaysa vahşiliğin en yalın haliydi. İki erkek bütün ilkellikleriyle gözün takip edebildiğinden çok daha hızlı hamleler yaparak çarpışıyorlardı. Odada dans edercesine döndüler de döndüler, basamakları tırmanıp asma kata ulaştılar ve merdivenden girişteki hole indiler. Perdelere ve avizelere tutunup sallandılar. Masaların üzerine atlayıp yere sıçradılar.

Ağabey belli ki daha tecrübeliydi ve muhtemelen daha iyi bir kılıç ustasıydı ama genç olan da enerjikti. İçine şeytan girmiş bir erkek gibi savaşıyor, rakibini geriye, daha geriye, daha da geriye kükreyen ateşin kollarına çekilmeye zorluyordu. Ağabey sol elini şömineye uzatıp kızgın demiri sapından yakaladı. Onu bütün gücüyle kardeşine doğru savurdu ama atik bir şekilde yere eğilen kardeş, saldırıdan kurtulup ustaca bir hamleyle kılıcı ağabeyine sapladı.

"İşim bitti. Ben artık ölü bir adamım."

Kardeşi mürekkep lekeleri içindeki başını salladı.

"Belki böylesi daha iyidir. Aslında ne malikâneyi ne toprakları istemiştim. Sanırım tek istediğim huzurdu." Öylece yerde yatıyordu, vücudundan akan kızıl kanlar gri taşları kaplamaya başlamıştı. "Kardeşim? Elimi tut."

Genç adam diz çöküp çoktan soğumaya başladığını fark ettiği eli tuttu.

"Kimsenin peşimden gelemeyeceği karanlık geceye adım atmadan önce sana anlatmam gereken şeyler var. Öncelikle ölümümle soyumuzun lanetinin kalktığına inanıyorum. İkincisi..." Artık ağzından köpükler çıkan adam nefes almakta zorlanıyor, binbir güçlükle konuşuyordu. "İkincisi... o... karanlıktaki... şey... mahzenlerden sakın... farelerden... O *peşindedir*!"

Bu sözlerin ardından başı taşa devrilirken, bir daha hiçbir şey görmeyecek gözleri geriye yuvarlandı ve göz kapakları kapanıverdi.

Dışarıda bir kuzgunun üç kere gakladığı duyuldu ve içerideki lahitten tuhaf bir müzik sesi duyuldu. Kimilerine göre bu uyanışın başladığının işaretiydi.

Küçük kardeş bir kere daha malikânenin haklı sahibi olarak çanı eline alıp hizmetkârını çağırdı. Kâhya Toombes, çanın çınlaması sona ermeden kapıda belirmişti.

"Cesedi kaldır," dedi genç adam. "Kaldır ama ona düzgün muamele et. Günahlarının bedelini ödemek için öldü. Belki ikimizin de günahlarının bedelini ödemek için."

Toombes, anladığını göstermek için başını sallamakla yetindiyse de hiçbir şey söylemedi.

Genç adam odadan çıktı. Aynalı koridora girdi –bütün aynaların dikkatlice kaldırıldığı, geriye duvarlarda tuhaf şekilli izler kalmış bir koridordu– ve yalnız olduğuna inandığından kendi kendine yüksek sesle düşünmeye başladı.

"Tam da bundan bahsediyordum," dedi. "Hikâyelerimden birinde böyle bir olay yaşansaydı –böyle şeyler her zaman olur– kendimi, yazdıklarımı değiştirmek zorunda hissederdim." Duvara, bir zamanlar altıgen bir aynanın asılı olduğu yere, sertçe yumruk attı. "Benim neyim var böyle? Niye bu kadar beceriksizim?"

Odanın dibindeki siyah perdelerin arkasındaki, kasvetli meşe kirişlerin üzerinde ve alçak lambrinin arkasındaki tuhaf yaratıklar anlaşılmaz sesler çıkardılarsa da sorusuna yanıt veren olmadı. Kimsenin yanıt vermesini beklemiyordu zaten.

Ana merdivenlerden üst kata çıkıp çalışma odasına gitmek için karanlık koridoru geçti. Birinin kâğıtlarını karıştırdığından şüphelendi. Toplantının ardından kim olduğunun ortaya çıkacağını tahmin etti.

Masasının başına geçti, bir kere daha tüy kalemini hokkaya daldırdı ve yazmaya devam etti.

VI.

Odanın dışında gulyabaniler hayal kırıklığı içinde ve açlıktan uluyor, delicesine bir öfkeyle kapıya saldırıyorlardı; fakat menteşeler sağlamdı ve Amelia, bütün samimiyetiyle kilitlerin dayanacağını umuyordu.

Oduncu ne demişti ona? En ihtiyaç duyduğu anda adamın söyledikleri Amelia'nın aklına geliverdi, sanki yanına gelip kulağına fısıldamıştı. İri yarı gövdesini genç kadının kavisli vücuduna yaslamıştı ve ormanda çalışan erkeklere özgü dağ kokusu güçlü, tahrik edici bir parfüm gibi kadını sarıp sarmalıyordu: "Her zaman şimdi beni gördüğün halde değildim, ufaklık!" demişti. "Bir zamanlar başka bir adım ve ateş yakmak için ölü ağaçların dallarını kesmekle ilgisi olmayan bir kaderim vardı. Ama şunu bil ki yazı masasının gizli bir gözü vardır, en azından büyük amcam bir iki kadeh attığında öyle olduğunu iddia etmişti..."

Yazı masası! Elbette!

Genç kadın antika yazı masasına koştu. Başlangıçta gizli bir bölmenin izine rastlamadı. Tek tek çekmeceleri çıkardığında birinin diğerinden küçük olduğunu fark etti. Kar beyazı elini bahsi geçen çekmeceyi çıkardığı göze soktu ve orada, en dipte bir eli bir çıkıntıya değdi. Heyecan içinde çıkıntıyı ittirdiğinde bir kapak açıldı. Elini geri çektiğinde sıkıca rulo yapılmış bir parşömeni tutuyordu.

Amelia, avucuna baktı. Rulo yapılmış el yazması, tozlu, siyah bir kurdeleyle bağlanmıştı. Titreyen parmaklarla kurdeleyi çözen genç kadın parşömeni açıp yazanları okudu, eski tip el yazısını ve eski dile ait kelimeleri çözmeye

çalıştı. Bunu yaparken güzel yüzünde ürkünüş bir ifade belirdi, hatta menekşe rengi gözleri buğulanıp dalgınlaşmıştı.

Kapıdan gelen gümlemeler ve tırmalama sesleri ikiye katlanmıştı. Kapıyı aşıp içeri dalmalarına çok az zaman kaldığına hiç şüphesi yoktu kadının. Hiçbir kapı onları sonsuza dek tutamazdı. Engeli aşıp içeri dalacaklar ve genç kadın onlara av olacaktı. Elbette şayet, şayet...

"Durun!" diye bağırdı titrek bir sesle. "Sizi buradan sürüyorum, her birinizi ve özellikle de seni Leşlerin Prensi. Benim halkım ile sizinki arasında yapılan kadim anlaşma adına size emrediyorum!"

Gürültüler kesildi. Genç kadına kalırsa bu sessizliğin içinde büyük bir şaşkınlığın izleri vardı. Sonunda, şöyle dedi çatlak bir ses: "Anlaşma mı?" Ve en az onun kadar ürkütücü, düzinelerce ses "anlaşma" diye fısıldadı doğaüstü, ürkütücü bir koronun olanca vahşiliğiyle.

"Evet!" diye karşılık verdi Amelia Earnshawe. Titremiyordu sesi artık. "Anlaşma."

Bulduğu rulo, saklı rulo, uzun yıllar önce kaybolmuş bir kontrattı, Malikânenin Lordu ile lahitlerin sakinleri arasında imzalanmış lanetli bir anlaşmaydı. Yüzlerce yıl onları birbirine mahkûm eden kâbuslara layık törenlerin sıralandığı, tasvir edildiği metindi; kan ve tuz ritüelleri, hatta daha fazlası.

"Anlaşmayı okuduysan," dedi genizden gelen bir ses kapının diğer tarafından. "O zaman neye ihtiyacımız olduğunu biliyorsun, Hubert Earnshawe'ın kızı."

"Gelinlere..." dedi kadın sadece.

"Gelinler!" diyordu kapının diğer tarafından gelen fısıltı ve kendi üstüne katlanıp malikânenin taş duvarlarında yankılanarak dört bir yana yayılıyordu, basit bir kelimenin acımasızlığa dönüşen tınısı... Tek bir kelimeye indirgenmiş özlem, aşk ve açlık.

Dudağını ısırdı, Amelia. "Pekâlâ. Gelinler. Size gelinlerinizi getireceğim. Herkese gelinlerini getireceğim."

Alçak sesle konuşuyordu ama onu duymakta zorlanmadılar; çünkü malikâneye derin bir sessizlik çökmüş, kapının diğer tarafıysa ölüm sessizliğine bürünmüştü.

Derken gulyabanilerden biri, diğerine seslendi: "Pekâlâ, sizce onu anlaşmaya küçük böreklerden eklemeye ikna edebilir miyiz?"

VII.

Genç adamın gözleri yaşlarla doldu. Kâğıtları sertçe ittirip tüy kalemi odanın öbür ucuna fırlattığında delikanlının büyük büyük büyükbabasının büstünün üstünden geçen kalemden akan mürekkep damlaları sabır taşını andıran beyaz mermeri leke içinde bıraktı. Büstün müdavimi, hüzünlü görünüşlü, büyükçe bir kuzgun ani saldırı karşısında oldukça şaşırdı. Az kalsın düşecekti ama kanatlarını birkaç kere çırparak tahtını korudu. Ardından hoplayıp kayarak boncuk gözlerinden biriyle genç adama bakabilmek için pozisyonunu değiştirdi.

"Hayır, buna katlanamayacağım!" diye bağırdı genç adam. Yüzü gözü sararmıştı ve sıtmaya tutulmuşçasına titriyordu. "Yapamıyorum! Başaramayacağım! Yemin ederim..." Bir an durup ne üzerine yemin edeceğini düşündü, sonsuz aile arşivleri içinde uygun bir seçenek bulmaya çalıştı.

Kuzgun pek etkilenmemişti. "Lanet okumaya başlamadan ve huzur içinde yatan muteber atalarını bu işe karıştırıp mezarlarında dört dönmek mecburiyetinde bırakmadan önce, bir sorumu yanıtla."

Kuşun kelimeleri genç adamın suratına bir tokat gibi indi.

Delikanlı, başlangıçta karşılık vermedi. Kuzgunların dile geldiği bilinirdi ama bu kuşun daha önce bunu yaptığına rastlamamıştı, dolayısıyla kendisi ondan böyle bir şey beklememekteydi. "Pekâlâ, sor bakalım."

Kuzgun başını yana yatırdı. "Bunları yazmaktan hoşlanıyor musun?"

"Hoşlanmak mı?"

"Hayat böyledir tadındaki yazıları... Ara sıra omzunun üzerinden yazdıklarını okuyorum, karaladığın kelimelere bakıyorum. Yazmaktan zevk alıyor musun?"

Genç adam küçümsercesine baktı kuşa. "Buna edebiyat denir," dedi, bir çocukla konuşur gibi. "Gerçek edebiyat. Gerçek hayat. Gerçek dünya. Bir sanatçının görevi, insanlara içinde yaşadıkları dünyanın gerçeklerini göstermektir, dünyaya ayna tutmaktır."

Yıldırım düşünce gökyüzü aydınlandı. Genç adam pencereden dışarı baktı: Göz alıcı alevden çizgi, yaprakları dökülmüş ağaçları ve tepedeki manastırın harabelerini dehşet verici siluetlere dönüştürmüştü.

Kuzgun konuşmaya başlamadan önce boğazını temizlemek ister gibi hafifçe öksürdü. "Hoşlanıyor musun diye sordum?"

Genç adam, kuşu şöyle bir süzdükten sonra tek kelime etmeden başını iki yana salladı.

"Bu yüzden yazdıklarını parçalamak istiyorsun," dedi kuş. "Seni şaklabanca şeyler yazmaya iten içindeki mizah ustası değil, hayatın sıkıcılığı. Anlıyor musun?" Muntazam duran tüylerine başkaldıran bir tüyü fark edip gagasıyla düzeltmek için konuşmasına ara verdi. Ardından bir kere daha başını kaldırıp baktı genç adama. "Hiç fantastik şeyler yazmayı düşündün mü?" diye sordu.

Kahkahayı bastı genç adam. "Fantazi mi? Dinle beni, ben edebiyatçıyım, has edebiyatçı. Fantazi, hayata dair de-

ğildir. Azınlığın da azınlığı tarafından yazılmış ezoterik hayallerdir, o..."

"Kendin için neyin iyi olduğunu bilseydin yazacağın şey..."

"Ben klasiklerin adamıyım," dedi genç. Eliyle edebiyat klasikleriyle dolu rafı işaret etti. *Udolpho, Otranto* Şatosu, *Zaragoza'da Bulunan El Yazması, Keşiş* ve diğerleri. "Edebiyat."

"Birdahaasla..." dedi kuzgun. Genç adamın kuzgundan duyduğu son söz buydu. Bir sıçrayışta büstten havalanan kuş, kanatlarını açtı ve çalışma odasının kapısından dışarı süzülüp onu bekleyen karanlığa daldı.

Ürperdi genç adam. Fantastik temaları şöyle bir gözden geçirdi: Arabalar, tefeciler ve yolcular; ev kadınları ve polis; acı verici haberlerle dolu köşe yazıları ve sabun reklamları, gelir vergisi ve ucuz restoranlar, dergiler ve kredi kartları; trafik ışıkları ve bilgisayarlar...

"Doğruya doğru, kaçış edebiyatı denir buna!" dedi yüksek sesle. "Ama insanı özgürlüğe iten en kuvvetli içgüdü kaçma arzusu değil midir?" Masasının başına döndü, yarım kalan romanının sayfalarını toparladı, hepsini üst üste koyup özensizce en alt çekmeceye, sararmış haritaların, şifreli mektupların ve kanla imzalanmış belgelerin arasına kaldırdı. Çekmeceden kalkan tozlar öksürttü onu.

Yeni bir tüy kalem aldı; ucunu keskiyle dikkatlice ikiye böldü. Ustalıkla atılmış beş kesiğin ardından artık bir kalemi vardı. Ucunu hokkaya daldırdı ve bir kere daha yazmaya başladı:

VIII.

Amelia Earnshawe, tam tahıllı ekmek dilimlerini kızartma makinesine koyup düğmeye bastı. Isıyı ekmeklerin

tam da George'un sevdiği gibi koyu kahverengi olacakları dereceye ayarladı. Amelia, ekmeğini az kızarmış severdi. Vitaminsiz olan beyaz ekmeğe de itirazı yoktu ama neredeyse on yıldır beyaz ekmeği ağzına koymamıştı.

George, kahvaltı masasındaki yerini almış gazetesini okuyordu. Başını kaldırıp bakmadı. Hiç bakmazdı.

Ondan nefret ediyorum, diye düşündü kadın ve duygularını kelimelere dökebilmek şaşırttı onu. İçinden defalarca ama defalarca söyledi: *Ondan nefret ediyorum*. Sanki bir şarkıyı mırıldanıyordu. *Tostundan nefret ediyorum, kel kafasından ve ofis sekreterlerinin peşinde koşuşundan. Yeniyetme kızlar arkasından gülüyor. Ne zaman beni dinlemek istemese görmezden gelişi de sinirime dokunuyor, hele bir de önemsiz bir soru sorduğumda "Efendim hayatım?" demesi yok mu... Sanki uzun zaman önce unutmuş adımı. Sanki bir adım olduğunu dahi unutmuş.*

"Omlet mi, haşlanmış yumurta mı?" dedi kadın yüksek sesle.

"Efendim hayatım?"

George Earnshawe, içten bir sevgiyle karısına baktı. Kendisinden nefret ettiğini bilse gerçekten şaşırırdı. O, eşini hâlâ ilk günkü gözlerle görüyor, aynı duyguları hissediyor ve onu da on yıldır evlerinde olan ve tıkır tıkır çalışan her şeyle, örneğin televizyonla veya çim biçme makinesiyle aynı kefeye koyuyordu. Ona kalırsa sevgi buydu. "Biliyor musun, şu yürüyüşlerden birine katılmalıyız," dedi gazetedeki köşe yazısına parmağıyla vurarak. "Destek olduğumuzu gösterelim. Ne dersin hayatım?"

Ekmek kızartma makinesinden ekmeklerin kızardığını belirten ses yükseldi. Ekmek dilimlerinden sadece biri yukarı çıkmıştı. Kadın bir bıçak alıp ikinci dilimi demirlerden kurtardı. Ekmek kızartma makinesi John dayısının hediyesiydi. Yakında yenisini almazlarsa Amelia da anne-

si gibi ekmekleri ızgarada kızartmaya başlayacaktı.

"George? Yumurtaları haşlayayım mı, yoksa omlet mi istiyorsun?" diye sordu kibarca ama ses tonundaki bir şeyler adamın başını kaldırmasına yol açtı.

"Nasıl istersen hayatım!" diye karşılık verdi nezaketi elden bırakmayan adam ve o sabah işe gittiğinde herkese anlattığı üzere, karısının elinde bir dilim kızarmış ekmekle kapıda durup kendisine bakışına ve birdenbire ağlamaya başlamasına katiyen anlam verememişti.

IX.

Tüylü kalem hışırtıyı andıran sesler çıkararak kâğıda kelimeleri dizerken genç adam kendini tamamen yaptığı işe kaptırmıştı. Yüzünden her zamankinin aksine büyük bir memnuniyet okunuyordu ve dudaklarında bir gülümsemenin izleri belirmişti.

Tastamam mest olmuştu.

Dışarıdan hışırtılar, lambriden gürültüler geliyordu ama farkında değildi hiçbirinin.

Tavan arasındaki Agatha Hala durduğu yerde ulumaya, inlemeye, zincirlerini çekiştirmeye devam etti. Manastırın harabelerinden histerik kahkahalar duyuldu: Ses gecenin uğultusuna karışıp sapkınca bir coşku nidasına dönüştü. Malikânenin ötesindeki karanlık ormanda saklanan şekilsiz gölgeler bir araya toplanıp avlanmaya başlarken kuzgun saçlı genç kadınlar korku içinde dört bir tarafa kaçıştı.

"Yemin et!" dedi kilerin girişinde duran Kâhya Toombes, hizmetçi numarası yapan cesur kıza. "Sana anlattıklarımı kimseye söylemeyeceğine dair hayatın üzerine yemin et Ethel..."

Camlara yapışmış yüzler vardı ve kanla yazılmış kelime-

ler; lahdin derinliklerinde gulyabanilerden biri, bir zamanlar canlı olan bir şeyleri kemiriyordu, yıldırımlar gecenin karanlığını hışımla bölerken yüzü olmayan yaratıklar yeryüzünde dolaşıyordu.

Her şey her zamanki gibiydi işte.

"Uslu Çocuklar Ödülü Hak Eder" - "Anılar Denizinde Yolculuk"

Hikâyelerden birinin ilham kaynağı Lisa Snellings-Clark'ın kontrbas tutan adam heykeliydi, tıpkı çocukken yaptığım gibi. Diğeri gerçek hayattan hayalet hikâyeleri antolojisi için yazılmıştı. Diğer yazarlar benimkinden çok daha tatmin edici hikâyeler yazmayı başardılar ama benimkinin tamamen gerçek olmak gibi tatmin edici olmaktan uzak bir avantajı vardı. Hikâyeler ilk olarak NESFA tarafından 2002'de yayımlanan *Adventures in the Dream Trade*'de [Hayal Tüccarlarının Maceraları] okuyucularla buluştu.

Uslu Çocuklar Ödülü Hak Eder

Çocuklarım, çocukluğumdan kalma gerçek hikâyeleri dinlemeye bayılır: "Babamın Trafik Polisini Tutuklamakla Tehdit Ettiği Gün", "Kardeşimin Ön Dişini İki Kere Nasıl Kırdım", "İkizim Varmış Numarası Yaptığım Zamanlar" ve hatta "Yanlışlıkla Kobay Faresini Öldürdüğüm Gün".

Ama birazdan anlatacağım hikâyeyi onlara hiç anlatmadım. Niye yapmadığımı açıklamak pek kolay olmayacak.

Dokuz yaşındayken okulda bize dilediğimiz müzik enstrümanını seçebileceğimiz söylendi. Bazı oğlanlar kemanı, klarneti, obuayı seçti. Bazıları piyanoyu, timpaniyi veya çelloyu.

Yaşıma göre iri bir çocuk sayılmazdım ama ortaokuldaki çocuklar arasından yalnızca ben, fikrin sıradışılığı hoşuma gittiğinden kontrbas çalmayı seçtim. Ufak tefek bir çocuğun kendisinden çok daha büyük bir enstrümanı yanında taşıması ve çalması fikrine bayılmıştım.

Bas okula aitti ve kontrbastan çok etkilenmiştim. Yayı kullanmasını da öğrendim ama yayla çalmak pek ilgimi çekmiyordu, çelik telleri parmaklarımla çekip bırakmayı tercih ediyordum. Sağ işaret parmağım önce yara üstüne yarayla dolup şişti, sonra bu yaralar nasıra dönüştü.

Enstrümanın tarihçesini keşfetmek de hoşuma gitmişti: Keman, viyola, çello ailesinin sıkıcı bir parçası değildi. Kıv-

rınları daha nazik, yumuşak, daha kavisliydi; aslında soyu tükenmiş bir enstrüman ailesinin, viol ailesinin son üyesiydi ve asıl adı bassviol'du.

Bunu okulun bana ve büyük sınıflardan bir iki çocuğa haftada birkaç saat ders vermesi için getirttiği yaşlı müzisyenden öğrendim. Eli yüzü düzgün bir adamdı, saçları seyrelmiş, uzun nasırlı parmakları olan tutkulu biriydi. Bana enstrümandan, bir müzisyen olarak deneyimlerinden, turnelerle geçen hayatından bahsetmesi için başının etini yedim. Bisikletinin arkasında enstrümanını koyduğu özel ve sağlam bir kılıf vardı. Bisikletinin arkasına yerleştirdiği basıyla huzur içinde taşra yollarında pedal çevirirdi.

Hiç evlenmemişti. İyi müzisyenlerden kötü koca çıkar derdi. Buna benzer pek çok gözlemi vardı. Çok iyi çalan erkek çellist yoktur, sözü hatırladıklarımdan biri. Cinsiyetleri ne olursa olsun viyola çalanlarla ilgili düşüncelerini tekrar etmeye terbiyem elvermez.

Okulun aldığı kontrbastan bir dişiymiş gibi bahsederdi. "Bu güzelin bir kat cilaya ihtiyacı var," derdi. Ve "Sen ona iyi bakarsan o da sana iyi bakar."

Dikkat çekici bir yeteneğim yoktu. Tek başıma enstrümanla yapabildiklerim sınırlıydı ve okul orkestrasındaki zorunlu mesaim notaları kaçırıp yeniden çalabilmek için yanımdaki çellocuların sayfayı çevirmelerini beklemekle geçiyordu. Yeni sayfaya geçildiğinde ben de müziğe eşlik edebiliyor, basit bas notalarıyla okul korosunun gürültüsüne katılıyordum.

O günlerin üzerinden o kadar uzun zaman geçti ki notaları okumayı unuttum diyebilirim. Ama rüyamda nota kâğıtlarına bakıyorsam, gördüklerim bas için yazılmış notalar. "All Cows Eat Grass", "Good Boys Deserve Favors Always".

Enstrüman çalan çocuklar her gün öğle teneffüsünden sonra müzik okuluna gidip orkestra çalışmalarına katılır-

dı, geri kalanlarsa yataklarına dönüp kitap ve çizgi roman okurdu.

Orkestra provalarına ender olarak katılırdım. Bunun yerine kitabımı alıp müzik okuluna gider ve yüksek tabureme tüneyip basın pürüzsüz, kahverengi sapını tutarak bir elimde yay, gizli gizli kitap okurdum. Dikkatsiz bir izleyicinin kolayca yutabileceği bir numaraydı. Tembel ve isteksizdim. Yay kayması ve gürlemesi gerektiği zamanlarda tellere sürtünüp gıcırtıyı andıran sesler çıkarıyor, parmaklarım tellerde dolaşıp doğru notaları tutturmayı bir türlü beceremiyordu. Diğer çocuklar enstrümanlarının dilini çözmüştü. Ben çözememiştim ama günde yarım saat enstrümanın başında oturduğum sürece kimsenin umurunda değildi. Prova yapmam için en hoş, en büyük odayı vermişlerdi; çünkü kontrbas büyük müzik odasındaki dolapta tutuluyordu.

Size okulumuzun tarihinde tek bir "Meşhur Öğrenci" olduğundan bahsetmeliyim. Okul efsanesinin parçasıydı. Meşhur öğrencimiz, sarhoş olup spor arabasını kriket sahasına sürdükten sonra nasıl okuldan atılmış, sonra nasıl şöhrete ve servete kavuşmuş... İlk önce ufak tefek komedilerde rol almış, sonra Hollywood filmlerinde İngiliz rollerine çıkmıştı. Hiçbir zaman gerçek bir yıldız olamamıştı ama pazar akşamı filmlerinde ekranda belirdiğinde hepimiz çılgınca tezahürat yapardık.

Prova yaptığım odanın kapı kolu "klik" sesiyle beraber hareket ettiğinde kitabımı piyanonun üzerine bırakıp öne eğildim, *Kontrbas İçin Elli İki Egzersiz* kitapçığının önceden kenarını kıvırdığım sayfasını açtım. Müdürün, "Müzik okulu belli bir amaç çerçevesinde inşa edildi. Burası büyük prova salonu..." dediğini duydum ve içeri girdiler.

Müdürümüz, müzik bölümünün başkanı (gözlüklü yaşlıca bir adamdı, onu severdim), müzik bölümünün başkan yardımcısı (okul orkestrasının şefiydi ve birbirimizi sev-

mezdik) ve bizzat "Meşhur Öğrenci" (karıştırmaya imkân yoktu) kolunda film yıldızlarını andıran havalı bir sarışınla karşımda duruyordu.

Çalıyormuş gibi yapmayı bıraktım, taburemden aşağı inip enstrümanımı sapından tutarak saygıyla ayakta durdum.

Müdür onlara ses geçirmez duvarlardan, halılardan, müzik okulunu inşa etmek için düzenlenen bağış yemeğinden bahsetti ve inşaatın ikinci bölümünün çok daha fazla bağış gerektireceğini özellikle vurguladı. Tam duvarlara atılacak boyanın kaça patlayacağından bahsediyordu ki havalı sarışın lafını böldü. "Şuna baksanıza, ne kadar sevimli değil mi?" Bütün gözler bana döndü.

"Ne kadar büyük bir keman o öyle, çenenin altına sıkıştırmaktan zorlanıyorsundur..." diye espri yaptı "Meşhur Öğrenci". Görev bilinciyle herkes bu kötü espriye güldü.

"Enstrüman kocaman, çocuksa küçücük!" dedi kadın. "Lütfen provanı bölmemize izin verme, devam et, bir şeyler çal."

Müdür ve müzik bölümünün başkanı beklenti dolu gözlerle bana bakıyordu. Yeteneksizliğim konusunda içinde en ufak bir tereddüt olmayan başkan yardımcısı ise orkestranın birinci kemanının yan odada prova yaptığını ve onu dinlemenin çok daha büyük bir zevk olacağını açıklamaya girişti.

"Ben *onu* dinlemek istiyorum!" dedi kadın. "Kaç yaşındasın ufaklık?"

"On bir hanımefendi," dedim.

"Meşhur Öğrenci"yi parmağıyla dürttü. "Bana hanımefendi dedi." Bu sözüm onu eğlendirmişti. "Haydi, bizim için bir şeyler çal!" "Meşhur Öğrenci" de başını sallayınca bütün gözler bana çevrildi.

Kontrbas solo enstrümanı değildir ve en becerikli müzisyenler için bile onu tek başına çalmak, koca bir salonun

dikkatini toplamak zordur. Ben becerikli olmaktan uzaktım. Ama popomu yeniden tabureye yerleştirdim, parmaklarımı enstrümanın sapına dolayıp yayı elime aldım. Kalbim küt küt atıyordu. Rezil olmaya hazırdım.

Yirmi yıl sonra bile o ânı dün gibi hatırlıyorum.

Önümdeki nota kitapçığına bakmadım bile. Bir şeyler... çaldım. Teller gerildi, kükredi, onlar titreşirken enstrüman şarkısını söyledi. Yayın tellerde her kayışında tuhaf ama özgüven kokan arpejler odayı doldurdu. Ardından yayı bırakıp son derece karışık ve zor bir pizzicato tekniği uyguladım. Elleri kafam kadar büyük usta caz basçılarının bile yapamayacağı numaralar yapıyordum. Çaldım, çaldım, çaldım! Dört çelik teli çekip bırakıyor, kontrbasa bir insana sarılır gibi sarılıyordum. Sonunda nefes nefese ve huşu içinde mini konserimi sona erdirdim.

İlk alkışlayan sarışın kadındı ama hepsi, suratında tuhaf bir ifadeyle bana bakan müzik bölümü başkan yardımcısı bile beni alkışlıyorlardı.

"Kontrbasın böylesine çok yönlü bir enstrüman olduğunu bilmezdim!" dedi müdür. "Çok hoş bir parçaydı. Modern ama klasik. Çok başarılıydın." Ardından herkesi odadan çıkardı; bense tamamen tükenmiş olarak öylece oturdum, sol elimin parmakları basın boyun kısmını, sağ elimse tellerini okşuyordu.

Bütün gerçek hikâyeler gibi bunun sonu da tatmin edici olmaktan uzak: Ertesi gün orkestra provası için koca enstrümanı yağmur altında avludan okulun şapeline taşırken ıslak taşlar yüzünden ayağım kaydı ve yere düştüm. Enstrümanın sapı paramparça oldu, gövdesi çatladı.

Onu tamire yolladılar ama geri geldiğinde o artık aynı enstrüman değildi. Tellerin konumu değişmişti, çekmesi daha zordu, köprüyü yanlış bir açıyla monte etmişlerdi. Benim eğitimsiz kulağımın bile duyabildiği bir değişim vardı

enstrümanın tınısında. Ben ona iyi bakmamıştım, o da artık bana bakmayacaktı.

Ertesi yıl başka bir okula geçtiğimde bas çalmaya devam etmedim. Başka bir enstrümana geçmek ihanet gibi geldi ama yeni okulumun müzik odasındaki dolapta duran tozlu, siyah bas benden hoşlanmamışa benziyordu. Ben başkasının malıydım. Üstelik artık basın arkasında durduğumda tuhaf görünmeyecek kadar uzamıştım. İşin esprisi kaçmıştı.

Ve çok yakında kızların hayatıma gireceğini biliyordum.

Anılar Denizinde Yolculuk

Her şeyin hikâyelerdeki gibi muntazam bir kurguyla yaşanması hoşuma giderdi.

Ne yazık ki gerçek hayat, muntazam kurgulanmış bir hikâye değildir ve en beklenmedik zamanlarda hayatımızı etkileyen tesadüfler de mantıkla açıklanamaz. Olaylar çoğunlukla herkesi tatmin edecek şekilde sonuçlanmaz. Yaşanan tuhaflıkları anlatmaksa rüyaları anlatmaya çabalamaya benzer: Rüyadaki olayları özetleyebilirsiniz ama duygusal yükünü, o rüyanın bütün bir günü etkisi altına alışını başkasına aktaramazsınız.

Çocukken perili olduğuna inandığım yerler vardı. Metruk evler ve tenha yerler beni ürkütürdü. Bulduğum çözüm basitti; onlardan uzak dururdum. Böylece kız kardeşlerim, tuhaf gölgelerin metruk evlerin camlarından baktığı ürkütücü maceralar yaşarken benim anlatacak hiçbir şeyim olmazdı. Hâlâ da yok.

Hayalet hikâyem bile tatmin edicilikten uzak.

On beş yaşındaydım. Eski evimizin bahçesine inşa edilen yeni evde oturuyorduk. Hâlâ eski evimizi özlüyordum: Asırlık, büyük malikânelerdendi. Yarısı bize aitti. Diğer yarısında oturanlar haklarını bir inşaat şirketine satınca babam da bize ait olan bölümü elden çıkardı.

Sussex'te, sıfırıncı meridyenin geçtiği bir kasabadaydı

evimiz. Doğu yarımkürede yaşıyor ama batı yarımkürede okula gidiyordum.

Eski malikâne tuhaf eşyalarla dolu bir hazine sandığına benzerdi: Işıl ışıl mermer parçaları ve sıvı cıvayla dolu cam ampuller, tuğlalarla örülü kapılar, gizemli oyuncaklar, eski eşyalar ve çoktan unutulmuş olan daha niceleri.

Şimdiki evim –Orta Amerika'da Victoria mimarisinde bir yapı– bana söylendiğine göre periliymiş. Geceleri tek başlarına burada kalmayı göze alan çok az insan var. Asistanım evde tek başına kaldığı gecelerle ilgili hikâyeler anlatır: Gecenin bir yarısı kendi kendine çalışmaya başlayan porselen müzik kutusu, birinin onu gözetlediğine emin olduğuyla ilgili iddiaları... Başkaları da evde tek başlarına kaldıkları gecelerin ardından benzer şeylerden yakınmışlardır.

Ben burada huzursuz edici hiçbir şey yaşamadım ama şöyle bir düşünecek olursak tek bir gece dahi yalnız kalmışlığım yok, kalmak isteyeceğimden de şüpheliyim.

"Ben evdeyken hayaletler uğramıyor," diye yanıtladım bir keresinde, evimin perili olup olmadığı sorulduğunda. "Belki evin hayaleti sizsinizdir," diye karşılık verdi biri ama bundan gerçekten şüpheliyim. Eğer bir hayaletimiz varsa bile korkak bir yaratık; o bizden, bizim ondan korktuğumuzdan daha çok korkuyor.

Size eski evimden, satılıp yıkılan malikâneden bahsediyordum. (Onu boş görmek, yıkılıp üzerinden dozer geçişini izlemek kalbimi parçaladı; bir parçam o evde kaldı, bugün bile başımı yastığa koyup gözlerimi kapadığımda yirmi beş yıl önce yatak odamın penceresinden gördüğüm üvez ağacının yapraklarının hışırtısını duyarım.) Sonuçta malikânenin bahçesine inşa edilen yeni evimize taşındık ve aradan yıllar geçti.

O zamanlar eve iki tarafında tarlalar ve ağaçlar olan bol virajlı toprak bir yoldan gidiliyordu. İn cin top oynardı.

Eminim ki bugün oralara dönecek olsam asfalt dökülmüş bir yolla karşılaşırım, tarlaların yerini de dip dibe dizilmiş evler almıştır. Ama geri dönmüyorum.

On beşindeydim, biraz cılız, biraz şapşal ve havalı görünmek için de yanıp tutuşan bir gençtim. Bir sonbahar akşamıydı.

Evin önünde, inşaat esnasında konulmuş bir sokak lambası vardı, geceleri karanlığa gömülen taşrada Narnia hikâyelerinde olacağı kadar tuhaf kaçıyordu. Sarı parıltılar saçan sodyum ışığıydı, geri kalan bütün renkleri yok edip her şeyi sarıya ve siyaha boyuyordu.

Bahsedeceğim kız, kız arkadaşım değildi. (Kız arkadaşım okula gittiğim Croydon'da oturuyordu, sık sık başıma kaktığı üzere niye benimle çıktığını bir türlü çözememiş, güzeller güzeli bir sarışındı.) Sadece arkadaşımdı ve evime on dakika yürüyüş mesafesinde, tarlaların karşı tarafında, kasabanın daha eski bölümünde otururdu.

Plak dinlemek, oturup sohbet etmek için ona gidecektim.

Evden çıktım, çayırdan aşağı ana yola koştum ve birdenbire donup kaldım. Bir kadın sokak lambasının altında durmuş, evimize bakıyordu.

Piyeslerdeki çingene kraliçeleri veya Mağribi prensesler gibi giyinmişti. Etkileyiciydi; fakat güzel değildi. Onu hatırladığımda gözümün önüne renkler gelmiyor; sarı ile siyah tonlarında bir siluetti benim için.

Kimseyle karşılaşmayı beklemediğim bir yerde karşımda birini bulmanın şaşkınlığıyla, "Merhaba!" dedim.

Kadın karşılık vermedi. Bakışlarını bana çevirdi.

"Birini mi arıyorsunuz?" dedim veya buna benzer bir şeyler söyledim ama o yine karşılık vermedi.

Hâlâ bana bakıyordu, hiçliğin ortasında rüyadan fırlamış gibi giyinmiş, sessiz, imkânsız, hayalet gibi bir kadın...

Derken suratında bir gülümseme belirdi ve inanın, hoş bir gülümseme değildi.

O an ödüm patladı: Gerçekten çok korkmuştum, kâbus görüyordum sanki. Ondan uzaklaşıp yürümeye devam ettim, kalbim küt küt atıyordu. Köşeyi dönüp yola çıktım.

Evin görüş alanının dışında bir dakika kadar durup bekledikten sonra başımı çevirip sokak lambasının olduğu yöne baktım. Kimsecikler yoktu.

Evden en fazla 50 metre uzaklaşmıştım ama dönüp eve gidemezdim, gitmeyecektim. Korkudan tir tir titriyordum. Bunun yerine iki yanında ağaçların arasındaki karanlık, tali yol boyunca deliler gibi koştum, kasabanın eski bölümüne ulaştım, ara sokaklardan birine sapıp arkadaşımın evine gittim. Oraya vardığımda nefes nefeseydim, kelimeleri toparlayamıyor, anlamsız cümleler kuruyordum. Cehennem zebanileri yol boyunca beni kovalamış gibi korkudan ölmek üzereydim.

Ona başıma gelenleri anlattım, aileme telefon açtığımızda bana sokak lambasının altında kimselerin olmadığına dair güvence verdiler ama o gece eve yürüyerek dönecek halde olmadığımı anlamışlardı, isteksizce de olsa arabayla gelip beni almayı kabul ettiler.

İşte hikâyem bu kadar. Keşke daha fazlası olsaydı, keşke size iki yüz yıl önce yakılıp kül edilmiş çingene kampından veya hikâyeme anlam kazandıracak, onu gerçek bir hikâyeye dönüştürecek buna benzer bir efsaneden bahsedebilseydim ama bizim oralarda öyle bir kamp hiç var olmamıştı.

Böylece dünyama dolan bütün akıl almaz ve tuhaf olaylar gibi bu da tüm bütün muammasıyla hayat hikâyeme eklendi. Ancak gerçek hikâyelerin aksine hiçbir zaman doğru dürüst bir giriş, gelişme, sonuca kavuşmadı...

Ve hafızamı zorladığımda gözümde canlanan sadece kadının sarı-siyah gülümsemesi ve o gülümsemenin verdiği korkunun hiçbir zaman kaybolmayacak gölgesiydi.

KAPANIŞ SAATİ

Michael Chabon, hikâye türünün ne kadar eğlenceli olabileceğini göstermek ve çocuklara okuma yazma öğreten 826 Valencia için para toplamak amacıyla çeşitli türlerde hikâyelerin toplanacağı bir kitabın editörlüğünü yapmayı kabul etmişti. (Kitap *McSweeney's Mammoth Treasury of Thrilling Tales* adıyla yayımlandı.) Benden hikâye istediğinde eksik kalan bir tür olup olmadığını sordum. Vardı; M.R. James tarzı bir hayalet hikâyesi istiyordu.

Böylece doğru dürüst bir hayalet hikâyesi yazmak üzere kolları sıvadım ama hikâye bittiğinde onda James'ten çok, Robert Aickman'ın "tuhaf hikâyeler"ine olan yakınlığımın etkisi olmuştu. (Ama hikâye bittiğinde bu bir gizli kulüp hikâyesi de sayılırdı, böylece bir taşla iki kuş vurmuştum. Yılın en iyi hikâyelerini derleyen antolojiler tarafından seçildi, 2004 yılında En İyi Kısa Öykü dalında Locus Ödülü kazandı.

Bahsi geçen mekânlar gerçektir ama adlarını değiştirdim. Örneğin, Diyojen Kulübü aslında Hanway Sokağı'ndaki Troy Kulübü. Kişilerin ve olayların bir bölümü de gerçek, çoğu kişinin tahmin ettiğinden çok daha fazlası. Bunu yazdığım sırada küçük oyun evinin hâlâ var olup olmadığını merak ediyorum. Belki de onu yıkıp yerine yeni evler inşa etmişlerdir. Gidip bakmaya hiç niyetim yok doğrusu.

KAPANIŞ SAATİ

Londra'da hâlâ kulüpler var. Eskiden kalma, eski püskü kanepeleri, çatırdayan şömineleri, gazeteleri, nutuk atanlarıyla veya sessizlikle ilgili kendilerine özgü gelenekleri olan kulüpler ve yeni kulüpler, Groucho* ve taklitleri, film yıldızları ile gazetecilerin endamlarını sergilemek, kafa çekmek, boğucu yalnızlıklarının tadını çıkarmak ve bazen sohbet etmek için gittikleri yerler. Her tür kulübün müdavimi olan arkadaşlarım var ama bendeniz, en azından artık, Londra'daki hiçbir kulübe üye değilim.

Çok uzun yıllar önce, henüz genç bir gazeteciyken kulüplerden birine katılmıştım. Bu kulübün var olmasının yegâne sebebi, dönemin içki lisansı düzenlemelerindeki açıklardan faydalanmaktı. Bütün barlar gece on birde içki servisini kesip kepenkleri indirmek zorundaydı. Diyojen adlı bu kulüp Tottenham yoluna çıkan daracık sokaktaki müzik dükkânının üst katında tek göz bir dairedeydi. Sahibi neşe dolu, şişman, sünger gibi içen, Nora adında bir kadındı. Soran sormayan herkese kulübün adını Diyojen koymasının sebebinin "Dürüst bir adam aramasından" kaynaklandığını anlatırdı. Daracık merdivenden çıkılan kulübün kapısı Nora'nın keyfine göre açık veya kapalı olabiliyordu. Düzenli çalışma saatleri yoktu.

Barlar kapandığında gidilen bir mekândı, hiçbir zaman daha fazlası olmadı ve Nora'nın düzenli yemek çıkarmak

* Londra'da sanatçıların ve gazetecilerin üye olduğu özel bir kulüp. –çn

veya kulüp üyelerine bundan sonra yemek de sunulacağını hatırlatmak için her ay esprili mektuplar yollamak gibi hepsi başarısızlığa uğramış çabalarına rağmen kulüp hiçbir zaman daha fazlası olamayacaktı. Yıllar önce Nora'nın öldüğünü duyduğumda hüzünlendim ve geçen ay İngiltere'yi ziyaret ettiğimde o ara sokakta dolaşıp bir zamanlar Diyojen'in olduğu yeri bulmaya çalışırken, şaşırtıcı gelecek ama eski bir dostu kaybetmiş gibi hissettim kendimi. Başlangıçta yanlış yerlere baktım, derken cep telefonu mağazasının üst katındaki Meksika lokantasının camlarındaki rengi atmış yeşil, kumaş gölgelikler dikkatimi çekti. Gölgeliklerin üzerine fıçıda bir adamın karikatürü çizilmişti. Uygunsuz bir resim bile denilebilirdi ama hafızamı tetikleyen o oldu.

Diyojen kulübünde çatırdayan şömineler ve rahat koltuklar yoktu ama anlatılan hikâyeler eşsizdi. Kafa çekenlerin çoğu erkek olsa da zaman zaman kadınların da yolu düşerdi ve Nora, kendine yardımcı olması için sürekli kulüpte duracak Polonya göçmeni, nefes kesici bir sarışını işe almıştı, herkes ona "darlink"* derdi. Ne zaman barın arkasına geçse kendine de bir içki alırdı. Sarhoş olduğunda bize Polonya'da bir kontes olarak doğduğundan bahseder ve bunu kimseye anlatmayacağımıza yemin ettirirdi.

Oyuncular ve yazarlar gelirdi elbette. Film yapımcıları, televizyoncular, polis müfettişleri ve ayyaşlar. Sabah dokuz, akşam beş çalışmayan kim varsa. Geç saatlere kadar dışarıda kalan veya eve dönmek istemeyenler. Bazı geceler bir düzine, hatta daha fazla insana rastlardınız. Başka geceler içeri girdiğimde tek müşterinin sadece ben olduğumu görürdüm. Böyle zamanlarda içkimi ısmarlar, kafama diker ve mekândan ayrılırdım.

O gece yağmur yağıyordu ve gece yarısından sonra kulüpte dört kişiydik.

---

* Leh telaffuzuna istinaden. –*çn*

Nora ile yardımcısı barda oturmuş, yazmaya çalıştıkları komedi dizisini tartışıyorlardı. Hafif dolgun, herkesin neşe kaynağı bar işletmecisi ve İngilizce konuşurken komik hatalar yapan aristokrat ruhlu, yabancı uyruklu sarışın yardımcısı hakkındaydı. *Cheers* dizisi gibi olacak*, derdi Nora müşterilere. Komik Yahudi ev sahibine benim adımı vermişti. Bazen yazdıkları senaryoyu okumamı rica ederlerdi.

Barda üç kişi kalmıştık: Paul adında bir oyuncu (müdavimlerden olan Polis Müfettişi Paul veya Estetik Cerrah Paul ile karışmasın diye ona Oyuncu Paul derdik), Martyn adındaki bilgisayar oyunları dergisi editörü ve ben... Birbirimizi az çok bilirdik, pencere kenarındaki masaya oturmuş, sokaktaki ışıkların önünü perde gibi örten sağanağı izliyorduk.

Bir adam daha vardı, üçümüzden de yaşlıydı. Bir deri bir kemikti; saçları griye dönmüş, beti benzi cesetlerinki gibi atmıştı. Bir köşede tek başına oturmuş viskisini yudumluyordu. Tüvit ceketinin dirsek yerlerindeki kahverengi, deri yamaları dün gibi hatırlıyorum. Bizimle sohbet etmiyor, bir şeyler okumuyor, uzun lafın kısası hiçbir şey yapmıyordu. Öylece oturmuş, dışarıdaki yağmura ve aşağıdaki sokağa bakıyor, bir haz belirtisi göstermeksizin viskisini yudumluyordu.

Neredeyse gece yarısı olmuştu; Paul, Martyn ve ben hayalet hikâyeleri anlatıyorduk. Lise günlerimden kalma, doğru olduğuna yemin ettiğim ürkütücü bir efsaneyi, "Yeşil El"in hikâyesini anlatmayı yeni bitirmiştim. Lisemde zaman zaman talihsiz öğrencilerin karşısına çıkan, parlayan kesik bir elden bahsedilirdi. Yeşil El'i görürseniz çok geçmeden ölürdünüz. Neyse ki hiçbirimiz onunla karşılaşacak kadar şanssız değildik ama bizden önce okulumuzda okuyan öğrencilerden Yeşil El'i görmüş olanların hüzünlü hikâyeleri

* Amerikan TV dizisi. *–çn*

anlatılırdı. On üç yaşındaki bir öğrencinin saçları bir gecede, inanması güç ama, bembeyaz olmuştu. Okul efsanelerine göre dış dünyayla iletişim kurmalarına izin verilmeyen bu çocuklar sanatoryuma götürülürdü ve bir iki hafta içinde ölüp giderlerdi.

"Dur bir saniye!" dedi, Oyuncu Paul. "Madem kimseyle iletişim kurmamışlar, bu çocukların Yeşil El'i gördükleri nereden belliymiş? Gördükleri başka bir şey de olabilir." Okul efsanelerini duyduğum dönemde toy bir delikanlı olduğumdan bu soruyu sormak hiç aklıma gelmemişti. Oysa şimdi şöyle bir düşününce ciddi bir mantık sorunu olduğunu görebiliyordum.

"Belki öğrencilerden geriye yazılı bir şeyler kalmıştır..." diye ikna edicilikten uzak bir fikir yürüttüm.

Bir süre münazara ettikten sonra Yeşil El'in inandırıcılıktan uzak bir korku hikâyesi olduğunda anlaştık. Sonra Paul, bize gerçek olduğuna yemin ettiği bir hikâye anlatmaya girişti. Arkadaşı yoldan bir otostopçu almış ve kızı, evi olduğunu söylediği bir yerde bırakmıştı. Ertesi sabah oraya gittiğinde kızı bıraktığı yerin aslında bir mezarlık olduğunu görmüştü. Ona aynı olayın benim bir arkadaşımın da başına geldiğini söyledim. Martyn, aynısının bir arkadaşının başına gelmekle kalmadığını, üstelik arkadaşının otostop çeken kız çok üşüdüğü için ona paltosunu ödünç verdiğini ve ertesi sabah aynı paltoyu düzgünce katlanmış olarak kızın mezarının üstünde bulduğunu söyledi.

Sonraki içkiler Martyn'dendi. Elinde içkilerle döndüğünde kadın hayaletlerinin niçin geceleri etrafta dolaşıp evlerine otostop çektikleri üzerine fikir yürüttük, Martyn günümüzde kanlı canlı otostopçulara bile rastlanmadığından bahsetti.

Derken aramızdan biri, "İsterseniz size gerçek bir hikâye anlatayım. Bugüne dek tek bir canlıya dahi anlatmadığım

bir hikâye üstelik," dedi. "Hepsi gerçek. Bir arkadaşımın değil, benim başıma gelen bir olay. Yalnız... hayalet hikâyesi sayılır mı bilemem. Muhtemelen sayılmaz."

Aradan yirmi yıl geçti. Pek çok şeyi unuttum ama o geceyi veya nasıl nihayete erdiğini asla unutmadım.

Aşağıda okuyacaklarınız o gece Diyojen Kulübü'nde anlatılan hikâyedir.

Dokuz on yaşlarındaydım, 1960'ların sonlarıydı. Evimin yakınlarındaki küçük bir özel okula gidiyordum. O okula bir yıldan kısa süre devam ettim ama o kadarı bile kapıya zincir vurup okulun iyice kıymetlenen arsasını inşaat şirketlerine satmaktan başka gayesi olmayan okul sahibinden bıkmama yetti de arttı bile. Ben okuldan ayrıldıktan sonra kadın bu söylediklerimi eksiksiz yapacaktı.

Neredeyse bir yılı bulan bir zaman süresince, kapanan okulun boş binası yıkılmayı bekledi. Yerine işyerleri inşa edeceklerdi. Haşarı bir oğlandım, meskene izinsiz girmekle ilgili vicdani çekincelerim yoktu ve bina yıkılmadan önce bir gün merakımdan oraya geri döndüm. Güç bela aralık pencereden içeri girip hâlâ tebeşir tozu kokan boş sınıfları dolaştım. Ziyaretim sırasında okuldan tek bir şey aldım: Resim dersinde yaptığım kırmızı kapılı, şeytanı andıran bir kapı tokmağı olan küçük ev resmi. Duvara asılmıştı ve altında adım yazıyordu. Onu alıp eve götürdüm.

Orada okuduğum günlerde okula yürüyerek gider gelirdim. Kasabadan çıkar, kumtaşı tepelerinin arasından geçen, etrafı ağaçlarla kaplı karanlık yola sapar ve terk edilmiş bekçi kulübesinin yanından geçerdim. Sonrasında yol aydınlanırdı, tarlaların arasından evime ulaşırdım.

O zamanlar eski evler ve malikâneler çoktu, parlak günlerini geride bırakmış Victoria dönemi yapıları buldozerler tarafından yıkılıp talep nedeniyle ileride pek yaygınlaşacak

olan birbirinin kopyası modern evlere, çıkmaz sokakların iki tarafına sıra sıra dizilen villalara dönüştürülmeyi bekliyordu.

Eve dönerken karşılaştığım diğer çocuklar, hafızam beni yanıltmıyorsa, her zaman oğlan çocuklarıydı. Birbirimizi tanımasak bile aynı bölgede iş tutan gerillalar gibi bilgi alışverişinde bulunurduk. Yetişkinlerden korkardık, birbirimizden değil ve tanışmasak da ikili, üçlü veya daha kalabalık gruplar oluşturup takılabiliyorduk.

Şimdi aklıma gelen o gün, okuldan eve yürüdüğüm sırada yolun en karanlık yerinde üç oğlanla karşılaştım. Yol kenarındaki hendeklerde, çalıların arasında bir şeyler arıyorlardı. Terk edilmiş nöbetçi kulübesinin önündeki ot bürümüş alanı bile kontrol ettiler. Yaşça benden büyüklerdi.

"Ne arıyorsunuz?"

En uzun boyluları, koyu renk saçlı, zeki bakışlı, sırık gibi bir çocuk, "Bak!" dedi. Çok çok eski bir porno derginin parçalanmış sayfalarını gösteriyordu. Siyah beyaz fotoğraflardaki kızların saç modelleri teyzemlerin eski fotoğraflardaki hallerine benziyordu. Derginin sayfaları rüzgârla dağılmış ve terk edilmiş bekçi kulübesinin bahçesine kadar sürüklenmişti.

Kâğıt avına ben de katıldım. Üçümüz el birliğiyle o karanlıkta *The Gentleman's Relish* dergisinin bir sayısının neredeyse tamamını topladık. Ardından duvara tırmanıp tenha elma bahçesine girdik ve topladığımız sayfaları inceledik. Uzun yıllar öncesinin çıplak kadınları... Havada taze elma kokusu vardı; şaraba dönüştürülmeyi bekleyen çürümüş elmaların kokusu. Bugün bile o koku bana yasak şeyleri çağrıştırır.

Diğerinden daha ufak tefek ama benden daha büyük olan oğlanlar Simon ile Douglas'tı, on beş yaşında bile olabilecek uzun boylu çocuğun adıysa Jamie'ydi. Kardeş olup olmadıklarını merak ettim ama sormadım.

Dergiye sırayla baktık ve işimiz bittiğinde, "Bunu gizli yerimize saklayacağız. Bizimle gelmek ister misin? Ama gelirsen kimseye bundan bahsetmemelisin, hem de hiç kimseye..." dediler.

Avucuma tükürmemi söylediler, onlar da kendi avuçlarına tükürdüler ve sıkıca tokalaştık.

Gizli yerleri, oturduğum yerin yakınlarındaki bir sokağın girişinin yanındaki tarlanın ortasında yer alan terk edilmiş su kulesiydi. Uzun merdivenden demir kuleye tırmandık. Dışı soluk yeşile boyanmıştı, içiyse pastan turuncuya dönmüştü. Duvarlar gibi pasla kaplı olan zeminde içinde beş kuruş olmayan bir cüzdan vardı. Jamie, cüzdanı açıp içindeki kartları gösterdi: Uzun yıllar önce kriket oynamış sporcuların fotoğrafları vardı içinde. Derginin sayfalarını su kulesinin içine bırakıp üstüne cüzdanı koydular.

Derken Douglas, "Şimdi Swallows'a gidelim," dedi.

Evim yolun diğer tarafında kalan Swallows dedikleri malikâneye uzak sayılmazdı. Babamın anlattığı kadarıyla malikâne bir zamanlar Tenterden kontuna aitmiş ama öldüğünde kont unvanını devralan oğlu malikânenin kapısına kilit vurmuş. Oraları keşfe çıkmışlığım vardı ama malikâneye yaklaşacak kadar ileri gitmemiştim. Terk edilmiş bir yere benzemiyordu. Bahçeleri fazla bakımlıydı ve bakımlı bahçelerin olduğu yerde bahçıvanlar da vardır; yani ortalıkta en az bir yetişkin dolaşıyordu.

Bu teorimden onlara da bahsettim.

"Her iddiasına varım kimsecikler yok!" dedi Jamie. "Muhtemelen birileri ayda bir gelip çimenleri biçiyordur. Korkmuyorsun ya? Oraya yüzlerce, binlerce kez gittik."

Elbette korkuyordum ve elbette korkmadığımı söyledim. Bahçe kapısına ulaşana dek anayolu takip ettik. Kapı kapalıydı. İçeri girmek için parmaklıkların arasından geçmemiz gerekti.

Araba yolunun iki tarafına ormangülleri ekilmişti. Malikâneye gelmeden önce bekçinin evi olduğunu tahmin ettiğim bir kulübe vardı, yanındaki çimenlere bir av köpeğinin veya çocuğun sığacağı büyüklükte metal kafesler dizilmişti. Epey paslanmışlardı. Yanlarından geçtik, evin önüne çıkan at nalı şeklindeki yola sapıp kapıya kadar gittik. İçeriyi görmeye çalıştık, pencerelerden baktık ama hiçbir şey göremedik. Zifiri karanlıktı.

Malikânenin arkasına dolaştık, ormangüllerinin arasından geçtik ve öteki tarafa ulaştığımızda sihirli bir diyardaydık. Kayalarla ve ince çalılarla kaplı, o güne dek görmediğim egzotik bitkilerle dolu sihirli bir diyardı: Mor yapraklı, yaprakları hurma yaprağını andıran bitkiler ve sağ sola serpiştirilmiş mücevherleri andıran ufacık çiçekler. Aralarından, kayaların üzerinden cılız bir dere akıyordu.

"Dereye işeyeceğim," dedi Douglas. Hayatın gerçekleri işte, dercesine ciddiyetle söyledi bunu. Derenin kenarına gitti, şortunu indirip akıntıya işediğinde çiş damlaları kayalara sıçradı. Ötekiler de onu taklit etti, ikisi de şortlarını indirip akıntıya işediler.

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. O kadar net hatırlıyorum ki! Ne kadar zevk aldıklarını görmek beni şaşırtmıştı veya belki öylesine özel bir yerde bunu yapıp berrak suları kirletmelerine şaşırmıştım. Bahçenin büyüsünü bozmuşlar, bahçeyi tuvalete dönüştürmüşlerdi. Bana çok yanlış geliyordu bu yaptıkları.

İşleri bittiğinde şortlarını çekmek yerine aletlerini tutup salladılar. Uçlarını bana çevirdiler.

"Bizler kavalyeyiz," dedi Jamie. "Anlamını biliyor musun?"

İngiltere İç Savaşı'nı okumuştum, "Cavalier" denen (haksız ama romantik) zırhlı şövalyeler, "Roundhead" denen (haklı ama itici) cumhuriyetçilerle savaşmıştı. Yine de

çocuğun iç savaştan bahsettiğinden şüpheli olduğumdan başımı iki yana sallayarak karşılık verdim.

"Sünnet olmadığımız anlamına geliyor," diye açıkladı. "Peki, sen hangi gruba giriyorsun?"

Şimdi ne demek istediklerini anlamıştım. "Ben diğer taraftanım," diye mırıldandım.

"Göstersene! Haydi, ne duruyorsun! Yiğidin malı meydanda olur."

"Hayır. Sizi ilgilendirmez." Bir an durumun sarpa saracağını sandım ama sonra Jamie kahkahayı basıp şortunu yukarı çekti. Ötekiler de ona uydu. Açık saçık fıkralar anlattılar, zeki bir çocuktum ama hiçbirini anlamadım, yine de duyduğumu duymuştum ve hepsini hatırlayacaktım. Haftalar sonra o fıkralardan birini başka bir oğlana anlattığımda ve o da ailesine aktardığında az kalsın okuldan atılacaktım.

Fıkranın içinde s*kmek* fiili geçiyordu. Bu kelimeyi ilk defa sihirli bahçede anlatılan açık saçık fıkrada duymuştum.

Neredeyse kıyamet koptu. Müdür ailemi okula çağırdı ve onlara suçumun ne olduğunu açıklamak için bile tekrarlayamayacağı kadar müstehcen bir kelime kullandığımı söyledi.

O gece eve döndüğümüzde annem bana ne dediğimi sordu.

"Siktir," dedim.

"Bu kelimeyi bir daha asla ama asla kullanmamalısın," dedi annem. Bunu büyük bir ciddiyetle, sakince, benim iyiliğim için söyledi. "Bu, birinin söyleyebileceği en kötü kelimedir." Ona bir daha yapmayacağıma dair söz verdim.

Tek bir kelimenin böylesine büyük bir güce sahip olması beni büyülemişti, tek başımayken kendi kendime bu kelimeyi fısıldıyordum.

---

* "Fuck" sözcüğü İngiltere'de, ABD'de olduğu gibi hafife alınmaz. Hele iyi bir okul ve küçük çocuklar söz konusuysa. *–çn*

O sonbahar akşamı, üç oğlan sihirli bahçede fıkralar anlatıp güldü, güldü ve niye güldüklerini anlamadığım halde ben de onlarla birlikte güldüm.

Küçük bahçeden büyük balıçelere terfi ettik, çekine çekine göletin üstündeki köprüye gittik. Görmekten korktuğumuz için tedirgindik ama aşağıya baktığımızda karanlık sularda süzülen kocaman süs balıklarını görmenin keyfi buna değerdi. Derken Jamie önümüze düşüp Douglas, Simon ve beni çakıl taşlarıyla kaplı patikadan geçirip ormanın derinliklerine götürdü.

Bahçelerin aksine orman tenha ve bakımsızdı. Etrafta kimselerin olmadığını hissedebiliyordunuz. Ot bürümüş patika, ormanın içinden geçip bir açıklıkta sona eriyordu.

O açıklıkta ufacık bir kulübe vardı.

Bir çocuk eviydi. Muhtemelen 40 yıl kadar önce bir veya birkaç çocuk için yaptırılmıştı. Tudor tarzı,* pencerelerin camları demirlerle elmas şeklinde küçük parçalara bölünmüştü. Çatı da Tudor taklidiydi.** Bulunduğumuz yerden evin kapısına taşlık patikadan ulaşılıyordu.

Birlikte patikayı aşıp kapıya gittik.

Kapı tokmağı demirdendi. Kırmızıya boyanmıştı, bağdaş kurmuş bir şeytana veya sırıtan bir iblise benziyordu. Elleriyle kapıdaki demire tutunmuş sallanıyordu. Durun bir düşüneyim... Onu en iyi nasıl tarif edebilirim? İyi değildi. Örneğin, surat ifadesi. İster istemez nasıl birinin çocuk evinin kapısına öyle bir şeyi asacağını merak ettim.

Beni korkuttu, güneş ağaçların arkasında kaybolurken güvenli bir mesafeye ulaşana dek çocuk evinden uzaklaştım. Diğerleri de beni takip etti.

"Sanırım eve gitme vaktim geldi," dedim.

Söylenebilecek en yanlış şeydi. Üç oğlan bana bakıp kah-

---

* Camların ufak ufak karelere bölündüğü pencere türü. –*çn*

** Kiremit kaplı dik çatı. –*çn*

kahalar attı, benimle alay etti. Ödlek olduğumu söylediler, bana bebek dediler. Söylediklerine göre onlar o evden korkmuyorlardı.

"Sana meydan okuyorum!" dedi Jamie. "Cesaretin varsa gidip kapıyı çal!"

Başımı iki yana salladım.

"Kapıyı çalmazsan bir daha bizimle oynayamazsın, biz bebeklerle oynamayız," dedi Douglas.

Tekrar onlarla oynamak için en ufak bir arzu duymuyordum. Girmeye hazır olmadığım bir dünyaya aittiler. Yine de bebek olduğumu düşünmelerini istemedim.

"Haydi! Biz hiç korkmuyoruz," dedi Simon.

Ses tonunu hatırlamaya çalışıyorum da... Korkmuş muydu? Cesur numarası yaparak korkusunu mu gizliyordu? Yoksa bana işkence etmekten zevk mi alıyordu? O kadar uzun zaman oldu ki... Keşke doğrusunu bilseydim.

Ağır adımlarla eve uzanan taş patikada ilerledim. Kapının önüne geldiğimde sırıtan yaratığı sağ elimle sıkıca kavrayıp bütün gücümle tokmağı kapıya vurdum.

Daha doğrusu bütün gücümle vurmayı denedim. Diğer üçüne korkmadığımı ispatlamak niyetindeydim. Hiçbir şeyden korkmadığımı gösterecektim. Ancak beklemediğim bir şey oldu ve tokmak, kapıya çarptığında boğuk bir tıkırtıdan başka ses duyulmadı.

"Şimdi içeri girmelisin!" diye bağırdı Jamie. Sesinden ne kadar heyecanlı olduğu belliydi. Benimle buraya gelmeden önce evin varlığını biliyorlar mıydı? Oraya getirdikleri ilk kişi ben miydim?

Yerimden kıpırdamadım.

"İçeri siz girin," dedim. "Kapıyı ben çaldım. Dediğinizi yaptım. Şimdi sıra sizde; cesaretiniz varsa içeri girersiniz. Hodri meydan!"

İçeri girmeyecektim. Kararım kesindi. Ne o zaman gire-

cektim ne başka bir zaman. Bir şeylerin kıpırdadığını hissetmiştim, tokmağı kapıya indirirken elimin altındaki demir kıvrılmıştı. Mantıksız geldikleri için hislerimi inkâr edecek kadar büyümemiştim daha.

Karşılık vermediler. Yerlerinden kıpırdamadılar.

Derken, yavaşça kapı açıldı. Belki kapının yanında durduğum için benim ittirip açtığını düşünmüşlerdir. Belki kapıya vurduğumda aralandığını sanmışlardır. Ama öyle olmadı. Ben, öyle olmadığına emindim. Kapı açılmaya hazır olduğunda açılmıştı.

O an koşup kaçmalıydım. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Ama kaçmak yerine şeytana uyup yolun sonunda bekleyen üç oğlana baktım. "Yoksa korktunuz mu?" deyiverdim.

Yavaş yavaş küçük eve doğru yürüdüler.

"Hava kararıyor," dedi Douglas.

Ardından üç delikanlı birer birer yanımdan geçip isteksizce de olsa eve girdiler. İçeri girmeden önce bembeyaz bir surat, dönüp niçin peşlerinden gelmediğimi sorarcasına bana baktı. Ama sonuncuları olan Simon da içeri girdiğinde kapı arkalarından büyük bir gürültüyle kapandı. Yemin ederim ona dokunmadım.

Ahşap kapıdaki iblis pis pis sırıttı, batan güneşin ışığında rengi canlı bir kızıla dönüşmüştü.

Evin etrafını dolaşıp tek tek pencerelerden içerideki karanlık ve boş odaya baktım. Kimsecikler yoktu. Üç oğlan duvara yapışmış benden saklanıyor, kıkırtılarını bastırmak için ellerinden geleni yaparak bana lanet olası bir oyun oynuyor olabilir miydi? Acaba bu da büyük çocuklara özgü numaralardan mıydı?

Bilmiyordum. Emin olamıyordum.

Hava kararırken çocuk evinin bahçesinde durup bekledim. Bir süre sonra sonbahara özgü bal rengi ay gökte belirdi.

Derken, beş on saniye geçtiğinde kapı kendiliğinden açıldı ama dışarı çıkan olmadı.

Artık bahçede yalnızdım, sanki yanımda hiçbir zaman hiç kimse olmamıştı. Bir baykuş öttü. O zaman gitmekte özgür olduğumu anladım. Dönüp oradan uzaklaştım, farklı bir yol izledim, malikâneyle aramdaki mesafeyi korudum. Ay ışığında çite tırmanırken şortum yırtıldı ama aldırmayıp yürümeye devam ettim –koşmadım, koşmama gerek yoktu– arpa tarlasını aştım, çitten atladım, yeterince yürürsem evime ulaşabileceğim yola çıktım.

Ve çok geçmeden evimdeydim.

Annemler endişelenmemişti ama giysilerimdeki turuncu pas lekelerinden ve şortumun yırtılmasından hoşlanmadılar. "Nereye gittin ki?" diye sordu annem.

"Yürüyüşe çıkmıştım, zamanın nasıl geçtiğini anlamadım," dedim.

Konu böylece kapandı.

Saat sabahın ikisine yaklaşıyordu. Polonyalı kontes çoktan gitmişti. Nora, etrafı döke saça bardakları ve kül tablalarını toplayıp barı silmeye başlamıştı. "Burası perili," dedi neşeyle. "Bence bir sakıncası yok ya! Yalnızlığı sevseydim gece kulübü açmazdım. Söylesenize, eve gitme zamanınız gelmedi mi?"

Nora ile vedalaştık, hepimize yanaklarını öptürdü ve arkamızdan Diyojen Kulübü'nün kapısını kapadı. Dar merdivenden inip müzik mağazasının yanından geçtik, sokağa ve medeniyete ulaştık.

Son metro saatler önce kalkmıştı ama otobüsler sabaha kadar çalışırdı ve parası yeten, her zaman taksi bulabilirdi. (O günlerde benim taksiye verecek param yoktu.)

Yıllar sonra Diyojen battı; sebebi Nora'nın kanseri ve sanırım İngiliz alkol kanunlarının değişmesiyle geceleri içki

satılan yerlerin artmasıydı. Ancak anlattığım geceden sonra oraya nadiren gidecektim.

"O üç delikanlıdan hiç haber aldın mı?" diye sordu Paul, sokağa çıktığımızda. "Onları tekrar gördün mü? Haklarında kayıp raporu tutuldu mu?"

"Onları bir daha görmedim. Kasabadan kimse üç kayıp çocuğu aramadı. Aradılarsa bile ben duymadım," dedi hikâye anlatıcısı.

"Çocuk evi hâlâ orada mı?" diye sordu Martyn.

"Bilmiyorum," dedi hikâye anlatıcısı.

"Eh!" dedi Martyn, Tottenham yolundaki otobüs durağının yolunu tuttuğumuzda. "Anlattıklarının tek kelimesine bile inanmadım."

Kapanış saatinde sokakta üç değil, dört kişiydik. Sanırım bu detaydan daha önce bahsetmeliydim. Aramızda hâlâ hiç konuşmamış biri vardı; dirsek yerlerinde deri yamalar olan yaşlı adam kulüpten bizimle birlikte çıkmıştı. Ve o an ilk defa konuştuğunu duyduk.

"Ben inanıyorum," dedi kısık sesle. Sesi zayıftı, özür diler gibi konuşuyordu. "Açıklayamıyorum ama inanıyorum. Jamie öldüğünde babam yeni vefat etmişti. Anlarsınız işte... Geri dönmek istemeyen, araziyi satılığa çıkaran Douglas'tı. Yıkılmasını, taş üstünde taş kalmamasını istiyordu. Ama malikâneyi, Swallows'u yıkmadılar. Yıkmayacakları belliydi. Herhalde geri kalan her şey şimdiye yok olup gitmiştir."

Soğuk bir geceydi, yağmur çiseliyordu. Tepeden tırnağa ürperdim ama üşüdüğüm içindi.

"Bahsettiğin kafesler var ya," dedi adam. "Evin girişindeki kafesler... Elli yıldır aklıma gelmemişti. Uslu durmadığımızda babam bizi o kafeslere kapatırdı. Herhalde gerçekten yaramaz çocuklardık, ha? Çok yaramaz çocuklar..."

Bir şey ararmışçasına Tottenham Court Yolu'nun iki tarafını kontrol etti. "Douglas intihar etti," dedi sonra. "On

yıl önce. Ben hâlâ akıl hastanesindeydim. Hafızam pek iyi değil, hele eskisi kadar iyi hiç değil. Ama anlattığının Jamie olduğuna eminim. Her zaman büyüklük taslardı. Anlarsın işte, çocuk evine girmemize izin yoktu. Babamız onu bizim için inşa etmemişti." Sesi elinde olmadan titrediğinde donuk, yaşlı adam kayboldu, yerini küçük bir çocuk aldı sanki. "Babamın kendi özel oyunları vardı."

Bunları söyledikten sonra elini sallayıp "Taksi!" diye seslendi. Bir taksi kaldırıma yanaştı. "Brown's Hotel!" diyen adam araca bindi. Hiçbirimize iyi geceler demedi. Taksinin kapısını çarparak kapadı.

Ve o kapı kapanırken başka kapıların da kapandığını duydum. Geçmişte kalmış, kaybolmuşlardı ve bir daha hiç açılamayacaklardı.

VAHŞETİN ÇAĞRISI

Wodwo, ormanda yaşayan vahşi bir adamdı. Terri Windling ve Ellen Datlow'un *The Green Man* antolojisi için yazıldı.

VAHŞETİN ÇAĞRISI*

Fırlattım bir kenara gömleğimi, kitabımı, ceketimi, hayatımı
Bırakıverdim hepsini, bu anlamsız kabukları ve dökülmüş yaprakları
Yiyeceklerin ve tatlı suların aktığı bir pınar arayışında

Bir ağaç bulacağım on şişman adam kadar geniş
Gri köklerinin arasından tertemiz sular akan
Böğürtlenler bulacağım ve yaban elmaları ve fındıklar
Evim diyeceğim oraya.

Rüzgâra adımı söyleyeceğim ama başkası bilmeyecek.
Ortalarına doğru ömrün, hayat denen bu ormanda
Gerçek delilik bizi ya özgür bırakır ya ele geçirir. Özüm
Suretim olacak bundan sonra.

Delirmiş olmalıyım, ayakkabılar ve evle birlikte mantığım da terk ediverdi beni,
Bir de cüretkârım ki sorma. Yeşilliğin arasından köklerime döneceğim ve yaprak ve dikenler ve goncalar içinden geçerek...
Ve ürpererek ara sıra.
Orman uğruna terk edeceğim kelimelerin bilgisini.

* (İngiltere-İrlanda-Kelt) going wodwo; (Zelanda) going bush; (Avustralya) going walkabout: Ormana çekilmek. –çn

Ormana ait olacağım, güneşi kucaklayacak
Ve dilimde yeni bir dil gibi sessizliğin tomurcuklandığını hissedeceğim.

Acı Kahve

2002'de dört hikâye yazdım. Hiç ödül kazanmamış olsa da bu, aralarından en iyisiydi. Arkadaşım Nalo Hopkinson'ın antolojisi *Mojo* için yazmıştım.

ACI KAHVE

1. "YA ERKEN GEL YA HİÇ GELME!"

Ölüydüm, içimde bir anlam ifade eden ne varsa kuruyup gitmişti. Derinlerde bir yerlerde belki çığlık atıyor, ağlıyor, hayvanlar gibi uluyordum ama bu iyice derinlere gömdüğüm bir parçamdı; yüzüme, dudaklarıma, ağzıma, kafama ulaşamayan başka biriydi. Böylece omuz silkerek, gülümseyerek yola devam ediyordum. Kapıdan çıkar gibi kolayca hayatın dışına çıkabilseydim, parmağımı kıpırdatmama gerek kalmadan fiziksel olarak ölmenin, her şeyi geride bırakmanın bir yolunu bulsaydım inanın yapardım. Ama geceleri uykuya dalıyor, sabahlarıysa hâlâ hayatta olduğumu fark etmenin hayal kırıklığıyla ve var olmaktan bıkmış olarak uyanıyordum.

Bazen ona telefon açardım. Telefonun bir veya iki kere çalmasına izin verip çağrıyı sona erdirirdim.

Çığlık atan parçam öylesine derinlerdeydi ki kimsenin ondan haberi yoktu. Ben bile varlığını unutmuştum. Derken bir gün arabama bindim (elma almak için markete gitmeye karar vermiştim) ama elma satan marketin önüne geldiğimde durmayıp yola devam ettim, arabayı sürdüm de sürdüm. Güneye ve batıya gidiyordum; çünkü kuzeye veya doğuya gidecek olsam dünya çabucak tükenecekti.

Cep telefonum çaldığında birkaç saattir otoyoldaydım. Camı açıp telefonu dışarı fırlattım. Acaba onu kim bulacak-

tı, telefonu açıp kendimi hayatımla ödüllendirecek miydi?

Benzin almak için durduğumda sahip olduğum kartlardan günlük limitimin tamamını çektim. Sonraki günlerde kredi kartlarım işe yaramaz hale gelene dek bankamatik bankamatik dolaşıp durdum, aynısını tekrarladım.

İlk iki gece arabada uyudum. İyi bir banyoya parasını ödemeye kıyacak kadar ihtiyaç duyduğumu fark ettiğimde Tennessee Yolu'nu yarılamıştım. Bir motele girdim, küveti doldurup içine uzandım ve su beni daldığım uykudan uyandıracak kadar soğuyuncaya dek uyudum. Motel yönetiminin odaya bıraktığı kullan-at tıraş bıçağı ve ufak bir paketteki tıraş köpüğü sayesinde tıraş olabildim. Ardından yatağa yığılıp derin bir uykuya daldım.

Uyandığımda sabah dörttü ve yeniden yollara düşme zamanının geldiğini biliyordum.

Lobiye indim. Resepsiyona yaklaştığımda kırlaşan saçlarına rağmen otuzlarında olduğunu tahmin ettiğim ince dudaklı, kaliteli takım elbiseli bir adamın görevliyle tartıştığını gördüm. "Bir saat önce taksi çağırdım. Tam bir saat oldu!" Konuşurken kelimelerin altını çizmek istercesine cüzdanıyla resepsiyonun bankosuna vuruyordu.

Gece müdürü omuz silkti. "Durağı yeniden ararım ama ellerinde araç yoksa ne yapsınlar!" dedi. Telefonun tuşlarına bastı. "Night's Out Inn'in resepsiyonundan arıyorum... Evet, kendisine ilettim... Evet, bunu da söyledim."

"Beyefendi!" diye adama seslendim. "Taksici değilim ama acele bir işim yok. Araca mı ihtiyacınız var?"

Adam bir an delirmişim gibi bana baktı, gözlerinden korku akıyordu. Sonra bakışları değişti, cennetten gönderilen bir melekmişim gibi bana gülümsedi. "Biliyor musunuz, gerçekten acilen bir yere gitmem gerekiyor," dedi.

"Nereye gitmek istediğinizi söyleyin, ben sizi bırakayım," dedim. "Söylemiştim, acele bir işim yok."

"Ver şu telefonu bana!" dedi kır saçlı adam, gece müdürüne. Ahizeyi eline aldı. "Taksiyi iptal edebilirsiniz; çünkü kader karşıma yardımsever birini çıkardı. Kader insanları karşınıza boşuna çıkarmaz. İşte böyle. Sizin yerinizde olsam bunun üstüne uzun uzun düşünürdüm."

Bond çantasını yerden aldı –benim gibi onun da bagajı yoktu– ve birlikte dışarı çıkıp otoparka doğru yürüdük.

Arabaya binip bir süre karanlıkta yol aldık. Anahtarlığının ucundaki el fenerinin ışığında kucağına yaydığı elle çizilmiş haritayı inceleyip *buradan sağa* veya *düz gidiyoruz* gibi komutlar veriyordu.

"Büyük nezaket gösterdiniz," dedi.

"Ne demek, zamanım bol."

"Kıymet bilmediğimi sanmayın. Ayrıca gizemli ve yardımsever bir yabancıyla taşra yollarında seyahat etmenin şehir efsanelerine yakışır bir tadı var. Hayalet otostopçu hikâyesine benziyor. Gideceğim yere vardığımda arkadaşıma sizden bahsederim, o da bana on yıl önce öldüğünüzü ama hâlâ ara sıra insanları gidecekleri yerlere bıraktığınızı anlatır..."

"Yeni insanlarla tanışmak için iyi bir yöntem olurdu."

Kıkırdadı.

"Ne iş yapıyorsunuz?"

"Şu sıralar seçeneklerimi değerlendiriyorum denebilir. Ya siz?"

"Antropoloji profesörüyüm." Kısa bir duraksama. "Sanırım kendimi tanıtmam gerekirdi. Bir Hıristiyan Koleji'nde öğretmenim. İnsanlar Hıristiyan okullarında antropoloji öğretmediğimizi sanır ama öğretiyoruz. En azından kimilerimiz...

"Size inanıyorum."

Yine bir duraksama. "Arabam bozuldu. Otoyol devriyesi beni motele bırakırken çekicinin sabah saatlerine kadar ge-

lemeyeceğini söyledi. İki saat ya uyumuş ya uyumamıştım ki otoyol devriyesi beni aradı. Çekici yoldaymış. Geldiğinde orada olmalıymışım. İnanabiliyor musunuz? Orada olmazsam arabama dokunmazlarmış. Çekip giderlermiş. Taksi çağırttım ama gelmedi. Umarım onlardan önce arabama varırız."

"Elimden geleni yapacağım."

"Uçağa binmem gerekirdi. Mesele uçmaktan korkmam değil, bilet parasını cebe attım. New Orleans'a gidiyorum. Bir saatlik uçuşa 440 dolar istiyorlar. Arabayla bir günlük yol, 30 dolar. 410 dolar cebimde kalacak, kimseye hesap vermek zorunda değilim. Motele 50 dolar harcadım ama bu işler böyledir. Akademik bir konferansa gidiyorum. Benim için bir ilk. Fakültemiz konferansların yararına inanmaz ama her şey değişiyor. Dünyanın her tarafından antropologlar gelecek. Konferansı sabırsızlıkla bekliyorum." Bana hiç anlam ifade etmeyen bir sürü antropolog adı saydı. "Haiti'nin kahveci kızları hakkında bir sunum yapacağım."

"Kahveyi yetiştiriyorlar mı, içiyorlar mı?"

"İkisi de değil, satıyorlar. Yüz yıldır sabahın erken saatlerinde başlayarak Porta-au-Prince'i kapı kapı dolaşıyorlar."

Gün ağarmaya başlamıştı.

"İnsanlar onları zombi zannedermiş," dedi. "Yaşayan ölüleri duymuşsundur... Sanırım buradan sağa sapacağız."

"Öyle miymişler? Zombi miymişler?"

Bu sorunun sorulmasına çok memnun olmuş gibiydi. "Eh, antropolojik açıdan konuşursak zombiler hakkında pek çok teoriden bahsedebiliriz. *Yılan ve Gökkuşağı** türü popülist çalışmaların göstermeye çalıştığı kadar basit bir konu değildir. Öncelikle tanımları netleştirelim: Hurafelerden mi bahsediyoruz, zombi tozundan mı, yaşayan ölülerden mi?"

---

* *The Serpent and the Rainbow*, Wade Davis. Voodoo üzerine popüler bir kitaptır. 1988'de Wes Craven tarafından sinemaya uyarlanmıştır. –çn

"Bilmem ki!" dedim. *Yılan ve Gökkuşağı*'nın bir korku filmi olduğuna dair her iddiaya girerdim.

"Porta-au-Prince'i kapı kapı dolaşıp kahve karışımları satanlar yaşları beş ila on arasında değişen kız çocuklarıydı. Tam bu saatlerde, güneş doğarken yollara düşerlerdi. Yaşlı bir kadının malıydılar. Bir sonraki kavşağa geldiğinizde sola sapın lütfen. Kadın öldüğünde kızlar ortadan kayboldu. Tarih kitaplarında böyle yazar."

"Peki, siz neye inanıyorsunuz?" diye sordum.

"Şu benim arabam!" dediğinde ses tonundan rahatladığı anlaşılıyordu. Kırmızı Honda Accord yolun kenarındaydı. Yanı başında ışıkları yanıp sönen bir çekici ve çekicinin önünde sigarasını tüttüren bir adam vardı. Arabayı çekicinin arkasına yanaştırdım.

Daha frene basmama fırsat kalmadan antropolog kapıyı açmış, çantasını kaptığı gibi arabadan dışarı fırlamıştı.

"Beş dakika daha gelmeseniz çekip gidecektim," dedi çekicinin şoförü. Sigarasından arta kalanı asfalttaki su birikintisine fırlattı. "Sigorta belgenize ve kredi kartınıza ihtiyacım olacak."

Adam cüzdanını çıkarmaya yeltendi. Kafası karışmış gibiydi. Ellerine ceplerine soktu. "Cüzdanım?" dedi. Arabama geri döndü, yolcu kapısını açıp içeri sarktı. Tepe lambasını yaktım. Boş koltuğu yokladı. "Cüzdanım?" diye tekrarladı. Kırgın bir ses tonuyla, şikâyet eder gibi konuşuyordu.

"Moteldeyken yanınızdaydı, cüzdanınızı elinizde tutuyordunuz," diye hatırlattım.

"Lanet olsun! Bu işe lanet olsun!" dedi.

"Her şey yolunda mı?" diye seslendi diğer şoför.

"Pekâlâ," dedi antropolog bana dönüp. "Siz motele geri dönün. Cüzdanımı resepsiyonda unutmuş olmalıyım. Onu alıp yanımıza dönün. Siz gelene kadar şoförü oyalarım. En fazla beş dakikanızı alır." Suratımın asıldığını görmüş ola-

cak ki ekledi: "Kader insanları karşınıza boşuna çıkarmaz."

Omuz silktim, başkasının hikâyesinin içine çekilmiş olmaktan hoşlanmamıştım.

Ardından kapıyı kapayıp başparmağını havaya kaldırarak yola çıkmamı işaret etti.

Keşke gaza basıp onu oracıkta bıraksaydım ama artık çok geçti, çoktan motelin yolunu tutmuştum. Görevli, resepsiyonda bulduğu cüzdanı bana verdi. Söylediğine göre biz gittikten hemen sonra onu fark etmişti.

Cüzdanını açtım. Bütün kredi kartlarında aynı isim yazıyordu: Jackson Anderton.

Dönüş yolunu bulmak yarım saatimi aldı, hava aydınlanmaya başlamıştı.

Çekici çoktan gitmişti. Honda Accord'un yan camı kırık, şoför mahallindeki kapı ise ardına kadar açıktı. Acaba başka bir araba mıydı, yanlış yoldan yanlış yere mi gelmiştim? Hayır, çekicinin şoförünün izmariti onu fırlattığı yerdeydi ve biraz ileride Bond çantayı kilidi açılmış olarak buldum; boştu. İçinde on beş sayfalık bir çalışma, New Orleans'taki Marriott Oteli'nde Jackson Anderton adına yapılmış rezervasyonun makbuzu ve üç prezervatiflik paketlerden bulduğum büyük, sarı bir zarf da çantanın yanındaydı.

Çalışmanın ilk sayfasının giriş bölümünde şunlar yazıyordu:

"Zombilerden şöyle bahsedilirdi: Ruhu olmayan vücutlar. Yaşayan ölüler. Bir zamanlar ölüydüler ve sonra mezardan çağırılmışlardı. Kaynak: Hurston. *Tell My Horse*."

Zarfı aldım ama çantayı olduğu yerde bıraktım. İnci rengi gökyüzünün altında arabamı güneye sürdüm.

Kader insanları karşınıza boşuna çıkarmaz. Öyle olsun.

Doğru dürüst çeken bir radyo kanalı bulamadım. Nihayet radyonun kanalları tarama düğmesine basıp öylece bıraktım, düzgün bir sinyal arayışı içinde kanaldan kanala

atladı, aralarda üçer saniyelik cızırtılarla dinsel melodilerden rock şarkılarına, dinsel sohbetlerden taşra melodilerine geçti.

...Lazarus ölmüştü. Bundan hiç şüpheniz olmasın. Ölmüştü ve İsa bizlere ders olsun diye onu diriltti...

Neye Çin ejderhası dendiğini canlı yayında söyleyebilir miyim? Tam boşalacakken, kadının kafasına bir şaplak indirirsiniz ve hepsi ağzından dışarı...

Bu gece eve gelirsen elimde bir şişe içki ve silahımla kadınımı beklerken bulacaksın beni...

İsa orada olacağınızı söylediğinde orada olacak mısınız? Hiçbir canlı o günün veya o saatin ne zaman geleceğini bilemez, bu yüzden hazır olmalısınız...

Başkan bugün yeni yasa tasarısını açıkladı...

Sabah sabah taze demlenmiş. Sizin için, benim için. Her gün. Çünkü her gün yeni bir başlangıçtır...

Tekrar tekrar. Duyduklarım bir kulağımdan girip öbüründen çıkıyordu, bütün gün araba kullandım, arka yollardan gittim. Sürdüm, sürdüm, sürdüm...

Güneye gittikçe insanlar daha içli dışlı olur. Kahve içip karnınızı doyurmak için lokantaya girdiğinizde yorumları, soruları, gülümsemeleri ve baş sallayışlarıyla hayatınıza girerler.

Akşam olmuştu. Kızarmış tavuk, karalahana ve patates köftesi yediğim sırada garsonlardan biri bana gülümsedi. Yemeğin tadı tuzu yoktu ama sanırım bu benim sorunumdu, onların değil.

Gülümsemesine kibarca başımı sallayarak karşılık verdiğimde garson kız gelip kahvemi tazelemesi için onu cesaretlendirdiğimi zannetti. Kahve tam da sevdiğim gibi koyuydu. En azından tadı tuzu vardı.

"Kılığınıza kıyafetinize bakılırsa serserinin teki değilsiniz, mesleğinizi sorabilir miyim?" dedi. Kelimesi kelimesine böyle dedi.

"Sorabilirsiniz tabii," dedim, W.C. Fields veya Çatlak Profesôr (Jerry Lewis'in oynadığı değil şişman olan, gerçi kilom boyumla orantılıdır.) gibi sevimli bir kibre büründüğüm sôylenebilir, bilmiyorum içime ne girmişti. "Esasen... antropoloğum. New Orleans'ta konferansa gidiyorum, sevgili antropolog meslektaşlarımla kaynaşacak, birbirimize danışacak ve kafa çekeceğiz."

"Biliyordum," dedi genç kadın. "Size bakar bakmaz anlamıştım zaten. Profesôr veya diş doktoru olduğunuzu tahmin ettim."

Yeniden gülümsedi. Sonsuza dek o küçük kasabada kalabilirdim. Her sabah ve her gece o lokantada yemeğimi yer, acı kahvemi içerdim. Kahvem, param ve günlerim bitene kadar bana gülümserdi...

Ona iyi bir bahşiş bırakıp güneye ve batıya doğru yoluma devam ettim.

2. "BENİ BURALARA ÇENEM DÜŞÜRDÜ."

New Orleans'ta veya New Orleans yakınlarındaki hiçbir otelde boş oda yoktu. Caz festivali yüzünden hepsi tutulmuştu. Arabam da uyuyamayacağım kadar sıcaktı hava ve camı aralayıp sıcağa katlanmayı gôze alsam dahi arabada emniyette olmazdım. New Orleans, yaşadığım çoğu yerin aksine gerçek bir şehirdir ama emniyetli veya arkadaş canlısı değildir.

Leş gibi kokuyor ve pislikten kaşınıyordum. Banyo yapmak, uyumak ve dünyanın beni ezip geçmeyi bırakmasını istiyordum.

Birbirinden rezil motelleri dolaştıktan sonra aslında baştan beri yapacağımı bildiğim şeyi yaptım, arabamı kanal sokağındaki Marriott Oteli'nin otoparkına park ettim. En az

bir odalarının boş olduğunu biliyordum. Yanımdaki zarfta belgesi vardı.

"Bir oda tutmak istiyorum," dedim resepsiyondaki kadına.

Bana doğru dürüst bakmadı bile. "Bütün odalar dolu, salıya kadar boş odamız yok," dedi.

Tıraş olmalıydım, duş almalıydım, dinlenmeliydim. *En kötü ne olabilir,* diye düşündüm. Çoktan giriş yapmışsınız mı diyecekti?

"Üniversite benim adıma bir oda ayarlayacaktı, ödemesi yapılmış olmalı. Adım Anderton."

Başını sallayan kadın klavyenin tuşlarına bastı. "Jackson?" diye sordu, odamın anahtarını verip belgeleri imzalattı. Asansörlerin yerini işaret etti.

Karga suratlı, atkuyruklu, kirli sakallı bir adamla asansörün gelmesini beklemeye başladık. Kısa boylu adam hafifçe öksürdükten sonra, "Siz Hopewell'den Anderton'sınız," dedi. "'Antropolojik Günahlar' dergisinde yazılarımız yan yana düşmüştü."

"Antropologlar Kendilerine Yalan Söylendiğini Bilse de Yapar" yazan beyaz bir tişört giymişti.

"Öyle mi?"

"Öyle. Ben önceki ismi Kuzey Croydon Politeknik olan Norwood ve Streatham Üniversitesi'den Campbell Lakh. İzlanda şamanlarıyla ilgili bir makale yazmıştım."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedikten sonra elini sıktım. "Londra aksanıyla konuşmuyorsunuz."

"Brummie'yim" dedi. "Birmingham'danım yani," diye de açıkladı. "Sizi daha önce bu konferanslardan birinde görmemiştim."

"Bu ilk katılışım," diye yanıtladım.

"Öyleyse yanımdan ayrılmayın," dedi. "Size yardımcı olurum. İlk katıldığım konferansı hatırlıyorum da aptalca

bir şey yapacağım diye ödüm patlıyordu. Üst kata çıkar, eşyalarımız alır, kendimize çekidüzen veririz. Bindiğim uçakta sanki yüzlerce bebek vardı, yemin ederim. Birinin ağlaması bitince diğerininki başlıyordu, bok kokusu, kusmuklar... Aynı anda en az on bebek ağlayıp durdu."

Konferans katına çıktık, kokartlarımızı ve programı aldık. "Hayalet turuna yazılmayı ihmal etmeyin," dedi masanın başındaki kadın gülümseyerek. "Her gece New Orleans'ın eski mahallelerine hayalet turları düzenlenecek. Gruplar on beş kişiyle sınırlı. Bu yüzden bence bir an evvel kaydolun."

Yıkandım, lavaboda yıkadığım kıyafetleri kurumaları için banyoya astım.

Çırılçıplak yatağa oturup Anderton'ın bir zamanlar çantasında taşıdığı belgeleri inceledim. Yapmayı planladığı sunumu şöyle bir gözden geçirdim ama sindirmeye çalışmadım.

Beşinci sayfanın arkasına güçlükle okunan eciş bücüş bir yazıyla, *"Mükemmel bir dünyada kalbinizi kaptırmadan dilediğiniz kişiyle sevişebilirdiniz. Bütün büyüleyici öpücükler ve tenin her dokunuşu kalbinizden bir daha asla göremeyeceğiniz bir parçanın kopup gitmesi demek. Tek başınıza yürümenin (uyanmanın? aramanın?) katlanılamaz olacağı âna dek!"* diye not düşmüştü.

Kıyafetlerim yeterince kuruduğunda giyinip lobideki bara indim. Campbell, çoktan oradaydı. Cin tonik içiyordu ama cini sek, toniği ayrı bir bardakta ısmarlamıştı.

Konferans programını çıkarmış, izlemek istediği panelleri ve sunumları daire içine almıştı. ("Birinci kural, eğer sunum öğleden önceyse ve sunumu yapan sen değilsen siktir et gitsin!" diye açıkladı.)

Bana, benim sunumumu işaret etti, çoktan daire içine almıştı.

"Daha önce hiç yapmamıştım," dedim ona. "Konferansta araştırmalarımdan birini ilk kez sunacağım."

"Tereyağından kıl çekmek gibidir, Jackson!" dedi. "Çok kolaydır. Ben ne yapıyorum, biliyor musun?"

"Hayır."

"Kürsüye çıkıp yazdıklarımı okuyorum. Sonra dinleyiciler sorularını soruyor ve aklıma ne gelirse söylüyorum," dedi. "Bile bile zırvalıyorum. En sevdiğim bölüm de bu. Zırvalayıp durmak. Kafalarını ütülemek."

"Kafa ütülemekte iyi değilimdir, fazla dürüstüm," dedim.

"O zaman başını sallar, çok ilginç bir soru sorduklarını ve kısaltılmış versiyonunu okuduğun makalenin tam metninde bu konuya uzun uzadıya değindiğini söyleyersin. Delinin teki yanıldığını söyleyerek canını sıkmaya kalkacak olursa alınmış görünüp 'önemli olan neye inanmanın moda olduğu değil, gerçekler' demeni öneririm."

"Bu numara gerçekten işe yarıyor mu?"

"Hem de nasıl! Birkaç yıl önce Thuggee kavminin kökenlerinin Pers ordusuna dayandığıyla ilgili bir sunum yapmıştım. Bu yüzden Thuggee'ler arasında hem Hindulara hem Müslümanlara rastlanır, Kali'ye tapılına çok sonraları yaygınlaşmıştır. Bir tür gizli örgüt gibi başlamış..."

"Hâlâ bu zırvaları mı yayıyorsun?"

Konuşan uzun boylu, beyaz tenli, sarışın bir kadındı. O havada giyilemeyecek kadar kalın kumaştan, abartılı bohem kıyafetler içindeydi. Önünde tel sepet olan bir bisikletle dolaştığını gözümde canlandırabiliyordum.

"Yaymak mı? Bu konuda bir kitap bile yazıyorum," dedi İngiliz. "Şimdi bilmek istediğim kimin New Orleans'ın sunduğu güzelliklerin tadını çıkarmak için benimle Fransız Mahallesi'ne geleceği?"

"Ben almayayım," dedi gülümsemeye tenezzül etmeyen kadın. "Arkadaşın kim?"

"Hopewell'den Jackson Anderton."

"'Kahveci Zombi Kızlar' çalışmasının yazarı mı?" Gülümsedi. "Programa bakarken dikkatimi çekmişti. Büyüleyici bir konu. Zora'ya* borçlandığımız başlıklardan biri, ha?"

"*Muhteşem Gatsby*'nin yanı sıra," dedim.

"Hurston, F. Scott Fitzgerald'ı tanır mıymış?" dedi, bisiklete binmeyi yakıştırdığım kadın. "Hiç bilmiyordum. Bazen o yıllarda New York edebiyat camiasının ne kadar küçük olduğunu ve dâhiler söz konusu olunca ırk ayrımının sıklıkla görmezden gelindiğini unutuyorum."

İngiliz, suratını asarak karşılık verdi. "Irk ayrımının görmezden gelinmesi mi? Ancak rüyanda görürsün! Kadıncağız Florida'da temizlikçilik yaparken öldü. Bırak Fitzgerald ile *Muhteşem Gatsby*'nin üzerinde çalışmayı, kendi başına yazdığı eserlerden bile kimsenin haberi yoktu. Çok yazık, Margaret."

"Sonraki nesiller bunları hesaba katmanın bir yolunu bulur, merak etme!" dedi uzun boylu kadın. Yürüyüp gitti.

Campbell, arkasından baktı. "Büyüdüğümde onun gibi olmak istiyorum."

"Niye?"

Bakışlarını bana çevirdi. "Evet ya, bu tavır daha doğru. Sen haklısın, kimilerimiz *best seller* yazar kimilerimiz onları okur, kimilerimiz ödül kazanır, kimilerimiz kazanamaz. Önemli olan adam olmak, değil mi? Ne kadar iyi bir insan olduğun önemli. Hayatta olmak."

Nazikçe koluma vurdu.

"Haydi gel! Seni internette okuduğum ilginç bir antropolojik fenomeni görmeye götüreyim, tahminen Kentucky'nin Dead Rat kasabasında göremeyeceğin türden bir şey. Normal koşullarda yüzlerce dolara bile memelerini göstermeyecek kadınlar, ucuz plastik boncuklar uğruna büyük bir zevkle kalabalığa neleri var neleri yok sergiliyorlar."

---

* Zora Neale Hurston. Amerikalı antropolog. –çn

"Evrensel mübadele aracı," dedim. "Boncuklar."

"Bunun hakkında makale yazılır," dedi. "Haydi, hiç votkalı Jell-O içtin mi Jackson?"

"Hayır."

"Ben de içmedim. İğrenç olduklarına eminim. Haydi, gidip kendi gözümüzle görelim."

İçkilerimizin parasını ödedik. Bahşiş vermesini hatırlatmam gerekti.

"Aklıma gelmişken," dedim, "F. Scott Fitzgerald'ın eşinin adı neydi?"

"Zelda mı? Ne olmuş ona?"

"Hiç."

Zelda. Zora. Neyse. Birlikte dışarı çıktık.

3. "HİÇBİR ŞEY DE HER ŞEY GİBİ HER AN HER YERDE OLABİLİR VEYA OLMAYABİLİR."

Neredeyse gece yarısı. İngiliz antropoloji profesörüyle beraber Bourbon Sokağı'nda bir bardaydık. Bardaki siyah saçlı iki kadına içki ısmarlıyordu. Gerçek içkiler. Bu bar Jell-O satılan yerlerden değildi. Kadınlar birbirlerine o kadar benziyordu ki kardeş olabilirlerdi. Biri saçına kırmızı, diğeri beyaz kurdele takmıştı. Gauguin'in kadınları gibiydiler ama resim olsalar Gauguin'in onları memeleri çıplak ve kulaklarında gümüş kuru kafa küpeleri olmadan çizerdi. Gülüp duruyorlardı.

Bir ara elinde siyah şemsiye tutan rehber ile akademisyenlerden oluşan küçük bir grubun barın önünden geçtiğini gördük. Campbell'a grubu işaret ettim.

Kırmızı kurdeleli kadın kaşlarını çattı. "Perili Tarih turundalar, hayaletleri arıyorlar. İnsanın, hey ahbap hayaletler buraya gelir, ölüler burada kalır diye bağırası geliyor. Her-

halde böylesi onlar için kanlı canlı birileriyle tanışmaktan daha kolay."

"Yani bu turistler canlı mı?" dedi diğer kadın, yüzünde sahte bir endişeyle.

"Gidecekleri yere varana dek..." dedi ilk kadın. Birlikte bu yanıta katıla katıla güldüler.

Mütemadiyen gülüyorlardı.

Beyaz kurdeleli kadın Campbell'ın söylediği her şeye gülüyordu. Kelimeleri İngiliz aksanıyla duymak hoşuna gitmişti ve adamın telaffuzunu taklit edemediği zamanlarda yeniden gülme krizine kapılıyordu.

İki, belki üç içkinin ardından Campbell, kadını elinden tutup arka taraflara, müziğin çaldığı karanlık bölüme götürdü. Orada birkaç çift daha vardı. Yaptıklarına dans etmek denir mi bilemem ama birbirlerine sürtündükleri kesindi.

Oturduğum yerde, saçına kırmızı kurdele takmış kadının yanında kaldım.

"Sen de müzik şirketinde mi çalışıyorsun?" diye sordu kadın.

Başımı salladım. Bu yalanı Campbell uydurmuştu. "İnsanlara kahrolası bir akademisyen olduğumu söylemekten nefret ederim," demişti iki kadın birlikte tuvalete gittiğinde. Döndüklerinde onlara Oasis grubunu kendisinin keşfettiğinden bahsetmişti.

"Ya sen? Neler yaparak vakit öldürüyorsun?"

"Santeria rahibesiyim," dedi kadın. "Kanımda var. Babam Brezilyalı'ydı, annem yarı İrlandalı yarı Cherokee. Brezilya'da herkes herkesle sevişir ve en güzel kahverengi bebekler orada doğar. Herkeste köle kanı vardır. Herkeste yerli kanı vardır, babamda Japonluk bile vardı. Ağabeyi, amcam, Japon gibi görünür. Babam yakışıklı adamdı. İnsanlar Santeria'yı ondan aldığımı zanneder ama büyük annemden aldım. Cherokee. Onu eski fotoğraflardan tanıyorum.

Üç yaşındayken ölülerle konuşurdum, beş yaşında Harley Davidson büyüklüğünde kapkara bir köpeğin sokaktaki bir adamın peşinden gittiğini gördüm. Onu benden başka kimse göremiyordu. Anneme anlattığımda o da büyükanneme anlattı. Kızın bilmesi gerek, kızın öğrenmesi gerek dediler. Eğitmeye başladıklarında küçük bir kızdım. Ölülerden hiç korkmazdım, niçin biliyor musun? Seni asla incitmezler. Bu şehirde insanın canını yakabilecek çok şey vardır ama ölüler zarar vermez. Yaşayanlar zarar verir. Seni fena incitir."

Omuz silktim.

"Burası insanların birbiriyle yattığı bir şehir. Seviştiği. Hâlâ yaşadığımızı ispatlamak için yaptığımız bir şeydir bu."

Acaba bana asılıyor muydu? Pek öyleye benzemiyordu.

"Aç mısın?" diye sordu.

Eh, dedim.

"New Orleans'ın en iyi gumbo'sunu* yapan yer buraya çok yakın. Haydi gel!"

"Geceleri sokaklarda dolaşmamanın daha akıllıca olduğunu söylemişlerdi," dedim.

"Doğru," diye karşılık verdi. "Neyse ki yanında ben varım. Benimle güvendesin."

Üniversiteli kızlar balkonlara toplanmış, kalabalıklara memelerini gösteriyordu. Seyirciler ne zaman bir meme görse tezahürat yapıp plastik boncuklardan fırlatıyorlardı. Gecenin başlarında kırmızı kurdeleli kadının adını öğrenmiştim ama aklımdan uçup gitmişti.

"Bu saçmalığı eskiden yalnızca Mardi Gras zamanı yaparlardı," dedi. "Şimdilerde turistler bunu görmeyi bekliyor, senin anlayacağın turistlerin turistler için yaptığı bir şey. Buralıların umurunda değildir. Çişin geldiğinde haber ver," diye ekledi.

"Tamam da niye?"

---

* Çorba. –*çn*

"Çünkü turistler en çok işemek için ara sokaklara girdiklerinde saldırıya uğrar. Bir saat sonra Korsan Çıkmazı'nda kafalarında bir şişlik ve boş bir cüzdanla uyanırlar."

"Bunu aklımın bir köşesine yazacağım."

Önünden geçtiğimiz karanlık ve tenha ara sokaklardan birini işaret etti. "Oraya sakın gitme!" dedi.

Kapağı attığımız yer, masaları olan bir bardı. Duvardaki televizyonda, sesi kısılmış olarak Tonight Show oynuyordu. Altyazılar açıktı ama kelimelere sayılar ve işaretler karışmıştı. Birer kâse *gumbo* ısmarladık.

New Orleans'ın en iyi gumbo'sundan daha fazlasını beklerdim. Tadı tuzu yoktu. Yine de bütün gün bir şey yememiştim ve karnımı doyurmam gerektiğinden yemeğimi silip süpürdüm.

Bara üç erkek girdi. Biri paytak paytak, biri kasıla kasıla, biri badi badi yürüyordu. İlki silindir şapkasıyla Victoria dönemi levazımatçılarına benziyordu. Teni bembeyazdı, saçları uzundu ve yapış yapıştı; uzun sakalına gümüş boncuklar takmıştı. İkincisi siyah renkli, uzun deri ceketini koyu renk pantolonla tamamlamış bir siyahiydi. Sonuncusu diğer ikisinin gerisinde kalmayı seçip kapının eşiğinde bekledi. Yüzünü seçemiyor, ırkını çıkaramıyordum. Cansız saçları yüzüne dökülmüştü ve tek görebildiğimi teninin kirli gri olduğuydu. Tüylerimi diken diken eden bir şeyler vardı onda.

İlk ikisi girer girmez masamıza doğru ilerlediğinde paçamı aşağı almalarından korktuysam da ben umurlarında değildim. Kırmızı kurdeleli kadına bakıyorlardı. Her ikisi de eğilip onun yanaklarından öptüler. Görmedikleri arkadaşlarını, kimin kime hangi barda ne yaptığını sordular. Pinokyo hikâyesindeki tilki ve kedi geldi aklıma.

"Güzeller güzeli kız arkadaşına ne oldu?" diye sordu kadın, siyahi olana.

Adam keyifsizce gülümsedi. "Ailemin mezarına sincap kuyruğu bıraktı."

Kadın dudaklarını büzdü. "Öyleyse ondan kurtulman iyi olmuş."

"Bence de..."

Tüylerimi diken diken eden adamın durduğu yöne baktım. Kir pas içindeydi, uyuşturucu kullananlar gibi çok ama zayıftı, dudakları griydi, bakışları ise mahzun. Heykel gibiydi. Kıpırdamadan duruyordu. Bu üç adamın bir arada ne işleri olduğunu merak ettim: Tilki, kedi ve hayalet.

Derken beyaz tenli olan, kadının elini tutup kibarca dudaklarına götürdü, eğilerek onu selamladı. Elini kaldırıp bana alaycı bir selam çaktıktan sonra diğer ikisini aldı, çekip gitti.

"Arkadaşların mı?"

"Kötü insanlar," dedi kadın. "Macumba. Kimsenin arkadaşı değildirler."

"Kapıda duran adamın derdi neydi? Hasta mı?"

Kısa bir tereddüdün ardından başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz. Hazır olduğunda sana anlatırım."

"Şimdi anlat."

Televizyonda Jay Leno zayıf, sarışın bir kadınla konuşuyordu. SADE&CE FİLM D½EĞİL yazıyordu alt yazıda, PİYAS½AYA $ÜRÜLEN OYUN[CAK]LARI G²RDÜN MÜ? Jay Leno, masadaki oyuncağı alıp anatomisi doğru mu diye eteğinin altını kontrol ediyormuş gibi yaptı. KAHKAHALAR yazdı altyazıda.

Önündeki yemeği bitiren eşlikçim kan kırmızısı diliyle kaşığı yalayıp kâseyi bıraktı. "Pek çok delikanlı New Orleans'a gelir, Anne Rice'ın kitaplarını okumuşlardır ve burada vampirlerin yaşadığını sanırlar. Bazıları kendilerini taciz eden ailelerinden kurtulmak, diğerleri de sıkıldıkları için kaçar. Sokak kedileri gibidirler, akın akın gelirler. New

Orleans'ta yepyeni bir kedi türü keşfedildiğini biliyor muydun?"

"Hayır."

KAHKAHALAR diyordu altyazıda ve Jay sırıtıp duruyordu. Ardından araya araba reklamı girdi.

"O da sokak çocuklarından biriydi ama geceleri sığınabileceği bir mekânı vardı. İyi çocuktu. Los Angeles'tan New Orleans'a otostopla gelmişti. Rahat bırakılmak, ot içmek, Doors dinlemek, CHAOS büyücülüğü* öğrenmek ve Aleister Crowley'nin bütün eserlerini okumak istiyordu. Bir de sevgili bulmak. Kiminle seviştiği önemli değildi, yeter ki birileri olsun."

"Hey!" dedim. "Campbell'ı gördüm. Önümüzden geçti. Dışarıda."

"Campbell?"

"Arkadaşım."

"Müzik yapımcısı olan mı?"

Bunu sorarken gülümsemişti. *Biliyor,* diye düşündüm. *Yalan söylediğini biliyor. Onun ne mal olduğunu biliyor.*

Masaya bir yirmilik bir de onluk bırakıp onu bulmak için sokağa fırladık ama çoktan gitmişti.

"Kız kardeşinle olduğunu sanıyordum," dedim kadına.

"Kız kardeşim yok," dedi kadın. "Kız kardeşim yok. Sadece ben."

Köşeyi döndüğümüz anda gürültücü turist güruhu sahile vuran dalgalar misali bizi yuttu. Geldikleri gibi gittiklerinde, geriye bir avuç insan kalmıştı. Genç bir kız su oluğuna kusuyor, gergin görünüşlü genç bir adam yanında durmuş, kızın çantasını ve içki dolu plastik bardağı tutuyordu.

Saçlarında kırmızı kurdele olan kadın kaybolmuştu. Keşke adını not alsaydım veya onunla tanıştığım barın adını yazsaydım diye geçirdim içimden.

---

* Zihin gücüne inanan bir büyü geleneği. –*çn*

O gece şehirden ayrılmayı planlamıştım; otobandan batıya, Houston'a ve oradan da Meksika'ya gidecektim. Ancak yorulmuştum ve sarhoştum. Bu yüzden odama geri döndüm ve sabah olduğunda hâlâ Marriot'taydım. Gece giydiğim her şey parfüm ve çöp kokuyordu.

Tişörtümü ve pantolonumu giyip otelin hediyelik eşya dükkânına gittim, birkaç tişört ve şort satın altım. Bisikleti yakıştırdığım uzun boylu kadın da oradaydı, ağrı kesici alıyordu.

"Sunumunun saatini değiştirdiler. Artık Audubon salonunda, yirmi dakika sonra. Dişlerini fırçalasan iyi olur. Arkadaşlarınız kibarlıklarından böyle şeyleri söylemez ama ben sizi tanımıyorum Bay Anderton, bu yüzden dürüst olmakta bir sakınca görmüyorum."

Aldıklarıma diş fırçası ile diş macununu ekledim; fakat eşyalarımın artması beni huzursuz etti. İçimden hepsini parçalamak geliyordu. Şeffaflaşmaya, mülksüzlüğe ihtiyaç duyuyordum.

Odama çıktım, dişlerimi fırçaladım, caz festivali tişörtünü giydim. Ardından söz hakkım olmadığından veya belki kendimi konferansa katılmaya, iki laf etmeye, hoşbeşe zorunlu hissettiğimden ya da seyirciler arasında olacağını bildiğim Campbell ile vedalaşma arzum yüzünden sunumun çıktılarını alıp on beş kişinin beni beklediği Audubon salonunun yolunu tuttum. Campbell aralarında yoktu.

Hiç korkmadım. Merhaba dedikten sonra birinci sayfanın ilk satırına baktım.

Zora Neale Hurston'dan bir alıntıyla başlıyordu:

Geceleri gelip kötülük yapan büyük zombilerden bahsedilir. Bir de şafak vakti öğütülmüş kahve paketlerini satmaları için sahipleri tarafından dışarı yollanan küçük zombi kızlar vardır. Güneş doğmadan hemen önce "Café grillé" nidaları karanlık

sokaklardan yankılanır ama onları ancak mallarını almak için yanınıza çağırdığınızda görebilirsiniz. Ancak o zaman küçük ölüler kendilerini görünür kılıp karşınıza çıkar.

Anderton, Hurston'ın çağdaşı olan yazarlardan alıntılar yapmış, yaşlı Haitililerle yapılmış röportajları eklemişti. Görebildiğim kadarıyla adamın sunumu bir teoriden diğerine atlıyor, rivayetler ile tahminleri aralara karıştırıp varsayımlarını gerçekmiş gibi aktarıyordu.

Ortalara doğru Margaret, bisikletsiz uzun kadın, içeri girip uzun uzun bana baktı. O olmadığımı biliyor. Biliyor, diye düşündüm. Yine de okumaya devam ettim. Başka ne yapabilirdim?

Bitirdiğimde seyirci sorularını aldım.

Biri Zora Neale Hurston'ın araştırmalarının neye dayandığını sordu. Ona, bunun çok iyi bir soru olduğunu ve özetini okuduğum metnin orijinalinde bu konuya uzun uzadıya değindiğimi söyledim.

Bir başkası, kısa boylu dolgun bir kadın, ayağa kalkıp zombi kızların var olamayacağını duyurdu:

Zombi uyuşturucuları ve tozları insanı hissizleştirip ölülerinkini andıran bir trans haline yol açardı ama temelinde inanç sistemi vardı; öldüğünüze ve iradeniz olmadığına inanmanız gerekirdi. Dört beş yaşında bir çocuk buna nasıl inandırılır, diye sordu kadın. Hayır. Kahveci kızlar ona kalırsa geçmişe ait şehir efsanelerindendi.

Şahsen kadına katılıyordum ama başımı sallayıp uyarılarının yerinde olduğunu ve dikkate alacağımı söyledim. Ama diye ekledim, benim bakış açıma göre –samimiyetle antropolojik bir açıdan konuya yaklaştığımı umuyordum– önemli olan hangi yanıta inanmanın daha kolay olduğu değil, gerçeğin ne olduğuydu.

Yanıtıma alkışlarla karşılık verdiler. Sonrasında sakallı

bir adam dergisi için makalemin bir kopyasını alıp alamayacağını sordu. O zaman New Orleans'a gelmenin iyi bir şey olduğunu fark ettim, böylece Anderton'ın kariyeri konferansa katılmayışıyla gölgelenmemişti.

Yaka kartından adının Shanelle Gravely-King olduğunu öğrendiğim dolgun kadın kapıda beni bekliyordu. "Sunumunuzdan gerçekten zevk aldım. Hoşlanmadığımı düşünmenizi istemem," dedi.

Campbell, kendi sunumunu yapmaya da gelmedi. Bir daha onu gören olmadı.

Margaret, beni New York'tan biriyle tanıştırdı ve Zora Neale Hurston'ın *Muhteşem Gatsby*'de emeğinin geçtiğinden bahsetti. Evet, diyen adam günümüzde bunu herkesin bildiğini söyledi. Kadının polisi arayıp aramadığını merak ettim ama arkadaş canlısı davranıyordu. İyice gerildiğimi hissettim. Keşke cep telefonumu atmasaydım.

Shanelle Gravely-King'le otelde erken bir akşam yemeği yedik, daha yemeğin başında "Lütfen iş konuşmayalım," dedim ve bu talebimi kabul etti. Sadece sıkıcı insanlar yemekte iş konuşur, dedi. Böylece konserlerine gittiğimiz rock gruplarından cesetlerin çürüyüşünü yavaşlatan uydurma yöntemlerden ve ondan daha yaşlıca bir kadın olan partnerinden bahsettik. Restoran sahibiymiş. Ardından odama çıktık. Bebek pudrası ile yasemin kokuyordu, yapış yapış olsak da çıplak tenini vücuduma yapıştırmaktan büyük zevk alıyordu.

İlerleyen saatlerde üç prezervatifin ikisini ıskartaya çıkardım. Duş alıp döndüğümde uyuyordu, yatağa girip yanına uzandım. Anderton'ın çıktısını aldığı sayfanın arkasına karaladığı kelimeleri düşündüm, onlara yeniden göz gezdirmek istiyordum ama yanı başımda yasemin kokulu yumuşacık tenli bir kadın olunca ne olduğunu anlamadan uyuyakalmışım.

Gece yarısından sonra bir rüyadan uyandım. Karanlığın içinde bir kadın bana fısıldıyordu.

"Doors kasetleri, Crowley kitapları ve internetteki Chaos sitelerinin gizli adreslerinin listesiyle şehre geldi," dedi. "Her şey yolundaydı, hayranları bile vardı; onun gibi evden kaçmış tiplerdi. Ne zaman istese sevişecek birini buluyordu, yani şans yüzüne kahkahalarla gülmüştü. Zaman içinde kendi uydurduklarına kendi de inanmaya başladı. Gerçek bir büyücü olduğunu zannetti. Küçük bir kedi yavrusu değil, acımasız ve büyük bir kaplan zannetti kendini. Bu yüzden... başka birinin... arzuladığı... bir şeyi gömüldüğü yerden çıkardı.

"Bulup çıkardığı şeyin onu kollayacağını zannetti. Aptal çocuk! Şöyle bir gece düşün... Jackson meydanında oturmuş tarot falcılarıyla sohbet ediyor, Jim Morrison'dan ve Kabala felsefesinden bahsediyor. Derken biri omzuna dokunuyor, başını çevirdiğinde o biri suratına bir toz üflüyor. Aptal çocuk onu içine çekiyor.

"Hepsini değil. Bir şeyler yapması gerektiğini fark ediyor ama yapabileceği hiçbir şey yok; çünkü yerinden kıpırdayamıyor. İçine çektiği tozda fugu balığı, kurbağa derisi, kemik tozu ve başka şeyler var.

"Onu acil servise götürüyorlar ama doktorlardan fayda yok, uyuşturucu sorunu olan bir sokak çocuğu olduğunu varsayıyorlar. Ertesi gün hareket edebilmeye başlıyor ama yeniden konuşabilmesi için iki üç gün geçmesi gerekecek.

"Sorun şu ki toza ihtiyacı var. Onu istiyor. Zombi tozunda büyük sırlar saklı olduğunu biliyor ve neredeyse hedefine ulaşmıştı. Kimileri tozu eroin veya ona benzer pisliklerle karıştırdıklarını söyler ama kimsenin öyle yapmasına gerek yoktur. Bu çocuk tozu arzuluyor.

"Ona satmayacaklarını söylüyorlar. Diyorlar ki bizim için ufak tefek işler yaparsan sana birazcık zombi tozu ve-

ririz, sararsın, burnuna çekersin, diş etlerine sürersin, yutarsın. Bazen ona başkalarının yapmayacağı pis işleri paslıyorlar. Bazen zevk olsun diye onu küçük düşürüyorlar: Yol kenarındaki köpek bokunu yediriyorlar. Bazen cinayet işletiyorlar. Onu öldürmek dışında akla ne gelirse yapıyorlar. Bir deri bir kemik. Zombi tozu için her şeyi ama her şeyi yapabilecek biri.

"Üstelik hâlâ kendi iradesinin olduğunu zannediyor, kalan azıcık aklına sorarsan o bir zombi değil. Henüz ölmedi, o eşiği geçmedi. Oysa çoktan diğer tarafına geçtiği bir eşik bu."

Elimi uzatıp ona dokundum. Vücudu somuttu, zayıf ve kıvraktı. Memeleri tam da Gauguin'in resmedeceği gibi. Karanlıkta dudaklarıma değen dudakları yumuşacıktı, ılıktı.

Kader insanları boşuna karşınıza çıkarmaz.

4. "İNSANLAR KİM OLDUĞUMUZU BİLMELİ, İNSANLARA BURADAN NASIL GEÇİP GİTTİĞİMİZİ BİRİLERİ ANLATMALI"

Uyandığımda hava hâlâ karanlık sayılırdı ve oda sessizdi. Işığı yakıp yastıkta beyaz veya kırmızı bir kurdele ya da kuru kafa şeklinde bir küpe aradım ama önceki gece yatakta benden başka birinin uyuduğunu gösteren hiçbir ipucu yoktu.

Yataktan kalktım, perdeleri açıp camdan dışarı baktım. Güneş doğuda yükseliyordu.

Güneye gitmeyi, kaçmaya, yaşıyormuşum gibi davranmaya devam etmeyi düşündüm. Ama bunu yapmak için çok geç kaldığımın bilincindeydim. Yaşayanların dünyası ile ölülerin dünyasının arasındaki kapılar her iki yöne de açılır.

Gidebileceğim kadar uzağa gitmiştim.

Biri otel odamın kapısını tıklattı. Pantolonumu ve önceden seçtiğim tişörtü giyip yalın ayak kapıyı açtım.

Kahveci kız beni bekliyordu.

Kapının diğer tarafı aydınlıktı, şafak öncesi, engin, muhteşem bir ışıktı ve ilk ışıkla birbirine seslenen kuşların ötüşlerini duyabiliyordum. Sokak yokuş yukarıydı, karşımdaki evler ufak gecekonduları andırıyordu. Sis bastırmıştı, alçak bir sisti ve siyah beyaz filmlerden fırlama bir dekor gibi sokağı sarmıştı. Öğlen olmadan kaybolup giderdi.

Kız ufak tefekti, incecikti; altı yaşından büyük görünmüyordu. Gözlerine katarakt izlenimi veren perdeler inmiş, bir zamanlar kahverengi olan derisi griye dönüşmüştü. Bir eliyle sapından tuttuğu beyaz otel fincanını bana uzatıyordu, diğer elini kahve tabağının altına yerleştirmişti. Fincanın içi dumanları tüten çamur rengi bir sıvıyla doluydu.

Eğilip fincanı aldım, kahveyi yudumladım. Çok acıydı, çok da sıcak. Elektrik çarpmış gibi uyanıverdim.

"Teşekkür ederim," dedim.

Birileri bir yerlerden bana sesleniyordu.

Kız sabırla kahvemi bitirmemi bekledi. Fincanı halıya bıraktıktan sonra elimi uzatıp omzuna dokundum.

Elini uzattı. Küçük, gri parmaklarını açıp elimi tuttu. Yanında olduğumu biliyordu. Her nereye gidiyorsak aynı yolun yolcusuyduk.

Bir zamanlar birinden duyduğum bir laf aklıma geldi. "Her şey yolunda, her gün taze çekilir," dedim kıza.

Kahveci kızın surat ifadesi değişmedi ama beni duymuşçasına başını salladı. Sabırsızca kolumu çekiştirdi. Buz gibi parmaklarıyla elimi sımsıkı tutuyordu ve sonunda kendimizi sisli bir şafağın kollarına bıraktık.

ÖTEKİLER

Bu küçük Mobius hikâyesini uydurduğumda neredeydim veya ne zamandı hatırlamıyorum. Fikri ve ilk satırı not aldıktan sonra orijinal olup olmadığını sorguladım. Çocukken okuduğum bir Fredric Brown veya Henry Kuttner hikâyesini mi hatırlıyordum acaba? Başka birinin hikâyesiymiş gibi geliyordu; fazla zarif, fazla bütünlüklüydü ve bu durum bende şüphe uyandırmıştı.

Bir yıl kadar sonra, uçakta canım sıkılmışken bu nota rastladım. Dergimi okumayı bitirmiştim, hemen yazmaya koyuldum. Uçak yere inmeden hikâye bitmişti. Edebiyata düşkün bir avuç arkadaşımı arayıp onlara okudum, tanıdık gelip gelmediğini sordum. Hayır, dediler. Normalde birileri talep ettiği için kısa hikâyeler yazarım, hayatımda ilk kez kimsenin beklemediği bir hikâye yazmıştım. *Magazine of Fantasy and Science Fiction* dergisinden Gordon van Gelder'a gönderdim, kabul etti ve adını değiştirdi. (Bence hava hoştu, önceden adını "Öteki Taraf" koymuştum.)

Uçaklarda çok yazarım. *Amerikan Tanrıları* üzerinde çalışırken, New York uçağında bir şekilde bir yere uyacağına inandığım bir öykü yazmıştım. Hiçbir yere uymadı. Sonunda kitap bitip hikâye dışarıda kalınca onu yılbaşı kartına dönüştürdüm, unuttum gitti. Birkaç yıl sonra kitaplarımın hoş ve numaralı baskılarını yapan Hill House Press, onu yılbaşı kartı olarak abonelerine yolladı.

Bir başlığı hiç olmadı. Haydi, ona şu ismi verelim:

Hikâye, anlatılarak anlatılır. Anlıyor musunuz? Hikâyeyi tarif etmek, onu anlatmakla olur. Hem gerçek ile kurgu arasındaki dengeyi tutturmakla ilgilidir, hem de rüyadır. Bir yerin haritası o yerin büyüklüğüne ne kadar yakınsa o kadar doğrudur. En doğru harita, alanın büyüklüğüne bire bir eşit büyüklükte olurdu. Böylece yüzde yüz doğru ve işe yaramaz bir haritaya kavuşurduk.

Hikâye, harita ve toprağın bir olduğu yerdir.

Bunu asla unutmayın.

Çin'de, iki bin yıl önce hükmettiği toprakların haritasını çıkarmayı saplantı haline getirmiş bir imparator yaşarmış. İmparatorluk gölüne Çin'in küçük ölçekli bir maketi olan bir ada yaptırmış, büyük bir servet ve sayısız hayat feda etmiş karşılığında (su soğuk ve derinmiş). Bu adada dağlar köstebek yuvasını andıran kabartılar, nehirler küçücük akıntılarmış. Adayı dolaşmak imparatorun yarım saatini alıyormuş.

Her sabah güneş doğmadan önce yüz adam adaya yüzer ve hava koşulları, göl veya kuşlar yüzünden hasar gören yerleri onarırmış. İmparatorluk topraklarında sel, toprak kayması veya deprem yüzünden değişiklik olmuşsa bu bölgeler çıkarılır ve yeniden şekillendirilir, dünyayı daha iyi yansıtacak hale getirilirmiş.

Neredeyse bir yıl boyunca bu kadarı imparatora yetmiş ama sonra adadan tatmin olmadığını hissetmeye başlamış. Her gece yatmadan önce 1/100 ölçeğinde yeni bir harita hayal ediyormuş. Her ev, her ağaç, her tepe ve her hayvan gerçeğinin yüzde biri olarak yapılacakmış.

Çok görkemli bir planmış, başarmak için imparatorluk hazinelerinin tamamını kullanmak gerekecekmiş. Akıl almaz sayıda insan çalışacakmış: Haritayı çıkaracak olanlar,

ölçecek olanlar, denetçiler, nüfus memurları, ressamlar, maketçiler, ameleler ve zanaatkârlar. Ağaçların köklerinin altında, denizin dibinde ve mağaraların derinliklerinde saklanan şeylerin doğasını sergileyebilmek için 600 profesyonel hayalperest gerekecekmiş; çünkü kıymetli bir harita olması için hem gözle görünen şeylerin hem de görünmeyenlerin olması gerekiyormuş.

İmparatorun planı buymuş.

Sağ kolu olan bakan bir gece ayın altın rengi ışığında saray bahçelerinde yürüyüş yaparlarken, itirazlarını dile getirmiş.

"Sayın İmparatorumuz, bilmelisiniz ki planladığınız..." demiş bakan.

Sonra cesaretini kaybedip susmuş. Bir sazan balığı suyun yüzeyinde belirmiş, ayın altın rengi yansımasını her biri birer ay parçası olan yüz küçük parçaya bölmüş, sonra bu parçalar birleşmiş, hiç bölünmemişçesine yeniden tek bir yansımaya dönüşmüş, ayın yuvarlak yüzü siyah zannedilemeyecek kadar derinlikli bir mor olan gökyüzünün suya düşen aksindeki yerini almış.

"İmkânsız mı?" diye sormuş imparator sakince. İmparatorlar ve krallar sakin olduklarında tehlikelidir.

"İmparatorumuzun hiçbir dileği imkânsız değildir," demiş bakan. "Ancak pahalıya patlayacaktır. Bu harita için imparatorluk hazinelerini tüketeceksiniz. Haritayı yerleştirmek için şehirleri, çiftlikleri boşaltacaksınız. Veliahtlarınızı ülkeyi yönetemeyecek kadar yoksul bırakacaksınız. Danışmanınız olarak size bunu yapmamanızı tavsiye etmezsem görevimi yapmamış olurum."

"Belki haklısın," demiş imparator. "Belki. Ancak seni dinleyip haritamı unutacak, bir kenara atacak olursam asla aklımdan çıkmaz ve yediğim yemek de, içtiğim şarap da bana zehir olur."

Duraksamış. Uzaklardan bir bülbülün sesi duyulmuş.

"Ama bu harita sadece başlangıç," diye sırrını paylaşmış imparator. "Yapımı başladığında ben başyapıtımı planlamaya koyulacağım."

"O nedir?" diye sormuş bakan sakince.

"Bir harita," demiş imparator. "İmparatorluk topraklarının gerçek ölçekli bir haritası. Her ev gerçek ebatlarında yapılacak; her dağ dağ olarak, her nehir nehir olarak, her ağaç aynı ölçekte ve biçimde bir ağaç olarak, her insan insan olarak yansıtılacak.

İmparatorun sağ kolu olan bakan, yerlere kadar eğilerek imparatoru selamlamış ve imparatorun birkaç adım arkasından derin düşüncelere dalmış olarak saraya dönmüş.

İmparatorun uykusunda öldüğü söylenir ve bu doğrudur ama biraz yardım aldığını söylemekte fayda var. Yerine geçen büyük oğlunun haritalara ve haritacılığa en ufak ilgisi yokmuş.

Göldeki ada onları kovalayacak hiç insan olmadığından kuş cennetine dönüşmüş. Küçük dağları gagalayıp yuva yapmışlar, gölün dalgaları adanın kıyılarını erozyona uğratmış ve zamanla ada tamamen unutulmuş, geriye sadece göl kalmış.

Harita da, harita ustası da yok olup gitmiş ama toprak, yaşamaya devam etmiş.

ÖTEKİLER

"Burada zaman izafidir," dedi iblis.

Adam onun bir iblis olduğunu bir bakışta anlamıştı. Onun iblis olduğunu da biliyordu, orasının cehennem olduğunu da. Başka bir olasılık yoktu.

İnce, uzun bir odaydı. İblis, odanın diğer ucundaki dumanlar tüten bölümde onu bekliyordu. Gri kayalardan oluşan duvarlara yakından incelemenin akıllıca olmayacağı iç karartıcı nesneler yerleştirilmişti. Tavan alçaktı, zemin ise somutmuş gibi gelmiyordu.

"Yaklaş," dedi iblis. Adam söyleneni yaptı.

Çıplak iblis bir deri bir kemikti. Derisi çok uzun zaman önce oluştuğu izlenimi veren yaralarla kaplıydı. Kulakları veya cinsel organı yoktu. İnce dudakları renksiz, gözleri ise iblis gözleriydi: Göreceklerini görmüş, aşmış bir yaratığa aittiler. Bakışları karşısında kendini sinekten bile önemsiz hissetti adam.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu iblise.

Hüzünden veya zevkten iz taşımayan, sadece bezginlik kokan duygusuz bir sesle, "Şimdi işkence göreceksin!" dedi iblis.

"Ne zamana kadar?"

İblis başını iki yana salladı ve yanıt vermedi. Ağır adımlarla duvarın dibine gitti, asılı olan aletlerden önce birini, sonra diğerini şöyle bir süzdü. Duvarın en uzak ucunda, kapalı kapının yanında dokuz kuyruklu kedi denen kırbaç-

lardan asılıydı. İblis üç parmaklı eliyle onu yerinden indirdi, mukaddes bir emaneti taşır gibi saygıyla elinde taşıyarak eski yerine döndü. Kedinin dokuz kuyruğunun uçlarındaki demirleri mangala yerleştirip iyice kızmalarını bekledi.

"Bu insanlık dışı!"

"Evet."

Kedinin kuyruklarının ucu ölümcül bir turuncuya dönmüştü.

İblis ilk darbeyi indirmek için kolunu kaldırdığında, "İleride bu anı büyük bir özlemle hatırlayacaksın," dedi.

"Yalancının tekisin!"

"Hayır," dedi iblis. "Devamı," diye sürdürdü konuşmasını, kamçıyı adamın sırtına indirmeden önce. "Çok daha feci!"

Kamçının demirleri şaklayıp tıslayarak adamın sırtına indi, pahalı giysilerini paramparça etti. Kumaşlar alevler içinde yanıp lime lime olurken adam sonu gelmeyecek çığlıklarını atmaya başlamıştı.

Odanın duvarlarında 211 tane alet vardı ve zamanla her birinin tadına bakacaktı.

En nihayetinde fazlasıyla içli dışlı olduğu Lazarene'in Kızı* da temizlenip duvardaki 211. askıya kaldırıldığında, işte o zaman, paramparça olmuş dudaklarından bir inleme döküldü: "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi esas işkence başlayacak," dedi iblis.

Öyle de oldu.

O güne dek yaptığı ama yapmasa daha iyi olacak her şey. Kendine veya başkalarına söylediği her yalan. Her küçük incitme, her derin keder. İblis unutmanın rahatlatıcı örtüsünü yırttı, her günahını, bütün detaylarıyla milim milim açığa çıkardı. Geriye sadece gerçekler kalana dek anıları un ufak etti. İşte bu her şeyden fazla acı verdi adama.

---

* Çok kibarca penise işkence yapıldığını ima etmiş. –çn

"Kadın çekip gittiğinde ne düşündüğünü söyle!" dedi iblis.

"Kalbimin kırıldığını düşündüm."

"Hayır," dedi iblis, nefret veya küçümseme olmaksızın. "Öyle düşünmedin." Donuk gözlerini adama dikti. Gözlerini kaçırmak zorunda kaldı adam.

"Kız kardeşiyle yattığını hiçbir zaman öğrenmeyeceğini düşündüm."

İblis, adamın hayatını anbean, kare kare parçalara ayırdı. Belki yüz yıl sürmüştür belki bin –o gri odada zamanın bir anlamı kalmamıştı– ve sonlara doğru iblisin haklı olduğunu anladı adam. Bu yaşadıklarıyla kıyaslanırsa fiziksel işkenceye şefkatli bile denebilirdi.

Ve bitti.

Ve biter bitmez tekrar başladı. Bu sefer neler olacağını bilmenin ağırlığıyla işkence görüyordu adam ve bu, durumu daha da kötüleştirdi.

Konuştukça kendinden nefret ediyordu. Yalanlar, kaytarışlar yoktu, acı ve öfke dışında bir şeye yer kalmamıştı.

Anlatıyordu. Artık ağlamıyordu. Ve bin yıl sonra anlatmayı bitirdiğinde iblisin duvara gidip avcı bıçağını veya vidaları veya demir armudu* alması için dua etti.

"Baştan..." dedi iblis.

Adam çığlık atmaya başladı. Uzun süre çığlıkları durmak bilmedi.

"Baştan..." dedi iblis işi bittiğinde, sanki hiçbir şey anlatılmamış gibi.

Soğanın kabuklarını soymaya benziyordu. Bu sefer anlattıkça, eylemlerinin sonuçlarının olduğunu kavradı. Eylemlerinin nelere yol açtığını, olay anında görmezden geldiği detayları, dünyaya ne kadar zarar verdiğini, hiç tanımadığı, karşılaşmadığı insanlara ne kadar acı çektirdiğini öğrendi. O âna kadarki en acı dersti.

---

* İnsanın boğazına sokulan, şekli armudu andıran bir işkence aleti. –*çn*

"Baştan..." dedi iblis, bin yıl sonra.

Adam yere, mangalın yanına çömeldi, gözlerini kapayıp ileri geri sallanarak hayat hikâyesini anlattı. Doğumdan ölüme hiçbir şeyi değiştirmeden, hiçbir şeyi atlamadan, her şeyle yüzleşerek ve her anını yeniden yaşayarak... Kalbini açtı.

Anlatmasını bitirdiğinde oturduğu yerden kalkmadı, gözlerini açmadan sesin, "Baştan" demesini bekledi ama hiçbir şey duymadı. Gözlerini açtı.

Yavaşça ayağa kalktı. Yalnızdı.

Odanın diğer ucunda bir kapı vardı ve adamın bakışları eşliğinde kapı açıldı.

İçeri biri girdi. Yüzünden ne kadar korktuğu anlaşılıyordu ama bir o kadar kibirliydi de. Gururlu. Pahalı giysiler giymiş bu adam, tereddüt içinde odanın ortasına doğru birkaç adım attıktan sonra durdu.

Onu gördüğünde her şey açıklık kazandı adam için.

"Burada zaman izafidir," dedi yeni gelene.

HATIRALAR VE HAZİNELER

Alt başlığı "Bir Aşk Hikâyesi" olan bu hikâye başlangıçta çizgi romandı, en azından kısmen. Oscar Zárate'nin polisiye serisi, *It's Dark in London* için yazılmıştı ve çizimleri Warren Pleece yaptı. Warren, mükemmel bir iş çıkardı ama ben hikâyeden memnun değildim. Kendine Smith diyen adamın nasıl o hale geldiğini sorguluyordum. Al Sarrantonio *999* antolojisi için öykü istediğinde Smith'i, Bay Alice'i ve hikâyelerini tekrar ziyaret etmenin ilginç olabileceğini düşündüm.

Bence tatsız Bay Smith hakkında anlatılacak daha çok hikâye var. Örneğin, Smith'in ve Bay Alice'in yollarının ayrılmasına sebep olan olay...

HATIRALAR VE HAZİNELER

Ben, Kew Beyi'nin köpeğiyim.
*Lütfen söyler misiniz, beyefendi, siz kimin köpeğisiniz?**
ALEXANDER POPE
Majestelerine Verdiğim Köpeğin Tasmasından.

İsterseniz bana piç diyebilirsiniz. Ne kadar evirip çevirirseniz çevirin gerçek bu. Annem "kendi iyiliği için" tımarhaneye kapatılışından iki yıl sonra beni doğurmuş; bu dediğim 1952'de, kasabadan çocuklarla geçirilen birkaç çılgın gecenin klinik nemfomani olarak teşhis edilebileceği, sizi ve toplumu korumak için sıradan iki doktorun onaylamasıyla hapsedilebileceğiniz dönemlerdi. Doktorlardan biri annemin babası, benim büyükbabam; diğeriyse kuzey Londra'daki tıp merkezindeki ortağıydı.

Anlayacağınız büyükbabamın kim olduğunu biliyorum. Ama babam kimse kimdi, St. Andrews Tımarhanesi'nde, binada veya bahçede annemi beceren heriflerden biriydi. Amma hoş kelime değil mi? Tımarhane. İçinde gizli olan tımar edilme ve güvende tutma imasını düşünün: Sizi dışarıdaki acıdan ve tehlikeli dünyadan koruyacak bir sığınak. Elbette o pislik çukuru söz konusu olduğunda gerçekler bundan tamamen farklıydı. Yetmişlerin sonlarında, yıkılmasından hemen önce orayı görmeye gittim. Hâlâ çiş ve

* Şair Alexander Pope'un, Galler Prensi Frederick'e verdiği köpeğin tasmasında bu dizeler yazıyormuş. –çn

çam ağacı aromalı dezenfektan kokuyordu. Kötü aydınlatılmış uzun, boğucu koridorların iki tarafında hücreyi andıran ufacık odalar vardı. Cehennemi ararken St. Andrews'u bulsanız hayal kırıklığına uğramazdınız.

Annemin tıbbi kayıtları, her önüne gelen için bacaklarını açtığını söylüyordu ama bundan şüpheliyim. O dönemde kilit altındaydı. Onu becermek isteyen birinin hücresinin anahtarına ulaşabilmesi gerekirdi.

On sekiz yaşına bastığımda üniversiteden önceki son yazımı babam olması ihtimali en yüksek dört adamın izini sürerek geçirdim. Psikiyatri bölümünden iki hemşire, aşırı güvenlikli bölümün doktoru ve tımarhanenin müdürü.

Annem akıl hastanesine yatırıldığında daha on yedi yaşındaydı. Bende gönderilmesinden hemen önce çekilmiş siyah beyaz bir fotoğrafı var. Taşra yoluna park edilmiş Morgan marka bir spor arabaya yaslanmış. Fotoğrafçıyla flört ediyormuş gibi gülümsüyor. Tam bir fıstıkmış annem.

Dördünden hangisinin babam olduğunu bilmiyordum, bu yüzden hepsini öldürdüm. Hepsi onu becermişlerdi: İşlerini bitirmeden önce her şeyi itiraf ettirdim. En keyif aldığım ise yanakları sarkmış, kırmızı suratlı, son yirmi yılda görmediğim türde bir kaytan bıyığı olan müdürdü. Onu kendi kravatıyla boğdum. Ağzından köpükler saçılırken yüzü pişmemiş ıstakoz gibi maviye döndü.

St. Andrews'ta babam olabilecek başka erkekler yok değildi ama bu dördünden sonra işin keyfi kaçtı. En muhtemel dört adayı öldürdüğümü söyledim kendime, annemi beceren herkesi öldürmeye kalkacak olsam olay katliama dönüşürdü. Böylece son noktayı koydum.

Beni yetiştirilmem için kasaba yetimhanesine teslim ettiler. Tıbbi kayıtlarıma göre ben doğduktan hemen sonra annemi kısırlaştırmışlar. Benim gibi başka bir tatsız kazanın daha yaşanıp kimselerin keyfini kaçırmasını istememişler.

Annem kendini öldürdüğünde on yaşındaydım. 1964'tü. On yaşındaydım ve o, hücresinde oturmuş kim bilir nereden bulduğu cam parçasıyla bileklerini keserken, ben ikinci el eşya dükkânlarını dolaşıp arkadaşlarımla atkestanesi çizmece* oynuyordum. Bileklerini keseceğim derken parmaklarını da kesmişti ama amacına ulaşmıştı. Sabah onu yapış yapış kan içinde, kırmızıya boyanmış ve katılaşmış halde buldular.

Bay Alice'in adamlarıyla yolum kesiştiğinde on iki yaşındaydım. Yetimhanenin müdür yardımcısı biz çocukları şahsi haremi olarak kullanırdı, dizleri yara içinde aşk köleleriydik. Onunla giderseniz poponuz biraz acırdı ve hediye olarak gofret alırdınız. Mücadele ederseniz birkaç gün hapsedilir ve canınız burnunuzdan gelinceye kadar dövülürdünüz. Sümüklü İhtiyar derdik ona; çünkü bakmadığımızı düşündüğü zamanlarda burnunu karıştırırdı.

Onu, garajındaki mavi Morris Minor'unda buldular, kapıları sıkı sıkı kapalıydı ve egzoz borusuna takılan parlak, yeşil hortumun ucu ön camın aralığından içeriye sokulmuştu. Adli tabip intihar olduğunu söyledi ve böylece yetmiş beş küçük çocuk rahat bir nefes aldı.

Ama Sümüklü İhtiyar, yıllar içinde Bay Alice'e birkaç kıyak yapmıştı; ufak çocuklara ilgi duyan polis müdürleriyle veya yabancı politikacılarla ilgilenmişti. Dolayısıyla Bay Alice, bir bit yeniği olmadığına emin olmak için araştırmacılarını yollamıştı. Adamlar tek zanlının on iki yaşında bir oğlan olduğunu keşfettiklerinde gülmekten neredeyse altlarına kaçıracaklardı.

Merakı çelinen Bay Alice, beni bulması için birilerini yolladı. O zamanlar şimdikinden çok daha güçlüydü. Herhalde sevimli, hoş bir çocukla karşılaşacağını ummuştu ama onu

* Conkers. Atkestanesi ipe geçirilir. İki oyuncu kestanelerini savurup birbirlerinin kestanesini ipten düşürmeye çalışır. İngiltere'de turnuvaları da olan, eski ve yaygın bir oyun. –*çn*

hayal kırıklığı bekliyordu. O zamanlar da şimdi nasılsam öyleydim: Çok ince, koca burunlu, kepçe kulaklı.

Bay Alice dendiğinde aklıma ilk gelen ne kadar iri olduğuydu. Heybetliydi. O zamanlar hâlâ genç bir adam sayılırdı ama benim gözümde değil: Yetişkindi, öyleyse düşmandı.

Okul çıkışı, tam yetimhaneye gidecekken iki çam yarması yolumu kesip beni arabaya tıktı. Önce ödüm patlamıştı ama heriflerde kanun adamı havası yoktu. Dört yıldır polise yakalanmamıştım, sivil polisi yüz metre öteden tanırdım. Bu ikisi beni alıp Edgware Yolu'ndaki az mobilyalı, küçük bir ofise götürdüler.

Mevsim kıştı, hava neredeyse kararmıştı ama masa lambasının parlak sarı ışığı haricinde ofisin ışıkları kısıktı. Masanın başındaki dev adam, tükenmez kalemle teleks kâğıdına bir şeyler karalıyordu. İşi bittiğinde başını kaldırıp bana baktı. Tepeden tırnağa inceledi.

"Sigara?"

Başımı salladım. Peter Stuyvesant paketini uzattı, içinden bir sigara aldım. Altın sarısı çakmağıyla sigaramı yaktı. "Ronnie Palmerstone'u öldürdün," dedi bana. Soru değildi.

Sessizliğimi korudum.

"Eee? Hiçbir şey söylemeyecek misin?"

"Söylenecek bir şey yok," dedim.

"Yolcu koltuğunda bulunduğunu duyunca cinayet olduğundan şüphelendim. İntihar edecek olsa yolcu koltuğunda olmazdı, şoför koltuğunda olurdu. Tahminimce içeceğine ilaç karıştırdın, onu Mini'ye bindirdin –kolay olmamıştır, ufak tefek değildi– sonra arabayı onun evine sürüp garaja park ettin. Herhalde derin uykudaydı. İntihar süsü verdin. Arabayı kullanırken birilerinin seni görmesinden korkmadın mı? On iki yaşında bir oğlan direksiyonda?"

"Hava erken kararıyor ve arka yolları kullandım," dedim.

Güldü. Okul, ev, ilgi alanlarım gibi konularda birkaç soru daha sordu. Ardından çam yarmaları geri geldi ve beni yetimhaneye götürdüler.

Sonraki hafta Jackson soyadlı bir çift tarafından evlat edinildim. Adam uluslararası iş hukukunda uzmandı. Eşinin uzmanlık alanıysa nefsi müdafaaydı. Bence Bay Alice, beni yetiştirmeleri için onları bir araya getirene dek birbirleriyle tanışmıyorlardı bile.

O görüşmede bende ne bulduğunu merak ediyorum. Herhalde potansiyelim olduğunu düşündü. Sadakat potansiyeli. Ve sadık biriyimdir. Hiç şüpheniz olmasın. Bedenimle ve ruhumla Bay Alice'in adamıyım.

Elbette gerçek adı Bay Alice değil ama gerçek adını da söyleyebilirdim. Fark etmezdi. Adını duymamışsınızdır. Oysa dünyadaki en zengin on adamdan biridir. Size bir sır vereyim: Diğer dokuzunun da adını duymadınız. O isimler dünyanın en zengin yüz adamı listelerinde yer almaz. Aralarında Bill Gates veya Brunei Sultanı yoktur. Size gerçek paradan bahsediyorum. Televizyonda veya gazetelerde Bay Alice'e dair tek kelime çıkmayacağına emin olmak için hayatınız boyunca göremeyeceğiniz kadar yüklü maaş verilen insanlar var.

Bay Alice, sahip olmayı sever. Başta da belirttiğim gibi sahip olduğu şeylerden biri benim. O ise benim için hiç sahip olmadığım babam. Annemin tıbbi kayıtlarını ve babam olabilecek adayların listesini bana veren oydu.

Mezun olduğumda (işletme ve uluslararası hukuk alanlarında prestijli okullardan alınmış diplomalar) kendime bir mezuniyet hediyesi verdim: Gidip doktor olan büyükbabamı buldum. O zamana dek onu görmeyi ertelemiştim. Okulda başarılı olmak için bir tür teşvik metoduydu bu erteleme.

Emekli olmasına bir yıl kalmıştı, tüvit ceketli, asık suratlı biriydi. 1978 yılındaydık ve doktorlar henüz hastaları

muayene etmek için evlerine gitmeyi bırakmamıştı. Onu Maida Vale'deki bir gökdelene kadar takip ettim. Tıbbi bilgisini hastalarla paylaşmasını bekledim ve elinde siyah doktor çantasıyla dışarı çıktığında yolunu kestim.

"Merhaba dede!" dedim. Kimliğimi gizlemeye çalışmam anlamsızdı, hele görünüşüm düşünülürse. Birbirimize çok benziyorduk, benim kırk yıl yaşlanmış halimdi. Aynı çirkin surat. Saçları ağarıp seyrelmişti, benimkiler gibi gür ve kahverengi değildi.

Ne istediğimi sordu.

"Annemi öylece tımarhaneye kapattırmak..." dedim ona. "Pek de hoş bir hareket sayılmaz..."

Defolup gitmemi veya ona benzer bir şeyler söyledi.

"Diplomamı aldım," dedim ona. "Benimle gurur duymalısın."

Kim olduğumu bildiğini ve aklım varsa çekip gideceğimi söyledi. Yoksa polisi üstüme salıp beni kodese tıktırırmış.

Bıçağı sol gözüne saplayıp beynine kadar soktum. Dana derisi cüzdanını aldığım sırada boğulur gibi sesler çıkarıyordu. Hatıra olarak aldım cüzdanı, tabii bir de soygun havası vermek için. Annemin gülümseyerek kamerayla flört ettiği siyah beyaz fotoğrafını orada buldum. Acaba o Morgan'ın sahibi kimdi?

Beni tanımayan birini kullanarak cüzdanı tefeciye bıraktırdım. Kimse geri almaya gitmediğinde onu tefeciden satın aldım. Hiçbir yere bağlanamayacak temiz bir alışveriş. Sakladıkları hatıralar yüzünden paçayı ele veren zeki adamlar tanıyorum. Bazen o gün büyükbabamı olduğu kadar babamı da öldürüp öldürmediğimi merak ediyorum. Sorsam bile dürüstçe yanıt vermesini beklemezdim. Hem ne fark eder!

Sonrasında Bay Alice'in yanında tam zamanlı çalışmaya başladım. Birkaç yıl Sri Lanka'daki işleri yürüttüm, sonra bir yıl boyunca başarılı bir seyahat acentesi yöneticisi kisve-

sinde Bogota'daki ithalat-ihracat işleriyle ilgilendim. Dönebileceğim en kısa zamanda Londra'ya, evime döndüm. Son on beş yıldır çoğunlukla sorun çözücü ve arabulucu olarak problemli bölgelerde çalışıyorum. Sorun çözücü. İşte size fiyakalı bir unvan!

Dediğim gibi, kimsenin sizden haberdar olmaması için gerçek parayı konuşturmanız gerekir. Rupert Murdoch gibi kuyruğunu kıstırıp ticari bankalara giderek olmaz. Bay Alice'i hiçbir zaman fiyakalı bir derginin sayfalarında fotoğrafçıya yeni, süslü evini gezdirirken göremezsiniz.

İşi saymazsak Bay Alice'in yegâne ilgi alanı sekstir. Yağmurluğumun cebinde, içinde kırk milyon Amerikan Doları değerinde mavi-beyaz pırlantayla Earl's Court istasyonunun önünde bu sebeple duruyordum. Daha açık ve net konuşmak gerekirse Bay Alice'in sekse olan ilgisi çekici genç erkeklerle kurduğu ilişkilerle sınırlıdır. Şimdi, beni yanlış anlamayın: Bay Alice'in ibne olduğunu düşünmenizi istemiyorum. Nonoş falan değildir. Erkek gibi erkektir, Bay Alice. Başka erkekleri becermekten zevk alan düzgün bir erkek, hepsi bu. Dünyayı dünya yapan insanların çeşitliliği ve zevkleri farklı olanlar sayesinde benim hoşlandıklarım bana kalıyor. Restoranları düşünün, herkes menüden farklı bir şey ısmarlar. Fransızcamı affederseniz *Chacun a son goût.** Alan memnun veren memnun.

Birkaç yıl önceki temmuz ayıydı. Earls Court Mahallesi'ndeki Earls Court Sokağı'nda durmuş, Earl's Court metro istasyonu tabelasına baktığımı ve diğer yerlerde Earl kelimesinden sonra kesme imi kullanılmadığı halde istasyonun adını yazarken niye koyduklarını düşündüğümü hatırlıyorum. Bay Alice'in Jaguar'ını beklerken gözüm kaldırımda takılan uyuşturucu bağımlılarında ve şarapçılardaydı.

Cebimde pırlanta olması beni endişelendirmemişti. Ça-

* Herkesin zevki kendine. *–çn*

lınacak malı olan tiplere benzemem ve gerekirse başımın çaresine bakabilirim. Neyse, Jaguar gelene kadar bağımlıları ve şarapçıları izleyerek vakit öldürüyor (tahminimce Kensington High Sokağı'ndaki yol çalışmasına takılmışlardı), eroinmanlar ile şarapçıların niye bu istasyonun önüne toplanmayı seçtiklerini çözmeye çalışıyordum.

Haydi, uyuşturucu bağımlılarını anlıyorum diyelim, sonuçta mal bekliyorlar. İyi de lanet ayyaşlar burada ne arıyor? Bir şişe içkiyi veya bir kutu Guinness'i gizlice, kahverengi torbalarda almanız gerekmez ki... Kaldırım taşlarına oturmak veya duvara yaslanmak hiç rahat değil. Şarapçı olsaydım böyle güzel bir günde parka giderdim.

Birkaç adım ötemde on dokuz veya yirmi yaşlarında ufak tefek bir Pakistanlı telefon kulübesinin içini fahişe kartlarıyla döşüyordu: GERÇEK SARIŞIN HEMŞİRE, KOCA MEMELİ ÖĞRENCİ ve DİSİPLİN EDİLMEK İSTEYENLERE DEDİĞİM DEDİK ÖĞRETMEN. Onu izlediğimi fark edince öfkeli bir bakış fırlattı. Ardından işini bitirip bir sonraki kulübeye kartları dizmeye gitti.

Bay Alice'in Jaguar'ı yanaştığında arabaya binip arka koltuğa oturdum. İki üç yıllık sağlam bir arabaydı. Klastı ama başınızı çevirip ikinci kez bakmazdınız.

Şoför ile Bay Alice öndeydi. Arka koltukta benim dışımda asker tıraşlı, cafcaflı takım elbiseli tıknaz bir adam oturuyordu. 1950'li yıllardaki filmlerde görülen, canından bezmiş nişanlı karakterini hatırlattı bana, son sahnede Rock Hudson uğruna terk edilen adamı... Başımla onu selamladım. Elini uzattı ve görmemiş gibi yaptığımı fark edince geri çekti.

Bay Alice bizi tanıştırmadı, adamın kim olduğunu bildiğim için bence bir sakıncası yoktu. Onu bulmuş, bize bağlamıştım ama o bunu yapanın ben olduğumu hiç bilmedi. Kuzey Carolina Üniversitesi'nde kadim diller profesörüydü.

ABD Eyalet Polisi'nin kendisini İngiliz İstihbarat Servisi'ne ödünç verdiğini sanıyordu. Öyle sanıyordu; çünkü ABD Eyalet Polisi'nden biri ona öyle söylemişti. Profesör, eşine Londra'da Hitit araştırmaları üzerine bir konferansa katılacağını söylemişti. Böyle bir konferans vardı. Bizzat ben organize etmiştim.

"Niye lanet olası metroya biniyorsun?" diye sordu Bay Alice. "Tasarruf etmek için deme!"

"En az yirmi dakikadır o köşede durmuş, sizi beklediğim gerçeği niye araba kullanmadığını gayet güzel açıklıyor," dedim ona. Yalakalık etmemden hoşlanmaz, her söylediğine kuyruk sallamam. Ben ruhu olan bir köpeğim. "Bir aracın Londra'nın merkezindeki sokaklarda gündüz vakti gidebileceği hız dört yüz yıldır değişmedi. Hâlâ saatte otuz kilometrenin altında. Metro çalışıyorsa, sağ olun ama ben metroyu alayım."

"Londra'da araba kullanmıyor musunuz?" diye sordu cafcaflı takım elbiseli profesör. Tanrı bizi Amerikalı akademisyenlerin giyinme zevkinden korusun. Ona şimdilik Macleod diyelim.

"Geceleri, yollar boşken kullanırım," diye karşılık verdim. "Gece yarısından sonra. O saatlerde araba sürmeyi seviyorum."

Bay Alice, camı açıp sigarasını yaktı. Ellerinin titrediğini fark etmekten kendimi alamadım. Muhtemelen heyecandandı.

Earls Court Mahallesi'nin otel geçinen yüzlerce kızıl tuğlalı evinin ve pansiyon olarak hizmet veren daha da vasat yüz kadar binasının arasından geçtik. Earls Court'u bazen ara sıra görüşülen, çok edepli dursalar da birkaç kadeh içtikten sonra masaların üstüne çıkıp dans etmeye başlayan ve herkese gencecik bir kızken iki kuruş için Avustralya veya Kenya'da fahişelik yaptıklarını anlatan burnu havada kadınlara benzetirim.

Aslında böyle söyleyince o mahalleden hoşlanıyormuşum gibi oldu ama dürüst olmak gerekirse hoşlanmıyorum. Fazla hareketli. Eşyalar gelip gidiyor, insanlar gelip gidiyor, doku çok hızlı değişiyor. Romantik biri sayılmam ama nehrin güneyini veya doğusunu tercih ederim. East End adam gibi mahalledir: İyisiyle kötüsüyle hayat orada başlar. Londra'nın başlayıp bittiği yer orasıdır. Earls Court ise... Bilmiyorum. Benzetmeler oraya ulaştığınız anda işlevini yitiriyor. Bence bunun nedeni Londra'nın deliliği. Çoklu kişilik sorunları. Bütün o küçük kasabalar, mahalleler, büyüyüp iç içe geçerek şehri oluşturmuş ama eski sınırları hiçbir zaman unutmamışlar.

Şoför ötekilere benzeyen bir yola saptı, bir zamanlar otel olarak kullanılan çok katlı bir evin önüne varınca durdu. Pencerelerden bazılarına tahtalar çakılmıştı. "Adres burası," dedi şoför.

"Tamam," dedi Bay Alice.

Şoför arabanın diğer tarafına dolaşıp Bay Alice'in inmesi için kapıyı tuttu. Profesör Macleod ile ben kendi başımıza indik. Sokağın başını ve sonunu kontrol ettim. Endişelenecek bir şey yoktu.

Kapıyı çaldım. Bekledik. Kapıdaki gözetleme deliğine bakarak başımı sallayıp gülümsedim. Bay Alice'in yanakları kıpkırmızıydı. Rezil olmamak için ellerini pantolonunun önünü örtecek şekilde birleştirmişti. Azgın ihtiyar.

Eh, ben de bu yollardan geçtim. Hepimiz geçtik. Ancak sadece Bay Alice keyfine bakma lüksüne sahip.

Bakış açıma göre bazılarının sevgiye ihtiyacı var, bazılarının yok. Sanırım, bütün parçalar birleştirildiğinde, Bay Alice ihtiyaç duymayanlardan... Ben de duymam. Zamanla kendiniz gibilerini tanırsınız.

Ve Bay Alice, her şeyden önce ve en önemlisi bir *connoisseur*'dür.*

* Damak tadı konusunda yetkin, uzman kişi. –*çn*

Kapıdan bir gümbürtü geldi, sürgü çekildi ve nasıl derler, "itici yanları olan" yaşlı bir kadın kapıyı açtı. Çuvalı andıran tek parçalık siyah bir elbise giymişti. Yüzü buruş buruştu. Size tam olarak neye benzediğini söyleyeyim. Rahibe Teresa'ya benzediğini iddia ettikleri tarçınlı çöreklerin fotoğrafını hiç gördünüz mü? Tıpkı öyle, gözlerinin olması gereken yerde kahverengi üzümler olan tarçınlı bir çörek gibi görünüyordu.

Anlamadığım bir dilde bir şeyler söyledi, Profesör Macleod onu yanıtladı. Şüpheci gözlerle üçümüzü süzen kadın somurtup içeri girmemizi işaret etti. Kapıyı arkamızdan çarparak kapadı. Evin karanlığına alışabilmek için önce bir gözümü, sonra diğerini kapadım.

Bina rutubet tutmuş baharat deposu gibi kokuyordu. Bu işten hoşlanmamıştım, hem de hiç. Yabancı uyuruklu insanlar, hele bu kadar ecnebiyseler, tenimin karıncalanmasına yol açarlar. Başrahibe olduğunu düşünmeye başladığım ihtiyar yarasanın peşinden kat kat merdiven çıktık. Kapı eşiklerinden ve koridorlardan bizi izleyen siyah elbiseli başka kadınlar da vardı. Basamaklara serilen halı yıpranmıştı ve her adımda topuklarımdan vıcık vıcık sesler yükseliyordu. Duvarların boyası dökülmüştü. Binanın tam bir harabe olması beni öfkeden kudurttu. Bay Alice, burası gibi doğru dürüst korunamayacağı hiçbir yere gelmemeliydi.

Sessizliklerini koruyarak göz ucuyla bizi izleyen gölgeler eşliğinde evin merdivenlerinden çıktık. Tarçın suratlı yaşlı cadı, basamakları çıkarken Profesör Macleod'la konuşuyordu; orada bir iki kelime, burada bir iki kelime. Profesör ise basamakları çıkarken harcadığı enerji yüzünden soluk soluğaydı ve oflayıp puflamalar arasında kadına elinden geldiğince yanıt veriyordu.

"Pırlantaları getirdiniz mi, diye soruyor," dedi nefes nefese.

"Malı gördüğümüzde bunu konuşacağımızı söyle," dedi

Bay Alice. Nefes nefese değildi, sesinde en ufak bir titreme yoktu. O kadar heyecanlıydı ki vücudu adrenalin pompalıyordu.

Bildiğim kadarıyla Bay Alice, son yirmi yılın belli başlı bütün erkek film yıldızlarını ve sayamayacağınız kadar fazla erkek mankeni becermiştir; beş kıtadaki en yakışıklı oğlanlara sahip olmuştur. Hiçbiri tam olarak kimin tarafından becerildiklerini bilmez ama hepsi emeklerinin karşılığını fazlasıyla alır.

En üst kata vardığımızda halısız ahşap basamakları tırmanıp tavan arasının kapısına ulaştık. Kapının iki tarafında siyah elbiseler içinde iri yarı iki kadın nöbet tutuyordu. Sumo güreşçileri yanlarında cüce gibi kalırdı neredeyse. Dalga geçmiyorum, ellerinde birer pala vardı: Shahinai Hazinesi'nin bekçiliğini yapıyorlardı. Yaşlı atlar gibi kokuyorlardı. Karanlığa rağmen elbiselerinin yamalarını ve leke içinde olduğunu görebiliyordum.

Başrahibe yanlarına yürüdü, pitbull'ların karşısına dikilen sincap gibiydi. Mimiksiz yüzlerini seyrederken nereli olduklarını çözmeye çalıştım. Samoalı veya Moğol olabilirlerdi ama Hindistan veya İran'dan gelmeleri de muhtemeldi.

Yaşlı kadının tek bir sözüyle kapının önünden çekildiler. İttirip kapıyı açtım. Kilitli değildi. Her ihtimale karşı içeriye girip kontrol ettim, etrafı kolaçan ettim ve güvenli olduğunu işaret ettim. Bu yüzden bu kuşakta Shahinai'nin Hazinesi'ni gören ilk erkek benim.

Başını öne eğmiş, kamp yatağının yanına diz çökmüştü.

Efsanevi kelimesi Shahinai için kullanmaya yaraşır bir kelime. Onlardan bahsedildiğini hiç duymadığım, duyan birine rastlamadığım ve onları aramaya başladığımda varlıklarını duymuş olanların bile gerçek olduklarına inanmadığını keşfettiğim anlamına geliyor.

"Sevgili dostum," demişti kadrolu Rus akademisyenleri-

mizden biri, raporunu teslim ederken, "Varlıklarının yegâne delili Herodot metinlerindeki birkaç paragraf, *Binbir Gece Masalları*'ndan bir şiir ve *Zaragoza'da Bulunmuş El Yazması*'ndaki bir bölüm olan bir ırktan bahsediyorsun. Bunlara güvenilir kaynaklar denemez."

Ama dedikodular Bay Alice'in kulağına gitmiş ve merakı çelinmişti. Ve Bay Alice, bir şey isterse benim görevim Bay Alice'in ona kavuşmasını sağlamaktır. Şimdi, Shahinai Hazinesi'ni bakarken Bay Alice öylesine mutluydu ki ağzı kulaklarına varıyordu.

Oğlan ayağa kalktı. Yatağın altındaki lazımlığın içi çiş doluydu. Ona beyaz pamuklu bir cübbe giydirmişlerdi, kumaş ince ve temizdi. Mavi, ipek terlikleri vardı.

Oda öylesine sıcaktı ki... Tavan arasının iki yanındaki tam güç çalışan iki gaz ocağının tıslamaları odayı dolduruyordu. Oğlan sıcağın farkında değil gibiydi. Profesör Macleod ise ter içinde kalmıştı.

Efsaneye göre beyaz cübbeli oğlan (tahminimce on yedisindeydi, on sekiz yaşından büyük olamazdı) yeryüzündeki en güzel erkekti. Onu gördüğümde bu iddiaya inanmakta güçlük çekmedim.

Bay Alice, oğlanın yanına gidip pazarda danayı inceleyen bir çiftçi gibi onu kontrol etti. Ağzına, gözlerine, kulaklarına baktı; ellerini tutup parmaklarını, tırnaklarını inceledi ve sonra görevini yerine getiren bir hekim gibi beyaz cübbesini kaldırıp oğlanın sünnetsiz cinsel organına ve kalçalarına baktı.

Bütün bunlar olurken oğlanın gözleri parlıyordu, bembeyaz dişleri ortaya çıkmış, yüzünde ise keyifli bir ifade belirmişti.

Sonunda Bay Alice oğlanı kendine çekip dudağından öptü. Yavaşça ve kibarca. Ardından bir adım çekilip başını salladı. Macleod'a döndü. "Oğlanı alacağımızı söyle," dedi Bay Alice.

Profesör Macleod, başrahibeye bir şeyler söyledi, kadının yüzündeki kırışıklar mutluluğunu gösterircesine yukarı kıvrıldı. Ardından ellerini uzattı kadın.

"Ücreti istiyor," dedi Macleod.

Elimi yavaşça cebime sokup önce birinci, sonra ikinci kadife keseyi çıkardım. İkisini de kadına verdim. Her birinde ellişer tane D veya E renginde kusursuz pırlanta vardı. Kesimleri mükemmeldi ve her biri beş karattan büyüktü. Çoğu doksanların ortalarında Rusya'dan ucuza satın alınmıştı. Yüz pırlanta: Kırk milyon dolar.

Yaşlı kadın birkaç tanesini avucuna döküp parmağıyla inceledi. Ardından pırlantaları tekrar keseye koyup başını salladı. Keseler siyah elbisesinin içinde kayboldu. Basamakların başına yürüyen ihtiyar kadın var gücüyle dışarı seslenip anlaşılmaz dilde bir şeyler söyledi.

Evin altımızda kalan bölümünden ağlama ile çığlığı andıran sesler duyuldu. Önümüzde beyaz cübbeli genç adamla labirenti andıran karanlık merdivenlerden indiğimiz sırada haykırışlar devam etti. Tüylerim diken diken olmuştu, çürümüş ot ve baharat kokusu midemi bulandırıyordu. Yabancılardan nefret ediyorum.

Kadın, oğlanın evden çıkmasına izin vermeden önce onu battaniyelere sardı, sanki temmuz güneşine rağmen üşütmesinden korkuyordu. Onu arabaya bindirdik.

Metro istasyonuna kadar onlarla gittim, orada araçtan indim.

Ertesi günü Moskova'daki kargaşayı çözmekle uğraşarak geçirdim. Tatsız bir çarşambaydı. Bir sürü köylü. Şahsen gitmeme gerek kalmadan her şeyi çözebilmeyi umuyordum. Rus yemekleri beni kabız eder.

Yaşlandıkça seyahat etmeyi daha da az sever oldum. Zaten başta da sevmezdim. Yine de gitmem gerektiğinde giderim. Bay Alice'in, Maxwell'in oyundan çıkarılması gerektiğini söylediği günü hatırlıyorum. Ona bu işi benim

yapacağımı ve başka tek kelime duymak istemediğimi söyledim. Maxwell, her zaman başına buyruk biri olmuştu. Edepsiz tavırlı, çenesi düşük, küçük balıklardan biriydi.

Denize attığımda çıkardığı gürültü son derece tatmin ediciydi.

Çarşamba gecesi geldiğinde stres atmaya ihtiyacım vardı, iyi tanıdığım birini aradım, Jenny'yi Barbican'daki daireme getirdiler. Keyfim yerine geldi. İyi kızdır Jenny. Oynak bir tarafı yoktur. Ağzı sıkıdır.

O gece ona karşı çok kibardım ve sonrasında eline yirmi sterlin tutuşturdum.

"Gerek yok, çoktan halledildi," dedi.

"Gidip gereksiz bir yere harca," dedim ona. "Nasılsa havadan gelen para." Saçlarını karıştırdım ve o da liseli kızlar gibi kıkırdadı.

Perşembe Bay Alice'in sekreterinden her şeyin tatmin edici olduğunu, Profesör Macleod'un ödemesinin yapıldığını söyleyen bir telefon aldım.

Onu Savoy'a yerleştirmiştik. Çoğu kişi Savoy'a gitmek için Charing Cross veya Embankment metrosuna biner, Strand boyunca yürür. Ben öyle yapmam. Metroya binip Waterloo istasyonuna gittim ve Waterloo Köprüsü'nden kuzeye yürüdüm. Yolu birkaç dakika uzattıysam da manzara eşsizdi.

Çocukken yatakhanedeki çocuklardan biri köprünün ortasına gelene dek nefesini tutup orada bir dilek tutarsan dileğin gerçekleşir, demişti. Dileyeceğim hiçbir şey yok, bu yüzden nefes egzersizi olsun diye yapıyorum.

Waterloo Köprüsü'nün bitimindeki telefon kulübesine girdim. (DİSİPLİNE İHTİYACI OLAN DOLGUN MEMELİ LİSELİ KIZLAR. BAĞLA BENİ, DÖV BENİ. ŞEHİRDE YENİ BİR SARIŞIN) Savoy'u arayıp Macleod'un odasını bağlamalarını istedim. Telefona çıktığında gelip köprüde benimle buluşmasını rica ettim.

Takım elbisesi, böyle bir şey mümkün mü bilmiyorum ama salı günü giydiğinden de abartılıydı. Kelimeleri yazdığı sayfaları koyduğu şişkin zarfı tutuşturdu elime. Bir tür ev yapımı Shahinai-sözlük. "Aç mısın?" "Yıkanmalısın.", "Ağzını aç!" Bay Alice'in iletişim kurmak için ihtiyaç duyabileceği cümleler.

Zarfı cebime koydum.

"Şehri gezmek ister misiniz?" diye sordum.

Profesör Macleod, bir şehri yerlisiyle gezmenin tadına doyum olmayacağını söyledi.

"Bu iş filolojik açıdan tuhaf ve dilbilimsel açıdan pek zevkliydi," dedi Macleod, Embankment'ta yürürken. "Shahinai'ler hem Aramice hem Fin-Uygur dil gruplarıyla ortak özellikler taşıyan bir dil konuşuyor. İncil ilkel Estonyalılara hitaben yazılsaydı İsa da bu dili konuşurdu. Zaten ödünç alınmış birkaç kelime bulunur. O yıllarda pek çok ülkeden sürülmüş olduklarına dair geliştirmekte olduğum bir tezim var. Ödemem yanınızda mı?"

Başımı salladım. Dana derisi cüzdanımı ceketimin cebinden çıkarıp parlak renkli bir kartı ona uzattım. "Buyrun."

Blackfriars Köprüsü'ne geliyorduk.

"Gerçek mi?"

"Tabii ki. New York Eyalet Lotosu. İngiltere'ye gelirken havalimanında içinizden geldi ve loto oynadınız. Bu sayılar cumartesi gecesindeki çekilişte çıkacak. İyi bir hafta olacağa benziyor. Şimdiden yirmi milyon doları bulmuş."

Loto biletini parlak, siyah plastik kaplama cüzdanına kaldırdı, cüzdanı da ceketinin iç cebine koydu. Eli sürekli cebine gidiyor, onu okşuyor, farkında olmadan hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol ediyordu. Onu soymak isteyen biri için değerli şeyleri nerede tuttuğunu anlaması çocuk oyuncağıydı.

"Bunu kutlamalıyız!" dedi. Ona katıldığımı ama bugün-

kü gibi güneşin parladığı ve denizden ferah bir rüzgâr estiği zamanlarda günlerin barlarda harcanamayacak kadar güzel olduğunu söyledim. Bu yüzden kaçak çalışan bir mekâna gittik. Ona bir şişe Stoli, portakal suyu ve plastik bardak; kendime de birkaç kutu Guinness satın aldım.

Thames Nehri'ne bakan ahşap banklardan birine oturduk. "Mesele erkekler..." dedi profesör. "Anlaşılan sayıları çok az, her kuşakta bir veya iki tane. Shahinai'nin Hazinesi. Kadınlar erkeklerin koruyucusu. Onlara bakıp güvende tutuyorlar. Büyük İskender'in Shahinai'den bir sevgili satın aldığı söylenir. Tiberius ve en az iki papanın da. Çariçe Katerina'yla ilgili dedikodular da vardır ama bence onlar yalnızca dedikodudan ibaret."

Ona duyduklarımı masal kitaplarındaki öykülere benzettiğimi söyledim. "Şöyle bir düşünsenize... Tek kıymetli varlıkları erkeklerinin güzelliği olan bir ırk. Bu yüzden her yüzyıl erkeklerinden birini kabileyi birkaç yüzyıl idare edecek fiyata satıyorlar." Biramı yudumladım. "Sizce kabilenin tamamı o kadar mıydı? O evdeki kadınlar kadar?"

"Hiç sanmam." Kendine yeniden votka doldurup portakal suyu ekledikten sonra kadeh kaldırdı. "Bay Alice'e!" dedi. "Çok zengin bir adam olmalı."

"İdare ediyor."

"Ben heteroseksüelim," diyen Macleod farkında olmadığı kadar sarhoştu, alnı ter damlalarından görünmüyordu. "Yine de o oğlanla sevişirdim. Gördüğüm en güzel yaratıktı."

"Sanırım idare ederdi."

"Sen olsan onunla yatmaz mıydın?"

"Tarzım değil," dedim ona.

"Peki, sen nelerden hoşlanırsın?" diye sordu.

"Küçük kızlardan."

Yutkundu. "Küçük derken?"

"Dokuz yaşında. Belki on veya on bir. Memeleri belirginleştiğinde artık ilgimi çekmiyorlar. "

Ölü köpeklerle seviştiğimi söylemişim gibi baktı bana ve bir süre ağzını bıçak açmadı. Stoli'sini yudumladı. "Benim geldiğim yerde öyle şeyler yasadışıdır," dedi sonunda.

"Burada da yasal sayılmazlar," dedim.

Yolda siyah bir araba belirdi. Tepesindeki turuncu "Boş" ışığı yanmıyordu ama içinde müşteri göremedim.

"Otele dönsem iyi olacak galiba," dedi profesör.

Bu sefer yolda ışığı yanan bir taksi belirdi. Elimi sallayıp aracı durdurdum, Profesör Macleod'u arka koltuğa bindirdim. Bizim özel taksilerimizdendi. Binilen ve asla inilmeyen.

"Savoy Oteli'ne lütfen..." dedim şoföre.

"Emredersin ahbap!" dedi ve Profesör Macleod'u götürdü.

Bay Alice, Shahinai'li oğlana çok iyi baktı. Ne zaman toplantılara gitsem oğlan Bay Alice'in dizinin dibindeydi. Bay Alice de onun kapkara saçlarını okşardı. Birbirlerine taptıkları anlaşılıyordu. İlişkileri oldukça duygusaldı ve itiraf etmeliyim ki benim kadar kalpsiz bir piçin bile yüreğine dokundu.

Bazı geceler rüyamda Shahinai kadınlarını, ürkütücü yarasaları andıran o kocakarıların bazen insanlık tarihinin bazen St. Andrews tımarhanesinin bir yansımasıymış gibi gelen o izbe evde dolaştıklarını görüyordum. Bazıları siyah kanatlarını çırpıp uçuşurken aralarında erkekleri taşıyorlar. Güneş gibi parlayan, bakmaya kıyamayacağımız kadar yüzleri güzel erkekler bunlar.

O rüyalardan nefret ederdim. Böyle bir rüya gördüm mü ertesi günü çöpe atabilirdim, istisnası yoktu.

Dünyanın en güzel erkeği, Shahinai'nin Hazinesi sekiz ay dayandı. Ardından gribe yakalandı.

Ateşi kırk iki dereceye kadar çıktı, ciğerleri suyla doldu. Kara toprakta boğuluyordu. Bay Alice, dünyanın en iyi doktorlarını ayağına getirdi ama delikanlı enerjisi bitmiş bir

ampul gibi yavaş yavaş bütün ışığını kaybetti. Hepsi buydu.

Herhalde güçlü bir tür değiller. Ne de olsa güç için değil, başka şeyler için yetiştiriliyorlardı.

Bay Alice çok fena sarsıldı. Onu teselli etmek mümkün değildi. Cenaze boyunca bir bebek gibi ağladı, tek oğlunu kaybetmiş bir anne misali yaşlar yanaklarından aşağı akıyordu. O gün feci bir sağanak olduğundan yanı başında durmuyorsanız ağladığını anlayamazdınız. O mezarlıkta mükemmel bir çift ayakkabım mahvoldu ve sırf bu bile tadımı kaçırmaya yeterdi.

Barbican'daki daireme gittim, bıçak fırlatma antrenmanı yaptım, spagetti bolonez pişirdim, televizyonda maç izledim.

O gece Alison'la yattım. Hoş değildi.

Ertesi gün güvendiğim adamlardan birkaçını yanıma aldım. Earls Court'taki eve gidip Shahinai'lerin orada olup olmadığını kontrol ettik. Bir yerlerde başka Shahinai erkekleri olmalıydı. Mantıken yani.

Ama çürüyen duvarlar çalıntı rock afişleriyle kaplıydı ve mekân baharat değil, adamakıllı uyuşturucu kokuyordu.

Boş odalar Avustralyalılar ve Yeni Zelandalılarla dolmuştu. İşgalciler. Aralarından on ikisini mutfakta R. White limonata şişesinden uyuşturucu çekerken bastık.

Shahinai kadınlarından bir iz, geride bıraktıkları bir ipucu, Bay Alice'i mutlu edecek herhangi bir şey bulmak umuduyla evi bodrumdan tavana kadar didik didik ettik.

Hiçbir şey bulamadık.

Earls Court'taki o evden ayrılırken yanımda götürdüğüm tek şey, üst kattaki odalardan birinde uyuklayan, kafayı bulmuş kızın memesinin görüntüsüydü. Pencerelerde perde yoktu.

Kapının eşiğinde durdum, görüntü hafızama kazınana kadar seyrettim onu: Sokak lambasının sarı ışığında belirgin kavisiyle, siyah uçlu, dolgun bir meme.

Bayan Finch'in Kaybolusu Vakasındaki Gerçekler

Hikâye, bana Frank Frazetta'nın kaplanlarla çevrelenmiş vahşi kadın resmini göstermeleriyle başladı. Ona eşlik edecek bir öykü yazmamı istediler. Aklıma bir hikâye gelmedi, ben de Bayan Finch'e ne olduğunu yazdım.

BAYAN FINCH'İN KAYBOLUŞU VAKASINDAKİ GERÇEKLER

Sondan başa gidersek: İncecik, pembe ve şeffaf zencefil turşusu dilimini balığın üstüne yerleştirdim ve tamamını –zencefil, balık ve sirkeli pilav– balıklı kısmı aşağı gelecek şekilde soya sosuna batırdım, sonra da birkaç ısırıkta bitirdim.

"Bence polise gitmeliyiz," dedim.

"İyi ama onlara tam olarak ne diyeceğiz?" diye sordu Jane.

"Kayıp ihbarında bulunabiliriz. Bilmem ki!"

"Genç hanımı en son nerede gördünüz?" diye sordu Jonathan, polisleri taklit edercesine. "Ah, anlıyorum. Beyefendi, polisin vaktini boşa harcamanın normalde suç sayıldığını biliyor muydunuz?"

"Ama bütün sirk..."

"Bunlar göçebe insanlar beyefendi, hepsi reşit. Gelirler ve giderler. Adlarını aldıysanız rapor tutabilirim..."

Suratımı asıp somon balıklı suşimi yedim. "Peki, neden gazetelere gitmiyoruz?" dedim.

"Ne parlak bir fikir!" dedi Jonathan, fikri hiç parlak bulmadığını açıkça belli eden bir ses tonuyla.

"Jonathan haklı," dedi Jane. "Bize kulak asmazlar."

"Niye bize inanmasınlar? Güvenilir, dürüst vatandaşlarız. Daha ne olsun!"

"Sen fantastik romanlar yazıyorsun," dedi Jane. "Böyle şeyler uydurarak para kazanıyorsun, kimse sana inanmaz."

"Ama onu siz de gördünüz. Söylediklerimi doğrularsınız."

"Sonbaharda Jonathan'ın yeni korku dizisi vizyona girecek. Reklam olsun diye yaptığını söylerler. Benim de yeni kitabım yayımlanacak. Aynı sorun."

"Yani kimseye söyleyemez miyiz?" Yeşil çayımı yudumladım.

"Hayır," dedi Jane haliyle, "Kimseye söyleyemeyiz. Sorun insanları bize inandırmak. Bana sorarsan bunu başarmamız olanaksız."

Dilimde zencefil turşusunun keskin tadı kalmıştı. "Galiba haklısın," dedim. "Ayrıca Bayan Finch şimdi neredeyse herhalde burada olduğundan çok daha mutludur."

"İyi ama onun adı Bayan Finch değil," dedi Jane. "Adı..." Eski arkadaşımızın gerçek adını söyledi.

"Biliyorum ama ilk tanıştığımızda aklıma bu isim gelmişti," diye açıkladım. "Eski filmlerdeki gibi. Bilirsin işte, kadın gözlüğünü çıkarıp saçlarını savurur. 'Ah, Bayan Finch ne kadar güzelsiniz!'"

"Gerçekten de öyleydi," dedi Jonathan. "En azından sonlara doğru." Hatırlamasıyla ürpermesi bir oldu.

Buyurun. Artık biliyorsunuz: İşte böyle bitti, üçümüz yıllar önce konuyu böylece kapadık. Şimdi geriye hikâyenin başını ve diğer detayları anlatmak kalıyor.

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, anlatacaklarımın tek kelimesine inanmanızı beklemiyorum. Hayır. Ne de olsa mesleğim gereği yalancının tekiyim ama dürüst bir yalancı olduğumu düşünmek isterim. Eğer beyefendilerin kabul edildiği kulüplerden birine üye olsaydım şöminenin ateşinin başında, akşamın ilerleyen saatlerinde bir, belki iki kadeh Porto şarabının ardından bunları anlatabilirdim ama öyle bir kulübe üye değilim ve iyi bir hikâye anlatıcısı olduğumdan çok daha iyi bir yazarımdır.

Şimdi Bayan Finch'i (adının Finch veya ona benzer bir şey olmadığını çoktan öğrendiniz, isimleri suçluları gizlemek için değiştiriyorum) ve niye suşi yemek için bize katılamadığını öğreneceksiniz. İster inanın ister inanmayın, tercih sizin. Artık ben bile inandığıma emin değilim, öylesine uzun zaman geçti ki!

En az bir düzine başlangıç noktası bulabilirim. Belki birkaç yıl öncesinden... Londra'daki otel odasından başlamak en iyisi. Saat sabah 11.00'di. Telefon çalmaya başlayınca şaşırdım. Açmak için alelacele o tarafa gittim.

"Alo?"

Amerika'dan birinin beni araması için saat fazlasıyla erkendi ve İngiltere'de olduğumu kimselere haber vermemiştim.

"Merhaba!" dedi tanıdık bir ses; hiç ikna edici olmayan sahte bir Amerikan aksanıyla konuşuyordu. "Ben Colosal Yapımcılık'tan Hiram P. Muzzledexter. *Kutsal Hazine Avcıları* filmini yeniden çekiyoruz ama Nazilerin yerinde koca kalçalı kadınlar olacak. Sizin belden aşağıda kalan bölümünüzün ne kadar donanımlı olduğunu duyduğumuzda Minnesota Jones adındaki başrol karakterini oynamak ister misiniz, merak ettik..."

"Jonathan?" dedim. "Beni nasıl buldun?"

"Ben olduğumu nereden anladın?" dedi. İncinmişti, artık uyduruk aksanla değil, her zamanki gibi doğup büyüdüğü Londra'ya özgü o aristokrat İngilizcesiyle konuşuyordu.

"Sesinden tanıdım," dedim ona. "Hem önce sorumu yanıtlar mısın sen, kimsenin burada olduğumu bilmemesi gerekiyordu."

"Kendi yöntemlerim var," dedi, gizemli olmaya çalışıp başaramayarak. "Dinle, Jane ve ben seni suşiyle beslemeyi teklif etseydik –yanlış hatırlamıyorsam Londra Hayvanat Bahçesi'ndeki denizaylarınınki gibi bir iştahın vardı– ayrıca beslemeden önce seni tiyatroya götüreceğimizi söyleseydik, ne yanıt verirdin?"

"Emin değilim. Sanırım evet derdim. Belki de 'Karşılığında ne istiyorsunuz?' diyebilirdim."

"Karşılık denemez," dedi Jonathan. "Karşılığında bir şey istemek olarak adlandırmazdım. Öyle sayılmaz."

"Bal gibi yalan söylüyorsun."

Telefonun yakınında duran biri bir şeyler söyledi. Jonathan'ın, "Bekle bir saniye, Jane seninle konuşmak istiyor," dediğini duydum. Jane, Jonathan'ın eşidir.

"Nasılsın?" dedi Jane.

"İyiyim, teşekkürler."

"Dinle," dedi, "Bize büyük bir iyilik yapmış olacaksın. Normalde de seni görmek istemeyeceğimizden değil, biliyorsun ki isterdik ama bu seferlik bir misafirimize..."

"O *senin* arkadaşın!" diye bağırdı Jonathan arkadan.

"Arkadaşım değil, kadını çok az tanıyorum," diyen Jane yeniden telefona, yani bana döndü. "Başımızdan atamayacağımız biri var. Uzun süreliğine burada değil ve yarın gece onu dışarı çıkarmayı kabul ettim. Doğrusunu söylemek gerekirse ürktüğüm biri. Jonathan, film şirketinden birilerinden senin şehirde olduğunu duymuş ve biz de gelmenin geceyi daha çekilir kılacağını düşündük. Bu yüzden lütfen evet de."

Böylece evet dedim.

Dönüp bakınca her şeyin James Bond karakterinin yaratıcısı müteveffa Ian Fleming'in suçu olduğunu düşünüyorum. Bir önceki ay okuduğum makalede Ian Fleming, müstakbel yazarlara bitirmeleri gereken bir kitap varsa ve bir türlü bitiremiyorlarsa onu yazmak için bir otele kapanmalarını öğütlüyordu. Benim bitirmem gerektiği halde bir türlü bitiremediğim bir romanım değil, film senaryom vardı; bu yüzden Londra'ya uçak bileti aldım, yapım şirketine senaryonun son halinin üç hafta içinde ellerinde olacağını söyledim ve Little Venice'te eksantrik bir otelde oda tuttum.

İngiltere'deki hiçbir tanıdığıma ülkeye geldiğimi söylemedim. Haberleri olsaydı bilgisayar ekranına boş boş bakmak veya arada bir yazmak yerine gecemi gündüzümü onlarla geçirmek zorunda kalırdım.

Doğrusunu söylemek gerekirse sıkıntıdan ölüyordum ve çalışmamın bölünmesi için canımı vermeye razıydım.

Ertesi akşam erken saatlerde Jonathan ve Jane'in Hampstead yakınlarındaki evlerine gittim. Kapının önüne küçük, yeşil bir spor araba park edilmişti. Basamakları çıkıp kapıyı çaldım. Jonathan açtı. Etkileyici bir takım elbise giymişti. Açık kumral saçları gerçek hayatta veya televizyonda onu son gördüğüm zamankinden daha uzundu.

"Merhaba!" dedi Jonathan. "Seni götürmeyi planladığımız gösteri iptal oldu. Ama sence bir sakıncası yoksa başka bir şeye gidebiliriz."

Ne göreceğimizi zaten bilmediğimi, bu yüzden planlardaki herhangi bir değişikliğin benim için hiçbir anlam taşımadığını söylemek üzereydim ki Jonathan, yanıtımı dinlemektense beni oturma odasına alıp elime soda tutuşturdu, suşi yeme planında bir değişiklik olmadığını garanti etti ve çocukları yatırmakta olan Jane'in birazdan aşağı ineceğini söyledi.

Oturma odasını, Jonathan'ın "Mağribi genelevi" dediği bir tarzda yeniden dekore etmişlerdi. "Amacımız Mağribi genelevine veya herhangi bir geneleve benzetmek değildi," dedi. "Bir baktık, böyle olmuş. Bir genelev havası ki sorma gitsin!"

"Sana Bayan Finch'ten bahsetti mi?" diye sordu Jane. Onu son gördüğümde saçları kızıldı, şimdi ise koyu kahverengi. Raymond Chandler karakterleri gibi dalgalı fön çekmişti.

"Kimden?"

"Ditko'nun* mürekkeple yaptığı çizimlerden bahsediyorduk..." diye özür diledi Jonathan. "Bir de Neal Adams'ın** *Jerry Lewis* çalışmalarından..."

"İyi ama diğer misafirimiz birazdan burada olur. O gelmeden önce dostumuzun biraz bilgi edinmeye hakkı var."

Jane'in esas mesleği gazetecilikti ama neredeyse kaza eseri çok satan bir yazar oluverdi. Doğaüstü olayları araştıran iki dedektif hakkındaki televizyon dizisine eşlik eden kitapları yazdı ve bu kitaplar çok satan kitaplar listelerinin zirvesine oturup uzun süre liste başı kaldı.

Jonathan, aslında akşam şovlarından birini sunarken meşhur olmuş, sonrasında da sihrini başka pek çok alanda konuşturmuştu. Kameranın önünde veya arkasında kimse odur, televizyon yıldızları için her zaman bunu söyleyemezsiniz.

"Benimki bir tür ailevi yükümlülük..." diye açıkladı Jane. "Şey, tam olarak aile de denemez."

"O Jane'in arkadaşı," diye dalga geçti kocası.

"Arkadaşım falan değil ama böyle söyleyemezdim ya? Sadece birkaç günlüğüne ülkeye gelmiş."

Jane, kime böyle söyleyemiyordu, yükümlülük dediği neydi, bunları hiçbir zaman öğrenemeyecektim; çünkü tam o anda zil çaldı ve kendimi Bayan Finch'le tanıştırılırken buldum. Tekrar hatırlatayım, önceden de belirttiğim üzere gerçek adı bu değildi.

Siyah deri şapka takmış, siyah deri palto giymiş ve siyah, simsiyah saçlarını topuz yapmıştı. Makyajı öylesine profesyoneldi ki *dominatrix* denen ve rolleri erkeklere efendilik taslamak olan fahişeleri dahi kıskandıracak bir sertliği vardı. Dudaklarını büzmüş, siyah çerçeveli gözlüğünün arkasından sert bakışlarla dünyayı süzüyordu. Sıradan bir

---

* Steve Ditko, çizgi roman sanatçısı. –*çn*

** Çizgi romancı. *Jerry Lewis'in Maceraları* serisi koleksiyon parçasıdır. –*çn*

gözlükten çok daha fazlasıydı, sanki yüzünü tamamlayan bir aksesuardı.

"Demek tiyatroya gidiyoruz..." dedi bir idam cezasını dile getirir gibi.

"Hem evet hem hayır!" dedi Jonathan. "Evet, bir gösteriye gideceğiz ama hayır, göreceğimiz oyun 'İngiltere'deki Romalılar' olmayacak."

"Güzel," dedi Bayan Finch. "Çok zevksiz bir seçimdi. Birileri nasıl olmuş da o saçmalıktan müzikal çıkacağını düşünmüş hiç anlamıyorum."

"Bu yüzden sirke gidiyoruz," dedi, misafirini mutlu etmek için elinden geleni yapan Jane. "Sonra da suşi yiyeceğiz."

Bayan Finch'in suratı iyice asıldı. "Sirkleri katiyen onaylamıyorum," dedi.

"Bu sirkte hayvanlar yok," dedi Jane.

"Güzel," dedi Bayan Finch, burnunu çekti. Jane'in ve Jonathan'ın gelmemi neden istediklerini anlamaya başlıyordum.

Evden çıktığımızda yağmur bastırmıştı ve sokak karanlıktı. Spor arabaya güç bela sıkışıp Londra'nın yolunu tuttuk. Bayan Finch ve ben arka koltukta, rahat denemeyecek kadar içli dışlı olmuştuk.

Jane, Bayan Finch'e benim bir yazar olduğumu, bana da Bayan Finch'in biyolog olduğunu söyledi.

"Aslında biyojeolog..." diye düzeltti Bayan Finch. "Suşi yemek konusunda ciddi miydin, Jonathan?"

"Şey, evet. Niye? Suşi sevmez misin yoksa?"

"Yemeğimi pişmiş severim," diyen kadın, bize balık etinde gizlenen ve ancak pişirildiğinde ölen parazitlerden, solucanlardan ve bakterilerden bahsetmeye başladı. Yağmur bütün şiddetiyle yağar ve Londra gecelerinin neon ışıklarını perdelerken bizlere bütün bu yaratıkların yaşam döngüle-

rini anlatmayı sürdürdü. Jane, yolcu koltuğundan halime acıdığını gösteren bir bakış fırlattı bana, ardından o ve Jonathan ne yöne gitmemiz gerektiği konusunda tartışmaya koyuldular. Kâğıda yazdıkları yol tarifini çözmeye çalışıyorlardı. Londra Köprüsü'nden Thames Nehri'ni geçtiğimiz sırada Bayan Finch körlük, delilik ve ciğer yetmezliği konusunda bir nutuk tutturmuştu ve Southwark Katedrali civarındaki arka sokaklardan birine arabayı park ettiğimiz sırada kendi keşfetmiş gibi gururla elephantiasis* rahatsızlığının semptomlarını sıralıyordu.

"Neredeymiş bu sirk?" diye sordum.

"Buralarda bir yerlerde olacak," dedi Jonathan. "Noel'de özel bir gösteri yapacaklarını haber vermek için bizi aradılar. Bu geceki gösterinin ücretini ödemek istedim ama bizi misafir etmekte ısrarlıydılar."

"Eğleneceğimize eminim," dedi Jane olanca iyimserliğiyle.

Bayan Finch, burnunu çekerek karşılık verdi.

Keşiş gibi giyinmiş şişman, kel bir adam kaldırımdan bize doğru koştu. "İşte buradasınız!" dedi. "Gelmenizi dört gözle bekliyordum. Geciktiniz. Gösteri birazdan başlayacak." Dönüp hızlı adımlarla geldiği yöne gitti, biz de peşine takıldık. Yağmur damlaları kel kafasından yüzüne akıyor, oluşan kahverengi çizgiler suratındaki beyaz Fester Addams makyajını bozuyordu. Duvarın yanındaki kapıyı ittirerek açtı.

"İçeri!"

Dediğini yapıp içeri girdik. Yaklaşık elli kişiydik, her tarafımızdan sular damlıyordu. Kötü bir vampir makyajı yapılmış uzun boylu bir kadın elindeki fenerle biletleri kontrol edip kenarlarını yırtıyor, biletleri olmayanlara bilet satıyordu. Hemen önümüzdeki tıknaz kadın, şemsiyesinde-

* Kolları ve bacakları şişiren bir parazitin yol açtığı hastalık. –*çn*

ki yağmur damlalarını silkeleyip memnuniyetsizliğini dile getirdi. "Umarım bir şeye benziyordur..." dedi yanındaki genç adama; oğluydu herhalde. Bilet paralarını kadın ödedi.

Vampir kadın yanımıza ulaştığında Jonathan'ı tanıdı. "Bu sizin grubunuz mu? Dört kişi? Evet? Siz davetli listemizdesiniz." Bu sözler tıknaz kadının şüpheci bakışlar fırlatmasına yetti.

Saatin tıklamalarını içeren kayıt duyuldu. Saat on ikiyi vurduğunda (kolumdaki saate göre henüz sekiz bile değildi) karşı duvardaki tahta kapılar açıldı. "Buyurun... Kendi iradenizle girin!" diye gürledi bir ses, ardından deliler gibi güldü. Hep birlikte karanlığa adım attık.

Oda, ıslak kiremit ve küf kokuyordu. O anda nerede olduğumuzu çözdüm: Tren raylarının altında tünellerle birbirine bağlanan eski mahzenler vardır. Boyutları ve şekilleri değişen geniş, boş odalardır. Bazıları tüccarlar tarafından şarap depolamakta kullanılır, ikinci el araba satıcılarının buraları depo niyetine tuttuğu, evsizlerin uyumak için buralara sığındığını duymuştum. Ama hiç ışık olmadığı ve su veya tuvalet bulunmadığı için davetsiz misafirler kısa sürede gün ışığına dönerlermiş. Mahzenlerin çoğu boş duruyor, yıkılmalarının kaçınılmaz olduğu ve tüm sırlarının gün ışığına çıkıp gizemlerinin yok olacağı günü bekliyordu.

Üstümüzden bir tren geçti.

Fester ve Vampirella'nın önderliğinde ilerledik, bir tür bekleme salonuna çıktık ve... bekledik.

"Umarım oturabileceğimiz bir yere çıkarız!" dedi Bayan Finch.

Hepimiz içeri doluştuğumuzda fenerler söndü, spotlar yandı. İnsanlar ortaya çıktı. Bazıları motosiklet ve küçük çöl ciplerinden kullanıyordu. Etrafımızda turladılar, güldüler, hız yaptılar, çığlıklar savurdular. Giysilerini her kim hazırlamışsa fazla çizgi roman okumuş veya gereğinden çok

Mad Max izlemişti. Punk'lar, rahibeler, vampirler, canavarlar, striptizciler ve yaşayan ölüler...

Silindir şapkasından gösterinin sunucusu olduğunu anladığımız kişi Alice Cooper'ın "Welcome to My Nightmare" şarkısını söylerken, diğerleri dans ederek etrafımızda dolaştılar. Adam şarkıyı rezil ediyordu.

"Alice Cooper'ı bilirim..." diye mırıldandım kendi kendime, ardından aklıma kazınmış bir alıntıyı duruma uyarladım: "Ve siz beyefendi, Alice Cooper değilsiniz."

"Pek uyduruk!" diye bana hak verdi Jonathan.

Jane bizi susturdu. Son notalar da yankılanıp giderken sunucu spot ışığının altında tek başına kaldı. Konuşurken bizi kuşatan bariyerin etrafında dolaşıyordu.

"Hoş geldiniz, Gece Düşlerinin Tiyatrosu'na hoş geldiniz!" dedi.

"Senin hayranlarından galiba," diye fısıldadı Jonathan.

"*Rocky Horror Show*'dan çalıyor," diye fısıldadım.

"Bu gece hayallerinizin ötesindeki canavarlara, ucubelere ve gecenin yaratıklarına şahit olacaksınız, korkudan çığlıklar attıracak, keyifle gülmenizi sağlayacak yaratıklar. Hep birlikte odadan odaya geçeceğiz. Her yeraltı mağarasında başka bir kâbusla, başka bir zevkle, başka bir mucizeyle karşılaşacaksınız. Lütfen, bunu güvenliğiniz için özellikle vurguluyorum, salonlara girdiğinizde işaretlenmiş alanların dışına çıkmayın. Aksi takdirde korkunç bir kaderin, kazanın kurbanı olabilir veya ölümsüz ruhunuzu kaybedebilirsiniz! Ayrıca flaşla fotoğraf çekmenin veya her tür kaydın yasak olduğunu hatırlatırım."

Bu sözlerin ardından ellerinde fener olan genç kadınlar bizi diğer odaya aldı.

"Koltuk yok ha!" dedi, hiç etkilenmemiş görünen Bayan Finch.

İLK ODA

İlk odada kollarında iğne izleri olan bikinili bir sarışın vardı. Bize gülümsüyordu. Kambur zangoç ve Fester tarafından büyükçe bir çarka zincirlenmişti.

Çark yavaşça dönerken kırmızı kardinal kostümü içindeki şişko bir erkek vücudunun çevresine nişan alarak kadına art arda bıçak fırlattı. Ardından kambur, kardinalin gözlerini bağladı, son üç bıçağın havada uçtuğunu gördük ve her biri kadının kafasının yanına saplandı. Adam gözündeki bağı çıkardı. Zincirleri çözülen kadın çarktan indirildi. Eğilip selam verdiler. Alkışladık.

Sonra kardinal kemerinden sahte bir bıçak çıkarıp kadının boğazını kesiyormuş gibi yaptı. Bıçaktan kanlar aktı. Seyirciler arasından inleyenler oldu, heyecanını tutamayan bir kız çığlığı basıp arkadaşlarının kıkırdamasına yol açtı.

Kardinal ve boğazlanmış kadın bir kere daha selam verdiler. Işıklar söndü. Fenerlerin ışığında kiremit duvarlı bir koridordan geçtik.

İKİNCİ ODA

Rutubet kokusu iyice ağırlaşmıştı; oda gerçek bir mahzen gibi nem ve unutulmuşluk kokuyordu. Bir yerlerden damlayan yağmur sularının şıpırtısı duyuluyordu. Sunucumuz Yaratık'ı takdim etti: "Karanlık laboratuvarlarda bir araya getirilmiş parçalardan oluşan Yaratık insanüstü bir güce sahiptir." Frankenstein'ın canavarını hatırlatan makyajı çok amatörce yapılmıştı. Ama Yaratık, üstünde şişko Fester'ın oturduğu taşı kolayca havaya kaldırdı. Ardından Vampirella'nın sürdüğü küçük çöl cipini tamponundan yakalayıp durdurdu. Gösterisinin doruk noktasıysa bir termoforu üfleye üfleye şişirip bir balon gibi patlatmasıydı!

"Sırada suşi..." diye mırıldandım Jonathan'a.

Bayan Finch, alçak sesle parazit tehlikesine ek olarak soyları tükenmekte olan kılıç balığı, Şili levreği ve mavi ton balığını hatırlattı, tüketildikleri hızla üreyemediklerinden yakında bu balıkları bulamayacaktık.

ÜÇÜNCÜ ODA

Karanlıkta uzunca bir süre yol aldık. Orijinal tavan kaldırılmıştı ve yeni tavan üst kattaki boş deponun çatısıydı. Odanın her tarafından mavi ile morun karışımından oluşan bir ışık huzmesi geliyordu. Dişler, tişörtler ve iplikler karanlıkta parlıyordu. Basların ağırlıkta olduğu kısık bir müzik duyuldu. Ne olduğunu görmek için yukarı, çok yüksekte kalan tavana baktık. İskelet, uzaylı, kurtadam ve melek. Kostümleri o ışıkta parlıyordu. Trapezlerde rüyalar diyarından gelmiş yaratıklar gibi ışıldıyorlardı. Müzik eşliğinde ileri geri sallandılar ve derken, aynı anda trapezleri bırakıp üstümüze doğru düştüler.

Hepimiz çığlık attık ama bize kadar gelmediler, havada sekip yeniden doğruldular ve yoyolar gibi zıplayıp trapezlerine geri döndüler. O zaman karanlıkta görünmeyen lastik bağlarla çatıya bağlı olduklarını anladık. Sektiler, süzüldüler... Bizler alkışlar, nefesimizi tutar veya halimizden memnun sessizce onları seyrederken gökyüzünde dans ettiler.

DÖRDÜNCÜ ODA

Koridordan biraz daha büyüktü. Tavanı alçaktı. Gösterinin sunucusu seyircilerin arasında dolaşıp iki kişiyi, tıknaz kadını ve koyun derisi palto giymiş uzun boylu siyahiyi seçti. Onlardan öne çıkmalarını istedi. Bizlere hipnoz gücünü ser-

gileyeceğini duyurduktan sonra eliyle bir iki hareket yaptı ve tıknaz kadını yerine geri yolladı. Ardından adamdan ortada duran kutunun üstüne çıkmasını rica etti.

"Hepsi numara..." diye mırıldandı Jane. "Adam da oyunculardan..."

Bir giyotini tekerleklerinden ittirerek içeri getirdiler. Sunucu bıçağın ne kadar keskin olduğunu ispatlamak için karpuzu ortadan ikiye ayırdı. Sonra adamdan, elini giyotinin altına koymasını istedi ve bıçak indi. Eldivenli el giyotinin önündeki sepete düşerken kesik koldan kanlar fışkırdı.

Bayan Finch çığlığı bastı.

O zaman adam kesik eli sepetten alıp onu havada sallayarak *Benny Hill Show* müziği eşliğinde sunucuyu kovalamaya koyuldu.

"Takma elmiş..." dedi Jonathan.

"Emindim zaten," dedi Jane.

Bayan Finch, mendille burnunu sildi. "Bence bütün bunlar son derece bayağı," dedi. Ardından bizi...

BEŞİNCİ ODA

...beşinci odaya aldılar ve bütün ışıklar yandı. Duvarın dibinde eski püskü ahşap bir masa koymuşlardı. Kafası kelleşmiş bir delikanlı bira, portakal suyu ve şişelenmiş su satıyordu. Duvardaki tabelalara bakılırsa tuvaletler yan bölmedeydi. Jane içecekleri almaya gitti, Jonathan da tuvalete... Böylece ne diyeceğimi bilemez halde Bayan Finch'le baş başa kaldım.

"Eh, yanlış anlamadıysam İngiltere'ye döneli çok olmamış," dedim.

"Komodo'daydım," dedi bana. "Ejderhaları inceliyordum. Neden o kadar büyüdüklerini biliyor musunuz?"

"Şey..."

"Cüce filleri avlayabilmek için."*

"Cüce fil diye bir şey mi var?" Gerçekten ilgimi çekmişti. Suşide gizlenen hastalıkları dinlemekten çok daha eğlenceliydi.

"Ah, evet. Ada biyojeolojisinin temeli budur: Hayvanların doğal evrimi ya devleşme ya cüceleşme yönünde olur. Bir denge kurulması gerektiğini tahmin edersiniz..." Bayan Finch, tutkuyla cüce kalan filleri anlatırken bir anda canlanıvermişti. Neden bazı hayvanların küçüldüğünü ve diğerlerinin irileştiğini açıkladığı sırada ona kanım kaynadı.

Jane içkilerimizle döndü; Jonathan da tuvaletten keyfi yerinde dönmüştü, anlaşılan çişini yaparken birinin ondan imza istemesi onu çok eğlendirmiş.

"Söylesene," dedi Jane, "'Açıklanamayan Olaylar Rehberi'nin sonraki sayısı için kriptozooloji** makaleleri okuyorum. Biyolog gözüyle..."

"Biyojeolog," diye düzeltti Bayan Finch.

"Ah, evet. O gözle baktığında tarih öncesi dönemlerden kalma hayvanların günümüzde bir yerlerde gizli gizli yaşamaları ihtimaller içinde mi?"

"Hiç sanmam," dedi, Bayan Finch azarlarcasına. "Uzaklarda bir yerlerde mamutlar, smilodon*** ve aepyornis'lerle dolu 'Kayıp Dünya' denebilecek bir ada yok..."

"Son söylediğinizin adı kulağa pek kaba geliyor"**** dedi Jonathan. "Aep... ne?"

"Aepyornis. Uçamayan tarih öncesi bir kuş," dedi Jane.

"Haa, tabii ya!" dedi Jonathan.

"Elbette tarih öncesinden kalma değiller," dedi Bayan

---

* David Quammen'in *Songog The Dodo* kitabında dile getirdiği kertenkelelerin evrimi teorisi bu öykünün yazıldığı dönemde çok konuşuluyordu. *–çn*

** Varlığı ispatlanmamış hayvanları araştırmak. *–çn*

*** Keskin diş denen kaplan türü. *–çn*

**** Aepyornis'in okunuşundaki gizli penis kelimesine gönderme. -çn

Finch. "Son aepyornis'ler üç yüz yıl önce Madagaskar'da Portekizli denizciler tarafından öldürüldü. Ayrıca on altıncı yüzyılda Rus sarayına cüce bir mamutun getirildiğini yazan güvenilir kaynaklar var. Vespasian'ın Kuzey Afrika'da bir smilodon yakalandığını ve hayvanın sirkte öldüğünü biliyoruz. Bunlar tarih öncesi değil, tarihin parçası."

"Öyle dişler bir kaplanın ne işine yarar ki?" dedim. "Hayatı zorlaştırır gibi geliyor."

"Saçmalık!" dedi Bayan Finch. "Smilodon'lar çok usta avcılardı veya öyle olduklarını varsaymak gerek, fosil kayıtlarında onlara dair çok girdi vardır. Keşke günümüze birkaç tane kalsaydı... ama yok. Dünyayı fazlasıyla iyi tanıyoruz."

"Dünya büyüktür..." dedi Jane, çok da emin olmayarak. Derken ışıklar açılıp kapandı ve kime ait olduğunu göremediğimiz ürkütücü bir ses bir sonraki odaya geçmemizi, gösterinin ikinci bölümünün başlayacağını ve kalbi zayıf olanlara göre olmadığını söyledi. Gecenin ilerleyen saatlerinde, sadece bir geceliğine Gece Düşlerinin Tiyatrosu gururla "Yerine Getirilen Dilekler Dolabını" takdim edecekti.

Plastik bardaklarımızı bıraktık ve birlikte...

ALTINCI ODA

...altıncı odaya geçtik.

"Karşınızda Acılar Kralı!" diye gösteriyi takdim etti sunucu.

Spot ışığı çok zayıf ve gencecik bir adama döndü: Mayoluydu, meme uçlarından kancalarla asılmıştı. Punk görünüşlü kızlardan ikisi yere inmesine yardım ettikten sonra ona malzemelerini verdiler. Altı santimlik bir çiviyi çekiçle burnuna sapladı, dilindeki kancaya ağırlık takıp kaldırdı, mayosunun içine aç fareler soktu. Son numarası, kızlardan

uzun boylu olanın şırıngaları dart atar gibi midesine fırlatışıydı.

"Yıllar önce senin programına çıkmamış mıydı?" diye sordu Jane.

"Evet," dedi Jonathan. "Çok iyi biridir. Dişleri arasında tuttuğu havai fişeği yakmıştı."

"Hayvan olmayacak demiştiniz ama..." dedi Bayan Finch. "Mayosunun içine soktuğu o zavallı yaratıkların kendilerini nasıl hissettiğini sanıyorsunuz?"

"Dişi mi, erkek mi olduklarına bağlı bu!" diye dalga geçti Jonathan.

Yedinci Oda

Bir tür rock'n'roll komedi gösterisiydi, vasat durum komedileri kullanılmıştı. Rahibenin memeleri göründü, kamburun pantolonu düştü falan filan.

Sekizinci Oda

Kapkaranlıktı. Karanlığın ortasında bir şeyler olmasını bekledik. Bir yerlere oturmak istiyordum. Bacaklarım ağrıyordu. Yorgundum, üşümüştüm ve canıma tak etmişti.

Derken biri üstümüze ışık tuttu. Gözlerimizi kırpıştırıp elimizi gözlerimize siper ettik.

"Bu gece..." dedi tuhaf, çatlak ve hırıltılı bir ses. Sunucunun sesi olmadığına emindim. "Bu gece biriniz dileğine kavuşacak. Yerine Getirilen Dilekler Dolabı'nda neyi arzuluyorsanız sizin olacak. Acaba kimi seçmeliyiz?"

"Of! Tahminime göre seyirciler arasına yerleştirilmiş bir oyuncu daha..." diye fısıldadım, dördüncü odada eli kesilen adamı hatırlayarak.

"Şşş!" dedi Jane.

"Kim olacak? Siz beyefendi? Ya siz hanımefendi?" Karanlığın derinliklerinden çıkan bir siluet bize doğru yürüdü. Elindeki feneri bize tuttuğu için onu doğru dürüst göremiyorduk. Bir tür maymun kostümü mü giyinmişti? Hatları insana benzemiyor, hareketleri ise gorilleri andırıyordu. Belki Yaratık'ı oynayan adamdı. "Şanslı seyircimiz kim olacak acaba?" Gözlerimizi kısmış ona bakıyor, endişe içinde yolundan çekiliyorduk.

Derken duyurusunu yaptı. "Aha-ha-ha! Galiba bir gönüllümüz var!" dedi ve seyircileri gösteri alanından ayıran iplerin üstünden atladı. Ardından Bayan Finch'i elinden yakalayıverdi.

"Hiç sanmıyorum," dedi Bayan Finch ama bizden uzaklara sürükleniyordu; fazla gergin, fazla kibar, özetle olay çıkaramayacak kadar İngiliz'di. Karanlığın içinde gözlerden kayboldu.

Jonathan küfretti. "Bu olayı başımıza kakıp duracak şimdi!" dedi.

Işıklar yandı. Balık kostümü içinde bir adam, odada motoruyla dolaştıktan sonra motosiklet hareket etmeye devam ederken üstüne çıkıp ayakta durdu. Ardından seleye oturdu, motorla odanın duvarlarına çıktı ve bir tuğlaya takılıp yere yuvarlandı, motosiklet de üzerine düştü.

Kambur ve çıplak rahibe, motosikleti balık kostümlü adamın üzerinden çekip onu uzağa taşıdılar.

"Kahretsin, bacağımı kırdım!" diye söyleniyordu, boğuk ve uyuşmuş bir sesle. "Çok acıyor... Bacağım kırıldı!" diye bağırıyordu dışarı çıkarılırken.

"Sence bu da planlı mıydı?" diye sordu izleyicilerden bir kız.

"Hayır," dedi yanındaki adam.

Biraz sarsılmış olarak Fester ile Vampirella tarafından bir sonraki odaya alındık.

Bayan Finch, bizi bekliyordu.

Kocaman bir odaydı. Karanlığa rağmen buna emindim. Belki de karanlık insanın diğer duyularını güçlendiriyordu. Belki bilinç zannettiğimizden daha fazla detayı işliyordur: Ayak seslerinin yankısı, öksürüklerin onlarca metre ötedeki duvarlardan yankılanışı.

Ve sonra neredeyse delice diyebileceğim bir kesinlikle karanlıkta aç gözlerle bizi izleyen canavarların saklandığına ikna oldum.

Işıklar yavaş yavaş yandı. Bayan Finch'i gördük. Bugün dahi o kostümü nereden bulduklarını merak ederim.

Topuzu açılmıştı, siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. Gözlüksüzdü. Mini kostümü vücuduna mükemmel bir şekilde oturmuştu. Elinde bir mızrak vardı ve duygusuzca bize bakıyordu. Derken yanı başında dev kediler belirdi. Biri başını yukarı kaldırıp kükredi.

Birileri ağlamaya başladı. Hayvan dışkısı kokusu burnuma kadar geldi.

Bu hayvanlar kaplan büyüklüğündeydi ama üzerlerinde çizgileri yoktu. Kumsalların akşam vakti büründüğü renkteydiler. Gözleri topaz rengiydi, nefesleri taze et ve kan kokuyordu.

Dişlerine baktım: Smilodon'ların dişleri gerçekten sivriydi, vampir dişlerine benziyordu, yakalamak, parçalamak ve eti kemikten koparmak üzere tasarlanmışlardı.

Vahşi kaplanlar ağır ağır bizi kuşattı. Birbirimize sokulduk, iç içeydik, ilkel beynimiz eski zamanların nasıl olduğunu, gece olduğunda mağaralarımıza saklanışımızı, vahşi hayvanların ava çıkışını hatırlıyordu. Biz avdık.

Smilodon'lar, gerçekten smilodon iseler gergin, endişeli görünüyorlardı. Kuyruklarını sabırsızca sağa sola sallıyorlardı. Bayan Finch susuyor, öylece hayvanlarına bakıyordu.

Derken tıknaz kadın şemsiyesini kaldırıp kaplanlardan birine doğru salladı. "Benden uzak dur bakalım, seni çirkin yaratık!" diye avaz avaz bağırdı.

Yaratık kükreyip saldırmaya hazırlanan bir kedi gibi gerildi.

Tıknaz kadının yüzü bembeyaz oldu ama bir kılıç gibi şemsiyesini hayvana doğrultmaya devam etti. Şehrin altındaki karanlık tünellere kaçmak için herhangi bir hamle yapmadı.

O zaman yaratık saldırdı, tek bir pençede kadını yere devirip üstüne çıktı, zaferle öyle bir kükredi ki o kükremeyi diyaframımda hissettim. Tıknaz kadın galiba bayılmıştı. Bana sorarsanız böylesi daha merhametliydi. Şansı varsa keskin dişin etleri hızar gibi parçalayışını hissetmezdi.

Kaçacak yer aradım ama diğer kaplan etrafımızda dolaşıyor, ürkmüş kuzular gibi bizi iplerin arasında tutuyordu.

Jonathan'ın sürekli aynı küfrü tekrarladığını duyuyordum.

"Öleceğiz değil mi?" diye soruverdim.

"Galiba," dedi Jane.

Derken Bayan Finch iplerin arasından geçti, kaplanı boynundan yakaladığı gibi geri çekti. Yaratık karşı koydu ama kadın mızrağının ucuyla onu tuttu. O zaman kaplan kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp başını öne eğdi, emre uyarak yerdeki kadından uzaklaştı.

Kan görmüyordum. Kadının ölmemiş, sadece bayılmış olmasını diledim.

Mahzenin arka tarafındaki ışıklar yavaşça yandı. Sanki güneş doğuyordu. Dev çalıların ve makilerin arasını tropikal ormanlarınki gibi bir sis kaplamıştı ve uzaklardan cırcır böcekleri ile tuhaf kuşların yeni bir günün başladığını haber veren ciklemeleri duyuluyordu.

Bir yanım –yazar olan yanım, araba kazasından yalpa-

layarak çıkarken kan gölünün ortasındaki cam kırıklarına ışığın nasıl düştüğüne dikkat eden; kişisel, derin ve gerçek bir trajedi yaşadığımda kalbimin kırılıp kırılmadığını bütün detaylarıyla gözlemleyen yanım– işte şöyle düşündü: Duman makinesi, bitkiler ve ses kaydıyla bu efektler sağlanabilir ama esaslı bir ışıkçı gerekir.

Bayan Finch, farkında olmadan sol memesini kaşıdıktan sonra bize sırtını dönüp peşinde iki kaplanla yeraltı dünyasının vahşi ormanındaki gündoğumuna doğru yürüdü.

Kuşlardan biri pike yapıp şakıdı.

Sonra şafak vaktinin aydınlığı kayboldu, yerini karanlık aldı. Sis kalkmış, kadın ve hayvanlar kaybolmuştu.

Oğlu tıknaz kadının ayağa kalkmasına yardım etti. Kadın gözlerini açtı. Şok geçiriyordu ama yaralanmamıştı. Şemsiyesini alıp yaslandıktan sonra, bize öfkeyle baktığında yaralanmadığına emin olduk ve onu alkışlamaya başladık.

Kimse bizi almaya gelmedi. Fester veya Vampirella ortada yoktu. Böylece eşlik edecek kimse olmadan...

Onuncu Oda

...son odaya girdik. Belli ki her şey büyük final için hazırlanmıştı. Oturup gösteriyi izlememiz için plastik sandalyeler bile konulmuştu. Oturup bekledik ama sirkten kimse gelmedi ve bir süre sonra kimsenin gelmeyeceği anlaşıldı.

İnsanlar diğer odaya geçmeye başladılar. Kapı açıldığında trafiğin ve yağmurun gürültüsünü duydum.

Jane'e ve Jonathan'a baktım. Hep birlikte kalkıp dışarı çıktık. Son odada sirkle ilgili hatıra eşyalarının, posterlerin, CD'lerin, rozetlerin dizildiği ama başında kimsenin durmadığı bir masa vardı. Bir de bahşiş kutusu yerleştirilmişti. Sokak lambasının uçuk sarı ışığı kapının aralığından içeri

süzülüyor, rüzgâr elde kalmış posterleri uçuşturup kenarlarının sabırsızca inip kalkmasına neden oluyordu.

"Onu beklemeli miyiz?" dedi birimiz, keşke ben sordum diyebilseydim. Ötekiler başlarını iki yana salladığında ipince yağan yağmura aldırış etmeden yürümeye başladık.

Yağmur altında ve rüzgâr eşliğinde dar sokaklarda biraz dolaştıktan sonra arabanın yolunu bulduk. Kaldırımda durup binmem için arka kapının kilidini açmalarını bekledim. Yağmura ve şehrin gürültüsüne rağmen bir an bir kaplanın yakınlardan bir yerlerden gelen ve bütün dünyayı titreten kükremesini duydum.

Ama belki de duyduğum ses üstümüzden geçen trenin sesiydi.

TUHAF KÜÇÜK KIZLAR

Bu, Tori Amos'un *Tuhaf Küçük Kızlar** albümüne eşlik edecek şekilde yazılmış on iki çok kısa hikâyeden oluşan bir setti. İlham kaynakları Cindy Sherman ve şarkılardı, Tori her şarkı için bir karakter yaratmıştı ve ben de her karaktere birer hikâye yazdım. Bu hikâyeler hiçbir zaman derlenmedi ama tur kitapçığında yayımlandılar ve hikâyelerden cümleler CD'nin kitapçığına serpiştirildi.

* (Orj.) Strange Little Girls. *–yhn*

TUHAF KÜÇÜK KIZLAR

KIZLAR

New Age

Çok havalı, hedefine odaklanmış, sessiz bir kıza benziyordu. Gözlerini uzaklara dikmişti. Tanışır tanışmaz hakkında bilinecek ne varsa bildiğiniz izlenimine kapılırdınız ama bildiğinizi zannettiğiniz her şey yanlış çıkardı. Damarlarındaki tutkuyla sadece kan yarışabilirdi.

Sadece bir anlığına diğer tarafa baktı, maske kayıverdi ve düştünüz. Yarına, yarınınıza dair ne varsa orada, o anda başlayacak.

BONNİE'NİN ANNESİ

Birini sevdiğinizi nasıl anlarsınız? Eh, işin zor yanı, kötü yanı, Jerry Springer gösterisine yarışır yanı esasında birini sevmeyi asla bırakmamanızdır. Kalbinizde her zaman yerleri olur.

Artık öldüğü için sadece sevgiyi hatırlamaya çalışıyor. Yumrukların öpücük olduğunu hayal ediyor, morlukları ve bacağındaki sigara yanığını beceriksizce örten makyaj... Bütün bunların aşkın göstergeleri olduğuna karar veriyor.

Kızının ne yapacağını merak ediyor.

Kızına ne olacağına merak ediyor.

Öldüğü sırada elinde bir pasta var. Ufaklık için her zaman o pastalardan pişirecekti. Belki hamuru birlikte karıştırırlardı.

Oturup yer ve gülümserlerdi, üçü birlikte ve evleri yavaş yavaş sevgi ve kahkahalarla dolardı.

TUHAF

Uzaklaştırmaya çalıştığı, hatırlamayacağı ve düşünmemek için elinden geleni yaptığı yüzlerce şey var; çünkü bir izin verse kuşlar gaklayacak, solucanlar sürünecek ve zihninin derinliklerinde bir yerlerde ağır ama sonsuz bir sağanak indirecek.

Ülkeyi terk ettiğini duyacaksınız, size bir hediye bırakmış ama hediye size ulaşmadan önce kayboluvermiş. Gece geç saatlerde telefon çalacak ve ona ait olabilecek bir ses çözemediğiniz bir şeyler söyleyecek ve bağlantı çatırdayıp kopacak.

Yıllar sonra, bir taksede kapının aralığından ona benzeyen birini göreceksiniz ama şoföre durmasını işaret etmenize fırsat kalmadan çoktan gitmiş olacak. Onu bir daha göremeyeceksiniz.

Ne zaman yağmur yağsa geliverecek aklınıza.

SESSİZLİK

Kendisine kalırsa otuz beş yaşında olan bir revü kızı. Her gün her gün aynı yüksek topuklarla yürümekten ayakları acıyor ama hakkını vermeli. Kafasında yirmi kiloluk aksesuarlarla ve o ayakkabılarla her gece basamakları inip peşinde bir aslanla sahneyi boydan boya geçiyor. Mecbur kalsa o yüksek topuklularla cehennemi bile yürüyerek geçer.

Yürümeye devam etmesini, başını hep dik tutmasını sağlayan şeyler: Kızı; Chicago'lu bir adam –kadını seviyor ama yeterince değil–; on yıl boyunca evinin kirasını ödeyen ve Vegas'a en fazla ayda bir kere uğrayan televizyon programı sunucusu; iki silikon torbası ve çöl güneşinden uzak durmak.

Yakında, çok yakında nine olacak.

AŞK

Ve bir de adamın ofisine açtığı telefonlara bir türlü karşılık alamadığı günler vardı. Adam bilmese de uzun zaman önce öğrendiği öteki numarayı aradı ve telefona çıkan kadına durumun çok utanç verici olduğunu bildiğini söyledi. Adam artık onunla konuşmuyordu ama biri, ona siyah dantelli çamaşırları geri getirmesinin beklendiğini iletmeliydi. Senin gibi kokuyorlar, ikimiz gibi kokuyorlar diyerek onları ödünç almıştı, dedi kadına. Ve *bunu söylerken aklıma geldi de*, dedi. Telefonun diğer ucundaki kadın sessizliğini korudu, çamaşır makinesinde yıkadıktan sonra kendisine postalayabilirlerdi. Ne de olsa adamda adresi vardı.

Ve böylece ilişkisini keyif içinde noktaladı kadın. Adamı sonsuza dek unuttu ve dikkatini bir sonraki sevgilisine verdi.

Bir gün seni de sevmeyecek. Kalbin paramparça olacak.

ZAMAN

Beklemiyor. Daha doğrusu, geçen yıllar artık onun için hiçbir anlam ifade etmiyor, rüyalar ve sokaklar dokunamıyor ona.

Zamanın sınırında, mükemmel, sapasağlam, uzakta ve bir gün gözlerini açıp onu görüyordun ve sonra karanlık.

Hasat değil. Seni dalından koparışı kibarca, bir tüyü veya saçlarına takacağı bir çiçeği koparır gibi.

Çıngıraklı Yılan

Ceketin esas sahibinin kim olduğunu bilmiyor. Partiden sonra kimse gelip onu istemedi ve o da ceketin kendisine yakıştığına karar verdi.

Arkasında KISS yazıyor ama öpüşmeyi sevmez. Hem kadınlar hem erkekler ona ne kadar güzel olduğunu söylemiştir ama neden bahsettikleri konusunda en ufak bir fikri yok. Aynaya baktığında güzel bir kadın görmüyor. Gördüğü yalnızca kendi suratı.

Okumuyor, televizyon seyretmiyor veya sevişmiyor. Müzik dinliyor. Arkadaşlarıyla gezip tozuyor. *Roller coaster*'lara binmeyi seviyor ama hızlandıklarında veya ters döndüklerinde çığlık atmıyor.

Ceketin size ait olduğunu söyleseniz omuz silkip geri verirdi. Öyle veya böyle olması umurunda değil.

Altın Kalpli

–tamamlıyorlar.

Kız kardeş, belki ikiz veya kuzen olabilirler. Doğum sertifikalarını görmediğimiz sürece bilemeyiz, gerçek belgeleri kastediyorum, içki almak için kullandıkları kimlikleri değil.

Geçimlerini böyle sağlıyorlar. Geliyor ne ihtiyaçları varsa alıp gidiyorlar.

Şatafatlı bir hayat değil. Sadece iş. Pek yasal olmayabilir. Sadece iş.

Ama böyle işler yapmak için fazla akıllı ve fazla yorgunlar.

Giysilerini, peruklarını, makyaj malzemelerini, sigaralarını paylaşıyorlar. Huzursuzluk ve açlık içinde, yollarına devam ediyorlar. İki akıl. Tek yürek.

Bazen birbirlerinin cümlelerini–

PAZARTESİ ÇOCUĞU

Duşun altında durmuş suyun kafasından aşağı boşalmasına, vücudunu temizlemesine, bütün pisliği götürmesine izin verirken durumu zorlaştıranın ortalığın kendi lisesi gibi kokması olduğunu kavrıyor.

Kalbi çılgınlar gibi çarparak koridorlarda dolaşmış, okul kokusunu ciğerlerine çekmiş ve hatıralar zihnine doluşmuştu.

Arkadaşlarının ağladığını, bağırdığını, güçsüzleri binlerce iğne saplanıyormuş gibi inciten hakaretler ve küfürler yağdırdığını gördükten sonra dolaplardan sınıfa koşuşu kaç yıl önceydi, altı mı? Belki daha bile az. O güne dek kimse o kadar ileri gitmemişti.

İlk cesedi merdivende buldu.

O gece, yapmak zorunda olduklarını temizleyememiş ve asla temizleyemeyecek o duşu aldıktan sonra, kocasına "Korkuyorum," dedi.

"Neden?"

"Bu meslek beni katılaştırıyor. Başka birine, tanıyamadığım birine dönüştürüyor."

Karısını kendine çekip sıkı sıkı sarıldı adam, şafağa kadar birbirlerinin kollarında uyudular.

MUTLULUK

Atış poligonundayken kendini evinde hisseder; kulak koruyucular takılı, insan şeklindeki kâğıt hedef onu bekliyor.

Bazen biraz hayal kurar, bazen hatırlar ve hedefi gözüne kestirir, tetiği çeker. Poligonda zaman geçirirken hedefin kafasını ve kalbini görmekten ziyade hisseder. Barut kokusu ona her zaman 4 Temmuz kutlamalarını hatırlatır.

Tanrı'nın sana bahşettiği yetenekleri kullanmalısın, demişti annesi, bu yüzden yollarının ayrılışını kabullenmek daha zor gelmişti kıza.

Kimse hiçbir zaman ona zarar veremeyecek. Yüzünde belli belirsiz, zarif bir gülümsemeyle bakacak onlara ve yürüyüp gidecek.

Parayla bir ilgisi yok. Hiçbir zaman yoktur.

Gökten Kan Yağıyor

Buyurun: Seçim yapmaya dair bir antrenman. Seçim sizin. Aşağıdaki hikâyelerden biri gerçek.

Kadıncağız savaşı atlattı. 1959'da Amerika'ya geldi. Şimdi kızı ve torunuyla Miami'de bir evde yaşıyor, beyaz saçlı minyon bir Fransız. İçine kapanık biri, anıların ağırlığı gerçek mutluluğa ulaşmasını engelliyormuşçasına ara sıra gülümsüyor.

Belki de bütün bunlar yalan. 1943 yılında Gestapo, sınırı geçerken onu yakaladı ve çalıların arasına götürdü. İlk önce kendi mezarını kazdırıp sonra kafasına kurşunu sıktılar.

Kurşun saplanmadan önce son düşüncesi dört aylık hamile olduğu ve iyi bir gelecek yaratmak için mücadele etmezsek hiçbirimizin geleceği olmayacağıydı.

Miami'de yaşlı bir kadın var; çayırlardaki yaban güllerinin yapraklarını uçuşturan rüzgârı görüp hissettiği rüyalardan kafası karışmış olarak uyanır.

Ilık Fransız topraklarında kızının düğününü görmenin hayalini kuran bir kadının kemikleri gömülü, keşfedilmeyi

bekliyor ve şarap onun sevgisinin, hasretinin tadında. Sarhoş bir şarap.

GERÇEK ERKEKLER

Kızların bazıları oğlandı.
Durduğunuz yere göre bakış açınız değişir.
Kelimeler yaralar veya iyileştirir.
Size gerçeklerden söz ediyorum.

HARLEQUIN VALENTINE

Lisa Snellings-Clark, eserlerini yıllardır beğendiğim bir sanatçıdır. *Strange Attraction* adlı bir kitap vardı, Lisa'nın yaptığı dönme dolap hakkındaydı ve iyi yazarlarımız dönme dolaptaki yolcular için öyküler yazmıştı. Bana bilet satıcısı, sırıtkan Harlequin hakkında bir öykü yazar mısın, dediler.

Ben de öyle yaptım.

Bütününe bakarsanız hikâyeler kendilerini yazmaz ama bu hikâyede tek hatırladığım ilk cümleyi yazdığım. Gerisi Sevgililer Günü dans edip duran Harlequin'in metni dikte ettirişi gibiydi.

Harlequin, commedia dell'Arte'nin şakacı figürüdür; maskesi, sihirli değneği ve baklava desenli kostümüyle görünmez bir şaka ustasıdır. Columbine'ı sever ve her eğlencede onun peşine düşer, Doktor ile Palyaço gibi karakterlerle mücadele eder ve yolunun kesiştiği herkesi değiştirir.

HARLEQUIN VALENTINE

Günlerden 14 Şubat, çocukların çoktan okullarına gittiği, kocaların arabalarına binip işyerlerine doğru yola çıktıkları veya tren istasyonunun peronunda durmuş, soğuk yüzünden paltolarının yakasını yukarı kıvırmış, nefeslerinin sigara dumanı gibi havaya karışmasını izleyerek toplu taşımanın nimetlerinden yararlanmayı bekledikleri saatlerde kalbimi Missy'nin ön kapısına raptiyeliyorum. Kalp, kırmızının kahverengi denecek kadar koyu bir tonu, neredeyse ciğer rengi. Ardından kapıyı çalıyorum, sertçe, tak-ta-tak! Ve değneğimi, sopamı, biricik güven kaynağım olan mızrağımı alıp soğuyan hava gibi ayaza karışıyorum.

Missy, kapıyı açıyor. Yorgun görünüyor.

"Bir tanem..." diye fısıldıyorum ama beni duymuyor. Başını çevirip sokağın başını sonunu kontrol ediyor. Gelen giden yok. Uzakta bir kamyonun gürültüleri. Mutfağa dönüyor ve ben rüzgâr gibi, fare gibi, rüya gibi sessiz, dans ederek peşi sıra mutfağa dalıyorum.

Missy, mutfak rafındaki karton kutudan sandviç torbasını ve lavabonun altından temizlik malzemelerini alıyor. Mutfaktaki kâğıt havludan iki yaprak kopardıktan sonra ön kapıya dönüyor. Boyalı ahşaptan raptiyeyi söküyor –benim raptiyemdi– ve onu... sahi, nerede bulmuştum? Hatırlamaya çalışıyorum... Gaskonya'da mı? Belki Twickenham'dı? Yoksa Prag mıydı?

Raptiyenin üzerinde beyaz suratlı bir Pierrot resmi var.

Raptiyeyi söküyor, kalbi plastik sandviç torbasına koyuyor. Kâğıt havluyla ve temizlik malzemeleriyle ovalayarak kapıdaki kanı siliyor, sonra raptiyeyi yakasına takıyor, beyaz suratlı küçük August'ün gümüş rengi gözleriyle ve gümüş dudaklarıyla buz gibi dünyaya baktığını görüyorum. Napoli! Birden aklıma geldi. Onu Napoli'de tek gözlü bir kocakarıdan almıştım. Seramik bir pipo içerdi. Uzun zaman önceydi.

Missy, temizlik malzemelerini mutfak masasına bırakıp annesinden kalma mavi paltosunu giyiyor, birer birer iliklıyor düğmeleri ve sonra içinde kalp olan sandviç torbasını kararlılıkla cebine kaldırıp sokağın yolunu tutuyor.

Gizlice, bir fare kadar sessiz takip ediyorum onu; bazen tepesinden bakarak, bazen dans ederek ama o asla beni görmüyor, bir an bile, mavi mantosuna daha sıkı sarılıp küçük Kentucky kasabasını bir uçtan bir uca kadar geçip mezarlığa giden eski yola sapıyor.

Rüzgâr şapkamı uçurdu uçuracak ve bir an için şapkamı tutturmakta kullandığım raptiyeyi kaybettiğime pişman oluyorum. Ama âşığım ve bugün Sevgililer Günü. Fedakârlık gerekli.

Missy, yürürken mezarlığa gittiği uzun, demir mezarlık kapısından içeri girdiği diğer zamanları hatırlıyor: Babası öldüğünde; çocukken okuldan arkadaşlarıyla Cadılar Bayramı'nda parti yapıp birbirlerini korkuttukları gecelerde; herkesten gizlediği sevgilisi eyaletler arası otoyolda üç arabanın çarpışmasıyla oluşan bir trafik kazasında hayatını kaybettiğinde. Cenazenin sonuna kadar beklemiş, gün sona erip bütün işler tamamlandığında gün batımından hemen önce mezarın başına dönüp bembeyaz bir leylak bırakmıştı.

Ah Missy, senin vücudunu ve ruhunu anlatan, dudaklarını ve gözlerini öven şarkılar mı söylemeliyim? Sevgilin olarak binlerce kalp vereceğim sana. Gururla asamı havalar-

da sallayıp birlikte mezarlık yolunda yürürken bütün ihtişamımla dans edip şarkılar söyleyeceğim sessizce.

Alçak tavanlı gri bir bina. Missy, kapıyı ittiriyor. Masanın başında oturan kıza ne var ne yok gibi sorular soruyorlar ama okuldan yeni mezun olmuş kız, anlaşılır bir yanıt vermek yerine art arda kare bulmaca çözüyor, sayfalarca kare bulmaca. Arayabileceği birileri olsa şirket telefonunu kişisel görüşmeleri için kullanırdı ama arayacak kimsesi yok ve görebildiğim kadarıyla hiçbir zaman olmayacağı da gün gibi aşikâr. Yüzü sivilcelerle ve kuruyup gitmiş sivilcelerin izleriyle dolu, bunları kafasına takan kız kimseyle konuşmuyor. Hayatının nasıl akıp gidebileceğini gözümde canlandırıyorum: Evlenmemiş ve hatta dokunulmamış olarak on beş yıl içinde, meme kanserinden ölecek, onu aynı mezarlıkta adının yazılı olduğu bir taşın altına gömecekler ve memelerine dokunan ilk el lahana çiçeği gibi büyüyen tümörü almak için onları kesen doktorunki olacak. "Şunun büyüklüğüne bak, niye kimseye söylememiş?" diye soracak doktor, asıl önemli olan noktayı tamamen gözden kaçırarak.

Yanağına nazikçe bir öpücük kondurup kulağına güzel olduğunu fısıldıyorum. Sonra bir, iki, üç kere asamla kafasına vurup kurdele takıveriyorum üzerine.

İrkilip gülümsüyor. Belki bu gece sarhoş olup deliler gibi dans eder ve yüzünden çok memeleriyle ilgilenen hoş bir gence bekâretini verir ve belki bir gün onu seven, yanında olan o erkek, memesine dokunurken, "Hayatım burada garip bir şişlik var, doktora göründün mü?" diye sorar. Sivilceler ve izleri çoktan kaybolmuş, öpücükler eşliğinde geçmişin sayfalarına karışmıştır.

Ama şimdi Missy'yi yanlış yönlendirmiş oldum. Mavi paltonun koridorun sonundaki odaya girdiğini görene dek koşup halı kaplı koridoru geçiyor, Missy'nin peşinden banyolara özgü o yeşil fayanslarla döşenmiş buz gibi odaya dalıyorum.

Koku inanılacak gibi değil; ağır, katlanılmaz. Her tarafa sinmiş. Leke içinde laboratuvar önlüğü giymiş şişko adam kullan-at ameliyat eldivenleri giymiş ve burnunun altına ve dudağının üstüne ince bir kat mentol sürmüş. Önündeki masada bir ceset yatıyor. Zayıf, parmakları nasırlı, yaşlı, siyahi biri. Kaytan bir bıyığı var. Şişko adam henüz Missy'yi fark etmedi. Bir kesik atıyor, emme sesini andıran ıslak ses eşliğinde deriyi soyuyor. Dışı ne kadar kahverengi, içiyse ne kadar pembe...

Portatif radyodan klasik müzik melodileri yükseliyor. Radyoyu kapıyor Missy. "Merhaba Vernon!"

"Selam Missy," diyor şişman adam. "Eski işini geri istemeye mi geldin?"

Adamın doktor olduğuna karar veriyorum, fazlasıyla şişman, tam bir tosbağa, Pierrot olamayacak kadar iyi beslenmiş ve Pantoloon olamayacak kadar kibirsiz. Missy'yi gördüğü için sevinçten havalara uçtu, yüzündeki kırışıklıkların yukarı kıvrılışından belli, Missy de ona gülümseyince kıskanıyorum. (Şimdilik Missy'nin mavi mantosunun cebindeki sandviç torbasında olan) Kalbime bıçak saplanmış gibi hissediyorum, acısı şapka iğnesiyle kalbimi onun kapısına iğnelediğim zamanınkinden bile beter.

Kalbimden bahsetmişken, onu cebinden çıkarıp adli tabibe gösterdi. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Kalp," diyor adam. "Böbreklerin kapakçıkları olmaz, beyin ise daha büyük ve daha kıvrımlıdır. Nereden buldun?"

"Senin söyleyeceğini umuyordum oysa," diyor Missy. "Buradan gelmedi mi? Sevgililer Günü kartı olarak bunu vermeyi sen akıl etmedin mi, Vernon? Kapıma çivilenmiş bir insan kalbi?"

Doktor başını iki yana sallıyor. "Burayla bir ilgisi yok, polisi aramamı ister misin?" diyor.

Başını iki yana sallıyor, Missy. "Bende bu şans varken seri katil olduğuma karar verip beni elektrikli sandalyeye yollarlar."

Doktor, sandviç torbasını açıp eldivenli parmaklarıyla kalbi inceliyor. "Yetişkin, sağlıklı, kalbine iyi bakmış..." diyor. "Bir uzman tarafından kesilmiş."

Bu sözler üzerine gururla gülümsüyorum ve masadaki ölü siyahi adamla konuşmak için ona doğru eğiliyorum; göğüs kafesi açık, parmaklarındaki nasırlar bas çaldığının işareti. "Git buradan Harlequin!" diye mırıldanıyor Missy'yi ve doktoru ürkütmemek için alçak sesle. "Kimsenin başını belaya sokma!"

"Sus bakayım! Ne zaman istersem o zaman ortalığı karıştırırım," diyorum. "İşlevim bu." Ama bir an içimdeki boşluğu hissediyorum: Arzu doluyum, neredeyse Pierrot gibiyim. Ah, bir Harlequin'e yakışır mı böylesi!

Ah Missy, seni dün sokakta gördüm ve Al'ın süpermarketine kadar takip ettim, içim coşkuyla, heyecanla doldu. Beni sürükleyecek, beni benden alacak biri olduğunu hemen anlamıştım. Sevgililer Günü kraliçem olduğunu seni ilk gördüğüm andan itibaren biliyordum.

Dün gece doğru dürüst uyuyamadım, bir sağa bir sola dönüp durdum, çarşafın arasında debelendim. Üç ayık bankacının Madam Zora'nın barındaki travestilerle kendilerini küçük düşürmelerine neden oldum. Kimsenin görmeyeceğine emin olarak uyuyanların yatak odalarına dalıp cepelerine ve yastıklarının altlarına gizemli, egzotik maceraların delillerini sakladım ve kanepe minderlerinin arasına veya takım elbiselerin iç ceplerine kolayca bulunabilecek süslü iç çamaşırları sakladım ve bunların ertesi gün ne kavgalara yol açacağını hayal ederek çok eğlendim. Ancak kalbimi işime veremiyordum, tek görebildiğim Missy'nin yüzüydü.

Ah, âşık bir Harlequin ne acınası bir yaratıktır.

Acaba hediyemle ne yapacaktı? Bazı kızlar kalbimi fırlatır atar; diğerleri bana geri vermeden önce ona dokunur, öper, okşar, sevgileriyle boğar. Bazıları ise onu görmez.

Missy, kalbi geri alıp sandviç torbasına koyuyor, ağzını sıkıca bağlıyor torbanın.

"Onu yakmalı mıyım?" diye soruyor.

"Yakabilirsin. Kazanın nerede olduğunu biliyorsun..." diyen doktor, otopsi masasındaki ölü müzisyene dönüyor. "Eski işini geri alman konusunda ciddiydim. İyi bir asistana ihtiyacım var."

Kalbimin küllere ve dumana dönüp gökyüzüne yükseldiğini dünyayı kapladığını hayal ediyorum. Bu konuda ne düşündüğüme tam olarak emin değilim ama Missy, dudaklarını kararlılıkla büzüp başını iki yana salladıktan sonra adli tabip Vernon'la vedalaşıyor. Kalbimi cebine koydu, binadan çıkıp mezarlık yolunu kullanarak şehir merkezine dönüyor.

Peşine takılıyorum. Biraz iletişimin zararı olmayacağına karar veriyorum ve beli bükülmüş yaşlı bir kadın kılığına girerek markete giden yolda karşısına çıkıyorum, kostümümü yıpranmış bir pelerinin altına gizledim, kapüşonu maskeli suratımı gizliyor. Mezarlık yolunun bittiği yerde yolumu değiştirip önünü kesiyorum.

A, benim güzel kızım, diyorum ona yaşlı kadın sesiyle... *Beli bükülmüş bir ihtiyara verecek sadakan var mı? Karşılığında sana gelecekle ilgili öyle bir kehanette bulunacağım ki gözlerin mutluluktan parlayacak.* Missy duruyor. Çantasını açıp bir dolar çıkarıyor.

"İşte!" diyor Missy.

Ona tanışacağı gizemli adamla ilgili neler söyleyeceğimi kafamda tasarlamıştım, siyah beyaz domino maskeli ve kırmızı sarı giyinmiş bir adam; ayaklarını yerden kesecek, onu sevecek ve asla ama asla onu terk etmeyecek biri. (Sevgili-

ler Günü kraliçenize gerçeğin tamamını söylemek akıllıca değildir.) Ama dudaklarımdan kocakarının çatlak sesiyle, "Harlequin'i duymuş muydun?" cümlesi dökülüyor.

Düşünceli bir bakış beliriyor Missy'nin yüzünde. Sonra başını sallıyor. "Evet," diyor. "Commediadell'Arte karakterlerinden biridir. Ufak karolarla kaplı bir kostüm giyer, maske takar. Sanırım bir tür palyaço, yanılıyor muyum?"

Kapüşonun gizlediği başımı iki yana sallıyorum. "Palyaço değil," diyorum ona. "O aslında..."

Ve o zaman ona gerçeği söylemek üzere olduğumu fark edip susuyorum, öksürük krizine yakalanmış numarası yapıyorum, böyle yaşlı kadınlardan hep beklenir ya! Acaba aşkın gücü bu mu? Sevdiğimi düşündüğüm diğer kadınlarla, geçen yüzyıllarda karşılaştığım diğer Sevgililer Günü kraliçelerimle böyle bir sorun yaşamamıştım, en ufak bir rahatsızlık duyduğumu hatırlamıyorum.

Gözlerimi kısıp Missy'ye bakıyorum: Yirmili yaşlarının başlarında, dudakları bir denizkızının dudakları, gri gözleri kocaman ve anlamlı bakışları üzerime dikilmiş.

"İyi misiniz?" diye soruyor. Biraz daha aksırıp tıksırıyorum. "İyiyim tatlı kız, nezaketine teşekkürler, bir şeyim yok," diyorum zar zor.

"Hani bana falımı söyleyecektiniz?"

"Harlequin, sana kalbini verdi," diyorum kendimi tutamadan. "Ama nasıl çarptığını kendin keşfetmelisin."

Şaşkın şaşkın bana bakıyor. Gözleri üzerimdeyken kılık değiştiremem veya ortadan kaybolamam ya! Donup kalıyorum, bana ihanet ettiği için sahtekâr dilime çok kızgınım. "Tavşana bak!" diyorum ona, dönüp işaret ettiğim yere baktığında, gözlerini benden ayırdığında ise ortadan kayboluyorum. Hop! Sanki tavşan deliğinden içeri düştüm. Başını çevirdiğinde ortalıkta yaşlı falcıdan, yani benden eser yok.

Missy önde, ben arkada yürümeye devam ediyoruz ama

adımlarında artık sabahki heyecan yok. Öğlene doğru Missy, Al'ın süpermarketine girip bir kalıp peynir, bir kutu saf portakal suyu, iki avokado alıyor ve County One Bankası'na gidip bütün birikimi olan iki yüz yetmiş dokuz dolar, yirmi iki senti çekiyor. Çıt çıkarmadan onu takip ediyorum.

"İyi günler Missy!" diyor, Salt Shaker Café'nin sahibi Missy içeri girdiğinde. Sakalı düzgün kesilmiş, siyah ama aralarda griler de var. Kalbim Missy'nin cebindeki sandviç torbasında olmasaydı hızlı hızlı çarpardı; çünkü bu adamın Missy'den hoşlandığı aşikâr ve efsanevi özgüvenim bir anda yerle bir oluveriyor. *Ben Harlequin'im,* diye telkinde bulunuyorum kendi kendime. *Baklava desenli kıyafetler giyerim, zevkler dünyasında yaşarım. Yaşayanları kandırmak için mezarından dirilen Harlequin'im ben. Maskesi ve sihirli değneğiyle Harlequin'im.* Bir ıslık tutturuyorum ve özgüvenim yükseliveriyor, artık eskisi gibi dirayetliyim.

"Hey Harve!" diye sesleniyor Missy. "Bana patates köftesi ve ketçap lütfen."

"Hepsi bu mu?" diye soruyor adam.

"Evet," diyor kadın. "Bu kadarı yeterli. Bir bardak da su."

Harve denen adamın, hikâyenin budala tüccarı Pantoloon olduğunu söylüyorum kendi kendime; onun şaşırtmacalı, kandırmacalı düşüncelerini ele geçirmeli ve kafasını karıştırmalıyım. Belki mutfakta ipe dizilmiş sosisler vardır. Dünyada keyif verici bir kaos yaratmaya ve gece yarısından önce güzeller güzeli Missy'yle yatmaya kararlıyım. O benim kendime Sevgililer Günü hediyem. Dudaklarına öpücükler kondurmayı hayal ediyorum.

İçeride yemek yiyen başkaları da var. İş olsun diye onlar bakmazken tabaklarını değiştiriyorum ama pek eğlendiğim söylenemez. Garson tığ gibi, bukle bukle saçları hüzünlü yüzünü örtüyor. Harve'nin yükümlülüğü olarak gördüğü için Missy'den uzak duruyor.

Missy, masaya geçip cebinden sandviç torbasını çıkarıyor. Onu masaya, tam önüne bırakıyor. Harve, afra tafrayla Missy'nin masasına gelip bir bardak suyunu, bir tabak patates köftesini ve bir şişe Heinz 57 marka ketçap bırakıyor. "Bir de et bıçağı..." diyor kadın.

Mutfağa dönecekken adama çelme takıyorum. Küfretmesi bana kendimi iyi hissettiriyor, sanki kendime geldim. *USA Today* okurken salatasıyla oynayan yaşlı adamın masasının yanından geçerken garsonu çimdikliyorum. Öfkeyle bakıyor yaşlı adama. Gülmekten kendimi alamıyorum ama sonra bir tuhaf hissettiğimi fark ediyorum. Birden yere yığılıyorum.

"O ne hayatım?" diye soruyor garson Missy'ye.

"Sağlıklı bir yiyecek, Charlene," diyor Missy. "Demir eksikliğine iyi gelir." Göz ucuyla masaya bakıyorum. Tabağındaki karaciğer rengi etten ufak ufak parçalar kesip bolca ketçaba batırarak patateslerle birlikte ağzına atıyor ve çiğniyor.

Kalbimin gül goncasını andıran dudaklarının arasında yok oluşunu izliyorum. Sevgililer Günü şakam artık hiç komik gelmiyor.

"Kansızlık mı çekiyorsun?" diye soruyor, elinde dumanları tüten kahveyle masanın yanından geçen garson.

"Artık çekmiyorum," diyor, kestiği yeni parçayı ağzına atıp yutmadan önce uzun uzun çiğneyen Missy.

Kalbimi yemeyi bitirince Missy, aşağı bakıp yerde yattığımı görüyor. Başını sallıyor. "Dışarı!" diyor. "Hemen!"

Sonra kalkıp tabağının yanına on dolar bıraktıktan sonra dışarı çıkıyor.

Kaldırımdaki bir banka oturmuş beni bekliyor. Hava soğuk, sokak neredeyse bomboş. Yanına oturuyorum. Etrafında dolaşırdım ama birinin izlediğini bilince bunu yapmak çok aptalca.

"Kalbimi yedin," diyorum ona. Sesimdeki hayal kırıklığını saklayamamak beni oldukça huzursuz ediyor.

"Evet, seni bu sayede mi görebiliyorum?" diyor.

Başımla onaylıyorum.

"Şu siyah beyaz maskeyi çıkar, çok komik görünüyorsun," diyor.

Uzanıp maskeyi çıkarıyorum. Hayal kırıklığına uğradı. "Büyük ilerleme sayılmaz," diyor. "Şimdi şu şapkayı bana ver. Sopayı da..."

Başımı iki yana sallıyorum. Missy, uzanıp şapkamı tuttuğu gibi kafamdan alıyor, değneğimi de elimden... Şapkayla oynuyor, uzun parmakları şapkanın kumaşında dolaşıp onu büküyor. Tırnakları kan kırmızısına boyanmış. Derken gerinip gülümsüyor. Ruhum bütün şiirselliğini kaybetti, soğuk şubat rüzgârları tir tir titretiyor beni.

"Çok soğuk," diyorum ona.

"Hayır, mükemmel, muhteşem, harika ve sihirli," diyor. "Bugün Sevgililer Günü değil mi? Sevgililer Günü'nde kim üşür? Yılın en nefes kesici günü bu."

Yere bakıyorum. Kıyafetimdeki siyah karolar birer birer solup gidiyor, hayalet beyazına, Pierrot beyazına dönüyor.

"Ben şimdi ne yapacağım?"

"Bilmiyorum," diyor Missy. "Belki solup gidersin. Belki başka bir rol bulursun... Tek edilmiş delikanlı ağlıyor sızlıyor, dolunaya yakarıyor. Sana tek gerek bir kraliçe..."

"Benim kraliçem sensin!" diyorum ona.

"Artık değil," diye karşılık veriyor. "Harlequin'i özel kılan daldan dala konması değil mi? Kostümlerimizi değiştirdik. Rollerimizi de..."

Bana öyle bir gülümseme fırlatıyor ki! Sonra şapkamı kafasına takıyor; benim şapkamı, benim Harlequin şapkamı. Çenemin altına hafifçe vuruyor.

"Ya sen?" diye soruyorum.

Değneği havaya fırlatıyor. Göklere yükselip kendi etrafında dönen değneğin ucunda kırmızı ve sarı kurdeleler beliriyor ve kumaşlar havada raks ederken değnek ait olduğu yere, onun eline dönüyor. Değneğin ucunu kaldırıma yaslayıp ondan aldığı destekle banktan kalkıyor.

"Yapmam gereken şeyler var," diyor bana. "Alınacak biletler, hayal edilecek insanlar." Bir zamanlar annesine ait olan mavi manto artık mavi değil, kırmızı karolarla süslenmiş civciv sarısı.

Eğilip dolgun dudaklarıyla dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

Bir yerlerde bir arabanın egzozu patladı. Şaşkınlık içinde sesin geldiği yöne baktım ve başımı çevirdiğimde sokakta yapayalnızdım. Bir süre tek başıma öylece oturdum.

Charlene, Salt Shaker Café'nin kapısını açtı. "Hey, Pete, işin bitmedi mi?"

"İşim mi?"

"Evet. Haydi! Harve, sigara molanın bittiğini söyledi. Zaten biraz daha beklersen donacaksın. Mutfağa dön."

Ona boş boş baktım. Hoş buklelerini arkaya atıp bir an için bana gülümsedi. Ayağa kalkıp beyaz, mutfak yamağı üniformamı düzeltip peşinden içeri girdim.

Bugün Sevgililer Günü diye geçirdim içimden. *Ona aşkını ilan et. Neler düşündüğünü söyle.* Ancak hiçbir şey söylemedim. Cesaret edemedim. İç çeken özlemlerle yoğrulmuş bir yaratık olarak peşinden içeri girmekle yetindim.

Mutfakta bulaşıklar beni bekliyordu. Artıkları domuz çöpüne boşalttım. Tabaklardan birinde ketçaba bulanmış patates köftelerinin yanında çiğ görünen koyu renk bir et parçası vardı. Onu ketçaba batırdım ve Harve'nin bakmadığı bir sırada tabaktan aldığım gibi ağzıma atıp çiğnedim. Metalik ve ürpertici bir tadı olmasına rağmen lokmayı yuttum. Bunu niye yaptım, bilmiyorum.

Tabaktan akan bir damla ketçap beyaz üniformamın yenine dökülüp kusursuz bir baklava şekli oluşturdu.

"Hey Charlene!" diye mutfağın öteki ucuna seslendim. "Sevgililer Günü'n kutlu olsun." Ardından bir ıslık tutturdum.

KİLİTLER

Sarı Örgülü Kız ve Üç Ayı masalı şair Robert Southey'ye aittir. Daha doğrusu onun versiyonunda yaşlı bir kadın ve üç ayı vardı. Biçim ve kurgu aynıydı ama insanlar hikâyenin kahramanının küçük biri olması gerektiğini bildiklerinden anlatırken öyle anlattılar.

Elbette peri masalları bulaşıcıdır. Birini yakalayabilirsiniz veya birine yakalanabilirsiniz. Onlar bizden çok uzun zaman önce bu dünyada yaşamış kişilerle ortak noktamızdır. (Çocuklarıma, annem ile babamın bana anlattıkları, onlara da anneleri ve babaları tarafından anlatılan masalları anlatmak sürüp giden bir geleneğin parçası olduğumu hissettiriyor. Bu hikâyeyi onun için yazdığımda kızım Maddy, on bir yaşındaydı, hâlâ masalları paylaşıyoruz ama çoğu televizyonda veya filmlerde... Aynı kitapları okuyup tartışıyoruz ama artık ona onları okuyan ben değilim ve o kadarı bile kafamı rahat ettirmemiş, hikâye anlatmanın yerini tutmamıştı. Birbirimize hikâye anlatmakla yükümlü olduğumuza inanıyorum. Başka da bir inancım yok ve olacağından da şüpheliyim.

KİLİTLER

Birbirimize hikâyeler anlatmak boynumuzun borcu,
baba kız olarak değil, sıradan insanlar olarak.
Ben de yüzüncü kez anlatacağım size.

"Küçük bir kız vardı, adı Altın Örgü
Çünkü uzun ve altın rengiydi saçları
Ve boş vakitlerinde dolaşırdı ormanı---"

"---Ve böyle bir gün gördü inekleri" diyeceksiniz kendinizden emin
Geçen ay evin arkasındaki ormanda gördüğümüz
Kaçak kocabaşları hatırlayarak

"Peki, evet, belki inekleri görmüştü
Ama evi de gördü."

"...Kocaman bir ev," diyorsun bana.
"Hayır, düzgün boyanmış, derli toplu küçük bir evdi."

"Kocaman bir evdi," diyorsun
İki yaşındaki çocuklara yaraşır bir özgüvenle
Keşke ben de bu kadar inanabilsem söylediklerime.
"Ah evet, kocaman bir ev.
Ve içeri giriverdi..."

Anlatırken hatırlıyorum
Southey'nin kahramanının saçlarının ağardığını
İhtiyar kadın ve üç ayı...
Belki altın rengiydiler
çocukluğunda.

Çoktan yemek kısmına geliverdik
"İlk yemek çok..."
"...sıcaktı!"
"Ve sonraki çok..."
"...soğuk!"
Sonra ikimiz birlikte, "üçüncüsü tam ağzına layık."

Yemek yendi, bebeğin koltuğu kırıldı
Altın Örgü üst kata çıkıp yatakları inceledikten sonra uykuya daldı
Büyük bir şapşallıkla.
Derken geri geldi ayılar Southey'yi hâlâ unutmadığımdan, sesleri taklit ediyorum kendimce; baba ayının homurtusu ve gürlemesi korkutuyor seni
Ve bayılıyorsun buna

Küçük bir çocukken bu masalı duyduğumda,
olsa olsa bebek ayıydım, yemeği yenmiş, sandalyesi kırılmış,
yatağında tuhaf bir kız bulan.

Bebeğin bağırışını taklit ettiğimde kıkırdıyorsun,
"Biri yemeğimi yemiş!"
"Silip süpürmüş," diyorsun.
Bir yanıt bu veya bir noktalama.

Ayılar üst kata çıkıyor tereddütle

Haneye tecavüz etmiş birileri. Öğreniyorlar o gün
Kilide niye kilit dendiğini.
Ulaşıyorlar yatak odasına,
"Yatağımda biri uyuyor."
Ve işte o zaman tereddüt ediyorum eski esprilerin yankıları kulaklarımda,
çizgi filmler, zalim başlıklar hafızamda dolaşıyor.

Bir gün bu cümleyi duyduğunda sen de sırıtacaksın.
Önce ilginin, sonra masumiyetin kaybı.
Bir lüksmüş gibi bahsederek masumiyetten
"Eğer yapabilseydim," diye yazmıştı babam bana,
Kocaman bir ayıya benzetirdim onu ben küçücük bir çocukken,
"Yaşamadan kavuşmanı isterdim tüm deneyimlere."
Ve karşılığında ben de bu cümleyi sana aktarıyorum.
Ama herkes kendi hatasını yapmaya mahkûmdur. Şapşalca yerlerde uyuruz.
Kelimeler yankılanarak akıyor, yıldan yıla.
Ve çocukların büyüdüğünde,
Senin saçların ağarmaya başladığında
Üç ayıyla baş başa kalmış yaşlı bir kadınsan
Ne göreceksin? Nasıl bir masal olacak anlattıkların da?"

"Derken Altın örgü pencereden dışarı atladı ve var gücüyle koştu..."
Şimdi birlikte: "Evine kadar."

Diyorsun ki, "Bir daha... Bir daha... Bir daha..."
Birbirimize hikâyeler anlatmak boynumuzun borcu.

Son günlerde baba ayının halinden anlıyorum
Evden çıkmadan önce mutlaka kilitliyorum kapıyı

Ve her yatağı kontrol ediyorum dönüşümde
Tekrar.

Tekrar.

Tekrar.

Susan'ın Sorunu

Otelin doktoru arayıp boynumun ağrımasının, kafa karışıklığımın ve acı içinde kusmamın sebebinin grip olduğunu söyledikten sonra takdir edebileceğim kas gevşeticileri ve ağrı kesicileri sıraladı. Bir ağrı kesici seçtim, yalpalayarak otel odama döndüm. Hareket edecek, düşünecek, hatta kafamı dik tutacak gücüm yoktu. Üçüncü gün kendi doktorum aradı, asistanım Lorraine ona durumu haber vermişti, benimle konuştu. "Telefonda teşhis koymayı sevmem ama menenjitsin," dedi. Haklıydı. Menenjittim.

Aylar sonra yazabilecek kadar açık düşünebilmeye başladığımda, yazmayı denediğim ilk çalışma buydu. Yeniden yürümeyi öğrenmek gibiydi. Al Sarrantonio'nun fantazi hikâyeleri antolojisi *Flights* için yazıldı.

Çocukken Narnia kitaplarını yüzlerce kere okumuşumdur ve yetişkinliğimde de yüksek sesle iki kere çocuklarıma okudum. O kitaplarda sevdiğim o kadar çok şey var ki... Ama her seferinde Susan'dan kurtulma şeklini çok sorunlu ve rahatsız edici buluyorum. Sanırım farklı bir açıdan bakarak aynı ölçüde problemli, aynı ölçüde huzursuz eden bir hikâye yazmak ve çocuk edebiyatının gücünden dem vurmak istedim.

SUSAN'IN SORUNU

O gece yine aynı rüyayı gördü.

Rüyada kız ve erkek kardeşleriyle savaş alanının kıyısında duruyor. Mevsim yaz, çimenler capcanlı bir yeşile bürünmüş: Kriket sahası veya kıyı şeridi boyunca kuzeye giderken South Downs yamaçlarında göreceğiniz türden başı sonu olmayan bir yeşillik. Çimenlerde cesetler var. Hiçbiri insan değil; *sentor*'u* görüyor; boğazı kesilmiş, en yakınındaki o. At kısmı canlı bir kahverengi. İnsan kısmının derisi ise güneş altında dolaşmaktan fındık kabuğu rengine dönmüş. Elinde olmadan atın cinsel organına bakıp nasıl seviştiklerini, nasıl öpüştüklerini merak ediyor. Sonra gözleri yeniden kesik boğaza ve etrafındaki yapış yapış kızıl-siyah kan gölüne kayıyor. Tepeden tırnağa ürperiyor.

Cesetlerin etrafında sinekler vızıldıyor.

Çayır yaban çiçekleriyle dolu. Dün ilk kez açtılar... Ne kadar zamandır ilk kez? Yüz yıldır? Bin? Yüz bin? Yanıtı bilmiyor.

Her yer kar altındaydı, diye düşünüyor savaş alanına bakarken.

Dün her yer karla kaplıydı. Hep kış, hiçbir zaman gelmeyen yeni yıl.

Kız kardeşi elini çekiştirip ileriyi işaret ediyor. Durup derin bir sohbete daldıkları yeşil tepenin yamacını... Altın rengi bir aslan, kolları arkaya kıvrılmış. Cadı beyazlar için-

* İnsan kafalı at. –*çn*

de. Cadı bağırıyor, aslan dinliyor. Çocuklar konuşulanları, cadının öfkesini veya aslanın gür sesiyle verdiği yanıtları duyamıyor... Cadının saçları simsiyah ve parlak, dudakları kan kırmızı.

Rüyada fark ettikleri bunlar kızın.

Konuşmaları birazdan sona erecek, aslan ve cadının...

Profesörün kendine hiç yakıştıramadığı pek çok şey var. Örneğin kokusu. Büyükannesi gibi, yaşlı kadınlar gibi kokuyor ve bunun için kendini affedemiyor. Uyanır uyanmaz kokulu sularda banyo yapıyor, çırılçıplak suya dalıyor ve havluyla kurulandıktan sonra kollarına ve boynuna Chanel parfüm damlatıyor. Yegâne müsrifliğinin bu olduğuna inanıyor hayatta.

Bugün kahverengi etek ceket takımını giymiş. Onu görüşme kıyafeti olarak adlandırır, ders verme kıyafeti, evde dinlenme kıyafeti de var. Artık emekli, ev kıyafetini hepsinden sık giyiniyor. Rujunu sürüyor.

Kahvaltıdan sonra, süt şişesini yıkayıp arka kapının önüne bırakıyor. Komşunun kedisi bir farenin kafasını ve pençesini paspasa bırakmış. Fare paspastaki hindistancevizinin içinde yüzüyormuş gibi görünüyor ilk bakışta. Dudaklarını büzüp dünün *Daily Telegraph* gazetesini alıyor, gazeteyi katlayıp fareden kalanları elleriyle dokunmaksızın gazetenin içine alıyor.

Bugünün *Daily Telegraph*'ı hiçbirini açmaksızın göz atıp küçük çalışma odasındaki masaya bırakacağı mektuplarla birlikte holde. Emekli olduğundan beri yalnızca yazmak için çalışma odasına girer. Şimdi de mutfağa geçip meşe masanın başındaki koltuklardan birine oturuyor. Okuma gözlükleri boynundaki gümüş zincirin ucunda, onları burnunun ucuna yerleştirip ölüm ilanlarını okuyor. Tanıdık birilerine rastlamayı beklemiyor ama dünya küçüktür ve işte

orada, kaderin zalim bir cilvesi, ölüm ilanları sorumlusu Peter Burrell-Gunn'ın 1950'lerde çekilmiş bir fotoğrafını yayınlamış; profesörün yıllar önce *Literary Monthly*'nin Noel kutlamasında gördüğü koca burunlu, hoş, ürkek adamdan öylesine farklı ki... O kutlamada baykuş karikatürlerini hatırlatmıştı kadına. Oysa fotoğrafta yakışıklı bir erkek var; vahşi ve soylu.

Vakti zamanında bir yaz akşamını onunla öpüşerek geçirmişti: Bunu bütün ayrıntılarıyla hatırlasa da yazlık evin kime ait olduğunu kendini ne kadar zorlarsa zorlasın bir türlü çıkaramıyor.

Charles ve Nadia Read'in şehir dışındaki evleri olmalıydı. Demek ki Nadia'nın İskoç ressamla kaçıp gitmesinden ve Charles'ın profesörü İspanya'ya götürmesinden (gerçi o zamanlar henüz profesör olmamıştı) önceydi. İspanya'ya tatile gitmek moda olmadan çok önce gitmişlerdi; egzotik ve tehlikeli bir yer olduğu günlerde... Adam evlenme teklifinde bulunmuştu ve kadın niye hayır dediğini bilmiyor, hatta hayır deyip demediğine emin olamıyor. Hoş denebilecek bir gençti, İspanyol kumsalına serdikleri battaniyede, ılık bir bahar gecesi kadının bekâretinden kalanları almıştı. Yirmi yaşındaydı kadın o zaman, bir de kendini yaşlanmış zannederdi...

Zil çalıyor. Kadın gazeteyi bırakıyor ve gidip kapıya bakıyor.

İlk düşüncesi kızın ne kadar genç göründüğü.

Kızın ilk düşüncesi ise kadının ne kadar yaşlı olduğu. "Profesör Hastings?" diyor. "Ben Greta Campion. *Literary Chronicle* için hakkınızda bir yazı hazırlıyorum."

Yaşlı kadın ona bakıyor, bir an için kırılgan ve yaşlı ama sonra gülümsüyor. Arkadaş canlısı bir gülümseme. Greta'nın hemen kanı kaynıyor.

"İçeri gel hayatım," diyor profesör. "Oturma odasına geçelim."

"Size bunu getirmiştim," diyor Greta. "Kendim pişirdim." Yolda dağılmadığını umarak pastayı çantasından çıkarıyor. "Çikolatalı. İnternette böylesini sevdiğinizi okumuştum."

Yaşlı kadın başını sallayıp gözlerini kırpıştırıyor. "Severim," diyor. "Ne kadar kibarsın... Bu taraftan..."

Greta, profesörün peşinden rahat görünüşlü bir odaya geçiyor, kendisine işaret edilen koltuğa oturuyor ve profesörün yerinden kıpırdamamasıyla ilgili talimatına sıkı sıkıya uyuyor. Profesör koşuşturup elinde çay fincanları, çaydanlık, bir tabak çikolatalı bisküvi ve Greta'nın çikolatalı pastasını koyduğu tepsiyle geri geliyor.

Çaylar servis edilirken Greta, profesörün broşuna iltifat edip defterini, kalemini ve profesörün son kitabı Çocuk Kitaplarında Anlam Arayışı'nın yapışkanlı kâğıtlar ve ayraçlarla işaretlenmiş bir kopyasını çantasından çıkarıyor. Eskiden romanların sadece çocuklar için yazılmış ayrı bir türünün olmadığından, çocukların saflığının ve masumiyetinin korunması gerektiğine inanan Victoria zamanında bu türün ortaya çıktığından bahseden hipotezin yer aldığı ilk bölümleri tartışıyorlar.

"Çocuk kitapları saf olmalıydı," diyor profesör.

"Ve kutsal?" diye soruyor Greta gülümseyerek.

"Hayır, kutlu," diye düzeltiyor yaşlı kadın. "'The Water Babies' hikâyesini irkilmeden okumak zordur."

Ardından sanatçıların eskiden çocukları daha küçük boyuttaki yetişkinler gibi, çocuklara özgü oranları göz önünde bulundurmaksızın çizdiklerinden dem vuruyor ve Grimm hikâyelerinin yetişkinler için derlendiğinden, Grimm kardeşlerin yuvalarda kitaplarının okunduğunu öğrendiklerinde onları çocuklara uygun olacak şekilde elden geçirdiklerinden söz ediyor. Perrault'nun "Uyuyan Güzel" masalından

ve orijinal masalda prensin yamyam bir canavar olan annesinin uyuyan güzeli kendi çocuklarını yemekle suçlama girişiminden bahsettiğinde Greta, başını sallayıp not almakla ve bütün gerginliğine rağmen sohbete katkıda bulunmaya çalışmakla meşgul, profesörün bunu öğretmenin öğrenciye verdiği bir ders gibi değil, bir sohbet, en olmadı röportaj olarak görmesini istiyor.

"Çocuk kitaplarına ilginiz nereden kaynaklanıyor?" diye soruyor Greta.

Profesör başını iki yana sallıyor. "Herhangi birimizin ilgisinin kaynağı nedir? Senin çocuk kitaplarına ilginin temelinde ne var?"

"Her zaman en önemli kitapların, gerçekten fark yaratan kitapların onlar olduğunu düşündüm," diyor Greta.

"Çocukken de, büyüdüğümde de bu düşüncem değişmedi. Dahl'ın Matilda'sı gibiydim... Anneniz ve babanız çok kitap okur muydu?"

"Pek sayılmaz... İkisinin de uzun yıllar önce öldüğünü belirtmeliyim. Öldürüldüler."

"Bütün aile üyelerinizi aynı zamanda mı kaybettiniz? Savaş zamanı mıydı?"

"Hayır tatlım. Savaş sırasında şehirden uzaklaştırılanlar arasındaydık. Tahliyeden yıllar sonra, tren kazasında öldüler. Yanlarında değildim."

"Lewis'in *Narnia* kitaplarındaki gibi," diyor Greta ve bunu der demez ne kadar duyarsızca konuştuğunu fark edip tam bir budala gibi hissediyor kendini. "Özür dilerim. Yaptığım çok korkunç bir yorumdu, değil mi?"

"Öyle miydi?"

Greta, elinde olmadan kızarıyor.

"O bölümü öylesine net hatırlıyorum ki. Son savaş. Okula giden trenin kaza yaptığını ve herkesin öldüğünü öğreniriz. Elbette Susan hariç."

"Biraz daha çay ister miydin?" diyor profesör. Greta, ko-

nuyu değiştirmesi gerektiğini anlasa da "Biliyor musunuz, beni çok öfkelendirirdi," diye devam ediyor.

"Ne öfkelendirirdi hayatım?"

"Susan... Diğer bütün çocuklar cennete gider ama Susan gidemez. Artık Narnia'nın arkadaşı değildir; çünkü rujlara, külotlu çoraplara ve partilere fazlasıyla düşkündür. On iki yaşındayken İngilizce öğretmenimle bu konuyu, Susan'ın sorununun ne olduğunu tartışmıştım."

Greta, artık bu konunun peşini bırakıp çocuk kitaplarının yetişkinlerin inanç sistemlerini şekillendirmelerindeki rolünü tartışmaya hazır ama profesör izin vermiyor. "Söyler misin hayatım, öğretmenin ne demişti?"

"Susan o zaman cenneti reddetmiş olsa da yaşadığı sürece pişman olma şansı olacağını söyledi."

"Niçin pişman olsun?"

"İnanmadığı için sanırım. Bir de Havva'nın günahı olayı var."

Profesör, kendine pastadan bir dilim kesiyor. Bir şeyler hatırlamaya çalışıyor sanki. Ardından şöyle diyor: "Ailesi öldürüldükten sonra naylon çoraplara ve rujlara kavuşacağı fırsatlar yakaladığından şüpheliyim. En azından beni bekleyen kesinlikle böyle bir hayat olmadı. Ailesinden kalan miras barınmasına ve beslenmesine yetecek kadardı. Lükslere yer yoktu..."

"Susan'da bir bozukluk olmalı," diyor genç gazeteci. "Bize söylemedikleri bir şey, yoksa bu şekilde lanetlenmez, cennette girme hakkı elinden alınmazdı. Sevdiği herkes neşe, şelaleler ve sihirle dolu bir dünyaya, büyük ödüllerine kavuştu. O ise dışarıda kaldı."

"Kitaplardaki kızı bilmiyorum ama geriye kalan tek kişi olmak demek erkek ve kız kardeşlerinin cesetlerini teşhis etmeye müsait olması demektir. Kazalarda pek çok kişi ölür. Beni yakınlardaki bir okula götürmüşlerdi, sömestrin ilk günüydü ve bütün cesetler oraya taşınmıştı. Ağabeyim

kötü görünmüyordu. Sanki derin bir uykuya dalmıştı. Diğer ikisi daha feci haldeydi."

"Herhalde Susan, cesetleri gördüğünde artık tatildeler diye düşünmüştür. Tatillerin en mükemmeli. Ucu bucağı olmayan bir dünyada çayırlarda konuşan hayvanlarla maceralar yaşıyorlardır."

"Belki dediğin gibi yapmıştır. Benimse tek düşündüğüm; bir trenin, diğer trene çarptığında içindeki yolculara verebileceği zararın ne kadar büyük olduğuydu. Sanırım bugüne dek bir cesedi teşhis etmen istenmemiştir."

"İstenmedi."

"Kendini şanslı say. Onlara bakarken, ya yanılıyorsam ya kardeşim değilse diye düşünmüştüm. Kardeşimin kafası kopmuştu. Külotlu çorapları ve partileri sevdiğim için beni o okulun sineklerle dolu yemek salonunda Ed'in cesedini teşhis etmem için dolaşmak zorunda bırakarak cezalandıran bir Tanrı... Zalimlikten fazlasıyla zevk alıyormuş gibi, değil mi? Öldürmeden önce fareyle oynayan kediler gibi."

Dalıp gidiyor. Derken, bir süre sonra "Özür dilerim hayatım, buna bugün devam edebileceğimi zannetmiyorum," diyor. "Belki editörün beni ararsa sohbetimizi bitirmek için randevulaşabiliriz."

Greta, başını sallayıp elbette diyor ama içten içe bu sözlerle son noktanın konduğunun, bir daha asla konuşmayacaklarının bilincinde.

O gece profesör, evinin merdivenlerini ağır ağır, adımların verdiği acıya aldırmamaya çalışarak çıkıyor. Dolaptan yedek çarşafı ve battaniyeyi alıp arka taraftaki küçük yatak odasındaki yatağı hazırlıyor. Oda, aynaları ve çekmeceleriyle savaş zamanının sade mobilyalarından olan komodin, ahşap yatak, askılar ve karton kutularla dolu elma ağacından yapılma tozlu gardırop dışında bomboş. Komodine, bir vazo ile yapış yapış ve vahşi mor ormangüllerinden bırakıyor.

Dolaptaki kutulardan birinden dört eski fotoğraf albümünün yer aldığı naylon torbayı çıkarıyor. Ardından çocukken kendisinin olan yatağa uzanıp örtülerin arasına girdikten sonra siyah beyaz ve sepya fotoğraflara bakıyor. Solmuş renkleriyle sayısı iki elin parmaklarını geçmeyen renkli fotoğraflar da var. Kardeşlerine, anne ve babasına bakıp nasıl o kadar genç olabileceklerini, herhangi birinin nasıl o kadar genç olabildiğini merak ediyor.

Bir süre sonra yatağın yanı başında birkaç çocuk kitabı olduğunu fark ediyor ve kafasını karıştırıyor bu durum; çünkü o odada yatağın yanındaki masada kitap bulundurmaz. Ayrıca o yatağın yanında bir masa olduğunu da hatırlamıyor. En üstte yıpranmış kâğıt kapaklı bir kitap var; en az kırk yıllık olduğu arka kapakta fiyatının küsuratlı yazılmasından belli. Kapakta bir aslan ve boynuna papatyalardan zincir takan iki kızın resmi var.

Profesörün dudakları şaşkınlığın etkisiyle aralanıyor. Ancak o zaman rüya gördüğünü anlıyor; çünkü o kitapları evde bulundurmaz. Kâğıt kapaklı olanın altında kalın karton kapaklı başka bir kitap var, okumanın hayalini kurduğu bir kitap: *Mary Poppins Brings in the Dawn*: P. L. Travers'ın hayattayken tamamlayamadığı kitap.

Kitabı eline alıp rastgele bir sayfa açıyor, karşısına çıkan hikâyeyi okuyor: Janeile Michael gideceği gün Mary Poppins'in peşine takılıp cennete gidiyor ve orada çocuk İsa'yla tanışıyorlar. İsa bir zamanlar kendisine dadılık ettiği için Mary Poppins'ten hâlâ biraz korkuyor. Kutsal Ruh, Mary Poppins gittiğinden beri ufaklığın çok yaramazlık ettiğini söylüyor ama Baba, "Mary Poppins'e kimse zorla bir şey yaptıramaz. O Mary Poppins!" diyor ona.

"Ama sen Tanrı'sın," diyor Jane. "Her şeyi ve herkesi sen yarattın. Ne dersen onu yapmak zorundalar."

"O değil," diyor Tanrı. Altın rengi sakalını sıvazlıyor. "Onu ben yaratmadım, o Mary Poppins."

Profesör uykusunda çarşafların arasında huzursuzca bir sağa bir sola dönüyor, bir sonraki rüyasında kendi cenaze ilanı çıkıyor karşısına. Fena bir hayat değildi, diye düşünüyor geçmişinin kelimelere dökülmüş halini okurken. Herkes orada. Unuttuğu kişiler bile.

Camden'daki ufak dairesinde erkek arkadaşına sarılmış uyuyan Greta da rüya görüyor.

Rüyasında aslan ve cadı birlikte tepeden aşağı iniyorlar.

Greta, savaş alanının ortasında durmuş, kardeşinin elini sıkı sıkı tutmakta. Altın rengi aslana, kıvılcımlar çakan kehribar gözlerine bakıyor. "Evcil bir aslan değil, yanılıyor muyum?" diye fısıldıyor küçük kardeşine. Tepeden tırnağa ürperiyorlar.

Cadı onları şöyle bir süzdükten sonra aslana dönüp buz gibi bir ses tonuyla, "Anlaşmamızın koşulları benim için tatmin edici. Sen kızları al, ben de oğlanları alırım," diyor.

Neler olduğunu tahmin eden kız, can havliyle kaçıyor ama arayı açamadan canavar karşısında beliriyor.

Rüyasında aslan, kafası dışında bütün vücudunu yiyor. Farenin yemek istemediği parçalarını bırakan veya sonraya saklayan bir kedi gibi kızın kafasını ve ellerinden birini bırakıyor.

Keşke kafamı yeseydi diye diliyor kız, o zaman görmem gerekmezdi. Öldüğü için göz kapaklarını kapayamıyor ve kırpamadığı gözleriyle erkek kardeşlerinin iğrenç yaratıklara dönüştüğünü görüyor. Canavar daha küçük olan kızı çok daha yavaş yiyor veya kıza öyle geliyor. Küçük olanı yemekten daha büyük bir zevk almış gibi ama zaten küçük kız kardeşi aslanın favorisi değil miydi?

Cadı beyaz cübbesini çıkardığında en az giysileri kadar beyaz olan çıplak vücudu ve dik, küçük göğüsleri ile neredeyse siyah denebilecek göğüs uçları gözler önüne seriliyor.

Cadı çimenlere uzanıp bacaklarını iki yana açıyor. Vücudunun altındaki çimenler buzla kaplanıyor. "Şimdi!" diyor.

Aslan, bacaklarının arasına girip yalamaya başlıyor, kadın dayanamayacak hale gelene dek durmuyor ve sonra aslanı kendine doğru çekiyor kadın. Buzdan bacaklarını aslanın yelesine doluyor.

Kız ölü olduğu için başını çeviremiyor, bakışlarını kaçıramıyor. Ölü olduğu için hiçbir şeyi kaçırmıyor.

İşleri bittiğinde, yapış yapış ve ter içindelerken, işte o zaman aslan çimenlere uzanan kafayı ağzının içine alıyor, güçlü çenesiyle kafatasını parçalıyor ve o zaman, ancak o zaman uyanıyor kız.

Küt küt atıyor kalbi. Sevgilisini uyandırmayı deniyor ama delikanlı horlamalar ve homurtularla karşılık veriyor.

Doğru, diye düşünüyor Greta mantıksız bir şekilde, odanın karanlığında. Genç kız büyüdü. Hayatına devam etti. Ölmedi.

Profesörün gecenin bir vakti aniden uyanıp köşedeki elma ağacı gardıroptan gelen seslere kulak kabarttığını hayal ediyor: Geçip giden hayaletlerin, fare veya sıçanların gürültüsüyle karıştırılabilecek hışırtıları, dev gibi pençelerin attığı adımların sesi ve av bozanlarının uzaktan gelen tehlikeli melodileri.

Saçmaladığının farkında olsa da profesörün vefat ettiği haberini okuduğunda şaşırmayacak. Ölüm gece vakti gelir, diye düşünüyor yatağa dönmeden önce. Tıpkı aslan gibi...

Beyaz cadı çırılçıplak, altın rengi aslanın sırtına binmiş. Aslanın ağzı ve burnu kandan kızıla dönmüş. Ardından kocaman, pembe diliyle yüzünü temizliyor aslan. Ve bir kere daha hiçbir şey olmamış gibi tertemiz.

TALİMATLAR

Son derlemem olan *Smoke&Mirrors*'a sayısız şiir koymuştum ama bu kitap için planım tamamen düzyazı içermesiydi. En nihayetinde şiirleri de eklemekte karar kıldım; çünkü özellikle bu şiire bayılıyordum. Eğer şiir sevmeyenlerdenseniz bu tür açıklamalar gibi onların da bedava olduğu gerçeğiyle avunabilirsiniz. Onlar olsa da olmasa da kitap size aynı paraya patlayacaktı ve kimse bu ekstraları eklediğim için bana para ödemiyor. Bazen okuyup bırakabileceğiniz kısa bir metne rastlamak hoştur, bazen hikâyenin arka planını bilmek ilginç gelebilir ve zaten hiçbirini okumak zorunda değilsiniz. (Ve ben haftalarımı mutlu bir sefillik içinde öyküleri hangi sıraya koyacağımı çözmeye çalışmış, nasıl şekillendireceğimi düşünmeye harcamış olsam da sen içinden gelen sırayla okumalısın.)

Kendini bir peri masalının içinde bulman halinde uygulaman gereken talimatlar.

TALİMATLAR

Dokun hayatında ilk kez gördüğün duvardaki tahta kapıya
"İznimizle," de, sürgüyü açmadan önce
İçeri gir
Patikayı geç
Yeşil boyalı ön kapıda kırmızı, metal bir iblis şeklindeki tokmağı göreceksin.
Dokunma ona; parmaklarını ısırır.
Evi boydan boya geç. Hiçbir şey alma. Hiçbir şey yeme.
Ancak
Yaratıklardan biri acıktığını söylerse
Besle onu
Kirlendiğini söylerse
Temizle
Canının yandığını söylerse
Elinden geldiğince dindir acısını.

Arka bahçeden vahşi ormanları göreceksin.
Yanından geçtiğin derin kuyu Kış Diyarı'na açılır;
dibinde başka bir dünya vardır.
Buradan cayıp geri dönersen güven içinde geldiğin yere ulaşabilirsin;
küçük düşmüş olmazsın. Hakkında kötü düşünmem.

Bahçeyi geçtiğinde artık ormandasın.
Ağaçlar uludur. Çalıların arasıysa gözetleyen gözlerle dolu.

Koca meşenin altında yaşlı bir kadın oturur.
Bir şey isterse
Ver ona.
Sana kalenin yolunu gösterecek.
İçinde üç prenses vardır.
En küçüklerine güvenme. Yoluna devam et.
Kalenin yanındaki açıklıkta on iki ay ateşin etrafında oturmuş sohbet eder,
Ayaklarını ısıtır, hikâyelerini anlatır
Kibar davranırsan sana kıyak geçebilirler.
Aralık ayının soğuğunda çilek toplayabilirsin.

Kurtlara güven ama nereye gittiğini
Söyleme onlara.
Kayıkla nehri geçebilirsin
Kayıkçı seni geçirir.
(Sorusunun yanıtı şöyle: Küreği yolcusuna teslim ederse
Kürekten ayrılmakta özgür kalacak.
Ama bu yanıtı ona, ondan yeterince uzaklaştıktan sonra fısılda.)

Kartal sana tüyünü verirse güvenli bir yere sakla
Hatırla: Devler uyurken horlar, cadıların zaafı iştahlarıdır,
ejderhaların her zaman bir zayıf noktası vardır;
kalpler güzelce saklanabilir ama dil onlara ihanet eder.
Kardeşini kıskanma:
Pırlantalar ve güller, bil ki
Kişinin dudakları arasına sıkıştırıldıklarında kurbağalar kadar rahatsız edicidir,
Üstelik daha soğuk ve daha sivridirler; kesiverirler eti.

Adını hatırla

Umudunu kaybetme; aradığın neyse bulunacak
Gerçek hayaletler. Yardım ettiklerinin sana yardım edeceklerine güven.
Rüyalarına güven.
Kalbine ve hikâyelerine güven.

Geri döneceğin zaman gittiğin yoldan dön
İyiliklerin karşılığı verecek, borçlar ödenecek.
Asla görgüsüzlük etme
Asla arkana bakma
Bilge kartala bin (düşmeyeceksin)
Gümüş balığa bin (boğulmayacaksın)
Gri kurda bin (kürküne sıkı sıkı tutun)

Kulenin kalbinde bir solucan var
Yıkılacak olması bu yüzden

Küçük eve
Yolculuğunun başladığı yere ulaştığında
Onu hemen tanıyacaksın ama
İlk hatırladığından küçük görünecek sana
Patikayı geç, bahçeyi aş, hayatında bir kez gördüğün kapıyı geç.
Ardından evine dön. Ya da kendine bir ev yarat.

Veya dinlen.

HAYAT HİKÂYEM

Bu tuhaf monolog, fotoğrafçı Arne Stevenson'ın *Sock Monkeys* kitabındaki Sock Monkeys fotoğraflarından birine eşlik etsin diye yazıldı. Bana verilen fotoğraftaki oyuncak maymun zorlu bir hayat sürmüşe benziyordu ama ilginç bir canlıydı.

Arkadaşlarımdan biri *Weekly World News*'e yazmaya başlamıştı ve kullanabileceği hikâyeler uydururken çok eğleniyordum. Bir yerlerde *Weekly World News* tarzı hayat süren birileri var mıdır diye düşündüm. Bu aslında bir düzyazı olarak yayımlanmıştı ama dizelere bölmeyi severim. Yeterince içki verirseniz ve bir de dinlemeye hevesli kulaklar varsa, sonsuza kadar devam eder. (Ara sıra insanlar katılacakları seçmelerde bu parçayı kullanmak için izin istiyor, bence bir sakıncası yok.)

HAYAT HİKÂYEM

"Hayatım mı? Boş versene, hayatımı dinlemek istemezsin. Tanrım, boğazım nasıl da kurumuş...

İçki mi dedin? Eh madem sen ısmarlıyorsun ve hava da Pek sıcak, neden olmasın! Bir kadehten bir şey çıkmaz. Belki bir bira ve bir de viski.

Tam da sıcak bir güne uygun içecek. Kafa çekmenin Tek kötü yanı

Hatırlamama yol açması ve bazen

Hatırlamak istemem. Örneğin annemi: Bir kadın. Benim hiç tanımadığım bir kadın ama

Fotoğraflarını gördüm, ameliyattan önceki. Baba figürüne ihtiyacın vardı dedi.

Ve öz babam yeniden görmeye başlayınca (Burma kedisinin kafasına düşmesi sayesinde, apartmanın çatı katından atlayıp otuz kat düşen kedi mucize kabilinden babama tam da görme yetisine kavuşacağı yerden çarpmış ve dört ayaküstüne düşmüş kaldırıma,

Böylece kedilerin dokuz canlı olduğuyla ilgili rivayetin doğru olduğunu ispatlamış) aslında annemin ikiz kardeşiyle evlendiğini sandığını iddia ederek bizi terk etmeye karar vermiş.

–Görünüşleri tamamen farklıdır ama bir biyoloji mucizesi olarak sesleri birbirine benzer, bu yüzden yargıç boşanmalarına izin vermiş, gözlerini kapadığında o bile ikizleri ayırt edememiş–

Böylece babam özgür bir adam olarak mahkeme binasından çıktığında kafasına artıklar düşmüş gökyüzünden; kimileri

Bir uçaktan atılan tuvalet atıkları olduğunu söylese de

Kimyasal analizler içinde bilinmeyen maddelerden izler olduğunu açığa çıkardı ve gazeteler

Gökten düşen dışkıda

Uzaylı proteinler olduğunu yazdı ve sonra örtbas edildi her şey.

Babamın cesedini alıp güvenlik nedeniyle uzaklara götürdüler.

Bize bir de fiş verdi hükümet

Ama yazılar bir haftada uçtu, bence mürekkepte kullandıkları bir madde yüzündendi ama bu bambaşka bir hikâye.

Böylece annem eve bir erkek gerek dedi; o kişi kendisi olacakmış.

Ve böylece anlaşıverdi bir doktorla ve ikisi birlikte sualtı tango yarışmasını kazandıklarında

Cinsiyet değiştirme ameliyatını bedavaya yapmayı kabul etti doktor.

Büyürken baba demeye alıştım anneme ve anlatmadım kimseye bu hikâyeyi.

O günden sonra ilginç hiçbir şey gelmedi başıma. Bir içki daha mı?

Eh, yalnız içmene izin verecek değilim ya...

Bir bira daha, viskiyi de unutma ama!

Hatta duble olsun. Normalde böyle içmem ama bugün hava pek sıcak ve içmeyen biri bile... Bilirsin işte,

Eşim yok olduğunda yine böyle bir gündü.

İçten yanan insanlar hakkında bir makale okumuştum.

Ama Mary-Lou

Eşimin adı buydu

Komadan çıktığı gün tanışmıştık,

Yetmiş yıl uyumuş ve tek bir gün bile yaşlanmamıştı, elektrik çarpmasının yapabilecekleri çok ürkütücü.

Ve

Denizaltıdaki tüm o insanlar

Tıpkı Mary-Lou gibi zaman akarken donup kalmışlardı.

Ve biz evlendikten sonra eşim onları ziyaret etmeye devam etti,

Yataklarının başucunda oturup uyumalarını seyretti.

O günlerde kamyon şoförüydüm,

Hayat güzeldi. Eşim kaybettiği yetmiş yıla alışmıştı ve bana sorarsan bulaşık makinesi perili olmasaydı –daha doğrusu kötü güçlerin elinde olmasaydı demeliydim– eşim hâlâ aramızda olacaktı.

Makine karımın zihnini ele geçiriyordu.

Ve bulabildiğimiz şeytan çıkarma ayini yapabilecek tek kişi

Utrecht'li bir cüceydi.

Ve aslında rahip bile değildi,

Bir mum bir çan bir de kitap vardı elinde.

Tesadüfe bakın ki tam da bulaşık makinesinin onarılacağı gün karım yatağımızda eridi gitti ve kamyonum çalındı.

O zaman dünyayı gezmek için ABD'yi terk ettim.

O gün bugündür hayatım lağım suyu kadar sıkıcı

Tabii şeyi saymazsak, tüh, şeyi birden unutuverdim.

Sıcak anılarımı yutuverdi.

Bir içki daha mı? Peki, neden olmasın!"

Vampir Tarot Destesinden On Beş Kart

Büyük Arkana için sırada yedi öykü daha var ve sanatçı Rick Berry'ye bir gün onları yazacağımı ve kendisinin resmedeceğini söylemiştim.

VAMPİR TAROT DESTESİNDEN ON BEŞ KART

0.

BUDALA

"Ne istiyorsun?"

Genç adam bir aydır her gece mezarlığa geliyordu. Ay ışığının soğuk granitleri, yeni mermerleri ve eski yosun kaplı taşlar ile heykelleri aydınlatışını seyretmişti. Gölgeler ve baykuşlarla başlamıştı. Sevgilileri, ayyaşları ve titrek adımlarla kestirme yolu kullanarak evlerine ulaşmaya çalışan gençleri izlemişti: Geceleri mezarlıktan geçen kim varsa...

Gündüzleri uyurdu. Kimsenin umurunda değildi. Geceleri tek başınaydı ve soğuktan titrerdi. O zaman uçurumun kıyısında duruyor olabileceği geldi aklına.

Gecenin karanlığını bölen ses her yerden geliyordu; kafasının hem içindeydi hem dışında.

"Ne istiyorsun?" diye tekrarladı.

Acaba başımı çevirip bakacak cesaretim var mı, diye düşündü ve cesaretinin olmadığını kavradı.

"Eee? Her gece buraya, yaşayanların hoş karşılanmadığı yere geliyorsun. Seni gördüm. Neden?"

"Seninle tanışmak istedim," diye yanıtladı, arkasına bak-

madan. "Sonsuza kadar yaşamak istiyorum." Bunu söylerken sesi çatlamıştı.

Uçurumun sınırlarını aşmıştı. Dönüşü yoktu. Keskin azı dişlerinin boynuna saplanışını, sonsuz hayata kavuşmak anlamına gelen o keskin hamleyi gözünde canlandırabiliyordu.

Yeraltı nehirlerinin şırıltısı gibiydi, pes perdeden daha hüzünlüydü. Bunun kahkaha olduğunu anlaması uzun saniyelerini aldı adamın.

"Buna yaşamak denmez!" dedi ses.

Başka bir şey söylemedi ve bir süre sonra genç adam mezarlıkta yalnız olduğunu anladı.

1.

SİHİRBAZ

St. Germain'in uşağına efendisinin dedikodulardaki gibi bin yaşında olup olmadığını sordular.

"Nereden bileyim?" diye yanıtladı adam. "Yalnızca üç yüz yıldır onun için çalışıyorum."

2.

YÜCE RAHİBE

Teni bembeyaz, gözleri kapkaraydı, saçları da siyaha boyanmıştı kadının. Gündüzleri yayınlanan sohbet programlarından birine katılıp vampir kraliçesi olduğunu iddia etti. Kameralara işinin ustası bir diş teknisyeninin elinden çıkma vampir dişlerini gösterdi ve eski sevgililerini programa çıkarıp her biri utancı farklı seviyelerde tatmış bu adamlara kanlarını çektiğini ve içtiğini itiraf ettirdi.

"Ama aynada yansımanız görünüyor?" diye sordu sohbet programının sunucusu. Amerika'nın en zengin kadınıydı; servetini ucubeleri, incinmişleri ve yolunu kaybetmiş insanları programa çıkarıp acılarını seyircilere sergileyerek kazanmıştı.

Stüdyodaki seyirciler katıla katıla güldü bu soruya.

Kadın alınmış gibiydi. "Evet. Genel inancın aksine vampirler aynalarda ve televizyon kameraları aracılığıyla görülebilir."

"Eh, sonunda bir şeyi doğru anlamışsın," dedi, gündüz programı sunucusu. Ancak bunu söylerken mikrofonu eliyle örtmüştü ve hiçbir zaman yayınlanmadı.

5.

VAİZ

Bu benim etim, dedi iki yıl önce. Bu benim kanım.

Söz verdiğini birebir sunan tek dindi: Takipçileri için sonsuz hayat.

Bugün hâlâ hayatta olup onu hatırlayanlar var. Mesih olduğunu iddia edenler olduğu gibi, özel güçleri olan bir insan olduğunu söyleyenler de var ama asıl önemli noktayı kaçırıyorlar: Adını ne koyarsanız koyun, o dünyayı değiştirdi.

6.

ÂŞIKLAR

Genç kadın öldüğünde geceleri adama görünmeye başladı. Adam gün geçtikçe soldu, gözlerinin altında mor halkalar oluştu. Başlangıçta kadının yasını tuttuğu için zannettiler. Derken bir gece ortadan yok oluverdi adam.

Kadını mezarından çıkarmak için izin almak kolay olmadı ama aldılar. Tabutu yukarı çekip kapağın vidalarını çıkardılar. Ardından kutuda buldukları şey için birbirlerini tebrik ettiler. Dibinde on santime kadar yükselen su vardı, demirler yüzünden rengi kızıla dönmüştü. İki ceset çıktı tabuttan: Doğal olarak kadınınki ve adamınki. Adamın cesedi kadınınkinden fazla çürümüştü.

Sonradan biri, yüksek sesle tek kişilik tabuta ikisinin birden nasıl sığdığını sordu. Hele kadının durumu düşünülürse, dedi; hamile olduğu her halinden belliydi kadının.

Bu, biraz kafa karışıklığına yol açtı; çünkü onu gömerken hamile olduğunu fark eden çıkmamıştı.

Çok daha sonra, mezarda bulunanlarla ilgili dedikoduları duyan kilise yetkilerinin talebiyle son bir kez kazıldı mezar. Kadının karnı dümdüzdü. Kasaba doktoru, gaz ve su yüzünden şişmiştir karnı, dedi. Kasabalılar ise inanmış gibi başlarını sallamakla yetindiler.

7.

SAVAŞ ARABASI

Genetik mühendisliğin zirvesiydi: Yıldızlara yol alacak bir insan türü yaratmışlardı. Yıldızlar arasındaki mesafenin büyüklüğü düşünülürse akıl almaz ölçüde uzun ömürlü olma-

lıydı bu insanlar; alan sınırlıydı ve yiyecek içecek vakumlanacaktı, gittikleri gezegenlerde bulduklarını sindirebilecek ve kendi türlerini çoğaltarak dünyaları kolonileştirebileceklerdi.

Ana gezegen, kolonicilere iyi şanslar dileyip onları yolcu etti. Ve ilk olarak kendi koordinatlarıyla ilgili bütün bilgileri uzay gemilerinin bilgisayarlarından sildiler. İşi garantiye almak için.

10.

Feleğin Çemberi

"Doktora ne oldu?" diye sordu kadın gülerek. Ori dakika önce içeri girdiğini görmüştüm.

Özür dilerim çok açtım, dedim.

Birlikte güldük.

Gidip kızı bulayım, dedi.

Doktorun muayenesinde oturup dişlerimi temizledim. Bir süre sonra asistan geri geldi.

Özür dilerim, dedi. Doktor herhalde hava almaya çıktı. Size önümüzdeki hafta için randevu vereyim mi?

Başımı iki yana salladım. Sizi ararım, dedim. O günkü ilk yalanımdı.

11.

Adalet

"İnsan değil," dedi yönetici. "İnsanlar gibi yargılanmayı hak etmiyor."

"İyi ama yargılamadan idam edemeyiz, kuralları belirle-

yen örnekler var," dedi avukat. "Domuzun teki beşiğinden düşen çocuğu yemiş, suçlu bulunmuş ve asılmıştı. Bir arı sürüsü yargılandı, yaşlı bir adamı sokup öldürmekten suçlu bulundu ve cellat tarafından yakıldılar. Cehennemden fırlama bu yaratık da daha azını hak etmiyor."

Bebek aleyhindeki delillere itiraz etmenin imkânı yoktu. Hikâye şöyleydi: Bir kadın bebeği taşradan getirmişti. Kendi çocuğu olduğunu, kocasının öldüğünü söylemişti. Araba imalatçısıydı ve eşinin evinde kalıyordu. Yaşlı araba imalatçısı melankoliden, halsizlikten yakınırdı. Eşi ve kiracısıyla birlikte hizmetkârı tarafından ölü bulundu. Beşikteki bebek hayattaydı, teni süt beyazıydı ve gözbebekleri büyümüştü. Suratı ve dudakları kan revan içindeydi.

Jüri, bebeği oy birliğiyle suçlu buldu ve bebek idam cezasına çarptırıldı.

Cellat kasabanın kasabıydı. Halkın gözü önünde bebeği ortadan ikiye bölüp parçaları ateşe attı.

Aynı hafta kendi bebeği ölmüştü. O dönemde bebek ölümleri yaygındı. Kasabın eşinin kalbi sızlıyordu.

Şehirdeki ablasını görmek için çoktan kasabadan ayrılmıştı ve hafta bitmeden kasap da karısının yanına gitti. Üçü birlikte –kasap, karısı ve bebek– görüp görebileceğiniz en tatlı aileydi.

14.

ÖLÇÜ

Vampir olduğunu söyledi. Kadın hakkında böylece bir şey öğrenmiştim, yalancının tekiydi. Gözlerinden okunuyordu. Kömür gibi karaydılar ama hiçbir zaman size bakmazdı, omzunuzun üzerinden arkanızdaki, üstünüzdeki, iki santim önünüzdeki görünmez yaratıklara bakar gibiydi.

"Tadı nasıl?" diye sordum ona. Barın arkasındaki otoparktaydık. Barın gece vardiyasında çalışır, en iyi kokteylleri hazırlar ama kendi asla içmezdi.

"V8 suyu," dedi. "Tuzsuz olanlardan değil, orijinalindeki gibi... veya tuzlu bir Gazpacho."

"Gazpacho nedir?"

"Bir tür sebze çorbası."

"Benimle kafa mı buluyorsun?"

"Hayır."

"Yani kan içiyorsun? Benim V8 içtiğim gibi?"

"Pek sayılmaz, V8 içmekten bıkarsan başka bir şey içebilirsin."

"Evet, aslında V8 sevdiğimi söyleyemem."

"Gördün mü?" dedi. "Çin'deyken içtiğimiz kan değildir, omurga sıvısıdır."

"Tadı nasıl?"

"Bir şeye benzemez. Renksiz bir içecek."

"Denedin mi?"

"Deneyenleri biliyorum." Yaslandığımız kamyonun aynasında yansımasını görüp göremediğimi çözmeye çalıştım ama hava çok karanlıktı ve kesin konuşamıyordum.

15.

ŞEYTAN

Bu, onun portresi. Basık suratlı, sapsarı dişler, kaba bir yüz ifadesi. Boynuzları var, bir elinde otuz santimlik bir tahta kazık, diğerinde ahşap tokmak.

Elbette, şeytan diye bir şey yoktur.

16.

KULE

Kule nefret ve tükürükle inşa edilmiştir,
Tek bir ses ve tek bir görüntü oluşmadan
Ava giden avlanır
(Gece dışarıda olmak en iyisidir.)

17.

YILDIZ

En yaşlı, en zengin olanlar uzun gecelere kavuşacakları kış mevsimini takip eder. Yine de kuzey yarım küreyi güneye tercih ederler.

"Şu yıldızı görüyor musun?" derler, Drako'yu, yani ejderha takımyıldızındaki bir yıldızı işaret ederek. "Oradan geldik, bir gün yine oraya döneceğiz."

Daha genç olanlar dudak büker ve buna gülerler. Yine de yıllar yüzyıllara dönüşürken hiç tanımadıkları yerin hasretini çekerken bulurlar kendilerini ve Drako, Büyük ve Küçükayı yakınlarında parladıkça kuzey iklimlerinin, kutbun soğuğunun kendilerini teselli ettiğini hissederler.

19.

GÜNEŞ

"Gökyüzünde seni incitebilecek, hatta öldürebilecek bir şey olduğunu düşünsene..." dedi kadın. "Mesela dev bir kartal ya da ona benzer bir şey. Hava aydınlıkken dışarı çıkarsan

kartalın seni haklayacağını hayal et... İşte bizim için böyledir," diye devam etti. "Ancak o bir kuş değil. Parlak, güzel, tehlikeli gün ışığı ve yüzyıldır onu görmedim."

20.

YARGI

Şehvetten bahsetmeksizin şehvetten bahsetmenin bir yolu, dedi onlara.

Cinsellikten, cinsellik korkusundan, ölümden ve ölüm korkusundan bahsetmenin,

Konuşulacak başka ne var ki?

22.

DÜNYA

"En üzücüsü ne biliyor musun?" dedi kadın. "En üzücüsü, bizim sizinle aynı olmamız."

Karşılık vermedim.

"Halkım fantezilerinizdeki gibi ama daha üstün," dedi. "Ölmüyor, yaşlanmıyor, acı çekmiyor, üşümüyor, susamıyoruz. Daha iyi giyiniyoruz. Yüzyılların bilgeliğine sahibiz. Kana susuyorsak bile sizin besine, sevgiye veya gün ışığına duyduğunuz açlıktan çok da farklı değil, ayrıca bu sayede evden çıkmış oluyoruz. Mezardan. Tabuttan. Her neyse işte!"

"Ya işin aslı?" diye sordum.

"Biz siziz," dedi. "Bütün çuvallamalarınız ve sizi insan yapan bütün özelliklerinizle... Korkular, yalnızlıklar ve kafa karışıklıkları... Hepsi neyse o.

"Ama sizden soğuğuz. Daha ölüyüz. Gün ışığını ve yemek yemeyi, bir insana dokunmanın ve şefkatin nasıl hissettirdiğini bilmeyi özlüyorum. Hayatı hatırlıyorum, insanken insanlarla nasıl tanıştığımı, onları kontrol edilecek şeyler veya besin olarak görmediğim zamanları... Bir şeyler hissetmenin, mutlu veya hüzünlü, her ne olursa... Bunları da hatırlıyorum." Aniden sustu.

"Ağlıyor musun?" diye sordum.

"Biz ağlamayız," dedi bana. Söylemiştim, yalancının tekiydi.

BESLEYENLER VE YİYENLER

Bu hikâyenin esin kaynağı yirmili yaşlardayken gördüğüm bir kâbus.

Rüyaları severim. Rüya mantığının hikâye mantığı olmadığını bilecek kadar iyi tanıyorum rüyaları ve hikâyeleştirildiklerinde eksildiklerinin de farkındayım: Uyandığınızda altınlar, yapraklara dönüşür, ipek ise örümcek ağına.

Yine de rüyalardan gerçek hayata taşıyabileceğiniz şeyler vardır: atmosfer, anlar, insanlar, tema.

Ama bu, yanılmıyorsam, ilk kez bir rüyadan bir hikâyenin tamamını çıkarışım.

Önce çizgi roman olarak kaleme almıştım, çizimleri yetenekli Mark Buckingham yapmıştı. Sonra asla çekmeyeceğim pornografik bir korku filminin şablonuymuş gibi yeniden kurguladım. ("Lokma: Bir Filmden Sahneler" diye bir hikâye.) Birkaç yıl önce editör Steve Jones "Keep Out The Night" antolojisi için haksız yere unutulmuş bir hikâyemi canlandırmak isteyip istemeyeceğimi sorduğunda aklıma bu hikâye geldi. Kolları sıvayıp yazmaya başladım.

Serseri mürekkep hokkası da denen Coprinus Comatus'lar gerçekten lezzetli mantarlar ama kopardığınızda hiç hoş olmayan mürekkebimsi bir sıvı salgılarlar, bu nedenle onları marketlerde göreceğinizi sanmam.

BESLEYENLER VE YİYENLER

Anlatacaklarım büyük ölçüde gerçek. Hoş, bunun ne anlama geldiğine ve kime ne yararı dokunacağına emin değilim ya!

Gecenin geç saatleriydi, kaçak girdiğim bir şehirdeydim ve soğuktan buz kesmiştim. Şehre girmem yasak değildi ama gecenin o saatinde orada bulunmaya hakkım yoktu. Hangi şehir olduğunu söylemeyeceğim. Son treni kaçırmıştım, uykum da olmadığından bütün gece açık bir kafe bulana kadar garın etrafındaki sokakları dolaştım. Oturacak sıcak bir yer istiyordum.

Öyle yerleri bilirsiniz, yolunuz düşmüştür: Mekânın adı Pepsi reklamıyla birlikte leş gibi camın üstüne asılmıştır, bütün çatalların uçlarının arasında kurumuş yumurta artıkları vardır. Aç değildim ama beni rahat bırakmaları için kızarmış ekmek ve yağlı halkaların bardakta yüzdüğü yağlı çaylarından ısmarladım.

Benim dışımda masalarında tek başlarına oturan bir avuç insan daha vardı; boş tabaklarıyla oynayan, leş gibi paltolu veya düğmeleri sonuna kadar iliklenmiş deri ceketli serseriler, uykusuzlar.

Elimde tepsiyle kasanın başından masama döndüğüm sırada biri "Hey!" diye seslendi. Erkek sesiydi. "Hey sen!" dedi ses. Diğerlerine değil, bana hitap ettiğini biliyordum. "Seni tanıyorum. Gelsene. Buraya gelip bir iskemle çeksene."

Duymazdan geldim. Öyle bir mekânda karşılaşacağınız kimseyle muhatap olmak istemezsiniz.

Derken adımı söyledi, o zaman dönüp baktım ona. Biri adınızı biliyorsa fazla seçeneğiniz yoktur.

"Beni tanımadın mı?" diye sordu. Başımı iki yana salladım. Onun gibi görünen kimseyi tanımıyordum. Böyle bir manzarayı unutmazsınız. "Benim!" dedi tanımam için yalvarırcasına. "Eddie Barrow. Haydi aslanım, beni tanırsın!"

Adını söylediğinde kim olduğunu çıkardım. Eddie Barrow'u tanırdım. On yıl önce, kaba kuvvet gerektiren yegâne mesleki maceramda bir inşaatta birlikte çalışmıştık.

Eddie Barrow; uzun boylu, kaslı vücutlu, film yıldızları gibi bir gülümsemesi ve dalgın bakışları olan bir adamdı. Eskiden polismiş. Ara sıra bana suç ve cezayla ilgili gerçek hikâyeler anlatırdı. Amirlerinden biriyle kavga edince emniyetten ayrılmak zorunda kalmıştı. Emniyet müdürünün eşinin onu işten ayrılmaya zorladığını söylemişti. Kadınlar yüzünden başı beladan kurtulmazdı. Kadınlar ona bayılırdı.

Birlikte çalıştığımız inşaat alanında bile peşinden koşar, ona sandviç ve ufak tefek hediyeler getirirlerdi. Kendisinden hoşlanmalarını sağlamak için hiçbir şey yapmıyormuş gibiydi; onu o olduğu için seviyorlardı. Bunu nasıl becerdiğini çözmek umuduyla onu izlemiş ama özel hiçbir şey yaptığını görmemiştim. Nihayet, görünüşü yüzünden olduğuna karar verdim. İri yarı, güçlü, çok zeki olmayan, çok yakışıklı bir erkekti.

Elbette bu dediğim on yıl önceydi.

Formika masanın başında oturan adam için yakışıklı denilemezdi. Boş boş bakıyordu ve umutsuzluk içinde masaya diktiği gözlerinin etrafı kıpkırmızıydı. Teni griye dönmüştü. Çok zayıftı, insanı huzursuz edecek kadar zayıf. Saçları öylesine seyrelmişti ki leş gibi olmuş saç telleri arasından kafatasını görebiliyordum. "Sana ne oldu böyle?" dedim.

"Nasıl yani?"

"Yıpranmış görünüyorsun," dedim ama hali daha beterdi; ölmüştü de farkında değildi sanki. Benim tanıdığım Eddie Barrow kocaman bir adamdı. Şimdi havası kaçmış, bir deri bir kemik kalmıştı.

"Öyle," dedi. Yoksa "Öyle mi?" demiştir, tam çıkaramadım. Sonra pes etmiş bir sesle, "Sonunda hepimizin başına gelecek olan bu," deyiverdi.

Sol eliyle karşısındaki sandalyeyi işaret etti. Sağ kolu gövdesine yapışık duruyordu ve sağ eli paltosunun cebinde güvendeydi.

Eddie, geçen herkesi görebileceği cam kenarı masalardan birini seçmişti. Bana kalsa öyle bir masaya oturmazdım ama artık çok geçti. Karşısına geçip çayımı yudumladım. Hiçbir şey söylemedim, aksi hata olurdu. Havadan sudan konuşmak onun zihnine doluşan kötü anıları uzaklaştırabilirdi ama ben fincanıma sarılıp hiçbir şey söylememeyi tercih ettim. Sanırım neler olduğunu öğrenmek isteyeceğimi, umursadığımı zannetmişti. Umursamıyordum. Benim derdim bana yeterdi. Neyle mücadele ettiğini, niye –içki, uyuşturucu ve hastalık– bu hale düştüğünü bilmek istemiyordum. Maalesef kasvetli ses tonuyla konuşmaya başladı ve ben de dinledim.

"Otoyol yapılırken buraya geldim, birkaç yıl önceydi. Sonrasında senin gibi ben de buraya çakılıp kaldım. Prince Regent Sokağı'nın arkasında kalan bir evde oda tuttum. Çatı katında. Evde bir aile oturuyordu. Yalnızca en üst katı kiraya veriyorlardı, bu yüzden topu topu iki kişiydik; ben ve Bayan Corvier. İkimiz de çatı katındaydık ama odalarımız ayrıydı. Komşuyduk. En ufak hareketinde duyardım. Bir de kedi vardı. Ailenin kedisiydi ama ara sıra merhaba demek için üst kata çıkardı, aile üyelerinin bu kadarını bile yaptığını söyleyemem.

"Yemeklerimi aileyle birlikte yiyordum ama Bayan Corvier yemek için aşağı inmezdi, bu yüzden onunla tanışmam bir haftayı bulmuştur. Üst kattaki tuvaletten çıkıyordu. Öylesine yaşlı görünüyordu ki... Maymunlarınkini andıran kırış kırış bir yüzü vardı. Ancak beline kadar gelen saçları genç kızlarınki gibiydi.

"Yaşlı insanlarla karşılaştığınızda bizden farklı yaratıklar oldukları hissine kapılmamız ne tuhaf! Oracıkta karşımda duruyordu, ninem olacak yaştaydı..." Duraksadı. Grileşmiş diliyle dudaklarını yaladı. "Her neyse! Bir gece odama çıkarken kapının önünde bir kese kâğıdı dolusu mantar buldum. Hediye olduğunu hemen anladım. Benim için. Ancak normal mantarlar gibi değillerdi. Bu yüzden kapısını çaldım."

"Bunlar benim için mi?" diye sordum.

"Kendi ellerimle topladım, Bay Barrow," dedi.

"Kurbağa salgısı değiller ya?" diye sordum. "Bilirsiniz zehirli veya komik mantarlardan?"

"Güldü. Kıkırdadı bile denebilir. 'Yemeklik mantarlar... Lezzetlidirler. Mürekkepli mantar denir bunlara. Fazla bekletmeden yiyin; çünkü çabuk bozulurlar. Tereyağı ve sarımsakla kızartmak en iyisidir,' dedi.

" 'Siz de yiyecek misiniz?' diye sordum.

" 'Hayır,' dedi. Eskiden mantara bayılırdım, midem yüzünden artık yiyemiyorum. Hiçbir şey mantardan daha lezzetli değildir. İnsanların bunları yememesi ne şaşırtıcı! Etrafta yiyebilecekleri ne lezzetler olduğunu bir bilseler...'

"Teşekkür edip çatı katındaki odama döndüm. Fena bir sohbet değildi. Mantarları lavabonun kenarına bıraktım. Birkaç gün sonra mürekkebe benzeyen siyah bir şeye dönüştüler, ben de bütün pisliği plastik bir torbaya koyup attım.

"Elimde plastik torbayla merdivenden inerken ona rastlamaz mıyım!

" 'Merhaba Bay B,' dedi.

" 'Merhaba Bayan Corvier,' dedim.

" 'Bana Effie deyin lütfen. Mantarlar nasıldı?'

" 'Çok hoştu, teşekkür ederim,' dedim. 'Lezzetliydiler.'

"O günden sonra bana ufak tefek hediyeler bıraktı. Süt şişesine konulmuş çiçekler gibi basit şeyler... Derken hediyeler kesildi. Bana hediye vermeyi bıraktığında açıkçası rahatlamıştım.

"Alt katta aile üyeleriyle yemek yiyordum. Üniversiteye giden çocukları tatil için eve dönmüştü. Ağustostu. Hava akıl almaz derecede sıcaktı. Derken biri bir haftadır Bayan Corvier'i görmediklerini söyledi ve onu kontrol edip edemeyeceğimi sordu. Yaparım, dedim.

"Ve yaptım. Kapı kilitli değildi. Kadın yatağındaydı. Üzerinde ince bir pike vardı ama örtünün altında çıplak olduğu belliydi. Bir şey görmeye çalışmıyordum. Ninemi çıplak görmeye benzerdi. Çok yaşlıydı. Ancak beni gördüğüne çok sevinmişti.

" 'Doktor çağıralım mı?' diye sordum.

"Başını iki yana salladı. 'Hasta değilim, açım, hepsi bu,' dedi.

" 'Emin misiniz, doktor çağırabilirim, hiç zahmet olmaz,' dedim. 'Yaşlı insanlara bakmaya ev ziyaretine gelirler.'

" 'Edward?' dedi. 'Kimseye yük olmak istemiyorum ama çok acıktım.'

" 'Tamam, size yiyecek bir şeyler getireyim. Midenizi rahatsız etmeyecek bir şeyler,' dedim.

"O zaman beni şaşırttı. Malıcup olmuş bir hali vardı. Çok alçak sesle *Et* dedi. Taze ve çiğ olmalı. Başka kimsenin benim için yemek yapmasına izin vermem. *Et. Lütfen Edward.*

" 'Hallederim,' dedikten sonra alt kata indim. Kedinin tasındaki et parçalarından araklamayı düşündüm ama elbette

yapmadım. Sanki onun ne istediğini biliyordum, bu yüzden yapmak zorundaydım. Seçme şansım yoktu. Safeways'e kadar gidip bir paket kaliteli bonfile aldım.

"Kokuyu alan kedi peşimden üst kata çıktı. 'Aşağı dön pisicik, bu senin için değil. Bayan Corvier için, kendini iyi hissetmiyor, akşam yemeği için buna ihtiyacı olacak,' dedim. O zaman yaratık haftalardır aç bırakılmış gibi miyavladı. Doğru olmadığını biliyordum; çünkü yemek tasının yarısı hâlâ doluydu. Aptal kedi!

"Kapıyı çaldığımda 'İçeri girin,' diye karşılık verdi. Hâlâ yataktaydı. Et paketini verdim. 'Teşekkürler Edward, altın gibi bir kalbin var,' dedi. Etin naylonunu oracıkta, yatakta parçaladı. Koyu kahverengiye dönüşmüş kanlar naylonda birikip örtülere damladı ama o fark etmedi. Ürperdim.

"Kapıdan çıktığım sırada parmaklarıyla çiğ kıymaları ağzına atıp yemeye başladığını duyabiliyordum. Yataktan çıkmamıştı.

"Ertesi gün kendine gelmişti, yaşına rağmen capcanlıydı. İşte ispatı, diye düşündüm. Kırmızı etin sağlık için kötü olduğunu söylerler ama onu hayata geri döndürdü. Üstelik yediği çiğ etti. 'Hiç çiğ et yedin mi?' "diye soruverdi.

Sorusuna hazırlıksız yakalandım.

"Ben mi?"

Eddie, feri sönmüş gözleriyle bana baktı. "Masada başka birini görüyor musun?"

"Yedim sayılır. Azıcık. Küçük bir çocukken –dört beş yaşlarındaydım– ninem beni yanında kasaba götürürdü. Kasap bana çiğ ciğer dilimleri verirdi, ben de onları oracıkta yerdim. Herkes bana gülerdi."

Yirmi yıldır aklıma gelmemiş bir anı. Her kelimesi gerçekti.

Hâlâ ciğeri az pişmiş severim ve bazen, etrafta kimsecikler yoksa sosa batırmadan önce çiğ ciğerden incecik bir

parça kesip dokusunun ve o demirimsi aromasının tadını çıkarırım.

"Ben hiç yemedim," dedi. "Etimi iyi pişmiş severim. Sonraki olay Thompson'ın kayboluşuydu."

"Thompson mı?"

"Kedi. Birileri önceden iki kedi olduğunu ve onlara Thompson ve Thompson dendiğini anlatmıştı. Sebebini bilmiyorum. İki kediye aynı adı vermek aptalca. İlki kamyonun altında kalmış." Parmağının ucuyla masaya dökülmüş şeker kırıntılarını ittirdi. Sol eliyle. Sağ elinin olup olmadığından şüphelenmeye başlamıştım. Belki paltonun kolunun içi boştu. Beni ne ilgilendirirdi ki! Şu hayatta herkes kendinden biraz eksilir.

Hikâyenin sonunda para dilenmesi ihtimaline karşı hiç param olmadığını ima etmenin bir yolunu arıyordum. Beş parasızdım. Tren biletim ile eve giden otobüse yetecek iki üç kuruşum vardı.

"Kedileri sevenlerden değilimdir," dedi durduk yere. "Hayır efendim, ben köpek sevenlerdenim. Büyük, sadık yaratıklardır. Köpekle ilişkinde nerede durduğunu bilirsin. Kediler farklıdır. Günlerce ortadan kaybolurlar, onları göremezsin. Çocukken Zencefil adını verdiğimiz bir kedimiz vardı. Sokağın diğer ucunda ise Marmelat adında kedisi olan bir aile otururdu. Meğer ikisi aynı kediymiş, bir onlara gider bir bize gelir çifter çifter yemek yermiş. Sinsi yaratıklardır. Onlara güven olmaz.

"Bu yüzden Thompson kaybolduğunda aklıma kötü bir şey gelmedi. Aile endişelenmişti. Ben umursamadım. Geri gelirdi. Her zaman gelirler.

"Her neyse, birkaç gece sonra onu duydum. Uyku tutmamıştı. Gecenin ilerleyen saatleriydi. Miyavladığını duydum. Hiç susmayacak gibiydi; miyavladı, miyavladı, miyavladı. Sesi yüksek değildi ama uyuyamamışsanız her şey sinirinize

dokunur. Belki oluğa sıkışmış veya çatıda mahsur kalmıştır diye düşündüm. Sorun ne idi ise belli ki devam ettiği sürece uyuyamayacaktım. Ben de kalkıp giyindim, çatıya tırmanmam gerekir diye botlarımı bile ayağıma geçirdim. Kediyi aramaya çıktım.

"Koridora adım attığımda sesin nereden geldiğini kavradım. Çatı katının diğer ucundan, Bayan Corvier'ın odasından geliyordu. Kapıyı çaldım ama açan olmadı. Kapıyı açmayı denedim. Kilitli değildi. Rahat rahat içeri girdim. Kedinin bir yerlerde sıkışıp kalmış olmasından korkuyordum. Belki yaralıydı. Bilmiyordum, tek istediğim ona yardım etmekti.

"Bayan Corvier orada yoktu. Demek istediğim, bir odaya girdiğinde içeride birilerinin olup olmadığını hissedersin. O oda boştu. Tek bir şey hariç: Bir köşede miyavlayıp duran bir şey vardı. Ne olduğunu görmek için ışığı yaktım."

Neredeyse bir dakika boyunca sessizliğini korudu, sol elinin parmakları ketçap şişesinin ağzında birikmiş, yapış yapış olmuş siyah kalıntılarda dolaştı. Uzaktan bakıldığında kuru ketçabın şekli büyük bir domatesi andırıyordu. Sonra, "Hâlâ nasıl canlı olabildiğine akıl sır erdiremedim," dedi. "Yani... Canlıydı... Göğsünün üstünde kalan kısım hayattaydı, nefes alıyordu, kürkü falan yerindeydi. Ama arka bacakları, göğüs kafesi kemik yığınından farksızdı. Geriye sadece kemikler kalmıştı, bir de sinir mi ne diyorlar ya, onlar... Başını kaldırıp bana baktı. Kedi olabilirdi ama ne yapmamı istediğini biliyordum. Gözlerinden okunuyordu." Duraksadı. "Hemen anladım. Böyle bakan gözler görmemiştim. Sen olsan sen de ne istediğini, tek arzusunun ne olduğunu bir bakışta anlardın. Dileğini yerine getirdim. Yapmamak canavarlık olurdu."

"Ne yaptın?"

"Botlarımı kullandım." Duraksama. "Fazla kan yoktu.

Kan denemezdi. Kafasına bastım, bastım, ta ki ezilip parçalanıncaya kadar. Halimi görseydin sen de aynısını yapardın."

Yanıt vermedim.

"Derken birinin merdivenden tavan arasına çıktığını duydum ve bir şeyler yapmam gerektiğini düşündüm. Durum iç açıcı değildi, biri bizi görse ne düşüneceğini biliyordum ama yerimden kıpırdayamadım, kendimi tam bir budala gibi hissediyordum, botlarım kan içindeydi. Kapı açıldı, Bayan Corvier eşikte belirdi.

"Her şeyi gördü. Bana baktı. 'Onu öldürdün,' dedi. Sesinde bir tuhaflık vardı, önce ne olduğunu anlamadım ama yaklaştığında ağladığını fark ettim.

"Yaşlı insanlar ağladıklarında çocuklara benzerler, o görüntüyü bilirsin, değil mi? 'Beni ayakta tutan tek şey oydu ve sen onu öldürdün,' dedi. 'Bütün yaptıklarımdan sonra,' dedi. 'Etin taze kalması, canlı kalması için o kadar uğraşmama rağmen...'

" 'Ben yaşlı bir kadınım, ete ihtiyacım var,' dedi.

"Ne diyeceğimi bilemedim.

"Elinin tersiyle gözlerini sildi. 'Kimseye yük olmak istemiyorum,' diyordu. Hüngür hüngür ağlıyordu. Bana baktı. 'Yük olmak istemedim, o benim yemeğimdi,' dedi. 'Şimdi beni kim besleyecek?'

Eddie, duraksayıp çok yorulmuş gibi yüzünü sol eline yasladı. Benimle konuşmaktan, anlatmaktan, yaşamaktan yorulmuştu. Sonra başını iki yana sallayıp bana baktı. "Kediyi görseydin sen de aynısını yapardın, kim olsa öyle yapardı," dedi.

Bunu söyledikten sonra başını kaldırdı ve hikâyeyi anlatmaya başladığından beri ilk kez gözlerimin içine baktı. O gözlerde bir imdat çığlığının izlerini gördüm, yüksek sesle dile getiremeyecek kadar gururlu olduğu bir yalvarışın...

Şimdi para isteyecek, diye düşündüm.

Biri dışarıdan kafenin camını tıklattı. Sertçe vurmamıştı ama o kadarı Eddie'yi yerinden sıçratmaya yetti. "Şimdi gitmeliyim. Bu, gitmem gerektiği anlamına geliyor."

Başımı salladım. Masadan kalktı. Hâlâ ne kadar uzun olduğunu görmek beni şaşırttı: Geri kalan her açıdan çökmüştü. Kalkarken masayı ittirdi ve sağ elini paltosunun cebinden çıkardı. Belki dengesini bulmak içindi, emin değilim. Belki de görmemi istediği için. Ancak görmemi istediyse niye onca zaman elini cebinde tutmuştu? Hayır, görmemi istediğini sanmam, bence kazaydı.

Gömlek veya kazak giymediği için kolu ve bileği açıktaydı. İkisi de normaldi. Normal bir bileği vardı. Ama bileğin altına baktığınızda etin büyük bölümünün kemikten koparıldığını, tavuk kanadındaki etler gibi çiğnendiğini, geriye kurumuş et parçaları ve artıklar kaldığını görüyordunuz. Üç parmağı tam, başparmağıysa büyük ölçüde sağlamdı. Sanırım diğer parmağın kemikleri onları tutacak et veya deri olmayınca kopup düşmüştü.

Gördüğüm buydu. Elini çabucak cebine soktu yeniden ve kapıyı ittirip buz gibi geceye adım attı.

Kafenin kirli camının arkasından onu izledim.

Komikti. Anlattıklarından Bayan Corvier'ın yaşlı bir kadın olduğu izlenimine kapılmıştım. Ama dışarıda onu bekleyen kadın otuzundan yaşlı olamazdı; çünkü uzun, upuzun saçları vardı. Üstüne oturabileceği kadar uzun hem de! Belki biraz hippileri andırıyordu. Güzel denilebilirdi ama aç bir havası vardı.

Arkadaşının koluna girip gözlerinin içine baktı. Âşık olduklarını yeni yeni anlayan gençler gibi yürüyüp kafenin ışığından yavaşça uzaklaştılar.

Kasaya dönüp bir fincan çay ile sabaha kadar idare etmemi sağlayacak birkaç paket cips ısmarladım. Masaya döndü-

gümdeyse bana son kez baktığında yüzünde beliren o ifade gözümün önünden hiç gitmiyordu.

Büyük şehre giden sabah trenine bindiğimde bebek taşıyan bir kadının karşısına oturdum. Bebek, kalın camdan bir kapta, formaldehit içinde yüzüyordu. Onu bir an evvel satması gerekiyormuş ve kendimi çok yorgun hissetmeme rağmen yolculuğun kalanı boyunca onu niçin satması gerektiğinden ve başka şeylerden bahsettik.

Hastalık Ustasının Hastalığı

Bir hayali hastalıklar kitabının (Editörlüğünü Jeff Vandermeer ile Mark Roberts'ın yaptığı *The Thackery T. Lambshead Pocket Guide to Eccentric and Discredited Diseases*) giriş bölümünü yazmam istenmişti. Hayali hastalıklar üretme hastalığı ilginç olabilirdi. Adı unutulmuş Babble bilgisayar programının ve doktorlara yaraşır deri kaplı not defterimin yardımıyla yazdım bunu.

HASTALIK USTASININ HASTALIĞI

Bu rahatsızlık, şiddetlendiğinde marazi, boyutları düşünüldüğünde bahtsızdır, genellikle hastalıkları inceleyip kataloglayanları etkiler.

Dikkat çeken ilk belirtileri arasında baş ağrısı, zihinsel kabız, belirgin titremeler ve mahrem bölgelerde kızarıklıklar yer alır. Ancak bir arada veya ayrı ayrı değerlendirildiklerinde bile bu belirtiler teşhisi garantilemek için yeterli değildir.

Hastalığın ikinci safhası aklidir: Hastalık olgusunu ve bilinen ya da keşfedilmemiş patojenleri, tahmini yaratıcılarını, kâşiflerini veya keşiflerine katkıda bulanan diğer insanları, bahsi geçen hastalıklara ilaç veya tedavi geliştirenleri saplantı haline getirmek. Hangi koşullar altında olursa olsun bu satırların yazarı ilaç reklamlarına güvenilmemesi konusunda okuyucuyu uyarmakta, gözüne dahi güvenmemesini tavsiye etmektedir. Et çayı veya et suyu gücünüzü toparlamanızı sağlayacaktır.

Bu aşamalarda hastalık tedavi edilebilir düzeydedir.

Hastalığın üçüncü aşamasında hastalığın gerçek doğası ortaya çıkar ve teşhis doğrulanır. Hastanın yazma ve düşünme becerilerindeki sorunlar, yazmak ve düşünmek olarak kendilerini gösterirler. Hemen bakıma alınmazsa hastanın durumu hızla kötüleşecektir.

Söylendiği kadarıyla uykunun bölünmesi ve ısıyı nefes alınamayacak kadar yükseltmek kafanın şişmesine, gırtla-

ğın kapanmasına, dilin genişlemesine yol açacaktır. Duygular bahsi geçen hastalığı etkileyen koşullar ortaya çıktığında canlanır, çoğunlukla herkesin gözü önünde sergilenen iğrenç ve hoş karşılanamayacak eylemlerle sonuçlanırlar.

Hastalık Ustası Hastalığı'nın üçüncü aşaması hastalık hastasının son derece normal düşünce akışlarını bölüp gerçek veya hayali hastalıklarla ilgili yorumlar yapmasıyla, uydurma tedavilerden bahsetmesiyle ve bunları yaparken mantıklı konuşuyormuş gibi görünmesiyle teşhis edilebilir. Gerçek veya hayal ürünü belirtiler uydurur, mantıksız ama ona makul gelen tedaviler ileri sürer. Bu aşamanın diğer belirtileri arasında yüksek ateş, ani boşalma, vücutta şişme ve diz sızısı yer alır. Kronik ve son aşamaya gelindiğinde kusmalar ve saldırganlık başlar. Çalepa bir alkalindir, renksizdir ve bağırsaklara yerleşen büyük yuvarlak solucanların işaretlenmesini sağlar.

Böyle bir hastalığın teşhis edilmesindeki en zor yan, hastalığa yakalanması muhtemel sınıfın bu konuda en az sorguya çekilen ve en az bilgilendirilmiş kesim olmasıdır. Sonuç olarak: İyi beslenmiş, iyi ruhlu insanlar olabilirler, damarları kanla doldur ama içten buharlaşmaktadır.

Hastalığa yakalanan kişi acılara katlanıp büyük bir irade gücü sergileyerek yazma ve akışkan bir şekilde konuşma becerisini sürdürebilir. Ne var ki son aşamalarda bütün konuşmalar saplantı dolu tekrarlara dönüşecektir. Ciğerlerin patlıyormuş gibi görünmesine yol açan öksürük devam ederken damarlar şişer, gözler büzülür; bütün vücut öylesine sarsılmıştır ki salgın mikrobunun işgalini yoğun, kasvetli ve ağır bir melankoli, iştah kaybı, kusma, terleme takip eder, dil çürümüş bitki köklerine benzeyen bir hal alır.

Bu aşamada hastalığa karşı güvenilirliği kanıtlanmış tek şey mahmude otu damlasıdır. Mahmude, rezene ve çalepa eşit ölçüde karıştırılarak iksir hazırlanırken bu makalenin

yazarı okuyucularını çok fazla ısıtılan her şeyin buharlaşabileceği konusunda uyarma ihtiyacı duymaktadır. Mahmude, genellikle her yana yayılır ama her zaman aktif değildir; yüz daha da şişer, boğaz alev alır ve yazarın tavsiyesine uyacak olursanız bu dönemde bağırsaklara katiyen güvenmemeniz gerekir.

Hastalık hastalığından mustarip kişiler nadir olarak hastalıklarının durumunun farkındadır. Aslında sahte tıp denen saçmalıklara kadar düşen birine acımaktan fazlası kimsenin elinden gelmez ama bu kişilerin yalan yanlış konuşmalarının gerçek doktorların konuşmalarından daha etkili olması insanın kalbini sızlatır. Kişi bir kez ve bütünüyle hayali hastalıkların yaratılışıyla ve keşfiyle ilgili bütün çalışmalara karşı duruşunu ortaya koymalıdır, böyle şeyler modern dünyada yer alamaz.

Sülüklerin ısırıklarının yol açtığı kanama gereğinden uzun sürebilir. Bazı aldatıcı reklamlardaki gibi maddelerin iki gramının ve aynı şekilde iki gram da çapağın kaynatılmasıyla ele geçirilmişlerdir. Bu maddeler sahte doktorlar tarafından ısrarla ve iğrenç bir şekilde halkın gözleri önüne serilir. Mahmude otu ısıyla canlanma eğilimindedir. İkinci gün, iyodin kıvamında bir tür boşalma yaşandığında genelde hastalık sona erecektir.

Bu delilik değildir.

Tam bir baş belasıdır.

Yüz potasyum bikarbonat, amonyum bikarbonat ve damıtılmış alkolün eklenmesiyle şişip kararabilir, gerekenden daha fazla miktarda besin yedirilen herkes gibi hasta öksürmeye devam edebilir.

Zihin kuru gürültü sever.

Kuru gürültüyse,

Kıyamet felaketine dönüşmeyi...

HER ŞEY BİTTİĞİNDE

Kitab-ı Mukaddes'in son kitabını hayal etmeye çalışıyordum.

Ve hayvanlara ad vermekle ilgili olarak son keşfimin beni ne kadar mutlu ettiğiyle ilgili bir yorum yapmak istiyorum, "Yeti" *oradaki şey* demekmiş. ("Çabuk ol, cesur Himalayalı rehber, oradaki nedir?

"Yeti."

"Anladım.")

HER ŞEY BİTTİĞİNDE

Her şey bittiğinde Tanrı insana dünyayı verdi. Tek bir bahçe haricinde bütün dünya insana aitti. *Burası benim bahçem*, dedi Tanrı, *buraya girmeyeceksin.*

Bahçeye gelen bir erkek ve bir kadın vardı; adları Toprak ile Nefes'ti.

Yanlarında erkeğin taşıdığı ufak bir meyve vardı ve bahçenin kapısına geldiklerinde erkek meyveyi kadına, kadın da alev alev yanan kılıcıyla doğu kapısını koruyan Yılan'a verdi.

Yılan meyveyi alıp bahçenin ortasındaki bir ağacın üstüne koydu.

O zaman Toprak ile Nefes giysilerinin bilincine vardılar ve çırılçıplak kalana dek birer birer neleri var neleri yoksa çıkardılar. Tanrı, bahçeyi dolaşırken artık iyi veya kötü nedir bilmeyen ama hayatlarından tatmin olmuş görünen kadın ile erkeği fark etti. Baktı ki böylesi çok daha iyiydi.

O zaman kapıları açtı ve insana bahçeyi sundu. Yılan, doğrulup gururla dört ayağı üzerinde yürüdü. Nereye gittiğini ancak Tanrı bilir.

O andan itibaren insanın hayvanların adlarını geri alırken çıkardığı homurtular dışında, bahçeye tam bir sessizlik egemen oldu.

GOLYAT

"Bir hikâye yazmanı istiyorlar," dedi menajerim yıllar önce. "Henüz piyasaya sürülmemiş bir filmin internet sitesi için. Adı *The Matrix*. Senaryoyu yollayacaklar." Senaryoyu büyük bir zevkle okudum ve bu hikâyeyi yazdım, film piyasaya sürüldükten bir hafta sonra siteye kondu, hâlâ da oradadır.

GOLYAT

Sanırım dünyanın çok daha derin, daha acayip ve daha girift bir şeyi saklamak için tasarlanmış ucuz bir numara olduğundan baştan beri şüphelendiğimi, bazı açılardan da gerçeği çoktan keşfettiğimi iddia edebilirim. Galiba dünyanın işleyişi bu ve hep böyle oldu ama şimdi, gerçeği bildiğim halde –bunu okuyorsan senin de öğreneceğin gibi aşkım– dünya hâlâ ucuz ve bayağı geliyor. Farklı bir dünya perspektifi, farklı bir bayağılık... Ne yazık ki hislerim hâlâ aynı.

İşte gerçekler, diyorlar; *Hepsi bu kadar mı?* diyorum. *Eh, öyle sayılır. Bildiğimiz kadarıyla,* diye karşılık veriyorlar.

Pekâlâ. 1977 yılıydı ve bilgisayarlarla ilgim yakın zamanda aldığım büyük, pahalı hesap makinesinden ibaretti. Yanında gelen kullanma kılavuzunu kaybettiğim için nasıl çalıştığını dahi çözememiştim. Toplama, çıkarma, çarpma ve bölme yapabiliyordum. Kosinüs, sinüs veya tanjant ya da grafik açıları hesaplamam gerekmemesine minnettardım, bu gizmo ne gibi mucizevi becerilere sahipti bilmiyordum ama önemli değildi; çünkü RAF* tarafından yakın zamanda geri çevrilmiştim ve Kuzey Londra'da, metronun son durağı yakınlarındaki Edgware'de indirimli halı satan bir deponun muhasebeciliğini yapıyordum. Ne zaman gökyüzünden bir uçak geçtiğini görsem içim sızlamıyormuş, o koca dünyanın beni reddetmesine aldırmıyormuşum gibi davranmaya zorlardım kendimi. İki sütunlu muhasebe defterine sayıları

* Royal Air Force (Hava kuvvetleri). –çn

geçirirdim. Dünya eriyip kaybolmaya başladığında da bunu yapıyordum, deponun arka tarafında, çalışma masası olarak kullandığım derme çatma masanın başındaydım.

Yalanım yok. Duvarlar, tavan, rulo yapılmış halılar, Dünyadan Haberler'in üstsüz kadın resimleriyle dolu takvimi balmumundan yapılmışçasına eriyip yere akmaya başladı, damlalar birbirlerine karıştı. Evleri, gökyüzünü, bulutları ve arkalarındaki yolu görebiliyordum ama sonra onlar da damlaya damlaya akıp gitti, geriye kala kala karanlık kaldı.

Dünyanın erimesiyle oluşan bir nevi göletin ortasındaydım. Tuhaf, parlak renkli eriyik her yeri kaplamıştı ama yüksekliği kahverengi deri ayakkabılarımın hizasını geçmiyordu. (Ayaklarım kocamandır. Çizmelerimi özel yaptırırım. Bana bir servete patlıyorlar.) Göletten yukarı tuhaf bir ışık süzülüyordu.

Bu bir roman olsa gördüklerimin gerçekleştiğine inanmayı reddeder, bana uyuşturucu verildiğini veya rüya gördüğümü düşünürdüm. Oysa düpedüz gerçek hayattı, oradaydım ve hepsi gerçekti. Böylece karanlığın içine baktım ve sonra başka hiçbir şey olmayınca, sıvılaşmış dünyanın üzerinde suları etrafa sıçrata sıçrata ve başka kimse var mı, diye karanlığa doğru seslenerek yürümeye başladım.

Tam karşımda bir şey titreşir gibi oldu.

"Selam ahbap!" dedi bir ses. Amerikan aksanıyla konuyordu ama vurgusu bir garipti.

"Merhaba!" dedim.

Görüntü bir süre daha titreşti; sonra şık takım elbiseli, kalın, kemik çerçeveli gözlük takmış bir adam belirdi karşımda.

"Oldukça iri yarısın, bunu biliyor muydun?"

Elbette biliyordum. On dokuz yaşındaydım ve o zaman bile boyum iki metreye yakındı. Parmaklarım muzları andırırdı. Çocuklar beni görünce korkup kaçardı. Kırk yaşına

kadar yaşayacağımı sanmıyordum; benim gibiler genç ölür.

"Neler olduğunu biliyor musunuz?" diye sordum.

"Düşman füzesi merkezi işletim ünitesini devreden çıkardı," dedi. "İki yüz bin insan arada kalıp havaya uçtu. Ayna sitelerden birini devreye soktuk ve çok kısa sürede sistemi yeniden çalıştırmayı başaracağız. Biz Londra'yı yeniden aktif hale getirirken sen burada birkaç nanosaniye serbestçe süzüleceksin."

"Sen Tanrı mısın?" diye sordum. Söylediklerinden bir halt anlamamıştım.

"Evet. Hayır. Yo, pek sayılmaz," dedi. "Senin kastettiğin anlamda değilim."

Derken dünya sarsıldı ve kendimi o sabah yeniden işe gelirken buldum. Bir fincan çay aldım, o güne dek yaşadığım en tuhaf ve en uzun *dejavu* hissiydi. Yirmi dakika boyunca herkesin neler yapacağını veya neler söyleyeceğini biliyordum. Sonra bu his geçip gitti, zaman yeniden normale döndü ve her saniye yapması gerektiği gibi bir sonrakini izler hale geldi.

Saatler geçti, günler, yıllar...

Halı şirketindeki işimi kaybettim ve iş makineleri satan başka bir şirkette muhasebeci olarak yeni bir iş buldum. Yüzme havuzunda tanıştığım Sandra adında bir kızla evlendim, her biri normal vücut yapısında birkaç çocuğumuz oldu. Her şeyi atlatabilecek bir evliliğim olduğuna inanırdım ama değilmiş; karım beni terk edip çocukları da beraberinde götürdü. Otuzuma geliyordum ve 1986'da Tottenham Court yolunda bilgisayar satan ufak bir mağazada işe girdim. Kısa sürede bu işe yeteneğim olduğu ortaya çıktı.

Bilgisayarları sevmiştim.

Çalışma biçimlerinden hoşlanıyordum. Heyecan verici zamanlardı. 40 MB hard diski olan ilk AT* sevkiyatlarımızı

* IBM Advance Technology. –çn

hatırlıyorum da... Eh, o günlerde kolay etkileniyordum.

Hâlâ Edgware'de oturuyor ve aynı metro hattıyla gidip geliyordum. Bir akşam yine metroyla evime dönüyordum, Euston'dan geçmiştik ve yolcuların yarısı inmişti. *Evening Standard* gazetesini okuyormuş gibi yaparak sayfaların arkasına saklanıp metrodaki diğer yolcuları inceliyor, kim olduklarını, gerçekte nasıl insanlar olabileceklerini kafamda kurguluyordum: Defterine hızlı hızlı bir şeyler not alan zayıf siyahi kız, yeşil kadife şapkalı yaşlı hanım, köpekli kız, türbanlı sakallı adam...

Metro tünelin ortasında duruverdi.

En azından ben öyle olduğunu sandım: Metronun durduğunu. Dünya aniden sessizleşti.

Ve sonra Euston'dan geçtik ve yolcuların yarısı indi.

Ve sonra Euston'dan geçtik ve yolcuların yarısı indi. Ve diğer yolculara bakıp gerçekte nasıl insanlar olduklarını merak ediyordum ve tren tünelin ortasında durdu, dünya aniden sessizleşti.

Ve öyle bir sarsıldık ki başka bir metro vagonuna çarptığımızı sandım.

Ve sonra Euston'dan geçtik ve yolcuların yarısı indi, tren tünelde durdu ve sonra her şey...

(*En kısa zamanda normal hizmetimize döneceğiz,* diye fısıldadı kafamın içinde bir ses.)

Bu sefer tren yavaşlayıp Euston'a yaklaşırken kafayı sıyırdığıma emindim: Sanki sürekli tekrarlayıp duran bir filme sıkışıp kalmıştım. Ne olduğunu biliyordum ama değiştirmek veya kurtulmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Yanımda oturan siyahi kız bana bir not uzattı: ÖLDÜK MÜ? yazılıydı.

Omuz silktim. Bilmiyordum. Hiçbir yanıt bir diğerinden iyi değildi.

Yavaşça bütün renkler solup beyaza döndü. Ayaklarımın

altındaki zemin kayboldu, üstümde hiçbir şey yoktu, mesafeler ve zaman anlamını yitirmişti. Bembeyaz bir yerdeydim. Ve tek başıma değildim.

Adam, kalın, kemik çerçeveli gözlüklerden takmış ve Armani olduğunu tahmin ettiğim şık bir takım elbise giymişti. "Yine mi sen?" dedi. "İri adam. Daha yeni konuşmuştuk."

"Hiç sanmıyorum," dedim.

"Yarım saat önceydi. Füzeler hedefi vurduğunda."

"Halı fabrikası mı? O, yıllar önceydi. Neredeyse bir ömür geçti üzerinden."

"Tam otuz yedi dakika önceydi. O zamandan beri hızlandırılmış modda çalışıyoruz, olası çözümleri işlemciden geçirirken, yamalarla açıkları kapamayı deniyoruz."

"Füzeleri kim gönderdi?" diye sordum. "Sovyetler? İran?"

"Uzaylılar," dedi.

"Sen benimle kafa mı buluyorsun?"

"Hayır. Şimdilik elimizdeki yegâne tahmin bu. Yüzyıllardır uzaya uydular yollayıp duruyoruz. Anlaşılan geri dönen araştırma uydularından birinin peşine takılmışlar. Durumu ilk füzeler geldiğinde fark ettik. Misilleme yapmak için sağlam bir plan geliştirip uygulamak yirmi dakikamızı aldı. Bu yüzden sistem aşırı yüklendi. Son on yılın çok hızlı geçtiği hissine kapılmadın mı?"

"Şey, galiba."

"İşte sebebi. İşletim sistemini çalıştırmayı sürdürürken ortak gerçekliği koruyabilmek için biraz hızlı geçtik."

"Ne yapmaya karar verdiniz?"

"Misilleme yapacağız. Onları haklayacağız. Ne yazık ki biraz zamanımızı alacak: Henüz bunu yapacak kapasitede mekanizmalara sahip değiliz. Önce hepsini üretmemiz gerek."

Beyazlık yavaş yavaş soldu, koyu pembe ve donuk kır-

mızıya dönüştü. Gözlerimi açtım. Ömrümde ilk defa gerçekten görüyordum. Kusacak gibiydim. Bu kadarı kaldırabileceğimden fazlaydı.

Şöyle: Dünyayı iç içe geçmiş tüplerden oluşan, hayal edebileceğinden çok daha karanlık ve tuhaf bir yer olarak düşün. Çok mantıksızdı. Anlamsız. Ama gerçekti ve tam bir kâbustu. Otuz saniye sürdüyse de her dondurucu saniye bana sonsuzluk gibi geldi.

Ve sonra Euston'dan geçtik ve yolcuların yarısı indi.

Kucağında defteri olan siyahi kızla konuşmaya başladım. Adı Susan'dı. Haftalar sonra yanıma taşındı.

Zaman geçip gitti. Sanırım zamana karşı hassaslaşmıştım. Belki neyi aramam gerektiğini daha doğrusu aranacak bir şeyler olduğunu bildiğimden.

Bir gece bunların bir bölümünü, hiçbirinin gerçek olmadığıyla ilgili düşüncemi Susan'a anlatma hatasını yaptım. Fişe takılmış, kablolarla bağlanmış parçalar olduğumuzu, dünya büyüklüğünde bir bilgisayarın ucuz hafıza çipleri veya işlemcileri olduğumuzu, hepimize mutlu olmamızı sağlayacak ortak bir halüsinasyon gösterildiğini, birbirimizle iletişim kurmamıza ve beynimizin –her kimseler– onlar tarafından kullanılmayan ufacık bölümünü rüya görmek için kullanabildiğimizi, kalanınınsa bilgi depolamaya ve sayıları işlemeye ayrıldığını söyledim.

"Hafıza kartıyız," dedim ona. "Bundan ibaretiz. Hafıza kartı."

"Bunlara gerçekten inanmıyorsun ya?" dediğinde sesi titriyordu. "Hepsi masal."

Seviştiğimiz zamanlarda her zaman haşin olmamı isterdi ama hiçbir zaman cesaret edemezdim. Gücümün sınırlarını bilmiyordum ve beceriksizdim. Onu incitmek istemezdim.

Onu incitmeyi istemediğimden fikirlerimi paylaşmayı da bıraktım, daha iyi öpüşmeyi, hepsi kötü bir şakaymış gibi davranmayı denedim...

İşe yaramadı. Sonraki hafta evden taşındı.

Onu özledim, hayatımdaki boşluk derin, ayrılık acı vericiydi. Ama hayat devam etti.

Dejavu anları artık daha sık başıma geliyordu. Zaman tıkanıyor, takılıyor, kopup kendini tekrarlıyordu. Bazen bütün sabahı ta baştan yaşardım. Bir keresinde bütün bir günü kaybettim. Zaman paramparça oluyormuş gibi geliyordu.

Ve derken bir sabah uyandığımda kendimi yeniden 1975 yılında buldum. On altı yaşındaydım, okulda cehennem azabı çektiğim bir günün ardından Chapel yolundaki kebapçının yan komşusu olan RAF ofisine girdim.

"İri yarı bir çocuksun," dedi görevli subay. Önce Amerikalı olduğunu sandım ama Kanadalı olduğunu söyledi. Kalın, kemik çerçeveli gözlük takıyordu.

"Evet, öyleyim," dedim.

"Ve uçmak istiyorsun?"

"Her şeyden çok."

Uçaklarla uçma arzumu unuttuğum başka bir dünyayı yarım yamalak hatırlıyordum, kendi adımı unutmak gibiydi, adlandıramadığım, garip bir histi.

"Pekâlâ," dedi kemik çerçeveli gözlüklü adam. "Birkaç kuralı esnetmemiz gerekecek ama yok denecek kadar kısa sürede seni göklere ulaştıracağız." Söylediklerinde ciddiydi.

Sonraki yıllar gerçekten hızlı geçti. Sanki tamamını farklı farklı uçaklarda, ezilip büzülüp küçücük kokpitlere yerleşmeye, daracık koltuklara sığıp parmaklarım için fazlasıyla küçük olan düğmelere basmaya çalışarak geçirmiştim.

Önce Çok Gizli seviyesindeki görevler için onaylandım, ardından *Ulusal Güvenlik* onayım çıktı. İkincisiyle kıyaslandığında ilki pek kıymetsizdi ama başbakanın bile sahip olmadığı "Graceful" yetkilerine kavuştuğumda uçan daireleri ve nasıl uçtuğu konusunda en ufak bir fikrim olmayan başka araçları uçuruyordum.

Sandra adında bir kızla çıkmaya başladım, evlendik; çünkü evlendiğimizde Dartmoor yakınlarındaki evli askerlere ayrılmış lojmanlardan birine taşınabilecektik. Çocuğumuz olmadı: Bana spermlerimin zarar görebileceği miktarda radyasyona maruz kaldığım söylenmişti ve o koşullar altında çocuk yapmak pek akıllıca gelmedi; küçük canavarlar yetiştirmek istemiyordum.

Kemik çerçeveli gözlüklü adam evime geldiğinde 1985 yılıydı.

O hafta eşim annesinin yanına gitmişti. Aramız açılmış, o da nefes almak için uzaklaşmayı seçmişti. Sinirine dokunduğumu söylüyordu; fakat birinin sinirlerine dokunuyorsam bu esas kendimdim. Sanki gelecekte neler olacağını biliyordum. Sadece ben de değildim, sanki herkes neler olacağını biliyordu. Sanki hayatlarımızı onuncu, yirminci veya yüzüncü kez yaşıyorduk.

Sandra'ya bunları anlatmak istedim ama her nasılsa öyle yapmamam gerektiğini, ağzımı açarsam onu kaybedeceğimi biliyordum; fakat hiçbir şey yapmayınca da onu kaybediyormuş gibiydim. Her neyse, salonda oturmuş 4. Kanal'da *Metro* dizisini izliyor, çayımı yudumlayıp halime acıyordum.

Kemik gözlüklü adam evime kendi eviymiş gibi daldı. Saatine baktı.

"Tamam, gitme zamanı," dedi. "PL-47'ye benzer bir şeyin pilotluğunu yapacaksın."

"Graceful" seviyesindekilerin bile PL-47'lerden haberdar olmaması gerekirdi. Prototipi on veya on iki kere uçurmuştum. Çay fincanına benzerdi ve *Yıldız Savaşları* filmindeki uzay gemileri gibi uçardı.

"Sandra'ya bir not bırakmam gerekmez mi?" diye sordum.

"Gerek yok," diye kestirip attı. "Şimdi yere otur ve dü-

zenli olarak derin derin nefes al. Nefes al, nefes ver... Nefes al, nefes ver... Nefes al, nefes ver..."

İtiraz etmek veya emre uymamak aklıma gelmedi. Yere oturup solumaya başladım yavaş yavaş... Nefes al, nefes ver... Nefes al, nefes ver...

Al.

Ver.

Al.

Bir kasılma. Hayatımda hissettiğim en kötü acı. Boğuluyordum.

Al.

Ver.

Çığlık atıyordum ama sesimi duyamıyordum ve belki de çığlık atmıyordum. Tek duyabildiğim köpük seslerine karışan bir inlemeydi.

Al.

Ver.

Herhalde doğum böyle bir şeydir. Rahat da değildi, hoş da... Süreci, acıyı, karanlığı, ciğerlerimdeki baloncukları atlatmamı sağlayan şey düzenli nefes alıp vermekti. Gözlerimi açtım. Çapı 2,5 metre olan metal bir diskte yatıyordum. Çıplaktım, sırılsıklamdım ve her tarafımdan çıkan kablolar ürkmüş solucanlar veya parlak renkli yılanlar gibi benden uzaklaşıyorlardı.

Şöyle bir vücuduma baktım. Tüy yok, yara izi yok, kırışıklık yok. Gerçekte kaç yaşında olduğumu merak ettim. On sekiz? Yirmi? Kesin konuşmak zordu.

Metal diskin tabanına cam bir ekran yerleştirilmişti. Görüntü titreşti ve ekran açıldı. Kemik çerçeveli gözlüklü adam karşımda belirdi.

"Hatırlıyor musun?" diye sordu. "Şimdilik hafızanın çoğuna erişebilmen gerekir."

"Galiba," diye karşılık verdim.

"PL-47'yle uçacaksın," dedi. "Üretimini yeni tamamladık. Şöyle bir düşününce ilk prensiplere dönmek zorunda kaldık. Üretim için bazı fabrikaları yeniledik. Yarına kadar yeni seri üretilmiş olacak. Ama şimdi elimizde tek bir tane var."

"Yani başaramazsam yerimi alacaklar var."

"O kadar uzun süre dayanırsak..." dedi. "On beş dakika önce yeni bir bombardıman başladı. Avustralya'yı kaybettik. Bunun gerçek bombardımanın habercisi olan bir tür deneme olduğuna inanıyoruz."

"Neyle saldırıyorlar? Nükleer silahlarla mı?"

"Kayalar."

"Kaya mı atıyorlar?"

"Hı-hı. Taşlar. Asteroidler. Büyük olanlar. Yarına kadar teslim olmazsak Ay'ı fırlatmalarından korkuyoruz."

"Dalga geçiyorsun!"

"Keşke öyle olsaydı."

Ekran karardı.

Kullandığım metal disk, kabloların ve uyumakta olan çıplak insanlardan oluşan dünyanın içinden geçti. Mikroçiplerden kulelerin ve yumuşak ışıltılar saçan silikon kubbelerin arasından uçtu.

PL-47 metal bir dağın tepesinde beni bekliyordu. Etrafında onu cilalayan ve son kontrolleri yapan ufak metal yengeçler vardı.

Gerçekte hiç kullanılmadıkları için kasılan ve titreyen odun kalınlığındaki bacaklarımla uzay gemisinin içine girdim. Pilot koltuğuna oturduğumda bana göre tasarlandığını fark etmek içime su serpti. Tam uymuştu. Emniyet kemerlerimi taktım. Ellerim ısınmak için tuşların üzerinde dolaştı. Kablolar kollarıma dolanırken omurgama bir şeyin saplandığını, başka bir şeyin içeri girip boynumun üst tarafına bağlandığını hissettim.

Bir anda gemiyi algılayışım tamamen değişiverdi. Artık 360 derecelik bir açıyla görebiliyordum, üstüme ve tam altıma bile hâkimdim. Hem geminin kendisine dönüşmüştüm hem de hâlâ kendimdim, kabinde oturmuş fırlatma kodlarını aktive ediyordum.

"İyi şanslar!" dedi, solumdaki ekranda beliren kemik çerçeveli gözlüklü adam.

"Teşekkürler. Son bir soru sorabilir miyim?"

"Sormaman için bir neden göremiyorum, sor."

"Niye ben?"

"Eh," dedi adam, "Uzun lafı kısası bunu yapmak için tasarlanmıştın. Seni yaparken temel insan tasarımını biraz geliştirdik. Daha büyüksün. Daha hızlısın. Öğrenme ve tepki verme kapasiten daha gelişmiş."

"Hızlı değilim. İriyim ama çok sakarım."

"Gerçek hayatta öyle değilsin, o diğer dünyada öyle," dedi adam.

Böylece havalandım.

Uzaylı varsa bile hiç uzaylı görmedim. Uzay gemilerini gördüm. Mantarı veya yosunu andırıyordu: Tamamen organikti, ışıl ışıl dev gibi bir şeydi, Ay'ın yörüngesine oturmuştu. Çürüyen bir ağacın üzerinde büyüdüğünü veya denizin dibinde yetiştiğini göreceğiniz şeylere benziyordu. Tazmanya büyüklüğündeydi.

300 km uzunluğundaki, yapış yapış dokunaçlarında çeşitli boyutlarda asteroidler taşıyordu. Bana tuhaf deniz yaratıklarından olan Portekiz Man O' War*'ını hatırlattı: Tek bir varlık olduklarını hayal eden birbirinden koparılamaz dört organizma.

Aramızda 200.000 km kaldığında, bana taş atmaya başladılar.

* "Yüzen dehşet" de denir. Dokunaçları zehirli denizanasını andıran bir yaratıktır ama aslında tek bir hayvan değildir, tek başlarına var olamayan farklı organizmaların birleşmesiyle oluşur. –ç*n*

Parmaklarım füzeleri harekete geçirecek tuşlara basıyor, bir yandan ne yaptığımı kavramaya çalışırken diğer taraftan yaratığın çekirdeğine nişan alıyordum. Kurtardığım benim dünyam değildi. O dünya hayal ürünüydü: Birler ve sıfırlardan ibaretti. Bir şeyi kurtarıyorsam bile kurtardığım bir kâbustu...

Ama kâbus yok olursa rüya da yok olurdu.

Susan adında bir kız vardı. Onu uzun zaman önce yaşanmış hayal ürünü bir hayattan hatırlıyordum. Acaba hâlâ yaşıyor muydu? (Birkaç saat önce mi birlikteydik? Yoksa birkaç hayat önce mi?) Herhalde o da tüysüz vücuduna bağlanmış kabloların ucunda sallanıyordu ve bu sefil paranoyak devi hatırlamıyordu bile.

O kadar yaklaşmıştı ki yaratığın derisindeki yarıkları görebiliyordum. Taşlar küçülmüş, atışlarının isabet oranı artmıştı. Hızlı manevralarla taşlardan kaçmayı ve atışlarından kurtulmayı başardım. Bir yandan yaratığın tasarımının ekonomik doğasını hayranlıkla izliyordum. Pahalı patlayıcılar üretmemişlerdi, ne lazerler ne de nükleer bombalar satın almışlardı. En yalın haliyle kinetik enerjiyi kullanıyor, koca kayalar fırlatıyorlardı.

Taşlardan biri gemime çarpsa ölüp giderdim. Bu kadar basit.

Onlardan kaçmanın tek yolu daha hızlı davranmak ve sürekli hareket halinde olmaktı. Böylece uçmayı sürdürdüm.

Çekirdek bana bakıyordu. Bir tür göz olduğuna yemin edebilirdim.

Çekirdeğe yüz metreden az mesafe kaldığında yükümü bıraktım ve son hızla oradan kaçtım.

Yaratık patladığında menzil dışına çıkamamıştım. Ürkütücü bir havai fişek patlamasını andırıyordu. Uzaya saçılan ışıltılar ve toz...

"Başardım!" diye bağırdım. "Başardım! Lanet olası yaratığı hakladım!"

Ekran açıldı. Kemik çerçeveli gözlük bana bakıyordu. Arkasında surat yoktu. Bulanık bir çizgi film karakteri gibiydi ve endişe ile merak arası bir duygu seziyordum. "Başardın!" diye bana hak verdi.

"Şimdi söyler misiniz, bu şeyi nereye indireceğim?" diye sordum.

Kısa bir tereddüt ve ardından: "İndirmeyeceksin. Onu dönebileceği şekilde tasarlamadık. Gerek duymadığımız bir masraftı, kaynakların gereksiz kullanımına karşıyız."

"Öyleyse ne yapacağım? Az önce dünyayı kurtardım. Şimdi uzayda boğulup ölecek miyim?"

Başını salladı. "Güzel özetledin. Evet."

Işıklar kararda. Kontrol panelleri teker teker devreden çıktı. 360 derecelik görüş açımı kaybettim. Artık sadece bendim, hiçliğin ortasındaki bir koltuğa bağlıydım, uçan bir fincanın içine hapsolmuştum.

"Ne kadar vaktim var?"

"Sistemlerini birer birer kapatıyoruz ama birkaç saat sürer. Geminin kalan havasını boşaltmayacağız. Öylesi insafsızlık olurdu."

"Biliyor musun, benim geldiğim dünyada, bu başarım için bana madalya verirlerdi."

"Elbette sana minnettarız."

"Öyleyse bu minnettarlığınızı göstermenin daha düzgün bir yolunu bulamaz mısınız?"

"Hayır. Kullanılıp atılabilecek bir parçasın. Bir araç. Arı kolonisi nasıl tek bir arının ölümünün yasını tutmazsa biz de senin yasını tutamayız. Mantıklı olmaz ve seni geri getirmek olası değil."

"Ayrıca tahmininince bu kadar ateş gücü olan bir geminin, size karşı kullanılabilecek bir aracın, dünyaya dönmesini istemiyorsunuz..."

"Ha şunu bileydin!"

Ardından ekran karardı, veda bile etmedi. *Ekranınızın ayarıyla oynamayın, hepsi gerçek dünyanın suçu,* diye geçirdim içimden.

Yaşayacak birkaç saatiniz kaldığınızda soluklarınızın hiç olmadığı kadar bilincine varıyorsunuz. Nefes al. Tut. Ver. Tut. Al. Tut. Ver. Tut...

Loş uzay gemisinde koltuğuma bağlanmış olarak oturdum, bekledim ve düşündüm. Ardından, "Merhaba? Orada kimse var mı?" dedim.

Bir saniye sonra ekranda şekiller belirdi.

"Evet?"

"Bir talebim olacak. Dinleyin. Sizin –insan mısınız, makine misiniz her neyseniz– bana bir iyilik borcunuz var. Haksız mıyım? Sonuçta hayatınızı kurtardım."

"Devam et."

"Birkaç saatim mi kaldı?"

"Yaklaşık 57 dakika."

"Beni yeniden... gerçek dünyaya bağlayabilir misiniz? Diğer dünyaya. Benim dünyama?"

"Hımm? Bilmiyorum. Bir bakayım." Ekran yeniden karardı.

Oturduğum yerde derin derin nefes aldım. Nefes al, nefes ver, nefes al, nefes ver. Bekledim. Huzurluydum. Bir saatten az ömrüm kalmış olmasa kendimi harika hissederdim.

Ekran açıldı. Görüntü, şema veya başka bir şey yoktu. Yalnızca sıcacık bir ışıltı. Hem kafamın içinde hem kulaklarımla duyduğum bir ses, "Anlaştık," dedi.

Kafatasımın altında keskin bir acı hissettim. Ardından dakikalar süren karanlık.

Sonra bu.

On beş yıl öncesiydi. 1984. Bilgisayar işine dönmüştüm. Tottenham Court yolunda kendi bilgisayar dükkânım var-

dı. Ve şimdi yeni binyıl yaklaşırken bunları yazıyorum. Bu sefer Susan'la evlendim. Onu bulmak birkaç ayımı aldı. Bir oğlumuz oldu.

Neredeyse kırk yaşındayım. Benim gibi insanlar genelde bundan uzun yaşamaz. Kalbimiz iflas eder. Sen bunları okurken ben ölmüş olacağım. Öldüğümü bileceksin. İçine iki adam sığacak kadar büyük bir tabutun toprağa bırakıldığını göreceksin.

Ama şunu da bil Susan, aşkım: Gerçek tabutum ayın yörüngesinde. Uçan bir çay fincanına benziyor. Bana bir süreliğine dünyamı ve seni verdiler. Sana veya sana benzeyen birine gerçekleri, daha doğrusu gerçeğin bildiğim kadarını anlattığımda beni terk etmiştin. Ama belki o, sen değildin ve belki ben de ben değildim. Yine de ikinci kez riske girmeye cesaret edemedim. O yüzden bunları yazıyorum ve ancak ben öldüğüm zaman belgelerimin geri kalanıyla birlikte sana ulaşacak. Elveda.

Onlar kalpsiz, duygusuz, insanların zihnini sülük gibi emen makineleşmiş pislikler olabilirler ama elimde değil, onlara minnettarım.

Çok yakında öleceğim. Ancak son yirmi dakikam hayatımın en güzel yıllarıydı.

Tulsa Oklahoma Ve Louisville Kentucky Arasında Bir Yerlerde Greyhound Otobüsünde Unutulmuş Ayakkabı Kutusunda Bulunan Günlüklerden Sayfalar

Bu, yıllar önce arkadaşım Tori Amos'un, Scarlet's Walk turnesinin kitabı için yazılmıştı ve yılın en iyileri antolojisine seçildiğinde gerçekten çok mutlu oldum. En geniş anlamıyla Scarlet's Walk'un müziğinden esinlenilerek yazılmış bir hikâyedir. Kimlik, yolculuk ve Amerika hakkında bir şeyler yazmak, artık ufukta görünen *Amerikan Tanrıları*'na eşlik edecek kısa bir metin kaleme almak istemiştim.

Tulsa Oklahoma Ve Louisville Kentucky Arasında Bir Yerlerde Greyhound Otobüsünde Unutulmuş Ayakkabı Kutusunda Bulunan Günlüklerden Sayfalar

Pazartesi, 28

Sanırım Scarlet'ı uzun zamandır takip ediyordum. Dün Las Vegas'taydım. Kumarhanenin otoparkını geçerken bir kartpostal buldum. Kan kırmızısı rujla tek bir kelime yazılmıştı. Tek bir söz: Hatırla. Kartpostalın arka yüzünde Montana'daki bir otoyolun fotoğrafı vardı.

Neyi hatırlamam gerektiğini hatırlamıyorum. Şimdi yoldayım, arabayı kuzeye sürüyorum.

Salı, 29

Montana'dayım, belki Nebraska'da. Bunları bir motelde yazıyorum. Dışarıda rüzgâr uğulduyor, bense motelin koyu kahvesini içiyorum. Yarın gece ve ondan sonraki gece içeceğim gibi. Bugün kasabadaki ufak bir lokantada birilerinin onun adını söylediğini duydum. "Scarlet yola çıktı," dedi adam. Trafik polisiydi ve yaklaşıp onları dinlemeye başladığımda konuyu değiştirdi.

İki arabanın çarpışmasından bahsediyordu. Cam kırıkları elmas parçaları gibi yola saçılmış. Bana kibarca "Hanımefendi" diye hitap etti.

Çarşamba, 30

"İş o kadar kötü değil ama insanların bakışlarına katlanmak zor," dedi kadın. Titriyordu. Soğuk bir geceydi ve buna uygun giyinmemişti.

"Scarlet'ı arıyorum," dedim ona.

Elimi kibarca sıktı, daha da nazikçe yanağıma dokundu. "Aramaya devam et tatlım, hazır olduğunda onu bulacaksın," dedi, sonra kalçalarını sallayarak yürüdü gitti.

Artık ufak bir kasabada değildim. Belki St. Louis'deydim. İnsan St. Louis'de olduğunu nasıl anlar? Bir tür ark, doğu ile batıyı bağlayan bir şeyler aradım ama varsa bile göremedim.

İlerleyen saatlerde bir nehri geçtim.

Perşembe, 31

Yol kenarında yabani böğürtlenler var. Çalıların arasına kırmızı bir iplik takılmış. Artık var olmayan bir şeyi aramaktan korkuyorum. Belki hiç var olmamıştır.

Bugün çöldeki bir kafede, bir zamanlar sevdiğim bir kadınla konuştum. Uzun yıllar önce orada garsonluk yapardı.

"Hedefinin ben olduğumu sanmıştım," dedi bana. "Ancak görünüşe göre sadece hattaki duraklardan biriymişim."

Ona kendini iyi hissettirecek bir şeyler söyleyemezdim. Beni duyamazdı. Scarlet'ın nerede olduğunu bilip bilmediğini sormam gerekirdi.

Cuma, 32

Dün gece rüyamda Scarlet'ı gördüm. Kocaman ve vahşiydi,

beni avlıyordu. Rüyamda nasıl göründüğünü biliyordum. Uyandığımda yolun kenarına park edilmiş bir kamyonetteydim. Adamın teki fenerini camdan bana doğrultmuştu. Bana "Beyefendi" diye seslendi ve kimliğimi istedi.

Ona kim olduğumu zannettiğimi ve kimi aradığımı söyledim. Kahkahalarla güldü ve kafasını sallayarak yürüyüp gitti. Bilmediğim bir melodi mırıldanıyordu. Sabah olduğunda kamyoneti güneye sürdüm. Bazen bunun saplantıya dönüştüğünü düşünüp tedirgin oluyorum. O yürüyor. Ben arabalıyım. Öyleyse nasıl sürekli önümde kalabiliyor?

Cumartesi, 1

İçine eşyalarımı koymak için bir ayakkabı kutusu edindim. Jacksonville McDonald's'a girip Big Mac ile çikolatalı milkshake ısmarladıktan sonra ayakkabı kutusunda tuttuğum her şeyi çıkarıp masaya yaydım: Böğürtlenlerin arasında bulduğum kırmızı iplik, kartpostal, Sunset Bulvarı'nın yanındaki boş arsada bulduğum Polaroid fotoğraf (birbirlerine sırlarını fısıldayan iki kız, yüzleri bulanık çıkmış), kaset, Washington D.C.'de bana verdikleri ufak kutudaki altın yaldızlar, kitaplardan ve dergilerden yırttığım sayfalar. Kumarhane fişi. Bu günlük.

"Öldüğün zaman cesedinden pırlanta yapabiliyorlar," dedi, yan masada oturan siyah saçlı kadın. "Bilimsel yollarla. Öyle hatırlanmayı isterdim. Sonsuza dek parlamayı."

Pazar, 2

Hayaletlerin izlediği yollar kadim harflerle toprağa yazılmıştır. Hayaletler otoyolları kullanmaz. Yürürler. Peşinde olduğum öyle bir şey mi? Bazen dünyayı onun gözlerinden görüyormuşum gibi geliyor. Bazen de o benim gözlerimden bakıyormuş gibi.

Wilmington, Kuzey Carolina'dayım. Bunları boş bir kumsalda, gün ışığı denize çarpıp parlarken yazıyorum. Öylesine yalnızım ki!

Sonraki adımlarımıza ilerledikçe karar veririz. Yanılıyor muyum?

Pazartesi, 3

Baltimore'daydım, hafif sonbahar yağmuruna rağmen kaldırıma dikilmiş, nereye gideceğime karar vermeye çalışıyordum. Scarlet'ı bir arabayla bana doğru gelirken gördüğümü sandım. Yolcu koltuğundaydı. Yüzünü göremedim ama saçları kızıldı. Arabayı kullanan kadın şişman ve mutluydu, saçları uzundu, derisi ise koyu kahverengiydi.

O gece kim olduğunu bilmediğim bir adamın evinde uyudum. Uyandığımda, "O Boston'da," dedi.

"Kim?"

"Aradığın kişi."

Nereden bildiğini sordum ama benimle konuşmadı.

Bir süre sonra gitmemi istedi ve ben de çok uzatmadan söyleneni yaptım. Eve gitmek istiyorum. Evimin nerede olduğunu bilsem giderdim. Bunun yerine yeniden yola düştüm.

Salı, 4

Öğle vakti Newark'tan geçerken ufukta New York görünmüştü. Havadaki toza ve kara bulutlara bakılırsa geceye doğru fırtına kopacaktı. Dünyanın sonu bile olabilirdi.

Bana kalırsa dünya eski filmlerdeki gibi siyah beyaz sona erecek. (Kömür karası saçlar, kar beyazı bir ten.) Belki renklere sahip olduğumuz sürece devamını getirebiliriz. (Kan kırmızısı dudaklar, diye düşünüyorum.)

Akşamın erken saatlerinde Boston'a vardım. Onu ay-

nalarda ve yansımalarında ararken buldum kendimi. Bazı günler beyazların bu topraklara gelişini, bazen siyahi insanların zincirlere bağlanmış olarak getirilişini hatırlıyorum. Yerlilerin bu topraklarda, toprak daha gençken özgürce dolaştığını hatırlıyorum.

Toprağın tek başına olduğu zamanları da.

"Anne hiç satılır mı?" Üzerinde yürüdükleri toprağı satmaları istendiğinde ilk insanlar böyle demişti.

Çarşamba, 5

Dün gece benimle konuştu. O olduğuna eminim. Los Angeles'ın Metairie semtindeki ankesörlü telefonun önünden geçiyordum. Çalınca ahizeyi elime aldım.

"İyi misin?" dedi ses.

"Kimsiniz?" diye sordum. "Belki yanlış numarayı aramışsınızdır."

"Belki öyle yapmışımdır," dedi kadın. "İyi misin?"

"Bilmiyorum," dedim.

"Sevildiğini bil," dedi. Biliyordum, ancak o olabilirdi hattın öbür ucundaki. Onu sevdiğimi söylemek istedim ama telefonu çoktan kapamıştı. Tabii oysa. Bir anlığına oradaydı. Belki yanlış numaraydı ama hiç sanmıyorum.

Artık çok yaklaştım. Kaldırımda battaniyesini yaydığı eşyaları satan bir evsizden kartpostal aldım ve *Hatırla* yazdım üzerine kırmızı rujla, böylece artık hiç unutmayacağım ama rüzgâr esiyor ve kartı uzaklara uçuruyor. Sanırım şimdilik yürümeye devam etmekten başka çarem yok.

Partilerde Kızlarla Nasıl Konuşulur?

Hikâyelerin yazılma süreci de sonuç kadar etkiler beni. Örneğin, bu hikâye hayatına Avustralyalı eleştirmen ve editör Jonathan Strahan'ın *The Starry Rift*'i için planlanmış ve Dünya'daki bir tatili anlatacak iki ayrı (başarısız) yazı girişimiyle başladı. (Hikâye o antolojide yer almıyor. İlk kez burada basıldı. Jonathan'ın kitabı için başka bir hikâye yazmayı umuyorum.) Aklımdaki hikâyeyi yürütemiyordum, parçalar bir yere çıkmıyordu. Mahvolmuştum ve Jonathan'a e-posta yollayıp ortada bir hikâye olmadığını, en azından benden bir hikâye gelmeyeceğini söyledim. Bana yazdığı yanıtta az önce çok beğendiğim bir yazardan yirmi dört saatte yazıp bitirdiği harika bir hikâyenin geldiğini söylüyordu.

Böylece, hırslanmış olarak, boş bir not defterini kaptığım gibi bahçedeki çardağa gittim ve o öğleden sonra bu hikâyeyi yazdım. Birkaç hafta sonraki efsanevi CBGB'deki bir yardım gecesinde ilk defa dinleyicilere okudum. Punk ve 1977 hakkındaki bir hikâyenin okunabileceği en iyi yerdi ve beni çok memnun etti.

Partilerde Kızlarla Nasıl Konuşulur?

"Haydi," dedi Vic. "Harika olacak!"

"Hayır, olmayacak," dedim, dediysem de kavgayı saatler önce kaybettiğimi biliyordum.

"Muhteşem olacak," dedi Vic, yüzüncü kez. "Kızlar! Kızlar! Kızlar!" Bembeyaz dişlerini sergileyen bir gülümsemeyle bana baktı.

İkimiz de Güney Londra'da sadece erkeklerin gittiği bir okuldan mezunduk. Kızlarla deneyimimizin olmadığını söylesem yalan olurdu –Vic'in sürüsüyle kız arkadaşı vardı, bense kız kardeşimin arkadaşlarından üçüyle öpüşmüştüm– ama hayatımızın büyük bölümünde diğer oğlanlarla muhatap olduğumuz için onların dilinden daha iyi anladığımız söylenebilir. En azından benim için durum böyleydi. Başkası adına konuşmak zordur ve Vic'i otuz yıldır görmüyorum. Bugün görsem iki çift laf edebilir miyim, hiç emin değilim.

East Croydon istasyonunun arkasında kalan, labirenti andıran arka sokaklarda dolaşıyorduk. Bir arkadaşı Vic'e partiden bahsetmişti ve Vic hoşuma gitse de gitmese de partiye katılmaya kararlıydı. Açıkçası bu fikirden hoşlanmamıştım ama ailem o hafta konferans için şehir dışındaydı ve Vic'in evinde misafir olduğumdan onunla gitmekten başka seçeneğim yoktu.

"Her zamanki gibi olacak," dedim. "Bir saat sonra kendini bir köşede, partinin en güzel kızıyla öpüşürken bulacaksın, bense muhtemelen birilerinin annesinin politika, şiir veya benzeri şeylerden bahsedişine katlanma mecburiyeti içinde mutfakta kısılıp kalacağım."

"Tek yapman gereken onlarla konuşmak," dedi. "Herhalde yolun sonundan sapacağız." İçinde içki şişesi olan kese kâğıdını sallayarak neşe içinde o yönü işaret etti.

"Adresi bilmiyor musun?"

"Alison evin yerini tarif etmişti, ben de hepsinin bir kâğıda yazdım ama holdeki masada unutmuşum. Mühim değil, evi bulabilirim."

"Nasıl?" Ne kadar umutlandığımı anlatamam.

"Yol boyunca yürüyüp hangi evde parti var diye bakarız, olur biter!" dedi, aptal bir çocukla konuşur gibi. "Çantada keklik."

Etrafa bakındım, parti yoktu. Önlerinde paslanmış arabalar veya beton dökülmüş bahçelerine bırakılmış bisikletler ile küçük evlerin arasından geçiyorduk. Gözüm doğum günü kartlarından ikinci el çizgi romanlara, hatta çizimler pornografik olduğu için naylon içinde satılan dergilere kadar her şeyin satıldığı gazetecinin tozlu camına takıldı. Vic, bir keresinde porno dergilerden birini kazağının altına sakladığında yanındaydım; fakat dükkân sahibi onu yakalayıp dergiyi elinden almıştı.

Yolun sonuna ulaştığımızda, teraslı evlerden oluşan dar bir sokağa saptık. O yaz akşamında hâlâ her yer bomboş görünüyordu ve sokak sessizdi. "Senin için söylemesi kolay," dedim. "Tipine bakıp senden hoşlanıyorlar. Onlarla konuşmaya çalışman gerekmiyor." Doğru söylüyordum, Vic bir gülümsedi mi istediği kızı elde edebilirdi.

"Hayır, hiç öyle değil. Konuşmasını bilmelisin."

Kız kardeşimin arkadaşlarıyla öpüştüğüm zamanlarda

onlarla konuşmamıştım. Kız kardeşim bir şeyler yapmaya gitmişti. Onlar da etrafımda dönüp duruyorlardı. Ben de onları öpmüştüm. Konuştuğumuzu hatırlamıyorum. Kızlara ne söyleneceğini bilmem ve Vic'e de aynen bunu dedim.

"Onlar kız," dedi Vic. "Başka bir gezegenden gelen uzaylılar değil."

Yolu takip edip virajı döndüğümüzde partiyi bulamamakla ilgili ümitlerim sönmeye başladı. Tam karşımızdaki evden, kalın duvarlar yüzünden güç duyulan bir müzik sesi geliyordu. Saat sekizdi, on altı yaşında değilseniz erken bir saat sayılmaz ve biz de on altı yaşında değildik. Henüz.

Ailem nerede olduğumu haber vermemden hoşlanırdı ama Vic'in ailesinin o kadar umursadığını zannetmiyorum. Beş erkek kardeşin en küçüğüydü. Bu bile bana bir tür sihirmiş gibi gelirdi: Benim iki kız kardeşim vardı, ikisi de benden küçüktü ve kendimi hem eşsiz hem yapayalnız hissederdim. Hep erkek kardeşim olsun istemiştim. On üç yaşıma bastığımda kayan yıldızlara veya gecenin ilk yıldızına bakıp dilek tutmayı bıraktım ama dilek tuttuğum yıllarda tek istediğim bir erkek kardeşti.

Tuhaf taşlarla döşenmiş bahçe yolundan geçip eve doğru yürürken çalılar ile tek başına bahçeye meydan okuyan gül ağacının arasından geçtik ve çakıl taşlarıyla süslenmiş girişe vardık. Kapıyı çaldığımızda bir kız açtı. Kaç yaşında olduğunu kestiremiyordum. Kızların nefret etmeye başladığım özelliklerinden biri de buydu: Çocukken oğlanlar ve kızlar vardır, zaman iki taraf için de aynı hızla geçer, hep birlikte beş, yedi veya on bir yaşına basarsınız. Derken bir gün bir sıçrama yaşanır ve kızlar sizden önce geleceğin yolunu tutar, her şeyi biliyorlardır, âdet görmüşlerdir, memeleri iyice belirginleşmiştir, makyaj yaparlar... Kim bilir daha neler neler! Kim bilir diyorum; çünkü bilen her kimse o ben değildim. Biyoloji kitaplarındaki çizimlere bakmak ile yetiş-

kin olmak aynı şey değil. Bizim yaşımızdaki kızlar çoktan yetişkinliğe geçmişti.

Vic ile ben yetişkin değildik, her gün tıraş olmam gerekmeye başladığında bile diğerlerinin çok gerisinde kalmıştım.

"Merhaba!" dedi kız.

"Alison'ın arkadaşlarıyız," dedi Vic. Alison'la öğrenci değişim programı sayesinde Hamburg'da tanışmıştık. Turuncu saçlı, çilli, gülümsemesi insanın soluğunu kesen bir kızdı. Öğrenci değişim programını düzenleyenler cinsiyetleri dengelemek için yanımızda kızlar okulundan birilerini de yollamışlardı. Bizim yaşlarımızda, gürültücü ve komik kızlardı. Çoğunun arabası, işi, motosikleti olan yetişkin sevgilileri vardı. Çarpık dişli, deri ceketli bir kız Hamburg'daki dönem sonu partisinde neredeyse ağlayarak sevgilisinin eşinden ve çocukları olduğundan bahsetmişti.

"Burada değil," dedi kapıyı açan kız. "Alison gelmedi."

"Önemli değil," dedi gülümseyen Vic. "Ben Vic, bu da Enn." Bir saniyelik tereddüdün ardından kız Vic'e gülümsedi. Arkadaşım babasının dolabından yürüttüğü beyaz şarabı kıza gösterdi. "Bunu nereye koyayım?"

Kız yana çekilip girmemize izin verdi. "Mutfak arka tarafta. Masaya diğer şişelerin yanına bırakın." Altın sarısı, dalgalı saçlarıyla çok güzeldi. Hol aydınlık değildi ama alacakaranlıkta bile ne kadar güzel olduğunu seçebiliyordum.

"Adın ne?" diye sordu Vic.

"Stella."

Vic, büyüleyici, serseri gülümsemesiyle kıza bakarak ona bunun o güne dek duyduğu en tatlı isim olduğunu söyledi. Becerikli pezevenk! En kötüsüyse bunu gerçekten inanıyormuş gibi söylemesiydi.

Vic, şarabı mutfağa bırakmak için arka tarafa geçtiğinde müzik sesinin geldiği salona göz attım. Birileri dans ediyor-

du. Stella içeri girip dans etmeye başladı, tek başına müzik eşliğinde sallanıyordu. Onu seyrettim.

Punk'ın erken dönemleriydi. Kendi pikaplarımızda Adverts, Jam, The Stranglers, Clash ve Sex Pistols çalardık. Başkalarının partilerinde ELO, 10cc, hatta Roxy Music duyardınız. Şansınız varsa biraz da Bowie. Almanya'dayken hepimizin üzerinde anlaştığı tek plak Neil Young'ın "Harvest"ıydı ve şarkısı "Heart of Gold" seyahat boyunca çaldı durdu: "Altın gibi bir kalp için okyanusu geçtim."

Salonda çalan parçayı bilmiyordum. Alman elektronik pop grubu Kraftwerk'ü, biraz da son doğum günümde hediye gelen ve BBC Radiophonic Atölyesi'nin yaptığı tuhaf sesleri içeren plaktaki kayıtları andırıyordu. Kızların çoğu müziğin etkileyici ritmine uyarak dans ediyordu. Gerçi benim gözlerim Stella'dan başka kimseyi görmüyordu. Tek başına parlıyordu oracıkta.

Vic, yanımdan geçip salona daldı. Elindeki birayı gösterip "Mutfakta içki var," dedi bana. Stella'nın yanına gidip onunla konuşmaya başladı. Müzik sesinden konuşulanları duyamıyordum ama o sohbette bana yer olmadığını biliyordum.

Bira sevmezdim, hele o zamanlar... İçebileceğim bir şeyler var mı, diye bakmaya gittim. Mutfak masasında aile boyu Coca-Cola duruyordu, plastik bardaklardan birine Coca-Cola koydum ama bunu yaparken bile ağzımı açıp o loş mutfakta sohbet eden iki kıza tek kelime edemedim. Cesaretim yoktu. Capcanlıydılar, çok sevimliydiler. Tenleri kapkara, saçları ışıl ışıl, giysileri film yıldızlarınınki gibiydi. Yabancı bir aksanla konuşuyorlardı ve ikisi de beni aşardı.

Elimde kola, evi dolaşmaya koyuldum.

Göründüğünden daha derin, daha geniş ve gözümde canlandırdığım yukarıda iki kat, aşağıda iki kat modelinden çok daha karışıktı. Odalar kötü aydınlatılmıştı –evde kırk

Watt'tan daha güçlü ampul olduğundan şüpheliydim– ve içine girdiğim her oda doluydu. Hafızam bana hepsinin sadece kızlarla dolu olduğunu söylüyor. Üst kata çıkmadım.

Terastaki tek kişi saçları beyaz denecek kadar açık renkte bir kızdı. Cam masaya oturmuş, ellerini birleştirmiş halde bahçeye ve gün batımına bakıyordu. Dalgın görünüyordu.

"Buraya oturmamın bir sakıncası var mı?" diye sordum bardağımla yanını işaret ederek. Başını iki yana salladı, sonra omuz silkti. Ona göre hava hoştu. Ben de yerime geçtim.

Vic, teras kapısından dışarı çıktı. Stella'yla konuşuyordu ama o halimi, bütün utangaçlığımla masada kızın yanında oturduğumu görünce elini bir ağzı açıp kapar gibi açıp kapadı. *Konuş.* Tamam.

"Buralardan mısın?" diye sordum kıza.

Başını iki yana salladı. Dekoltesi olan gümüş rengi bir bluz giyinmişti ve memelerine bakmamak için büyük bir çaba harcıyordum.

"Adın ne? Benimki Enn."

"Wain'lerden Wain," Belki de buna benzer bir şey söyledi. "Ben ikinciyim."

"Şey, farklı bir isim."

Kocaman dolmuş gözlerle bana baktı. "Atamın da Wain olduğunu ve ona rapor vermeye zorunlu olduğumu işaret ediyor. Asla üremeyebilirim."

"Eh, bunları düşünmek için fazla erken değil mi?"

Ellerini açıp yukarı kaldırdı, parmaklarını açtı. "Görüyor musun?" Sol elinin küçük parmağı biraz yamuktu. Ucuna doğru bölünüp iki küçük parmak ucu oluşturuyordu. Minicik bir defo.

"Tamamlandığımda bir karar verilmeliymiş. Kalacak mıymışım, yok mu edilecekmişim? Şansım yaver gitmiş. Şimdi benden çok daha mükemmel olan kardeşlerim staz halinde uyurken bense seyahat ediyorum. Onlar birinci.

Ben ikinciyim. Bu yüzden Wain'e dönüp neler gördüğümü anlatmalıyım. Sizin burası hakkındaki tüm izlenimleri mi..."

"Ben aslından Croydon'da yaşamıyorum," dedim. "Buralı değilim." Acaba bu kız Amerikalı mıydı? Neden bahsettiğini hiç anlamamıştım.

"Aynen dediğin gibi," diye hak verdi bana. "Demek ikimiz de buralı değiliz." Altı parmaklı sol elini saklamak istercesine sağ elinin altına soktu. "Daha büyük daha temiz ve daha renkli olmasını beklemiştim. Yine de gerçek bir cevher."

Esnedi, sağ eliyle ağzını bir anlığına örttüyse de fazla gecikmeden elini yeniden masaya yasladı. "Seyahat etmek beni yordu, bazen bitmesini istiyorum. Rio'da karnaval sırasında köprüde altın rengi ve upuzun canlılar gördüm, kanatlı, böcek gözlüydüler. Kostümlü insanlar olduklarını anlamadan önce az kalsın gidip onlara selam verecektim. Hola Colt'a 'Bize benzemek için neden bu kadar uğraşıyorlar?' diye sordum ve Hola Colt, 'Çünkü kendilerinden, pembe ve kahverengi tonlarında, küçücük yaratıklar olmaktan nefret ediyorlar' diye karşılık verdi. Bunu ben bile görebiliyorum, üstelik yetişkin değilim. Burası çocuklar veya elflerle dolu sanki." Sonra gülümsedi ve dedi ki: "Hiçbirinin Hola Colt'u görememesi çok iyi aslında."

"Şey," dedim, "Dans etmek ister misin?"

Başını hemen iki yana salladı. "İzin yok," dedi. "Mala zarar verecek hiçbir şey yapmamalıyım. Ben Wain'e aitim."

"Öyleyse belki içecek bir şeyler istersin?"

"Su," dedi.

Mutfağa dönüp bardağımı kolayla doldurduktan sonra plastik bardaklardan birini de musluk suyuyla doldurdum. Mutfaktan koridora, koridordan terasa geçtim ama şimdi kimsecikler yoktu.

Acaba kız tuvalete mi gitmişti, yoksa dans etme konu-

sunda fikrini mi değiştirmişti? Salonu kontrol ettim. Ev yavaş yavaş doluyordu. Dans eden kızların sayısı artmıştı, tanımadığım oğlanların çoğu benden ve Vic'ten birkaç yaş büyüktü. Tüm oğlanlar ve kızlar aralarındaki mesafeyi koruyorlardı ama dans ederlerken Vic, Stella'nın elini tutuyordu ve şarkı sona erdiğinde son derece normalmiş gibi, kimsenin araya girmemesi için kızı sahiplenircesine kolunu Stella'nın omzuna doladı.

Alt katta olmadığına göre terasta konuştuğum kız üst kata çıkmış olabilir miydi?

İnsanların dans ettiği oda ile oturma odasını birleştiren koridoru geçip kanepeye yığıldım. Benden önce başka bir kız gelip oturmuştu. Siyah saçları kısacık ve diken dikendi, tavırlarıysa gergin.

Konuş, dedim içimden. "Bu suya yazık olacak, içmek ister miydin?"

Başını salladı, elini uzatıp bardağı bir şeyler tutmaya alışkın değilmiş gibi büyük bir dikkatle parmaklarının arasına aldı. Sanki ne görme becerisine ne ellerine güveniyordu.

"Turist olmayı seviyorum," dedi ve tereddütle gülümsedi. Ön dişlerinin arası boştu. Suyu kaliteli şarabın tadına bakan bir yetişkin gibi içti. "Son gezimizde güneşe gittik, alev havuzlarında balinalarla yüzdük. Hikâyelerini dinledik, dış çeperin soğuğunda üşüdük sonra sıcağın bizi kucaklayıp rahatlattığı derinlere daldık. Oraya dönmek istedim. Bu sefer gerçekten istedim. Kaçırdığım o kadar çok şey vardı ki! Ama gele gele buraya geldik. Hoşuna gitti mi?"

"Nasıl yani?"

Belli belirsiz eliyle odayı, kanepeyi, koltukları, perdeleri, kullanılmayan gaz ateşini üstün körü işaret etti.

"Eh, idare eder."

"Onlara dünyayı ziyaret etmek istemediğimi söyledim," dedi. "Anne-öğretmenim duymak bile istemedi. 'Öğrenece-

ğin çok şey var,' dedi bana. 'Güneşten çok daha fazla şey öğrenebilirim,' dedim. 'Jessa, galaksiler arasında mekik dokuyor. Ben de öyle yapmak istiyorum.'

"Ama bizimkileri ikna etmenin yolu yoktu. Ben de buraya geldim. Anne-öğretmen beni zorladı, şu halime baksana! Kalsiyum iskelete tutuşturulmuş çürüyen et parçalarından oluşuyorum. Vücudum canlanırken içimde, derinlerde çırpınan, pompalayan, sıkışan şeyler hissettim. Havanın ağzımdan ciğerlerime geçişine, ses tellerimin titreyişine dair ilk deneyimimdi. Anne-öğretmenime ölmeyi tercih edeceğimi söyledim, çözebildiğim kadarıyla bu dünyadan kurtulmak için kaçınılmaz çıkış stratejisi buydu."

Bileklerinde boncuk dizilmiş bilezikler vardı ve konuşurken endişelenmiş gibi parmaklarını boncukların üzerinde gezdiriyordu. "Ama bilgi orada, etin içinde..." dedi. "Ve ben bundan ders çıkarmaya kararlıyım."

Kanepenin ortasında birbirimize çok yakın oturuyorduk. Çok doğal bir şeymiş gibi kolumu omzuna atmayı denemeye karar verdim. Kolumu önce kanepenin arkasına uzatacak ve sonra yavaş yavaş elim ona değinceye dek aşağı kaydıracaktım. "Gözlerdeki sıvının en sıkıcı yanı görüşü bulanıklaştırması. Kimse bana böyle olacağını söylememişti. Fısıltılar diyarında dolaştım, Takiyon kuğularıyla uçtum, yine de anlamıyorum."

İçerideki en güzel kız değildi ama yeterince nazikti ve sonuçta kızdı işte! Kolumu yavaşça, çekingenlikle aşağı kaydırdım ve elim sırtına değdiğinde benden çekmemi istemedi.

Derken Vic, kapının eşiğinden bana seslendi. Kolunu korumak istercesine Stella'ya dolamış eliyle yanına gelmemi işaret ediyordu. Başımı iki yana salladım, iş üstündeyim demeye çalıştım ama adımı söylediğinde isteksizce kanepeden kalkıp yanına gittim.

"Ne var?"

"Şey... dinle... bu parti..." dedi Vic özür dilercesine. "Benim zannettiğim gibi bir parti değil. Stella'yla konuşurken farkına vardım. Daha doğrusu o bana açıkladı. Farklı bir partideyiz."

"Tanrı aşkına! Başımız belada mı? Gitmeye mecbur muyuz?"

Stella, başını iki yana salladı. Vic, eğilip kibarca onu dudaklarından öptü. "Burada olmam seni mutlu etmedi mi hayatım?"

"Ettiğini biliyorsun..." dedi Stella.

Vic önce ona, sonra bana baktı, ardından benzerlerine ancak diş macunu reklamlarında rastlanabilen bembeyaz dişleriyle gülümsedi: Serseri, sevilesi, biraz Artful Dodger, biraz beyaz atlı prens. "Endişelenme. Buradakilerin hepsi turist. Bir tür değişim programıymış. Hep birlikte Almanya'ya gittiğimiz zamanki gibi."

"Öyle mi?"

"Enn, onlarla konuşmalısın. Bu onları dinlemen gerektiği anlamına da geliyor. Çaktın mı?"

"Az kalsın başarıyordum. Bir ikisiyle konuştum."

"Nasıl gitti?"

"Sen beni çağırana kadar gayet iyi gidiyordu."

"Özür dilerim. Neler olduğunu sana da haber vermem gerektiğini düşündüm. Tamam mı?"

Kibarca koluma dokunup Stella'yla birlikte üst kata çıktı.

Beni anlayın, o partideki bütün kızlar yıldızların ışığında çok güzeldi; hepsinin yüzleri mükemmeldi ama bundan da önemlisi güzelliği vitrin mankeni olmaktan çıkarıp gerçek kılan tuhaflıklara, insana dair özelliklere sahiptiler. Stella, aralarında en sevimlisiydi ama elbette o, Vic'indi. Birlikte üst kata çıkmışlardı, bu hep böyle olacaktı.

Artık kanepeye oturmuş, dişlerinin arasında boşluk olan kızla sohbet eden pek çok kişi vardı. Biri espri yaptı, hep birden güldüler. Yeniden yanına oturabilmek için gidip insanları ittirmem gerekirdi ama o geri dönmemi bekliyor veya umursuyormuş gibi görünmüyordu. Bu yüzden koridora çıktım. Dans edenleri izledim ve müziğin nereden geldiği sorusu kafama takıldı. Bir pikap veya hoparlör göremiyordum.

Koridordan mutfağa geçtim. Mutfaklar partilerin en güzel yerlerindendir. Niye orada olduğunuza dair bir açıklama yapmanız gerekmez ve daha da güzeli bu partide kimselerin annesi ortalıkta yoktu. Mutfak masasındaki şişeleri ve teneke kutuları inceledikten sonra plastik bardağımın dibine bir parmak Pernod koyup üstünü Coca-Cola'yla tamamladım. Birkaç buz attım, yudumlayıp içkinin tatlı aromasının zevkine vardım.

"Ne içiyorsun?" dedi bir kız sesi.

"Pernod," dedim ona. "Tadı anasonlu kurabiyeye benzer ama alkollü olanı." Bir Velvet Underground konser plağında, birinin Pernod ısmarladığını duyduğum için ilk defa denediğimden bahsetmedim.

"Ben de alabilir miyim?" Bir Pernod daha doldurup üstünü kola ile tamamladıktan sonra ona uzattım. Bakır kızılı saçları kıvır kıvırdı. Şimdilerde öyle saç pek göremezsiniz ama o dönemde modaydı.

"Adın ne?" diye sordum.

"Triolet," dedi.

"Ne hoş bir isim!" dedim ona, gerçi öyle olduğuna emin değildim ama kız güzeldi.

"Bir şiir biçimidir," dedi gururla. "Benim gibi."

"Sen şiir misin?"

Gülümsedi. Belki yanakları kızardığı için bakışlarını kaçırdı. Profili mükemmeldi. Düz bir alın, mükemmel Yunan

burnu. Önceki yıl okul piyesi olarak Antigone'yi sahnelemiştik. Ben Creon'a, Antigone'nin ölüm haberini getiren ulağı oynamıştım. Bu kız gibi görünmemizi sağlayacak yarım maskeler takmıştık. Piyesi düşünüp, mutfaktaki kızın suratına bakarken aklıma Barry Smith'in Conan çizgi romanlarındaki kadın çizimleri geldi: Beş yıl sonra olsa Pre-Raphaelit'leri, Jane Morris'i ve Lizzie Siddall'ı düşünürdüm. Ama o zamanlar daha on beş yaşındaydım.

"Sen bir şiir misin?" diye tekrarladım.

Alt dudağını ısırdı. "Öyle de diyebiliriz. Ben bir şiirim veya bir biçim ya da dünyaları deniz tarafından yutulmuş bir ırk."

"Aynı anda üç şey birden olmak zor değil mi?"

"Senin adın ne?"

"Enn."

"Öyleyse sen Enn'sin," dedi kız. "Erkeksin ve iki ayaklısın. Aynı anda üç şey olmak zor değil mi?"

"İki örnek birbirinden çok farklı. Senin saydıkların arasında bir çelişki yok." O geceden önce pek çok kez okuduğum ama asla yüksek sesle söylemediğim bir kelimeydi ve yanlış vurgulamıştım.

İpekli bir kumaştan ince, beyaz bir elbise giyiyordu. Gözleri boyalı kontakt lensleri hatırlatacak kadar açık bir yeşildi ama otuz yıl öncesinden bahsediyorum; her şey farklıydı o zamanlar. Üst kata çıkan Vic ile Stella'yı merak ettim. Şimdiye kadar yatak odalarından birine geçtiklerine emindim ve Vic'i içimi acıtacak kadar kıskanıyordum.

Yine de saçmalıyor bile olsak, gerçek adı Triolet olmasa bile (benim kuşağımdan çocuklara hippi adları verilmemişti; Gökkuşağı, Güneş, Ay adlı çocuklar henüz altı, yedi, sekiz yaşlarındaydı) bir kızla konuşuyordum. "Yakında biteceğini biliyorduk bu yüzden her şeyi kim olduğumuzu, niye burada olduğumuzu, neler dediğimizi, neler yaptığımızı,

neler düşündüğümüzü, neler düşlediğimizi, neleri özlediğimizi kâinata anlatacak bir şiire sığdırdık. Rüyalarımızı kelimelere sardık ve kelimeleri hiç unutulmadan sonsuza dek yaşayabilecekleri şekillerde dizdik. Ardından şiiri ışıklardan oluşan bir düzenek olarak zamanını beklemesi ve mesajımızı elektromanyetik spektrumun her yanına ulaştırması için bir güneşin kalbine yerleştirdik, bir gün uzaklardaki binlerce güneş sistemindeki dünyalarda şifre çözülecek ve şiirimiz bir kere daha okunacaktı."

"Sonra ne oldu?"

Yeşil gözlerini bana çevirdi. Sanki Antigone oyunundaki maskelerden birini takınıştı ama yeşil gözleri maskeden farklı, daha derin, daha canlıydı. "Bir şiiri duyarsan değişirsin," dedi bana. "Duydular ve şiir onları kolonileştirdi. Onları ele geçirdi, onlara yerleşti ve ritmi düşünme biçimlerinin parçası oldu; görüntüleri o dünyaların sembollerini, dizelerini, sonsuza kadar mutasyona uğrattı ve şiirin ilhamı, onların hayatının özü oldu. Bir sonraki kuşakta çocuklar şiiri doğuştan biliyordu ve derken buna benzer tüm hikâyelerde olduğu gibi hiç çocuk doğmamaya başladı. Onlara ihtiyaç yoktu. Sadece şiir vardı, eti ele geçiriyor, bilincin sonsuz dünyasında dolaşıp yayılıyordu."

Bacağımı bacağına yaslayabilmek için ona yaklaştım. Hoşuna gitmiş gibiydi. Elini koluma koydu, şefkat doluydu. Gülümsemekten kendimi alamadım.

"Hoş karşılandığımız yerler var," dedi Triolet. "Ve zehirli bir bitki ya da hemen karantina altına alınıp yok edilmesi gereken bir hastalık olarak görüldüğümüz yerler var. Ama bulaşıcı hastalık nerede biter, sanat nerede başlar?"

"Bilmiyorum," dedim gülümsemeyi sürdürerek. Salonda çaldıkları ve gümleye gümleye evin her yanına dağılan yabancı müzik kulağıma kadar geldi.

Bana doğru eğildi ve... sanırım bir öpücüktü... Sanırım.

Dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve sonra tatmin olmuş gibi geri çekildi, sanki beni kendi malı olarak damgalamıştı.

"Duymak ister misin?" diye sordu. Başımı salladım, bana ne sunduğuna emin değildim ama bana vermeye gönüllü olduğu ne varsa almaya razıydım.

Kulağıma bir şeyler fısıldadı. Şiirin en tuhaf yanı budur, dili bilmeseniz de şiir olduğunu anlarsınız. Homeros'un Yunancası, tek kelimesini anlamadan dinlenebilir, duyar duymaz şiir olduğunu bilirsiniz. Leh şiirleri, Eskimo şiirleri duymuştum. Bilmesem de ne olduğunu biliyordum. Kızın fısıltısı öyleydi. Dili bilmiyordum ama kelimeler akıp gidiyordu, mükemmeldiler, zihnimin gözüyle camdan ve pırlantadan kuleler ve açık yeşil gözlü kalabalıklar gördüm; her hecenin bitiminde okyanusun durdurulamaz ilerleyişini ve gücünü hissettim.

Belki onunla doğru dürüst öpüşmüşümdür. Hatırlamıyorum. Hatırlamayı isterdim.

Derken bir de baktım Vic tutmuş, beni sarsıyor. "Haydi!" diye bağırıyordu. "Çabuk ol! Haydi!"

Oysa zihnim binlerce kilometre ötedeydi.

"Budala! Haydi, hemen gitmeliyiz!" dedi ve bana küfretti. Sesi o kadar öfkeliydi ki...

O gece ilk defa salonda çalan parçalardan birini tanıdım. Hüzünlü bir saksafon soloyu takip eden su gibi akan akorlar, bir erkek sesi, sessizlik çağının çocuklarından bahsediyordu. Kalıp şarkıyı dinlemek istedim.

"Daha bitirmemiştim, ben bundan fazlasıyım," dedi kız.

"Özür dilerim canım," dedi Vic ama gülümsemiyordu. "Belki başka zaman." Beni kolumdan yakaladığı gibi çekti ve zorla odadan çıkardı. Karşı koymadım. Deneyimlerinden, kafasına koymuşsa Vic'in dediğini yapacağını biliyordum. Üzgün veya öfkeli olmasa asla bana sert davranmazdı ama o anda çok öfkeliydi.

Girişe ulaştığımızda, Vic kapıyı açarken mutfak kapısının girişinde Triolet'yi görmeyi umarak son bir kez omzumun üstünden arkaya baktım. Orada yoktu. Ancak merdivenlerin tepesinde duran Stella'yı gördüm. Aşağıya, Vic'e bakıyordu. Yüzünü gördüm.

Bu anlattıklarım otuz yıl önce yaşandı. Çok şey unuttum, çok şey unutacağım ve sonunda hepsi hafızamdan uçup gidecek; yine de ölümün ötesinde bir hayat olduğuna son derece eminsem nedeni kutsal kitaplardaki metinler değil, bu olaydır: O ânı, Vic'in koşarak kendisinden kaçışını izlerken Stella'nın suratında beliren ifadeyi asla unutmayacağım. Ölürken bile hatırlayacağım.

Giysileri bozulmuş, makyajı dağılmıştı ve gözleri...

Kâinatı kızdırmak istemezsiniz. Her iddiasına varım kızgın bir kâinat size öyle gözlerle bakacaktır.

Böylece kaçtık. Ben ve Vic, partilerden, turistlerden, alacakaranlıktan koşa koşa uzaklaştık. Peşimizde hortum varmış gibi koşuyor, rastgele sokakların arasına dalıyor ve labirenti andıran arka sokaklarda nereye gitmemize bakmaksızın yola devam ediyorduk. Geri dönüp bakmadık ve nefesimiz kesilene kadar durmadık. Nihayet koşmayı bıraktığımızda nefes nefeseydik, daha fazla koşacak takatimiz yoktu. Acı içindeydik. Ben duvara tutundum, Vic öğüre öğüre içinde ne var ne yoksa çıkardı.

Ağzını sildi.

"O kız aslında..." Duraksadı.

Başını iki yana salladı.

"Bilirsin... Aslında basittir. Cesaret ettiğin kadar ileri gitmişsindir. Ve daha ileri gidersen artık *Sen* olmazsın. *Sen onu* yapmış kişi olursun. Gidemeyeceğin yerler... Sanırım bu gece başıma gelen buydu."

Ne söylediğini anladığımı sandım. "Onu becermekten mi bahsediyorsun?" dedim.

Parmağının eklem yeriyle şakağıma vurup sertçe dürttü.

Onunla kavga etmek –ve kaybetmek– zorunda mı kalacaktım? Ancak bir saniye sonra elini çekip yutkunmayı andıran bir ses çıkararak yanımdan uzaklaştı.

Merakla ona baktığımda ağladığını fark ettim: Yüzü kıpkırmızıydı, burnundan sümükler, gözlerinden de inci tanesi iriliğinde gözyaşları akıyordu. Vic, sokağın ortasında kendini kaybetmiş halde küçük bir çocuk gibi insanın içini dağlayan gözyaşları döküyordu. Omuzları hıçkıra hıçkıra ağlıyormuşçasına inip kalkarken benden uzaklaştı. Hızlı adımlarla yürüdüğü için önümde kalmıştı ve artık yüzünü göremiyordum. Üst katta böyle davranmasına yol açacak, onu bu kadar korkutacak ne yaşanmış olabileceğini merak ettim. Tahmin bile yürütemiyordum.

Sokak lambaları birer birer yanarken Vic yalpalayarak önden gitmeyi sürdürdü, ben de bir türlü hatırlayamadığım ve asla tekrarlayamayacağım bir şiirin ritmine ayak uydurarak peşine takıldım.

Uçan Dairelerin Geldiği Gün

Yıldız Tozu romanımın sesli kitabını hazırladığım hafta, New York'ta bir otel odasında beni alacak otomobilin gelmesini beklediğim sırada, benden internet sitesi www.spiderwords.com için bir iki şiir isteyen editör ve şair Rain Graves için yazıldı. Okuyuculara okuduğumda şiirin oturduğunu görmek beni mutlu etti.

Uçan Dairelerin Geldiği Gün

O gün uçan daireler indi. Yüzlercesi hem de
altın rengi, sessiz, kar taneleri gibi düştüler
yeryüzüne.
Ve dünya halkları ayağa kalkıp
Onları selamladı inerlerken,
Herkes bekledi, ağzı heyecandan kurumuş halde,
Bilmeyerek gemilerin ne getirdiğini
ve bilmiyorduk hiçbirimiz yarın ölüp ölmeyeceğimizi
Ama sen bunları fark etmedin çünkü:

O gün, uçan dairelerin geldiği gün, tesadüfe bakın ki
Mezarlıkların ölüleri özgür bıraktığı
Ve zombilerin yumuşacık toprağı ittirip
Veya püskürtüp boş gözler ve titrek adımlarla
Bize doğru, yaşayanlara doğru geldikleri ve çığlık çığlığa kaçıştığımız gündü
Ama sen bunu fark etmedin çünkü:

Uçan daire günü veya zombi günü aynı zamanda
Ragnarök'tü ve bütün televizyonlar
Ölülerin tırnaklarından yapılma bir gemiyi, yılanı, kurdu gösteriyordu.
Bu, aklın alabileceğinden çok daha büyüktü

Ve zavallı kameraman
Hepsini çekebilecek kadar uzaklaşamıyordu ve sonra Tanrılar ortaya çıktı
Ama sen onların geldiğini görmedin çünkü:

UFO-zombi savaşı-Tanrılar gününde baraj kapakları kırıldı
Ve her birimiz boğazımıza kadar cinlere ve ruhlara gömüldük
Dilekler, mucizeler, sonsuzluklar sunuyorlardı
Ve tılsımlar ve zekâ ve cesur yürekler ve hazine sandıkları.
Devlerse savaş çığlıkları atarak aşıyorlardı bu toprakları
Ya o katil arılar...
Ama senin bunlardan haberin yoktu çünkü:

O gün, UFO günü, zombi günü, Ragnarök ve periler günü,
Sert rüzgârlar esti
Lapa lapa kar yağdı ve şehirler kristale döndü, o gün
Bütün bitkiler öldü, plastikler çözüldü,
bilgisayarlar açıldı, ekranlar bize emirlere uymamızı emretti, o gün
Sarhoş ve çamura bulanmış melekler dökülüyordu barlardan
Ve bütün çanları çalıyordu Londra'nın.
Hayvanlar kadim dillerde konuşuyorlardı bizimle, Yeti yollarda yürüyordu
Uçuşan pelerinler ve zaman makinesinin gelişi,
Bunların hiçbirini fark etmedin sen çünkü:
Odanda oturmuş hiçbir şey yapmıyordun, kitap bile okumuyordun, öylece
Telefonuna bakıp
Arayıp aramayacağımı soruyordun kendine...

GÜNEŞ KUŞU

En büyük kızım Holly, on sekizinci doğum günü için ne istediğini açıkça ifade etti: "Başka kimsenin veremeyeceği bir şey istiyorum, baba. Benim için bir hikâye yazmanı istiyorum." Sonra da beni çok iyi tanıdığı için, "Her zaman geciktiğini biliyorum, gerilmeni istemiyorum, bu yüzden on dokuzuncu yaşıma basmadan önce teslim etsen yeter," diye ekledi.

Tulsa, Oklahomalı bir yazar vardı (2002'de öldü), 1960'ların sonlarında ve 1970'lerin başlarında dünyanın en iyi öykü yazarıydı. Adı R. A. Lafferty'ydi, hikâyelerini sınıflandırmak imkânsızdı, tuhaf olduğu kadar özgündü de... Daha ilk cümleden Lafferty öyküsü okuduğunuzu anlardınız. Gençken ona mektup yazmıştım, o da yanıtlamıştı.

Güneş Kuşu, benim bir Lafferty hikâyesi yazma girişimimdi ve ondan çok şey öğrendim. Örneğin, bu tür hikâyeleri yazmanın ne kadar zor olduğunu... Holly, on dokuz buçuk yaşına basana dek hikâyesine kavuşamadı. *Anansi Çocukları*'nı yarılamıştım ve herhangi bir şeyleri bitirmezsem delirecektim. Kızımın izniyle öykü, 826 NYC Okuma-Yazma Öğretimini Destekleme Programı yararına basılan ve çok uzun adı *Şamatacı Suçlular ve Daha Fazlası* şeklinde kısaltılan bir kitapta yayımlandı.

Bu kitaba sahip olsanız da adı aşırı (çok ama çok) uzun olan o kitabı satın almak isteyebilirsiniz; çünkü içinde Clement Freud'un "Grimble" öyküsü var.

GÜNEŞ KUŞU

O dönemde Epikür Kulübü'ne cebi para görmüş kaba saba tipler takılırdı. Nasıl eğlenileceğini iyi bilirlerdi. Beş kişiydiler:

Bir Augustus ÇiftTüy McCoy vardı; üç adam büyüklüğündeydi, dört adamlık yer, beş adamlık içerdi. Büyük büyükbabası sağ kalanın bütün parayı alacağı bir grup uzlaşması sonucunda, kelimenin gerçek anlamıyla büyük büyük zahmetlere girerek kazandığı paralarla Epikür Kulübü'nü kurmuştu.

Profesör Mandalay, tikleri olan ufak tefek bir adamdı, hayaletler gibi griydi. (Belki de hayaletti; daha tuhaf şeyler görülmemiş midir hayatta!) Su dışında bir şey içmez, karnını çay tabağı büyüklüğünde tabaklarda kendisine sunulan ordövrlerle doldururdu. Yine de gastronomi için iştah gerekli değildir ve Mandalay, her zaman yemeklerin en lezzetlileriyle taltif edilirdi.

Yemek ve restoran eleştirmeni Virginia Boote, bir zamanlar dünyalar güzeli bir kadınmış ama o günlerde ihtişamlı bir çöküntü içindeydi ve bu yozlaşmış halinden büyük keyif alırdı.

Büyük âşık, gurme, keman virtüözü ve düellocu Giacomo Casanova'nın soyundan gelen Jackie Newhouse da müşterilerdendi. Jackie, aynı adı çıkmış atası gibi hem sayısız kadının kalbini kırmış hem de muhteşem yemeklerin tadına bakmıştı.

Bir de Epikürler arasında çulsuz olan tek kişi, Zebediah T. Crawcrustle vardı elbette: Toplanacakları günlerde kirli sakalı ve elinde kahverengi kese kâğıdına sarılmış yarım şişe içkiyle şapkasız, paltosuz üstelik çoğunlukla gömleksiz içeri dalardı; fakat iştahı diğerlerinkinden çok daha mütevazıydı.

Augustus ÇiftTüy McCoy konuşuyordu...

"Yenilebilecek her şeyi yedik..." diyen Augustus ÇiftTüy McCoy'un sesinde pişmanlık ve hüzün vardı. "Akbaba, köstebek ve meyve yarasası yedik."

Mandalay, defterini kontrol etti. "Akbabanın tadı çürümüş bir sülün gibiydi. Köstebeğinki ise akbabayı andırıyordu. Meyve yarasası tatlı yaban domuzları kadar lezzetliydi.

"Kakopo, aye-aye ve panda yedik... Ah, o panda yahnisi yok muydu..." Hatırlarken bile ağzı sulanan Virginia Boote iç çekti.

"Soyları tükenmiş hayvanları da yedik..." dedi Augustus ÇiftTüy McCoy. "Donmuş bir mamut ve Patagonya tembel hayvanı."

"Keşke mamuta daha erken ulaşsaydık..." derken iç çekti Jackie Newhouse. "Ama tadını aldıktan sonra tüylü fillerin neden o kadar çabuk gittiğini anladım. Zarif yiyecekleri tercih ederim ama bir ısırık aldıktan sonra kendimi Kansas City barbekü sosunu ve üzerlerinde et olsa o kaburgaların ne güzel pişeceğini hayal ederken buldum."

"Bir iki bin yıl buzda beklemenin ne mahsuru var!" dedi Zebediah T. Crawcrustle. Sırıttı. Dişleri çarpık olmakla beraber keskin ve güçlüydü. "Saydıklarınıza rağmen gerçek bir tat arıyorsanız her zaman iyi bir mastodonu tercih etmelisiniz. İnsanlar mastodon bulamadıklarında mamuta razı olur."

"Ahtapot, dev ahtapot, canavar ahtapot yedik..." dedi Augustus ÇiftTüy McCoy. "Tazmanya canavarı ve yaban sı-

çanı yedik. Tavus kuşu, guguk kuşu ve kiraz kuşu yedik. Balık olan yunuslardan yedik (memeli yunuslardan farklıdırlar), dev deniz kaplumbağasını ve Sumatra gergedanını yedik. Yenilecek ne varsa temize havale ettik."

"Çok saçma! Tadına bakmadığımız yüzlerce şey var," dedi Profesör Mandalay. "Belki de binlerce. Hâlâ tatmadığımız onca böcek türünü düşünsene."

"Ah Mandy!" diye iç çekti Virginia Boote. "Bir böceği tattın mı hepsini tatmışsındır. Hep birlikte birkaç yüz türün tadına baktık. En azından bokböceklerinin kendilerine özgü bir tadı vardı."

"Hayır," dedi Jackie Newhouse. "Senin dediğin bokböceği köftesi. Böceğin kendisi son derece sıradandı. Yine de ne demek istediğini anlıyorum. Gastronominin zirvelerini test ettik ve iştahın derinliklerine daldık. Gurme dünyasının hayal bile edilmemiş bölgelerini keşfe çıkan kozmonotlara dönüştük."

"Doğru, doğru, doğru!" dedi Augustus ÇiftTüy McCoy. "Babamın, büyükbabamın, büyük büyükbabamın zamanından beri, tam yüz elli yıldır Epikürcüler ayda bir burada toplanmıştır. Ama şimdi korkarım ki kapıları kapama zamanı geldi; çünkü bizlerin veya kulübün üyesi olan atalarımızın yemediği hiçbir şey kalmadı."

"Keşke 1920'lerde burada olsaydım..." dedi Virginia Boote. "Menüye yasal olarak insan eti konduğu gün."

"Elektrikli sandalyede idam edilmişti," dedi Zebediah T. Crawcrustle. "Yarısı kızarmış, yer yer kömüre dönmüştü. Domuz yemeye meyleden tek kişi dışında hiçbirimizin canı çekmedi. O bile fazla yemedi."*

"Ah Crusty, niye o oradaymış gibi konuşuyorsun?" diye sordu Virginia Boote esneyerek. "O kadar yaşlı olmadığın

* Uzak doğu menülerinde "longpig" (uzun domuz) insan eti demektir. Yazar ona gönderme yapmış. -çn

belli. Zamanın yıpratıcılığını ve sefil hayatını göz önünde bulundursam bile, en fazla altmış yaşındasındır."

"Zamanın yıpratması konusunda haklısın," dedi Zebediah T. Crawcrustle. "Ancak zannettiğin kadar değil. Her neyse, henüz yemediğimiz bir sürü şey var."

"Birini söyle o zaman," dedi, kaleminin ucunu defterine yaklaştıran Mandalay.

"Eh, Güneş Kasabasının Güneş Kuşu var," dedi, Zebediah T. Crawcrustle. Yüzünde çarpık ama keskin dişlerini ortaya çıkaran bir sırıtış belirdi.

"Bunu ilk kez duyuyorum," dedi Jackie Newhouse. "Uyduruyorsun."

"Ben duymuştum," dedi Profesör Mandalay. "Ama tamamen farklı bir bağlamda. Ayrıca o kuş hayal ürünü."

"Tek boynuzlu için de hayal ürünü derler ama mmmm, tek boynuzlu at böğründen yapılma çiğ köfte* de ne lezzetliydi ama! Biraz at, biraz keçi. Hele dereotu ve yumurta ne yakışmıştı..."

"Epikür Kulübü'nün eski yıllardan kalma kayıtlarında Güneş Kuşu'yla ilgili bir girdi vardı ama neydi, bir türlü hatırlayamıyorum," dedi Augustus ÇiftTüy McCoy.

"Tadı yazıyor muydu?" diye sordu Virginia.

"Yazdığını sanmıyorum," dedi kaşlarını çatan Augustus. "Elbette metinleri bulup daha yakından incelemem gerekecek."

"Bulamazsın," dedi Zebediah T. Crawcrustle. "O notlar yakılan defterlerdeydi. Kuşun tadı hakkında onlardan bir şey öğrenemezsin."

Augustus ÇiftTüy McCoy başını kaşıdı. Kafasında gerçekten de kır düşmüş siyah saçlarını topladığı yere taktığı iki tüy vardı. Bir zamanlar altın rengi olan tüyler artık

* "Tartarealler-retour", gerçekten at eti kıymasıyla yapılan bir tür yiyecektir. -çn

sıradanlaşmış, yıpranmış bir sarıya dönmüştü. Küçük bir çocukken kendisine verilmişlerdi.

"Böcekler," dedi Profesör Mandalay. "Bir keresinde benim gibi bir adamın her gün altı ayrı böcek türü yese bile teşhis edilmiş bütün böceklerin tadına bakmasının yirmi yıl süreceğini hesaplamıştım. Yirmi yıl içinde beş yıl daha devam etmesini sağlayacak sayıda yeni böcek türü keşfedilir. Beş yılda iki buçuk yıl daha yemesini sağlayacak böcek türleri bulunur ve bu böylece devam eder. Sonsuza giden bir paradoks. Buna Mandalay'in Böceği diyorum. Ama böyle bir işe girişmek için böcek yemekten zevk almak gerekir," diye ekledi. "Yoksa tam anlamıyla ömür törpüsü."

"Doğru tür böcekler olduğu sürece böcek yemenin bir mahsuru yok," dedi Zebediah T. Crawcrustle. "Şimdilerde canım ateş böceği çekiyor. Ateş böceğinin parıltısı belki tam da ihtiyaç duyduğum şeydir."

"Ateşböceği veya Photinus Pyralis ışıldayan solucanlardan değil de böcek bile olsa, hayal gücünü zorlasan bile yenilebilir değildir," dedi Mandalay.

"Yenilebilir olmayabilir ama yenilebilir hale getirilebilir," dedi Crawcrustle. Sanırım birkaçını kızartacağım. Ateşböceği ve habañero biberi. Of, lezzete bak!"

Virginia Boote, aralarında ayakları yere en sağlam basandı. "Diyelim ki Güneş Kasabası'ndaki Güneş Kuşu'nu yemek istiyoruz... Aramaya nereden başlamalıyız?"

Zebediah T. Crawcrustle, çenesinden sarkan yedi günlük sakalını kaşıdı. (Asla daha fazla uzamazdı, yedi günlük sakallar öyledir.) "Ben olsam," dedi diğerlerine, "Yaz ortasında bir öğle vakti güneydeki Güneş Kasabası'nın yolunu tutardım. Oturacak rahat bir yer bulurdum, örneğin Mustafa Stroheim'ın kahvesi... Ardından Güneş Kuşu'nun gelmesini beklerdim. Geleneksel yöntemleri kullanarak onu yakalar ve geleneksel yöntemlerle pişirirdim."

"Neymiş bu geleneksel yöntemler?" diye sordu Jackie Newhouse.

"Senin meşhur ataların yaban kazlarını nasıl yakalıyorsa öyle!" dedi Crawcrustle.

"Casanova'nın anılarında kaçak kaz avcılığına dair hiçbir şey yok," dedi Jackie Newhouse.

"Atan meşgul bir adamdı," dedi Crawcrustle. "Her şeyi yazması beklenemez. Ama fena bir kaçak avcı değildi."

"Viskide bekletilmiş, kurutulmuş mısır ve kurutulmuş böğürtlen..." dedi Augustus ÇiftTüy McCoy. "Halkım öyle yaparmış."

"Casanova da öyle yapmış," dedi Crawcrustle. "Gerçi buğday ile üzümü karıştırıp konyakta bekletmişti. Nasıl yapacağımı bana bizzat o öğretti."

Jackie Newhouse, bu yorumu duymazdan geldi. Zebediah T. Crawcrustle'ı görmezden gelmek kolaydı. Adamı terslemek yerine "Mustafa Stroheim'ın kahvesi Güneş kasabasının neresinde?" diye sordu.

"Her zaman neredeyse orada, Güneş Mahallesi'nde, eski çarşıdan sonraki üçüncü sokakta, bir zamanlar kanalizasyon sularının aktığı kanala gelmeden hemen önce. Tek gözlü Khayyam'ın halı dükkânını görürseniz sapağı kaçırmışsınız demektir," diye anlatmaya başladı Crawcrustle. "Ama surat ifadelerinize ve nasıl da irkildiğinize bakılırsa daha geniş, bu kadar detaylandırılmamış bir tarif bekliyordunuz. Pekâlâ. Güneş Kasabası'nda, Güneş Kasabası Kahire'de, Kahire ise her zaman veya neredeyse her zaman olduğu gibi Mısır'da."

"Peki, Güneş Kasabası'nda yapılacak bu keşif gezisinin masraflarını kim karşılayacak?" diye sordu Augustus ÇiftTüy McCoy. "Ayrıca bu geziye kimler katılacak? Daha soruyu sorarken yanıtı biliyorum ve hiç hoşuma gitmiyor."

"Elbette sen ödeyeceksin Augustus ve hepimiz katıla-

cağız," dedi Zebediah T. Crawcrustle. "İstersen masrafları kulüp aidatlarımızdan düşersin. Yanımda şef önlüğümü ve bıçaklarımı getiririm."

Augustus, Crawcrustle'ın uzun zamandır üyelik aidatını ödemediğini biliyordu ama Epikür Kulübü onun masraflarını karşılayacaktı; Crawcrustle, Augustus'un babasının zamanından beri kulübün üyesiydi. "Ne zaman gitmeliyiz?" demekle yetindi.

Crawcrustle, deli bakışlı gözlerini adamın suratına dikip hayal kırıklığı içinde başını iki yana salladı. "Bu ne biçim soru Augustus?" dedi. "Güneş Kasabası'na, Güneş Kuşu yakalamaya gidiyoruz. Sence ne zaman gitmeliyiz?"

"Güneşin gününde!* Pazar!" dedi Virginia Boote. "Dostlarım, pazar günü yola çıkıyoruz!"

"Sizin için umut hâlâ var genç hanım," dedi Zebediah T. Crawcrustle. "Pazar günü yola çıkacağız. Üç hafta sonraki pazar günü. Mısır'a seyahat edeceğiz. Günlerimizi Güneş kasabasının Güneş Kuşu'nu tuzağa düşürerek geçirecek ve sonunda geleneksel yöntemlerle gereğini yapacağız."

Profesör Mandalay, hüzünle gözlerini kırpıştırdı. "Pazartesi günleri okulda ders veriyorum. Pazartesileri mitoloji, salı günleri step dansı, çarşamba marangozluk."

"Derslerini devralacak bir asistan bul, Mandalay. Pazartesi Güneş Kuşu avına çıkacaksın," dedi Zebediah. "Kaç profesör bunu söyleyebilir?"

Hepsi, birer birer kendilerini bekleyen yolculuğu tartışmak ve endişelerini dile getirmek için Crawcrustle'ı ziyaret ettiler.

Zebediah T. Crawcrustle'ın yeri yurdu yoktu. Yine de kafanıza koymuşsanız onu bulabileceğiniz mekânlar vardı. Sabahın erken saatlerinde bankların rahat olduğu otobüs

* Sun-day. –çn

terminalinde uyurdu, otogar görevlileri genellikle yatmasına izin verirlerdi; öğleden sonra sıcak bastırdığında parkta çoktan unutulmuş generallerin heykellerinin etrafında uyuşturucu bağımlıları ve şarapçılarla takılırdı. Sohbetlerinin ve şaraplarının tadını çıkarırken görüşlerini dile getirirdi. Bu görüşler bir Epikürcyenin görüşleriydi, her zaman tartışılır ve saygıyla dinlenir ama çoğu zaman hoş karşılanmazdı.

Augustus ÇiftTüy McCoy, Crawcrustle'ı parkta buldu; kızı Hollyberry Tüysüz McCoy da yanındaydı. Ufak tefek bir kızdı ama zekâsı zehir gibiydi.

"Biliyor musun, bunda bana tanıdık gelen bir şeyler var," dedi Augustus.

"Neyde?" diye sordu Zebediah.

"Neyde olacak, bütün bunlarda. Mısır'a yapılan gezide. Güneş Kuşu'nda. Sanki daha önce duymuştum."

Crawcrustle, başını sallamakla yetindi. Kahverengi kese kâğıdındaki bir şeyleri çiğniyordu.

"Epikür Kulübü'nün tutanaklarını inceledim," dedi Augustus. "Kırk yıl önceki indekste güneş kuşuna gönderme yaptığını düşündüğüm bir not vardı ama devamını okuyamadım."

"Niye?" diye sordu Zebediah T. Crowcrustle lokmasını hapur hupur yutarken.

Augustus ÇiftTüy McCoy iç çekti. "Tutanaklarda bahsi geçen sayfayı buldum ama yanmıştı," dedi. "Sonrasında kulübün yönetiminde büyük bir karmaşa yaşanmış."

"Kese kâğıdından ateşböceği yiyorsun!" dedi Hollyberry Tüysüz McCoy. "Seni daha önce de görmüştüm."

"Haklısınız, aynen öyle yapıyorum küçük hanım," dedi Zebediah T. Crawcrustle.

"Yönetimde karışıklık çıkan dönemi hatırlıyor musun, Crawcrustle?" diye sordu Augustus.

"Hatırlamaz olur muyum!" dedi Crawcrustle. "Seni de hatırlıyorum. Küçük Hollyberry'yle aynı yaştaydın. Yönetimlerde her zaman karışıklık çıkar, Augustus ve sonra karışıklıklar biter. Güneşin doğuşu ve batışı gibidir."

Jackie Newhouse ile Profesör Mandalay, aynı akşam Crawcrustle'ı demiryolu yakınlarında buldular. Kömür ateşine koyduğu konserve kutusunda bir şey pişiriyordu.

"Ne pişiriyorsun, Crawcrustle?" diye sordu Jackie Newhouse.

"Kömür," dedi Crawcrustle. "Kanı temizler, ruhu arındırır."

Tenekenin dibinde küçük parçalara doğranmış ıhlamur ve ceviz ağaçları vardı, o kadar kararmıştılar ki dumanları tütüyordu.

"Kömürleşmiş tahtaları gerçekten yiyecek misin, Crawcrustle?" diye sordu Profesör Mandalay.

Crawcrustle, karşılık vermek yerine parmaklarını yalayıp tenekenin içindeki parçalardan birini eline aldı. Parça tıslayıp cızırdadı.

"İyi numara," dedi Profesör Mandalay. "Ateş yiyenler de herhalde böyle yapıyordur."

Crawcrustle, kömürü ağzına atıp çarpık dişleriyle çiğnedi. "Aynen öyle," dedi. "Aynen öyle."

Jackie Newhouse, hafifçe öksürdü. "Doğruyu söylemek gerekirse Profesör Mandalay'in ve benim bizi bekleyen seyahat konusunda derin çekincelerimiz var."

Zebediah, çatırdata çıtırdata kömürü yemeye devam etti. "Yeterince ısınmamış," dedi. Ateşten bir sopa alıp kızarmış ucunu yaladı. "Böylesi daha iyi," dedi.

"Hepsi göz yanılsaması," dedi Jackie Newhouse.

"Kesinlikle değil!" diye karşılık verdi Zebediah T. Crawcrustle. "Karaağacın kararmışı."

"Bu seyahat konusunda ciddi çekincelerim var," dedi

Jackie Newhouse. "Atalarımın kendilerini koruma içgüdüleri gibi, benim de kendimi koruma içgüdüm çok gelişmiştir; gerektiğinde çatılarda titrer, nehirlerde saklanırız. Kanun adamlarının veya silahlı beyefendilerin birkaç adım ötesinde... Aynı içgüdü bana seninle Güneş Kasabası'na gitmememi söylüyor."

"Ben bir akademisyenim," dedi Profesör Mandalay. "Ve lanet olası kâğıtları okumadan not vermesi hiç gerekmemiş insanlar gibi, benim de güçlü sezgilerim yok. Ancak bu seyahat benim bile şüphelerimi uyandırdı. Güneş Kuşu o kadar lezzetliyse niçin hiç bahsini duymadım?"

"Duydun ihtiyar Mandy, duydun!" dedi, Zebediah T. Crawcrustle.

"Ayrıca bendeniz Tulsa, Oklahama'dan Timbukta'ya kadar coğrafya konularında uzmanımdır," diye devam etti Profesör Mandalay. "Ama hiçbir kitapta Kahire'deki Güneş Kasabası'ndan bahsedildiğine rastlamadım."

"Rastlamadın mı? Nasıl olur, onu öğrettin bile!" dedi Crawcrustle. Kömürü biber sosuna bulayıp ağzına attı.

"Onu gerçekten yediğine inanmıyorum!" dedi Jackie Newhouse. "Ama numara olduğunu bilsem de etrafında olmak beni rahatsız ediyor. Gitsem daha iyi."

Ve gitti. Belki Profesör Mandalay de onunla gitmiştir. O adam o kadar silik o kadar hayaletimsiydi ki bir yerde olup olmadığını anlamak için en temizi yazı tura atmaktı.

Virginia Boote, sabahın erken saatlerinde evinin önündeki basamaklarda uyuklayan Zebediah T. Crawcrustle'a takıldı. Virginia Boote, bir restorandan dönüyordu ve eleştirisini yazacaktı. Taksiden indi, Crawcrustle'a takıldı ve düştü. Çok uzağa uçmadı. "Ay, ne düşüştü ama!" dedi.

"Gerçekten öyleydi, Virginia," dedi Zebediah T. Crawcrustle. "Acaba yanında kibrit kutusu gibi bir şey var mı?"

"Yanımda bir yerlerde kibrit olacaktı..." dedi ve son de-

rece büyük ve son derece kahverengi olan çantasını karıştırdı. "İşte!"

Zebediah T. Crawcrustle, yanında mor renkli metil alkolle dolu bir şişe taşıyordu, şişedekini plastik bir kaba boşalttı.

"Meth?" dedi Virginia Boote. "Meth içicisi olduğunu hiç düşünmemiştim, Zebby."

"Değilim." Crawcrustle. "Aptal malı. Bağırsakları çürütür ve tat alma hücrelerini deforme eder. Ama gecenin bu saatinde daha iyisini bulamadım."

Kibriti çakıp alkolü döktüğü kaba yaklaştırdı, kapta titrek bir alev belirdi. Adam kibriti yedi. Ardından yanan sıvıyla gargara yaptı ve alevi sokağa tükürüp yerdeki gazetenin tutuşmasına sebep oldu.

"Kendini öldürmek için ne güzel bir yöntem..." dedi Virginia Boote.

Zebediah T. Crawcrustle, sırıttığında kararmış dişleri ortaya çıktı. "Onu içmiyorum, gargara yapıp tükürüyorum."

"Ateşle oynuyorsun..." diye uyardı kadın onu.

"Hayatta olduğumu öyle anlıyorum," dedi Zebediah T. Crawcrustle.

"Ah Zeb, öylesine heyecanlıyım ki... Yerimde duramıyorum. Sence Güneş Kuşu'nun tadı neye benziyordur?"

"Keklikten zengin, hindiden sulu, devekuşundan yağlı ve tavuktan lezzetli..." dedi Zebediah T. Crawcrustle. "Bir yedin mi bir daha unutamazsın!"

"Mısır'a gidiyoruz" dedi kadın. "Mısır'a hiç gitmedim." Ardından ekledi. "Bu gece kalacak yerin var mı?"

Adamdan göğsünü sıkıştıran boğuk öksürükler duyuldu. "Kapı eşiklerinde uyumak için fazla yaşlıyım, yine de gururum var," dedi.

"Pekâlâ," dedi kadın adamı şöyle bir süzüp: "Kanepemde uyuyabilirsin."

"Teklife minnettar olmadığımdan değil ama otogarda bana ayrılmış bir bank var," dedi adam. Duvara tutunup ayağa kalktıktan sonra abartılı adımlarla sokağın yolunu tuttu.

Otogarda gerçekten onun adını taşıyan bir bank vardı. Zengin olduğu dönemde bankı otogara bağışlamış, adı da ufak pirinç bir plakaya işlenerek banka vidalanmıştı. Zebediah T. Crawcrustle, her zaman yoksul değildi. Zengin zamanları olurdu ama servetine tutunmakta güçlük çekerdi ve insanların şarapçılarla sohbet edip çöp yiyen zenginlere şüpheyle baktığını kavramıştı. Bu yüzden servetini elinden geldiğince dağıtırdı. Orada burada unuttuğu paralar oluyordu. Ve bazen zengin olmayı sevmediğini unutur, yollara düşer, servet peşinde koşar ve aradığını bulurdu.

Tıraş zamanını bir hafta geçirmişti ve yedi günlük sakalının telleri neredeyse kar beyazına dönmüştü.

Epiküryenler pazar günü Mısır'a doğru yola çıktılar. Beş kişiydiler, Hollyberry Tüysüz McCoy havalimanında babasına el salladı. Ufak bir havalimanı olduğundan el sallayıp vedalaşmaya imkân vardı.

"Güle güle baba!" diye seslendi Hollyberry Tüysüz McCoy.

Augustus ÇiftTüy McCoy, yolculuklarının birinci ayağı olan küçük uçağa doğru yürürken geri dönüp el sallayarak kızına karşılık verdi.

"Sanki buna çok benzeyen bir günü hafızamın derinliklerine gömmüşüm," dedi Augustus ÇiftTüy McCoy. "Uzun yıllar önceydi, küçük bir çocuktum, el sallıyordum. Sanırım babamı son görüşümdü. Ve şimdi yeniden bizi bir felaketin beklediği hissine kapılıyorum." Havalimanının diğer ucundaki küçük kıza son bir kez el salladığında küçük kız da aynı şekilde karşılık verdi.

"O zaman sen de onun gibi heyecanla el sallamıştın,"

diye ona hak verdi Zebediah T. Crawcrustle. "Ama bence o birazcık daha özgüvenle el sallıyor."

Haklıydı.

Önce ufak bir uçağa, sonra daha büyük bir uçağa, ardından küçücük bir uçağa bindiler. Gondolla, trenle, sıcak hava balonuyla ve kiralık ciple seyahat ettiler.

Kahire sokaklarından ciple geçtiler. Eski çarşıdan sonra üçüncü sokağa sapıp (sapmasalar bir zamanlar kanalizasyon sularının aktığı kanala varırlardı) Mustafa Stroheim'ın kendisinin de sokağa çektiği eski püskü taburede oturduğu kahvesine vardılar. Bütün masalar ve sandalyeler sokağa dizilmişti, üstelik pek geniş bir sokak olduğu söylenemezdi.

"Kahveme hoş geldiniz dostlar!" dedi Mustafa Stroheim. "Kahve Mısır'da kafe demektir. Çay ikram edelim mi? Okey oynamak ister misiniz?"

"Odalarımızı gösterirseniz seviniriz," dedi Jackie Newhouse.

"Ben değil..." dedi, Zebediah T. Crawcrustle. "Ben sokakta uyuyacağım. Hava sıcak ve girişteki merdivenler pek rahat görünüyor."

"Ben bir kahve alırım," dedi, Augustus ÇiftTüy McCoy.

"Elbette."

"Suyunuz var mı?" diye sordu Profesör Mandalay.

"Bu ses de nereden geldi?" dedi Mustafa Stroheim. "Ah, siz miydiniz küçük gri adam? Beni affedin. Sizi birinin gölgesi sandım."

"Ben Çay Şeker Bosta alacağım," dedi Virginia Boote; yanında şeker ile bir bardak sıcak çaydır. "Ayrıca rakip varsa tavla oynamak isterim. Kuralları bir hatırlayabilsem, bütün Kahire'ye diz çöktürmesini bilirim."

Augustus ÇiftTüy McCoy odasına çıkarıldı. Profesör Mandalay odasına çıkarıldı. Jackie Newhouse odasına çıkarıldı. Uzun bir prosedür değildi; sonuçta hepsi aynı oda-

daydılar. Virginia'nın uyuyacağı oda ve Mustafa Stroheim'in ailesiyle uyuduğu üçüncü oda arka tarafta kalıyordu.

"Ne yazıyorsun?" diye sordu Jackie Newhouse.

"Epikür Kulübü'nün prosedürleri, kayıtları ve ufak notlar..." dedi Profesör Mandalay. Ufak, siyah tükenmez kalemle deri kaplı büyük bir deftere yazıyordu. "Seyahatimizin detaylı bir günlüğünü tutuyorum. Yolda yediğimiz her şeyi yazıyorum. Güneş Kuşu'nu yerken de kayıt tutmayı sürdürmeliyim, böylece bütün tatlar, dokular, kokular ve etinin suyunun tadı kayda geçirilmiş olur."

"Crawcrustle, Güneş Kuşu'nun nasıl pişirileceğini söyledi mi?" diye sordu Jackie Newhouse.

"Söyledi," dedi Augustus ÇiftTüy McCoy. "Bira kutusunu üçte biri kalana kadar boşaltacakmış. Sonra üstüne otlar ve baharatlar ekleyecekmiş. Kuşu, bira kutusunun üzerine oturtacakmış. Ardından poposunda tenekeyle kuşu barbekü şişine takıp rosto yapacakmış. Geleneksel yöntem budur dedi."

Jackie Newhouse somurttu. "Kulağa şüphe uyandıracak kadar modern geliyor."

"Crawcrustle, Güneş Kuşu'nu pişirmenin geleneksel yönteminin bu olduğunu söylüyor," diye tekrarladı Augustus.

"Gerçekten öyle söyledim," dedi, merdivenden inen Crawcrustle. Ufak bir yapıydı. Merdivenler uzakta değildi ve duvarlar kalın sayılmazdı. "Dünyanın en eski birası Mısır birasıdır ve beş bin yıldır Güneş Kuşu'nu onunla pişirirler."

"Ama bira kutusu modern bir icat..." dedi Profesör Mandalay, Zebediah T. Crawcrustle içeri girerken. Elinde bir fincan, katran kadar koyu Türk kahvesi vardı; dumanları tütüyor, kenarlarında katran kuyusundaki gibi köpükler oluşuyordu.

"Kahven çok sıcak," dedi Augustus ÇiftTüy McCoy.

Crawcrustle, fincanı kafasına dikip yarısını içti.

"Hayır," dedi. "Pek sıcak sayılmaz. Bira kutusu da yeni bir icat değildir. Eskiden bakırdan yapılırdı, gümüş örneklerine rastlardınız. Demirci ustasına ve elinde hangi metallerin olduğuna bağlıydı. Tek gereken ateşe dayanacak bir şeydi. Hepinizin şüpheyle bana baktığınızı görüyorum. Beyler, düşünün, elbette antik Mısırlıların bira kutuları vardı, yoksa biralarını nerede tutacaklardı?"

Pencerenin önünden, sokakta masalardan bir inleme duyuluyor. Virginia Boote, köylüleri tavla üzerine bahse girmeye ikna etti ve neleri var neleri yoksa hepsini aldı. O kadın tam bir tavla ustası.

Mustafa Stroheim'ın kahvesinin arka tarafında tuğladan yapılma, metal aksamı erimiş bir mangal ve eski bir ahşap masa dururdu. Crawcrustle, sonraki günü mangalı tamir edip temizleyerek, ızgaranın demirlerini yağlayarak geçirdi.

"Kırk yıldır kullanılmamış gibi duruyor," dedi, Virginia Boote. Bir daha kimse onunla tavla oynamayacaktı ama çantası şimdiden kirli bozuk paralarla dolup taşmıştı.

"Öyle sayılır," dedi, Crawcrustle. "Belki biraz daha uzun süredir. Gel Virginia, gel de bir işe yara. İhtiyacımız olan şeylerin bir listesini yaptım. Çoğunlukla otlar, baharatlar ve odun parçaları. Mustafa Stroheim'ın çocuklarından birini çevirmenliğini yapması için yanına alabilirsin."

"Benim için zevktir."

Epikür Kulübü'nün diğer üç üyesi oyalanacak başka şeyler bulmuşlardı. Jackie Newhouse, zarif takım elbisesine ve keman çalma yeteneğine ilgi duyan insanlarla arkadaşlık ediyordu. Augustus ÇiftTüy McCoy uzun yürüyüşlere çıkıyor, Profesör Mandalay mangalın kiremitlerine çizilmiş hiyeroglifleri çözmeye uğraşıyordu. Bu kadar deneyimli olmasa o işaretlerin Mustafa Stroheim'ın arka bahçesindeki mangalın güneşe adanmış kutsal bir anıt olduğunu söyle-

diklerini zannedeceğini ifade etti. "Ama ben zeki bir adamım," dedi. "O tuğlaların ne olduğunu hemen çözdüm. Uzun yıllar, belki binlerce yıl önce bir tapınağın yapımında kullanılmışlar. Sonra birileri buraya taşıyıp o tuğlalarda ızgara yapmış. Bunu yapanların ellerindeki malın değerini bildiğinden şüpheliyim."

"Gayet iyi biliyorlardı," dedi, Zebediah T. Crawcrustle. "Bu tuğlalar bir tapınaktan gelmedi. Beş bin yıldır, yani bu mangalı inşa ettiğimizden beri buradalar. Onlardan önce taşlarla idare ederdik."

Virginia Boote, elinde alışveriş sepetiyle döndü. "İşte," dedi. "Kızıl sandal ağacı, vanilya, lavanta dalları, adaçayı, tarçın yaprakları, hindistancevizi, sarımsak ve kuşburnu: İstediklerin ve hatta fazlası."

Zebediah T. Crawcrustle, zevkten dört köşeydi. "Güneş Kuşu çok sevinecek!" dedi kadına.

Öğleden sonrayı barbekü sosunu hazırlayarak geçirdi. "Böylesi daha uygun, ayrıca Güneş Kuşu'nun eti genelde biraz daha kuru olur," diye açıkladı ötekilere.

Epiküryenler akşamı sokaktaki masalarda oturarak geçirdiler. Mustafa Stroheim ve ailesi onlara çay, kahve ve naneli, sıcak içecekler getirdi. Zebediah T. Crawcrustle, Epiküryenlere Güneş Kasabası'nın Güneş Kuşu'nu pazar günü öğle saatinde yiyeceklerini söylemiş ve iştahlarının kaçmamasını garantilemek için bir önceki gece akşam yemeği yemekten kaçınmalarını tavsiye etmişti.

"İçimde kötü bir his var," dedi Augustus ÇiftTüy McCoy o gece, sığamadığı küçücük yatağa uzanırken. "Sanırım sonumuz barbekü sosundan olacak..."

Ertesi sabah hepsinin karnı zil çalıyordu. Zebediah T. Crawcrustle üzerinde aşırı parlak yeşil harflerle AŞÇIYI ÖPÜN yazan komik bir önlük giyinmişti. Konyağa bulan-

mış üzümleri ve tohumları evin arkasındaki avokado ağacının altına serpiştirmişti ve kokulu otları, şifalı bitkileri, baharatları kömürlere yerleştiriyordu. Mustafa Stroheim ile ailesi Kahire'nin diğer ucundaki akrabalarına ziyarete gitmişti.

"Kibriti olan var mı?" diye sordu Crawcrustle.

Jackie Newhouse, Zippo çakmağını çıkarıp adama verdi. Önce tarçın yapraklarını, sonra defne yapraklarını tutuşturup kömürün altına sıkıştırdılar. Dumanlar öğle güneşine doğru yükseldi.

"Tarçın ve sandal ağacı kokusu Güneş Kuşu'nu getirecek," dedi Crawcrustle.

"Nereden getirecek?" diye sordu Augustus ÇiftTüy McCoy.

"Güneşten," dedi Crawcrustle. "Orada uyur."

Profesör Mandalay, ağzını kibarca örterek öksürdü. "En yakın oldukları zamanda bile Dünya ile Güneş'in arası 116 milyon kilometredir. Bugüne kadar tespit edildiği kadarıyla en hızlı uçan kuş olan şahin, saatte 439 kilometre yapabiliyor. Bu hızla Güneş'ten gelecek olsa bir kuşun bize ulaşması otuz sekiz yıl sürerdi; uzayın karanlığında ve boşluğunda uçabileceğini varsaysak bile."

"Elbette!" diye ona hak verdi Zebediah T. Crawcrustle. Elini yüzüne siper etti, gözlerini kısıp yukarı baktı. "İşte geliyor..." dedi.

İlk bakışta bir kuş Güneş'in alevlerinden yapılmış, ondan kopup geliyormuş gibi görünüyordu ama elbette öyle olamazdı. Ne de olsa öğle güneşine doğrudan bakamazsınız.

Başlangıçta siluetten ibaretti, güneşin önündeki bir siyahlık, mavi gökyüzünde bir lekeydi. Derken gün ışığı tüylerini aydınlattı ve onu izleyenler nefeslerini tuttular. Gün ışığının Güneş Kuşu'nun tüylerinden yansıyışı eşsiz bir manzaradır, öyle bir şey görmek insanı soluksuz bırakır.

Güneş Kuşu, koca kanatlarını bir kere çırptıktan sonra

Mustafa Stroheim'ın kahvesinin üstünde daireler çizerek alçalmaya başladı.

Kuş avokado ağacına kondu. Tüyleri altın, mor ve gümüş rengiydi. Hindiden küçük, horozdan büyüktü. Bacakları uzundu, kafa tüyleri balıkçıla benzese de kafası tam bir kartal kafasıydı.

"Ne kadar güzel!" dedi Virginia Boote. "Kafasının tepesindeki iki koca tüye baksanıza... Hoş değiller mi?"

"Gerçekten çok hoşlar!" dedi Profesör Mandalay.

"Kuşun kafasındaki tüylerde bana tanıdık gelen bir şeyler var," dedi Augustus ÇiftTüy McCoy.

"Kuşu pişirmeden önce kafasındaki tüyler yolunur," dedi Zebediah T. Crawcrustle. "Bu iş böyle yapılır."

Güneş Kuşu, avokado ağacının güneş alan bir dalına oturmuştu. Gün ışığında ışıl ışıl parlıyor gibiydi, sanki mor, yeşil, altın rengi ışıltılar saçan tüyleri gün ışığından imal edilmişti. Tüylerini temizledi, bir kanadını güneşe uzattı. Gagasıyla bütün tüyler hizaya gelene kadar hepsini yokladı. Sonra diğer kanadı açıp aynı hareketleri tekrarladı. Sonunda kuşun ağzından mutlu, neşeli bir ötüş döküldü ve daldan havalanıp yere kondu.

Kurumuş çamurun üzerinde dolaştı, görmeyen gözlerle sağa sola bakındı.

"Bakın, tohumları buldu!" dedi Jackie Newhouse.

"Sanki onu arıyordu," dedi Augustus ÇiftTüy McCoy. "Tohumların orada olmasını bekliyordu sanki."

"Her zaman oraya bırakırım," dedi Zebediah T. Crawcrustle.

"Ne kadar hoş!" dedi Virginia Boote. "Yakından bakıyorum da tahmin ettiğimden çok daha yaşlı. Bakışları buğulu ve bacakları titriyor. Yine de çok hoş!"

"Bennu kuşu, kuşların en tatlısıdır," dedi Zebediah T. Crawcrustle.

Virginia Boote, Mısır yemeklerini iyi bilirdi ama bunu

duymamıştı. "Bennu kuşu nedir?" diye sordu. "Güneş Kuşu'nun Mısır dilindeki karşılığı mı?"

"Bennu kuşu," diye söze başladı Profesör Mandalay, "Persea ağacında yaşar. Kafasında iki tüy vardır. Bazen balıkçıl bazen kartal gibi resmedilir. Daha fazlası da var ama anlatmaya değmez."

"Üzümleri ve tohumları yedi!" diye bağırdı Jackie Newhouse. "Şimdi sarhoş olduğu için yalpalıyor. Sarhoşken bile ne muhteşem görünüyor!"

Zebediah T. Crawcrustle, çamurun içinde ileri geri yalpalayarak avokado ağacına ulaşmaya çalışan Güneş Kuşu'nun yanına gitti. Tam karşısında durdu ve sonra, çok yavaşça, başını eğip onu selamladı. Yaşlı bir adam gibi yavaşça ve kemikleri çatırdayarak eğilmişti ama yine de eğilmişti. Güneş Kuşu da başını eğerek onu selamladı ve sonra çamura devrildi. Zebediah T. Crawcrustle, saygıyla kuşu yerden aldı, bir bebeği şefkatle taşır gibi kollarında taşıyıp Mustafa Stroheim'ın kahvesinin arkasındaki açıklığa götürdü. Ötekiler de peşinden gitti.

Önce kuşun kafasındaki iki tüyü yolup kenara koydu.

Ardından kuşun tüylerini yolmadan iç organlarını çıkardı ve yanmakta olan dalların üzerine attı. Vücut boşluğuna yarı dolu bira kutusunu yerleştirip kuşu mangala koydu.

"Güneş Kuşu çabuk pişer," diye uyardı Crawcrustle. "Tabaklarınızı hazırlayın."

Eski Mısırlılar biraları kişniş otuyla tatlandırırdı; çünkü Mısırlılar şerbetçiotunu bilmezdi; biraları zengin ve yoğun aromalıydı. O birayı içtikten sonra piramit bile inşa edebilirdiniz ki bunu yapanlar oldu. Bira, mangalda pişen Güneş Kuşu'nun etine karışıp sulu kalmasını sağladı. Kömür alevi tüylere ulaştığında hepsi birden alev aldı ve ortaya magnezyum ateşini andıran bir ateş çıktı, alevler öyle parlaktı ki Epikürüyenler gözlerini kapamak zorunda kaldılar.

Rostonun kokusu her tarafa yayıldı; sülünden gösterişli, ördekten lezizdi. Epiküryenlerin ağızları sulanıyordu. Kuş çabucak pişmişti. Zebediah, Güneş Kuşu'nu kömür yatağından kaldırıp masaya taşıdı. Ardından et bıçağıyla kesip dumanı tüten eti tabaklara özenle koydu. Her parçanın üzerine azıcık barbekü sosu döktü. Kemikleri ve etin kalanını doğrudan aleve attı.

Epikür Kulübü'nün üyeleri Mustafa Stroheim'ın kahvesinin arkasındaki eski ahşap masaya yerleşip yemeği parmaklarıyla afiyetle yediler.

"Zebby, bu muhteşem!" dedi Virginia Boote, hem yiyor hem konuşuyordu. "Şuna bak, resmen ağızda eriyor. Tadı lokum gibi."

"Tadı güneş gibi," dedi Augustus ÇiftTüy McCoy, eti ancak iri bir adamın yapabileceği şekilde parçalarken. Bir elinde kanat, diğerinde göğüs eti vardı. "Bugüne dek yediğim en lezzetli şey ve onu yediğime pişman değilim ama galiba kızımı özleyeceğim."

"Mükemmel!" dedi Jackie Newhouse. "Tadı aşk ve kaliteli müzik gibi. Gerçek gibi."

Profesör Mandalay, Epikür Kulübü'nün tutanaklarına bir şeyler karalıyordu. Kendisinin ete verdiği tepkiyi ve diğerlerinin tepkilerini kaydediyordu. Yazarken kâğıda yemek damlatmamak için özel bir çaba harcaması gerekiyordu; çünkü yazarken kullanmadığı elinde kuşun kanadı vardı ve büyük bir zevkle onu kemiriyordu.

"Çok tuhaf," dedi Jackie Newhouse, "Ne kadar yersem ağzımdaki ve midemdeki parçalar o kadar ısınıyor."

"Evet. Genelde öyle olur. Önceden hazırlanmak en akıllıcasıdır," dedi Zebediah T. Crawcrustle. "Kömür yemek, ateş yutmak veya ateş böceği atıştırmak. Alıştırma olsun diye. Yoksa sindirim sisteminin canına okuyabilir."

Zebediah T. Crawcrustle, kuşun kafasını seçmişti, hiç

ayıklamadan kemiklerini ve gagasını ağzında çiğniyordu. Her ısırışında ağzındaki kemiklerde ufak şimşekler çakıyor ama adam sırıtıp çiğnemeye devam ediyordu.

Güneş Kuşu'nun mangala atılan kemikleri önce korlaşıp turuncuya dönüştü, sonra beyaz alevler saçmaya başladı. Mustafa Stroheim'ın kahvesinin arka bahçesi sıcak bir sisle kaplandı, dumanların örttüğü her şey bulanıklaşırken masanın etrafına oturmuş, yemeklerini yiyenler dünyayı bir suyun arkasından veya rüyadan izledikleri hissine kapılmıştı.

"Öylesine güzel ki!" dedi Virginia Boote yemeği sürdürerek. "Bugüne dek yediğim en lezzetli şey. Tadı gençliğim gibi. Sonsuza dek damaktan gitmiyor." Parmaklarını yalayıp tabağındaki son et parçasını eline aldı. "Güneş Kasabası'nın Güneş Kuşu," dedi. "Başka bir adı var mı?"

"Heliopolis'in Anka kuşu," dedi Zebediah T. Crawcrustle. "Küllerin ve alevlerin içinde ölüp her kuşakta yeniden doğan kuş. Her yer karanlıkken suların üstünde uçan Bennu kuşu. Doğru zaman geldiğinde ender odunlar, baharatlar ve bitkilerden oluşan bir ateşte yakılır ve küllerinden yeniden doğar; bir daha, bir daha, bir daha... Bir çeşit sonsuz bir döngü."

"Ateşler!" diye bağırdı Profesör Mandalay. "Sanki bağırsaklarım yanıyor!" Suyunu yudumladı ama işe yaramış görünmüyordu.

"Parmaklarım!" dedi Virginia Boote. "Parmaklarıma bakın!" Görebilmeleri için elini havaya kaldırdı. Parmaklarından içlerinde ateş yanıyormuş gibi ışık geliyordu.

Hava öylesine ısınmıştı ki yumurta bıraksanız pişerdi.

Bir kıvılcım ve çıtırtı duyuldu. Augustus ÇiftTüy McCoy'un saçları diken diken oldu.

"Crawcrustle," dedi alev alan Jackie Newhouse, "Doğruyu söyle bana, ne kadardır Anka kuşunu yiyorsun?"

"On bin yıldan uzun süredir..." dedi Zebediah. "Bin yıl eksik bin yıl fazla ne çıkar! Ustalaştıktan sonra yemesi zor değildir, zor olan ustalaşmak. Ama bu seferki hazırladığım en iyi Anka kuşuydu. Yoksa şöyle mi demeliydim: 'Bu seferki Anka kuşunu en iyi pişirişimdi'?"

"Gençleşiyorum!" dedi. Virginia Boote. "Yılları birer birer yakıyorum!"

"Öyledir," diye itiraf etti Zebediah. "Ama yemeden önce ısıya alışmak gerekir. Yoksa seni de fena yakar."

"Niye bunu hatırlayamadım?" dedi, parlak alevlerin ortasında duran Augustus ÇiftTüy McCoy. "Neden babamın ve babamın babasının Anka kuşunu yemek için Heliopolis'e gittiğini hatırlayamadım? Niye ancak şimdi hatırlıyorum?"

"Niye olacak, gençleşiyorsun da ondan!" dedi Profesör Mandalay. Son yazdığı sayfa alev alınca deri kaplı defteri kapamış, böylece kenarları yansa da içindekileri kurtarabilmişti. "Yaşadığın yıllar yanıyor, böylece o yıllara dair hatıralar geri geliyor." Görüntüleri bulanıklaştıracak kadar ısınan havaya rağmen artık daha dinç olduğu görülüyordu. Gülümsüyordu. Daha önce Profesör Mandalay'in gülümsediğini gören olmamıştı.

"Yanıp kül mü olacağız?" diye sordu, göz kamaştırıcı parlaklığa bürünmüş olan Virginia. "Yoksa yanıp çocukluğumuza veya hayaletler ve melekler zamanına mı döneceğiz, yeniden mi yaşayacağız her şeyi? Ne önemi var! Ah Crusty, bütün bunlar ne kadar eğlenceli!"

"Belki sosta biraz daha sirke olabilirdi," dedi Jackie Newhouse alevlerin arasından. "Bu et onu kaldırırdı." Ardından kaybolup gitti, ondan geriye sadece bir serap kaldı.

"*Chacun a son goût*," dedi, Zebediah T. Crowcrustle. Fransızca herkesin zevki kendine demektir. Parmaklarını yalayıp başını iki yana salladı. "Gerçekten bugüne kadarkilerin en iyisiydi," diye tekrarladı büyük bir tatminle.

"Elveda Crusty!" dedi Virginia. Beyaz alevlerle kaplanan eliyle son bir kez adamın kapkara elini tuttu.

Ve sonra Mustafa Stroheim'ın Heliopolis'teki (bir zamanların güneş şehri artık Kahire'nin banliyölerinden biriydi) kahvesinin arka bahçesinde, rüzgârın uçuşturduğu beyaz küllerden başka hiçbir şey kalmadı. Küller toz şeker veya kar taneleri gibi uçuşup ilk çarptıkları yere yapışırken bahçede kapkara saçlı, inci dişli, AŞÇIYI ÖP yazan bir önlük giymiş, genç bir adamdan başka kimsecikler kalmamıştı.

Ufacık altın rengi-mor bir kuş yeni uyanıyormuş gibi silkinerek kiremitlerin üzerindeki küllerin arasından çıktı. Tiz bir "Cik!" sesinin ardından annesine bakan bir bebek gibi doğrudan güneşe baktı. Kanatlarını kurutmak istercesine iki yana açıp şöyle bir silkindi ve sonunda, hazır olduğuna kanaat getirir getirmez gökyüzüne doğru uçuverdi. O âna tanıklık eden tek kişi avludaki genç adamdı.

Ayaklarının dibinde, ahşap masadan geriye kalan küllerin arasında altın rengi iki uzun tüy duruyordu. Genç adam tüyleri aldı, üzerlerindeki beyaz külleri temizleyip saygıyla ceketinin iç cebine yerleştirdi. Ardından önlüğünü çıkarıp kendi yoluna gitti.

Hollyberry ÇiftTüy McCoy, kendi çocukları olan yetişkin bir kadın. Siyah saçlarının arasında kurşuni teller var ve kafasındaki topuzu altın rengi iki tüy süslüyor. O tüylerin bir zamanlar çok özel olduğunu bir bakışta anlıyorsunuz ama zaman içinde yıpranmışlar. Zengin züppelerden oluşan Epikür Kulübü'nün başkanı o, bu görev ona uzun yıllar önce babasından kaldı.

Epiküryenlerin yeniden homurdanmaya başladıklarını duyuyorum. Yenilecek ne varsa yediklerini söylüyorlar.

(HMG İÇİN–GECİKMİŞ BİR DOĞUMGÜNÜ HEDİYESİ)

ALAADDİN'İ İCAT ETMEK

Tuhafıma giden şeylerden biri de (tuhafıma gitmek lafını beni çok çok rahatsız eden anlamında kullanıyorum) akademik yapıtlarda masalların yazarı olmadığından ve halk hikâyelerinin yazarlarını araştırmanın yanlışlığından bahsedilmesi. Masallar birdenbire ortaya çıkmış, birileri onlara rastlayıvermiş veya en iyi ihtimalle onları yeniden şekillendirmiş gibi anlatan kitapları kastediyorum. Doğru belki ama bu masallar da bir yerlerde, birilerinin kafasında ortaya çıktı. Hikâyeler akılda başlayan şeyler olduklarından onlara doğa harikaları muamelesi yapılamaz.

Okuduğum akademik yapıtlardan biri, karakterlerin uykuya daldığı her masalın, rüya ile gerçeği birbirinden ayıramayan ilkel bir zihnin rüyasını anlatmasıyla ortaya çıktığından bahsediyordu. Peri masallarının başlangıcı buymuş, bence daha başından boşluklarla dolu bir varsayım; çünkü masallar özellikle de günümüze kalıp yeniden anlatılanlar, rüya mantığına değil, hikâye kurgusuna yaslanırlar.

Masallar onları uyduran kişilerce uydurulmuştur. Beğenilirlerse tekrar tekrar anlatılırlar. Büyülerinin kaynağı da budur.

Şehrazat kurgu ürünü bir anlatıcıydı, kız kardeşi de, her gece tatmin etmek zorunda oldukları zalim hükümdar da... *Binbir Gece Masalları* kurgulanmış bir yapıttır, çeşitli yörelerden derlenmiş masallardan oluşur ve Alaaddin'in hikâyesi diğerlerinden daha ileri tarihte yazılmış, *Binbir*

Gece Masalları'na Fransızlar tarafından birkaç yüzyıl önce eklenmiştir. Bu da ortaya çıkışının kesinlikle benim anlattığım gibi olmadığını ispatlıyor. Ama yine de... Ve buna rağmen...

ALAADDİN'İ İCAT ETMEK

O gece de her gece olduğu gibi adamın yanında,

Ayaklarının dibinde de kız kardeşi...

Masalını bitirip bekliyor. Küçük kardeş çabucak yakalıyor ipucunu:

"Hiç uykum yok. Bir masal daha anlatır mısın?" diyor.

Şehrazat, ürkek bir solukla başlıyor yeni masalını anlatmaya.

"Çok uzaklarda, Pekin'de,

annesiyle tembel bir genç yaşarmış.

Alaaddin'miş adı. Babası ise uzun yıllar önce göçüp gitmiş bu dünyadan..."

Onlara kötü kalpli büyücünün gelişini,

amcası olduğunu iddia edişini ve acımasız planını anlatıyor:

Oğlanı alıp ıssız bir yere götürecek.

Ona bir yüzük verecek. Yüzüğü taktığı sürece güvende olacağını

söyleyerek indirecek onu değerli taşlarla kaplı bir mağaraya.

"Bana lambayı getir!" diyecek ve Alaaddin lambayı getirmeyince,

karanlıkta bırakıp gidecek oğlanı.

Şimdi düşün.

Alaaddin toprağın altında hapis,
diyen Şehrazat masalı anlatmayı kesiyor, kocası masalın devamını merak ettiğinden
bir gece daha yaşamasına izin verecek.
Ertesi gün
Yemek yapıyor,
Çocukları besliyor,
Hayal kuruyor...
Alaaddin'in tuzağa düştüğünü ve masalın ona sadece bir gün kazandırdığını biliyor.
Şimdi ne olacak? Keşke bunu da bilebilseydi.

Ancak akşam olup da
Kocası her gece dediği gibi,
"Yarın sabah bak kelleni uçurtacağım," dediğinde
Ve kız kardeşi Dünyazâde gece bitmeden önce, "Ama lütfen,
Alaaddin'e ne oldu?" diye yalvardığında geliverecek aklına...

Mücevherlerle dolu mağarada Alaaddin'in lambayı ellerinin arasında ovalayacağı...
Cin çıkıyor lambadan.
Böylece devam ediyor masal. Alaaddin kavuşuyor prensesine, inciden yapılma sarayına.
Aman dikkat, kötü büyücü geri geldi:
"Eski lambaları alır yenilerini veririm," diye bağırıyor sokaklarda.
Tam Alaaddin her şeyi kaybettiğinde,
kesiyor hikâyeyi Şehrazat.

Sultan bir gece daha yaşamasına izin verecek.

Kız kardeşi ile kocası uykuya daldıklarında Şehrazat,
uyumayıp karanlığa dikiyor gözlerini.
Düşünüyor uydurabileceği sürükleyici seçenekleri:
Alaaddin'e dünyasını, sarayını, prensesini, her şeyini geri vermenin yollarını...
Ve sonra uyuyor. Masalın bir sona ihtiyacı var.
Ama şimdilik bulamıyor hikâyenin devamını,
o da uykuya dalıveriyor.

Uyanıyor Şehrazat,
Çocukların karnını doyuruyor,
Saçlarını tarayıp örüyor,
Pazara gidebilmek için,
Biraz yağ alıyor.
Yağ satıcısı dev gibi bir küp çıkarıp
Birazını kadının kabına dolduruyor.
"*Ya küpün içinde biri saklansa?*"
diye düşünüyor Şehrazat.
Aynı gün başka bir satıcıdan eve susam da alıyor

"Seni henüz öldürmedi" diyor kız kardeşi,
Henüz kelimesinde, gizli bir "ama öldürecek" iması...

Yatma vakti geldiğinde onlara Alaaddin'in ovaladığı sihirli yüzükten, yüzüğün kölesinin ortaya çıkışından bahsediyor.
Kötü sihirbaz öldü, Alaaddin kurtuldu. Şehrazat duraksıyor.
Hikâye bir bitti mi anlatıcıya gerek kalmaz, ölümle arasında duran tek şey
yeni bir hikâyeye başlama umudu.
Şehrazat bildiği kelimeleri, yarı kurguladığı yarı şekillendirdiği fikirleri rüyalarıyla birleştiriyor.

İçine insan saklanabilecek kadar büyük bir küp,
Ve derken *Açıl Susam Açıl* diye düşünüyor
ve gülümsüyor yeni hikâyesini kurgulamayı bitirdiğinde.
"Ali Baba diye yoksul ama dürüst bir adam yaşarmış..." diye başlıyor söze.
Biliyor ki hayatı bir geceliğine daha güvende.
Sultanın canı sıkılmadıkça veya hikâye tıkanmadıkça tabii.
Başlarken bilmiyor masalın nasıl biteceğini
(benim de bilmediğim gibi)
ama Kırk Harami kulağa güzel geliyor, öyleyse
Kırk Harami olsun.
Ve bunun kendisine,
Üç beş gün daha kazandırması için dua ediyor.

Hiç beklenmedik şekillerde kurtulmaz mı hayat...

VADİNİN HÜKÜMDARI

Hikâyenin başlangıcı da esin kaynağı da İskoçya'nın dünyanın kemiklerini görebildiğiniz, bembeyaz gökyüzünün göz alabildiğine uzandığı, nefes kesici güzellikteki ücra yerlerine olan aşkım. Oralarda dünyanın en uzak köşesine gittiğinizi hissedersiniz. *Amerikan Tanrıları*'nda anlatılanların üzerinden iki yıl geçtikten sonra Gölge'yle yeniden buluşmak hoştu.

Robert Silverberg ikinci *Efsaneler* derlemesi için bir novella istemişti. *Yokyer* veya *Amerikan Tanrıları*'na dönebilecektim. *Yokyer* dünyasında geçen bir kısa roman teknik sorunlar nedeniyle aksadı (*Marki Paltosuna Kavuştu* adını taşıyor ve bir gün bitireceğim). *Vadinin Hükümdarı*'nı yazmaya başladığımda "John Bolton Hakkında Kısa Bir Film" adlı kısa filmi çektiğim Notting Hill'deki bir dairedeydim ve hikâyeyi bu giriş metnini yazdığım göl kıyısındaki kulübede tamamladım. Norveçli arkadaşım Iselin Evensen bana *huldra* efsaneleri anlattı ve Norveççemi düzeltti. *Smoke&Mirrors*'taki "Bay Wolf" gibi bunun da ilham kaynağı *Beowulf*. Onu yazarken Roger Avary'yle birlikte kaleme aldığımız Beowulf senaryosunun asla filme çekilmeyeceğine emindim, elbette yanılıyordum. Ama Angelina Jolie'nin Robert Zemeckis'in filminde Grendel'in annesini canlandırmayı seçtiği şekliyle karakterin buradaki versiyonu arasındaki uçurum hoşuma gitti.

VADİNİN HÜKÜMDARI

BİR AMERİKAN TANRILARI ÖYKÜSÜ

"O kendisi perili evdir. Kendi kendinin sahibesi değildir;
Ataları bazen gelip onun gözlerinden
Dünyayı gözetler ve öylesine korkunç bir şeydir ki bu."
ANGELA CARTER,
Aşk Evinin Hanımı

1

"Bana kalırsa," dedi cüce, Gölge'ye, "Sen bir tür canavarsın. Haksız mıyım?"

İskoçya'nın kuzey kıyısındaki kasabada yer alan otelin barında içkileri dolduran kızı saymazsak topu topu iki kişi vardı. Cüce içeri girip karşısına oturduğunda Gölge, tek başına oturmuş birasını yudumluyordu. Yaz mevsiminin sonlarıydı ve Gölge'ye sorarsanız her şey soğuktu, küçücüktü ve ıslaktı. Önünde, Yörede Yapılabilecek Hoş Yürüyüş Rotaları adlı ufak bir kitapçık duruyordu. Ertesi gün yapmayı planladığı yürüyüşün rotasını gözden geçiriyordu, Gölge. Niyeti sahil boyunca yürüyüp Korku Burnu'na gitmekti.

Kitabı kapadı.

"Amerikalı'yım, kastettiğiniz buysa," dedi Gölge.

Cüce başını hafifçe yana eğip göz kırptı. Saçları çelik grisiydi, yüzü ve paltosu da... Uzaktan bakıldığında küçük ka-

sabalarda iş tutan cevval avukatlara benzerdi. "Pekâlâ, belki de onu kastetmişimdir," dedi.

Gölge, kısa süredir ülkede olduğundan zengin r'leri, tuhaf kelimeleri ve ünlemleriyle İskoç aksanıyla konuşulduğunda söylenenleri anlamakta güçlük çekerdi ama bu adamı anlamakta hiç zorluk çekmiyordu. Küçük adamın söylediği her şey gevrek bir simit gibiydi, her kelime öyle mükemmel telaffuz ediliyordu ki Gölge, sanki ağzı yulaf lapasıyla doluyken konuşuyormuş gibi beceriksiz hissediyordu kendini.

Cüce, içkisinden bir yudum aldı. "Demek Amerikalısın... Aşırılıklar ülkesindensin, arzuları pompalanmış, köklenmiş, ücreti şişirilmiş ve buraya şutlanmış. Ha? Benzin istasyonlarında pompacılık mı yapıyorsun?"

"Efendim, anlamadım?"

"Benzini düdükleyenlerden misin? Dışarıda büyük platformlarda çalışan işçiler ara sıra buralara düşer."

"Hayır, petrol işinde değilim."

Cüce, cebinden piposunu ve pipo çakısını çıkardı. Pipoda biriken tütünleri kazıyıp tablaya döktü. "Teksas'ta da petrol olduğunu biliyorsundur," dedi biraz bekledikten sonra, çok büyük bir sırrı paylaşıyormuş gibi. "Orası Amerika'da."

"Evet," dedi Gölge. Teksaslıların Teksas'ın ABD'de değil, Teksas'ta olduğunu düşündüklerine dair bir şeyler söylemeyi düşündüyse de lafı ettikten sonra bir de ne anlama geldiğini açıklaması gerekeceği için yorum yapmadı.

Gölge, neredeyse iki yıldır Amerika'dan uzaktaydı. Kuleler yerle bir olduğunda ülkede değildi. Bazen kendi kendine hiç dönmese de umurunda olmayacağını söyler, bazen söylediklerine neredeyse kendi de inanırdı. İki gün önce ulaşmıştı İskoç topraklarına, Orkneys'ten gemiyle Thurso'ya gelmiş ve kasabaya kadar otobüsle seyahat etmişti.

Cüce konuşmayı sürdürüyordu. "Aberdeen tarafların-

da Teksaslı bir petrolcü varmış, barda tanıştığı bir ihtiyarla sohbet ediyormuş, bir bakıma bizim de şimdi yaptığımız gibi. Laf lafı açmış ve derken Teksaslı şöyle demiş: 'Teksas'tayken sabah erkenden kalkar arabama binerdim –senin için mahsuru yoksa aksanı taklit etmeyi denemeyeceğim– anahtarı kontağa sokar, ayağımı pedala dayar,' siz ona ne diyordunuz..."

"Gaz pedalı?" dedi yardımsever Gölge.

"Doğru ya! 'Kahvaltı saatinde gaza abanırdım ve öğlene doğru hâlâ arazimin sınırına ulaşmamış olurdum.' Cin bakışlı ihtiyar İskoç, başını sallayıp ne cevap vermiş dersin! 'Bilmez miyim, benim de bir zamanlar öyle bir arabam vardı.'"

Cüce, şakanın ciddiliğini göstermek için katıla katıla güldü. Gölge, espriyi anladığını göstermek için gülümseyip başını salladı.

"Ne içiyorsun? Bira? Bana da aynısından, Jennie tatlım! Ama benim ki Lagavulin." Cüce, tütün kesesinden çıkardığı tütünlerle piposunu doldurdu. "İskoçya'nın Amerika'dan büyük olduğunu biliyor muydun?"

O akşam Gölge, odasından çıkıp aşağı indiğinde otelin barında gazete okuyup sigara içen cılız bar sorumlusu kızdan başka kimsecikler yoktu. Yatak odası buz gibiydi ve odanın duvarındaki metal kaloriferler odadan da soğuk olduğu için ateşin başına oturmak umuduyla bara inmişti. Biriyle karşılaşmayı beklemiyordu.

"Hayır," dedi, kendine düşen rolü oynamakta her zaman istekli olan Gölge. "Bilmiyordum. Bu sonuca nasıl vardınız?"

"Fraktaller sayesinde..." dedi cüce. "Ne kadar küçük görünüyorsan içinde o kadar çok şey vardır. Doğru şekilde yaparsan arabayla İskoçya'nın bir ucundan diğerine gitmek için, Amerika'nın bir ucundan diğerine gitmek için harca-

yacağın kadar vakit harcaman gerekir. Haritaya baktığında kıyıların çizgi gibi göründüğünü düşün, oysa yürümeye kalktığında inişli çıkışlı, karmakarışıktırlar. Geçen gece televizyonda tamamen buna ayrılmış bir program izledim. Nefes kesiciydi!"

"Hımm!" dedi Gölge.

Cüce, pipo çakmağını çaktı ve alev yükseldiğinde piponun yandığına emin olana kadar içine çekti, sonra dumanı dışarı üfledi, içine çekti, dumanı dışarı üfledi ve ardından yüzünde bir gülümsemeyle çakmağı, keseyi ve bıçağı cebine kaldırdı.

"Boşverelim, boşverelim!" dedi cüce. "Sanırım hafta sonu kalmayı planlıyorsunuz."

"Evet," dedi Gölge. "Acaba siz... Otel çalışanlarından mısınız?"

"Hayır, hayır. Doğruyu söylemek gerekirse geldiğinizde holde duruyordum. Resepsiyonda çalışan Gordon'la konuştuklarınızı duydum."

Gölge başını salladı. Kayıt yaptırırken resepsiyon bölümünde kimselerin olmadığına emin sayılırdı ama cücenin geçip gitmiş olması elbette mümkündü. Yine de... Bu sohbette doğru gelmeyen bir şeyler vardı. O âna dek olup biten her şey bir tuhaftı.

Jennie, içkileri bara koyup "Beş sterlin yirmi sent," dedi. Gazetesini okumaya geri döndü. Cüce, bara gidip parayı ödedi ve içkileri getirdi.

"Ne kadarlığına İskoçya'dasınız?" diye sordu cüce.

Gölge, omuz silkti. "Nasıl bir yer olduğunu görmek istedim. Yürüyüş yapmak... Manzaranın tadını çıkarmak... Belki bir hafta, belki de bir ay."

Jennie, gazetenin üstünden onlara baktı. "Burası cehennemin dibi," dedi gülerek. "Daha ilginç bir yerlere gitmelisiniz."

"Çok yanılıyorsun," dedi cüce. "Ancak yanlış açıyla bakarsan burası cehennemin dibidir. Şu haritayı görüyor musun küçük hanım?" Karşı duvara yapıştırılmış Kuzey İskoçya haritasını işaret etti. "Nesi yanlış biliyor musun?"

"Hayır."

"Ters asılmış!" dedi adam zafer kazanmışçasına. "Kuzey en tepede. Bu, dünyaya her şeyin orada bittiğini söylemeye benziyor, daha ileri gitmeyin. Dünya burada biter. Oysa gerçek hiç öyle değil. Burası İskoçya'nın kuzeyi değildi. Viking dünyasının en güneyiydi. İskoçya'nın en kuzeyinde kalan ikinci şehrin adını biliyor musun?"

Gölge, haritaya baktı ama okuyamayacağı kadar uzaktı. Başını da iki yana salladı.

"*Sutherland!*" dedi cüce, dişlerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle. "*Güney toprakları*. Dünyanın kalanı için öyle olmasa da Vikingler için öyleydi."

Jennie, barın arkasından çıkıp yanlarına gitti. "Birazdan dönerim," dedi. "Ben gelmeden bir şeye ihtiyacınız olursa resepsiyonu arayın." Ateşe bir odun attıktan sonra koridora çıkıp gözden kayboldu.

"Tarihçi misiniz?" diye sordu Gölge.

"İyi espri!" dedi cüce. "Bir canavar olabilirsiniz bayım ama esprilisiniz, hakkınızı vermek gerek."

"Canavar değilim," dedi Gölge.

"Bütün canavarlar öyle der," dedi cüce. "Bir zamanlar uzmandım. St. Andrews'ta. Şimdilerde aile doktoruyum denilebilir. Daha doğrusu yarı emekli diyelim. Yeteneğimi kaybetmemek için haftada bir iki ameliyata giriyorum."

"Niye canavar olduğumu söylüyorsunuz?" diye sordu Gölge.

"Çünkü," dedi cüce, reddedilemez bir delil sunacakmış gibi kadehini havaya kaldırarak. "Ben de bir tür canavar sayılırım. Deli deliyi çekermiş. Hepimiz canavar değil miyiz

sonuçta? Mantığın ötesindeki bataklıklarda dolaşan ihtişamlı canavarlar..." İçkisini yudumladı. "Söylesenize, pek iri yarı bir adamsınız, hiç fedailik yaptınız mı? 'Üzgünüm ahbap, içerideki özel bir davet, pılını pırtını topla ve defol git!' gibisinden?"

"Hayır," dedi Gölge.

"Ama buna benzer bir iş yapmışsınızdır?"

"Evet," dedi Gölge. Yaşlı bir tanrının fedailiğini yapmıştı ama o bambaşka bir ülkedeydi.

"Sorduğum için beni affedin ve lütfen yanlış anlamayın ama paraya ihtiyacınız var mı?"

"Herkesin paraya ihtiyacı vardır. Ancak şimdilik idare ediyorum." Bu söylediği tamamen doğru sayılmazdı ama Gölge'ye para gerektiğinde dünyanın ne yapıp edip onu paraya kavuşturduğu gerçektir.

"Üç beş kuruş cep harçlığı kazanmak istemez misiniz? Fedailik yaparak? Çantada keklik! Girişi kollamak için birkaç kuruş."

"Bir kulübün girişi mi?"

"Tam olarak değil. Özel bir davet. Yakınlardaki büyük malikânelerden biri kiralanır, yaz sonuna doğru herkes bir araya toplanır. Geçen yıl şampanya şişeleri patlatılır, herkes harika vakit geçirirken birden bela kapıyı çaldı. Kötü tiplerdi. Herkesin hafta sonunu mahvettiler."

"Buralı mıydılar?"

"Sanmam."

"Siyasal bir çatışma mıydı?" diye sordu Gölge. Kesinlikle politikaya karışmaya niyeti yoktu.

"Hiç ilgisi yok. Serseriler ve budalalar. Neyse! Muhtemelen bu yıl geri gelmezler. Dışarıda bir yerlerde uluslararası kapitalizm karşıtı protestolar düzenliyorlardır. Ama işi sağlama almak için evi kiralayanlar göz korkutucu birini bulmamı rica etti. Siz iri yarısınız, bütün istedikleri bu."

"Ne ödeyecekler?" diye sordu Gölge.

"İş o noktaya gelirse kavga edebilir misiniz?" diye sordu cüce.

Gölge karşılık vermedi. Küçük adam onu baştan aşağı süzüp yeniden sırıttığında tütün lekesinden görünmeyen dişleri ortaya çıktı. "Bütün hafta sonu için bin beş yüz sterlin. İyi para. Üstelik nakit. Vergisini ödemeniz gerekmeyecek."

"Bu hafta sonu mu?" diye sordu Gölge.

"Cuma sabahından itibaren. Büyük bir malikânedir. Bir zamanlar kaleydi. Korku Burnu'nun batısı."

"Emin değilim," dedi Gölge.

"Kabul edersiniz ki tarihi bir evde fantastik bir hafta sonu geçireceksiniz ve türlü türlü ilginç karakterle tanışacağınızı garanti ederim. Mükemmel bir tatil işi. Keşke daha genç olsaydın... Bir de beş altı kat daha uzun tabii," dedi küçük gri adam.

Gölge, "Tamam," dedi ve söyler söylemez pişman olup olmayacağını merak etti.

"Bravo! Size diğer detayları ve zamanı haber veririm." Küçük gri adam ayağa kalktı, Gölge'nin yanından geçerken omzuna nazikçe vurdu. Ardından çekip gitti ve Gölge'yi barda tek başına bıraktı.

2

Gölge 18 aydır yollardaydı.

Sırtında çantası Avrupa'yı gezip Kuzey Afrika'ya kadar gitmişti. Zeytin toplamış, sardalye avlamış, kamyon sürmüş ve yol kenarında şarap satmıştı. En nihayetinde aylar önce otostopla Norveç'e, otuz beş yıl önce doğduğu Oslo'ya geri dönmüştü.

Ne aradığını bilmiyordu. Tek bildiği, onu henüz bulmadığıydı ama yükseklerde dolaşırken, uçurumlarda ve şelalelerde aradığı şeyin bir adım ötede olduğunu hissettiği anlar yaşamıştı: Sanki granit bir sütunun arkasında veya yanı başındaki çam ormanının ötesindeydi.

Yine de tatmin edicilikten uzak bir seyahatti ve Bergen'e ulaştığında Cannes'a götürülüp sahibine teslim edilecek bir yatın mürettebatına katılmak isteyip istemeyeceği sorulduğunda evet dedi.

Bergen'den Shetland'e ve sonra Orkney'ye gittiler, geceyi Stromness'taki bir pansiyonda geçirdiler. Ertesi sabah limandan ayrılırken yatın motoru bozuldu ve sonunda motorun tamir edilemeyeceği ortaya çıkınca yeniden limana döndüler. Kaptan Björn ve diğer tayfa yatta kalıp sigortacılarla konuştu, yatın sahibinin öfkeli telefonlarıyla uğraştı. Gölge'nin kalması için bir neden yoktu: Gemiyle Thurso'ya, Kuzey İskoçya'ya geçti.

Huzursuzdu. Rüyasında, insanların İngilizce konuştuğu bir şehre giden otoyolları görüyordu. Şehir bazen orta batıdaydı bazen Florida'da. Ara sıra doğu kıyısında ve bazen de batıda.

Gemiden indiğinde hoş yürüyüş rotalarını gösteren kitabı ve otobüsün saat çizelgesini aldı. Ardından dünyayı keşfe çıktı.

Jennie, barın arkasındaki yerine dönmüş, elindeki bezle barı silmeye başlamıştı. Beyaz denecek kadar açık sarı olan saçlarını arkada sıkı bir topuzla toplamıştı.

"Buralarda insanlar eğlenmek için ne yapar?" diye sordu Gölge.

"İçerler ve ölmeyi beklerler," dedi kız. "Veya güneye giderler. Böylece seçenekler tamamlanmış oluyor."

"Emin misin?"

"Eh, düşünsene, burada koyunlardan ve tepelerden baş-

ka bir şey yok. Geçimimizi turistlerden sağlıyoruz ama asla yeterince turist gelmiyor. Hüzünlü, değil mi?"

Gölge omuz silkti.

"New York'tan mısın?" diye sordu kız.

"Aslında Chicago'luyum ama buraya Norveç'ten geldim."

"Norveççe konuşmasını biliyor musun?"

"Biraz."

"Mutlaka tanışman gereken biri var," dedi kız aniden. Sonra saatine baktı. "Uzun zaman önce Norveç'ten gelen biri... Haydi gel!"

Önlüğünü çıkardı, barın ışıklarını kapayıp kapıya doğru ilerledi. "Haydi!" diye tekrarladı yeniden.

"Bunu yapınana bir şey demesinler?" diye sordu Gölge.

"Ne istersem yaparım!" dedi kız. Burası özgür bir ülke değil mi?"

"Sanırım öyle."

Pirinç bir anahtarla barın kapısını kilitledi. Birlikte resepsiyona doğru yürüdüler. "Burada bekle," dedi kız. PERSONEL HARİCİNDE GİRİLMEZ yazılı kapıdan girip birkaç dakika sonra üzerinde uzun, kahverengi bir mantoyla dışarı çıktı. "Pekâlâ. Beni takip et."

Birlikte sokağa çıktılar. "Burası bir köy mü, yoksa küçük bir kasaba mı?" diye sordu Gölge.

"Burası pis bir mezarlık," dedi kız. "Yokuş yukarı. Haydi gel!"

Dar sokak boyunca yukarı tırmandılar. Dolunay her zamankinden büyük görünüyordu ve kahverengimsi bir sarıya dönmüştü. Gölge, henüz göremese de denizin sesini duyabiliyordu. "Adın Jennie mi?" diye sordu.

"Evet. Ya seninki?"

"Gölge."

"Gerçek adın mı?"

"Bana böyle derler."

"O zaman yola devam, Gölge," dedi.

Yokuşu tırmanıp zirveye ulaştıklarında durdular. Kasabanın sınırındaydılar ve karşılarında gri taştan yapılma bir kulübe vardı. Jennie, bahçe kapısını açıp peşinde Gölge'yle eve doğru ilerledi. Patikada yürüdükçe iki taraftaki bodur çalıların dalları Gölge'ye sürtünüyordu. Havaya tatlı bir leylak kokusu hâkimdi. Kulübenin ışıkları yanmıyordu.

"Kimin evi burası?" diye sordu Gölge. "Boş görünüyor."

"Endişelenme," dedi Jennie. "Ev sahibesi birazdan burada olur."

Kilitli olmayan kapıyı ittirdi, birlikte içeri girdiler. Kapının yanındaki düğmeye basıp ışığı açtı. Kulübenin büyük bölümü mutfak ile yanı başındaki oturma odasından oluşuyordu. Gölge'nin çatı katındaki yatak odasına çıktığını tahmin ettiği ufak bir merdiven ve çam ağacından tezgâha yerleştirilmiş bir müzik seti vardı.

"Burası senin evin," dedi Gölge.

"Evim evim güzel evim!" diye hak verdi kız. "Kahve ister misin veya başka bir içki?"

"Kalsın," dedi Gölge. Jennie'nin ne istediğini merak etti. Genç kız ona doğru dürüst bakmamış, hatta gülümsememişti bile.

"Doğru mu duydum? Doktor Gaskell, hafta sonu yapılacak parti için yardımını mı istedi?"

"Sanırım."

"Söylesene. Yarın ve cuma ne yapacaksın?"

"Yürüyüş yapacağım," dedi Gölge. "Bir kitabım var; harika yürüyüş rotaları tarif edilmiş."

"Bazıları güzeldir bazıları tehlikeli," dedi kız. "Bu bölgelerde yazın bile gölgelik alanlarda kara rastlanır. Gölgelerde her şey daha uzun dayanır."

"Merak etme, dikkatli olurum," dedi kıza.

"Vikingler de öyle demişti," dedi kız ve o zaman gülümsedi. Mantosunu çıkarıp parlak, mor kanepeye bıraktı. "Belki tekrar karşılaşırız. Ben de yürüyüşe çıkmayı severim." Topuzunu çözdüğünde açık sarı saçları omuzlarına döküldü; Gölge'nin tahmin ettiğinden çok daha uzundu.

"Yalnız mı yaşıyorsun?"

Raftaki sigara paketinden bir sigara alan kız kibritle yaktı. "Sana ne?" dedi. "Gece kalmayı mı düşünüyordun?"

Gölge, başını iki yana salladı.

"Otel yokuşun dibinde, kaybolman imkânsız. Beni eve kadar geçirdiğin için teşekkürler," dedi kız.

Gölge, iyi geceler dileyip geldiği yoldan geri döndü, lavanta kokuları arasından dar sokağa çıktı. Orada bir süre öylece kalakaldı, ayın denize düşen yansımasına baktı hafif bir şaşkınlıkla. Otele varana dek yokuş aşağı yürüdü. Kız haklıydı: Kaybolmak imkânsızdı. Basamakları çıktı, kısa bir tahtanın ucuna iliştirilmiş anahtarla odasının kapısını açtı ve içeri girdi. Oda koridordan soğuktu.

Ayakkabılarını çıkarıp karanlıkta kendini yatağa attı.

3

Ölülerin tırnaklarından yapılma gemi, sisin içinde dalgalı denizde sağa sola yatarak hızla ilerliyordu.

Güvertede dağlar kadar, evler kadar büyük it kopuk tiplerin siluetleri görülüyordu ve Gölge, daha da yakınlarına gittiğinde yüzlerini de seçmeye başladı: Her biri bir öncekinden dik duran, büyük, gururlu erkeklerdi. Geminin sallanışından etkilenmiyor gibiydiler, her biri zamanın içinde donup kalmış gibi güvertede öylece bekliyordu.

Aralarından biri öne çıkıp kocaman eliyle Gölge'yi kolundan yakaladı. Gölge, gri güverteye çıktı.

"Bu lanetli yere hoş geldin!" dedi, Gölge'nin elini tutan adam derinden gelen hırıltılı bir sesle.

"Selam sana!" diye bağırdı güvertedeki diğer adamlar. "Selam sana güneşin habercisi! Selam Baldur!"

Gölge'nin doğum belgesinde yazan isim Balder Moon'du ama başını iki yana sallayarak karşılık verdi adamlara. "Ben değilim, beklediğiniz kişi değilim ben," dedi.

"Burada ölüyoruz..." dedi hırıltılı sesle adam, Gölge'nin elini bırakmaksızın.

Yaşayanların ve ölülerin dünyası arasındaki sisli geçit buz gibiydi. Gri geminin direklerindeki çatlaklara tuz taneleri sıkışmıştı ve Gölge sırılsıklam olmuştu.

"Bizi geri götür, bize dönüş yolunu göster!" dedi elini tutan adam. "Bizi geri götür veya bırak gidelim..."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedi Gölge.

Bu sözler üzerine güvertedeki adamlar inleyip ulumaya başladı. Bazıları mızraklarının ucunu güvertenin tahtalarına vururken, diğerleri kısa kılıçlarıyla deri kalkanlarının ortasındaki pirinç amblemlere vurup acı dolu çığlıklara eşlik eden bir tempo tutturdular...

Martıların çığlıkları güneşin doğduğunu haber verdi. Geceleyin yatak odasının camı sonuna kadar açılmıştı ve panjurlar şiddetli rüzgâr yüzünden duvarlara çarpıyordu. Daracık otel odasındaki Gölge, yataktaki bütün örtüleri üstünden atmıştı. Teni sırılsıklamdı, belki gece terlemişti.

Yaz sonuna özgü yeni ve serin bir gün onları bekliyordu.

Otelden ona tavuklu sandviç, haşlanmış yumurta, peynir ile soğan aromalı cips ve bir de elmayı koydukları Tupperware kaplardan verdiler. Resepsiyona görevlisi Gordon, kutuyu verdikten sonra ne zaman dönmeyi planladığını sordu ve tahmini dönüş saatini geçirirse arama kurtarma servisini arayacaklarını açıkladı. Gölge'den cep telefonu numarasını vermesini rica etti.

Gölge'nin cep telefonu yoktu.

Yürüyüşüne kıyıdan başladı. İçindeki boşluklarda yansımasını bulan ıssız bir güzellikle karşılaştı orada. Fundalıklarla kaplı tepeleriyle İskoçya'nın rahat bir rota olacağını hayal etmişti ama şimdi bulunduğu kuzey kıyısı, sivri ve keskin bir güzelliğe sahipti, mavi gökyüzünü kaplayan gri bulutlar bile istisna değildi. Sanki dünyanın kemikleri açığa çıkmıştı. Kitabında tavsiye edilen rotayı izledi, çalılıkların arasından geçti, kayalık tepeleri tırmandı ve yamaçlardan aşağı indi.

Bazen kıpırdamadan durduğunu ve dünyanın ayaklarının altında hareket ettiğini hayal ederdi. Kendisinin tek yaptığı bacaklarıyla onu hafifçe ittirmek olamaz mıydı?

Tuttuğu rota beklediğinden daha yorucu çıktı. Saat birde mola vermeyi planlamıştı ama gün ortasına bacaklarında derman kalmadı ve yorgun düştü, böylece soluklanmaya karar verdi. Tepenin diğer tarafına, kayaların rüzgârı kestiği bir açıklığa kadar yürüdü ve öğle yemeğini yemek için yere çömeldi. Uzakta, tam karşısında Atlas Okyanusu'nu görebiliyordu.

Tek başına olduğunu sanıyordu.

"Bana elmanı verecek misin?" dedi kız.

Jennie'ydi, otelin barından almıştı. Beyaza kaçan saçları rüzgârda uçuşuyordu.

"Merhaba Jennie!" dedi Gölge. Elmasını kıza uzattı.

Kahverengi mantosunun cebinden bir çakı çıkaran kız Gölge'nin yanına oturdu. "Teşekkürler!" dedi.

"Aksanına bakılırsa Norveç'ten çocukken gelmişsin," dedi Gölge. "Buralıymış gibi konuşuyorsun."

"Norveç'ten geldiğimi mi söyledim?"

"Söylemedin mi?"

Elmadan bir dilim kesip bıçağın ucuna taktı ve sadece dişleriyle dokunarak onu yedi. Göz ucuyla adamı süzdü.

"Uzun zaman önceydi."

"Ailen?"

Cevap vermeye tenezzül etmeyeceğini göstermek istercesine omuz silkti.

"Peki, buraları seviyor musun?"

Kız adama bakıp başını iki yana salladı. "Kendimi Hulder gibi hissediyorum."

Gölge, bu kelimeyi Norveç'teyken duymuştu. "Bir dev türünün adı mıydı?"

"Hayır, devler gibi dağ yaratıklarıdır ama ormanlarda yaşarlar. Çok güzeldirler. Tıpkı benim gibi." Bunu söylerken güzel olamayacak kadar zayıf, beyaz ve somurtkan olduğunu biliyormuşçasına gülümsemişti. "Çiftçilere âşık olurlar."

"Niye?"

"Biliyorsam ne olayım!" dedi kız. "Ama öyledir. Bazen çiftçi bir Hulder kadınıyla konuştuğunu fark eder; çünkü kadının inekler gibi kuyruğu vardır veya bazen arkasında hiçbir şey yoktur, bir kabuk gibi içi boştur. O zaman çiftçi ya dua eder ya da kaçar, annesinin kucağına veya çiftliğine döner.

"Ama bazı çiftçiler kaçmaz. Bazıları kadının omzuna bir bıçak saplar veya gülümser ve Hulder kadınıyla evlenir. O zaman kadının kuyruğu düşer ama normal kadınlardan çok daha güçlüdür. Her zaman dağlardaki, ormanlardaki evinin özlemini çeker. Hiçbir zaman gerçek mutluluğu bulamaz. Asla tamamen insan olamaz."

"Sonrasında ona ne olur?" diye sordu Gölge. "Yaşlanıp çiftçisiyle birlikte ölür mü?"

Elmayı çekirdeklerine kadar kesen kadın, bir bilek hareketiyle çekirdeklerin olduğu bölümü yontup tepeden aşağı yolladı.

"Erkeği öldüğünde... Herhalde tepelere ve ormanlara döner." Yamaca bakıyordu. "Kendisine düzgün davranmayan

bir çiftçiyle evlenen kadının hikâyesi anlatılır. Adam ona bağırır, çiftlik işlerinde ona yardım etmezmiş, köyden her zaman sarhoş ve öfkeli dönermiş. Bazen kadını dövermiş. Bir gün kadın çiftlik evinde sabah ateşini hazırlarken adam içeri dalıp yemeği hâlâ hazır olmadığı için ona bağırmaya başlamış. Öfkeden kuduruyormuş, kadının hiçbir yaptığını beğenmiyor, onunla evlendiği güne lanetler yağdırıyormuş. Kadın bir süre daha adamın bağırışlarını dinlemiş ve sonra hiçbir şey söylemeden şömineye uzanmış. Ateşi karıştırmakta kullandıkları demiri eline almış. Kararmış, ağır bir demirmiş. Onu almış ve büyük bir güç harcamadan büküp alyansı andıran, mükemmel bir çember yapmış. Homurdanmamış veya ter dökmemiş, sazı büker gibi demiri büküvermiş. Bunu gören çiftçinin beti benzi atmış ve kahvaltısı hakkında bir daha yakınmamış. Kadının demire ne yaptığını görünce son beş yıl içinde kendisine de rahatlıkla aynısını yapabileceğini kavramış. Ölene kadar bir daha asla el kaldırmamış kadına, tek bir kötü söz söylememiş. Şimdi söyle bana Bay 'Herkes bana Gölge der', bunu yapabilen bir kadın niçin yıllarca erkeğin kendisini dövmesine izin verir? Neden öyle biriyle olmak ister? Söylesene."

"Belki yalnızlık çekiyordu," dedi Gölge.

Kız bıçağın iki tarafını kotuna sildi.

"Doktor Gaskell, senin canavar olduğunu söyleyip durdu," dedi.

"Doğru mu?"

"Yo, sanmıyorum," dedi Gölge.

"Yazık," dedi kız. "Canavarların sana ne gözle baktığını biliyorsun değil mi?"

"Sen biliyor musun?"

"Tabii. Günün sonunda sen akşam yemeğisin. Yeri gelmişken, sana bir şey göstereceğim." Ayağa kalktı, birlikte zirveyi tırmandılar. "Bak, şurayı görüyor musun? Tepenin

diğer tarafını, yamacın dereyle birleştiği yeri? Bu hafta sonu çalışacağım ev orada. Görebildin mi?"

"Hayır."

"Dikkatli bak. İşaret edeceğim. Parmağımın ucunu takip et." Yakınında durmuş, elini öne uzatmış, uzaklardaki bir noktayı işaret ediyordu. Gölge, güneşin altındaki parıltısından oralarda bir tür göl –ya da İskoçya'da dendiği gibi *loch*– olduğunu tahmin etti ve ışıltının üst tarafında, tepenin yamacında gri bir bölüm vardı. İlk önce kayalık bir alan olduğunu sanmıştı ama ev dışında bir şey olamayacak kadar düzgündü.

"Kale orası mı?"

"Ben olsam kale demezdim. Vadideki büyük bir ev."

"Partilerden birine gittiğin oldu mu?"

"Buralıları davet etmezler," dedi. "Zaten bana sormazlardı. Sen de yapmamalısın. Hayır demelisin."

"İyi para ödüyorlar," dedi kıza.

O zaman kız ilk defa ona dokundu, solgun parmaklarını adamın karanlık teninin üstüne kondurdu. "Para dediğin bir canavar için nedir ki?" diye sordu gülümseyerek ve Gölge, o an kızın ne kadar güzel olduğunu düşünmediğini iddia etse yalan söylemiş olurdu.

Derken kız önce elini geri çekti, sonra kendi geri çekildi. "Eee?" dedi. "Yola koyulman gerekmiyor mu? Dönüş yolculuğuna başlamalısın. Yılın bu zamanı hava erken kararır."

Ayağa kalkıp adamın çantasını yüklenişini ve yokuş aşağı yürümeye başlayışını izledi. Gölge, yokuşun dibine varıp yukarı baktığında kız hâlâ onu izliyordu. El salladı Gölge'ye.

İkinci bakışında kızın yerinde yerler esiyordu.

Gölge, küçük bir tekneyle Korku Burnu'na ulaştı ve deniz fenerine tırmandı. Deniz fenerinden tekneye dönen bir minibüs vardı, dönüşü onunla yaptı.

O gece otele vardığında saat sekizdi, yorgunluktan ölüyordu ama keyfi yerindeydi. Tek bir kez yağmur yağmıştı, o da akşama doğru. Ancak ahşap bir barakaya sığınan Gölge, damlalar çatıya düşerken beş yıllık bir gazeteyi okumuştu. Yağmur yarım saat sürmüştü sürmesine ama iyi ki Gölge'nin botları sağlamdı; çünkü her yer çamur içindeydi.

Açlıktan ölüyordu. Otelin restoranına indi. Bomboştu. "Kimse var mı?" diye seslendi Gölge.

Restoran ile mutfağı ayıran kapıda yaşlı bir kadın belirdi.

"Buyurun?"

"Akşam yemeği servisiniz devam ediyor mu?"

"Evet." Adamın çamurlu botlarına ve karmakarışık saçlarına tuhaf tuhaf baktı. "Otelde mi kalıyorsunuz?"

"Evet. On bir numaralı odadayım."

"Öyleyse... Belki akşam yemeğinden önce üstünüzü değiştirmek istersiniz," dedi kadın. "Yemeğe inen diğer misafirlere kibarlık göstermiş olursunuz."

"Yani yemek servisiniz devam ediyor."

"Evet."

Gölge; odasına çıktı, çantasını yatağa fırlattı, botlarını çıkardı, spor ayakkabılarını giydi, saçlarını şöyle bir tarayıp alt kata döndü.

Yemek salonu artık boş değildi. Köşedeki masada iki kişi oturuyordu. Farklı dünyalardan çıkıp gelmiş gibiydiler: Altmışına merdiven dayamış, ufak tefek kambur bir kadın ve iri yarı, biraz sakar, dazlak bir delikanlı. Gölge, anne ile oğul oldukları sonucuna vardı.

Salonun ortasındaki masaya oturmayı seçti. Yaşlı garson elinde tepsiyle içeri girdi. Diğer ikisine birer kâse çorba getirmişti. Delikanlı, soğuması için çorbasına üfleyince annesi kaşığıyla azarlarcasına delikanlının eline vurdu. "Kes şunu!" dedikten sonra kaşığını çorbayla doldurup höpürdeterek içti.

Dazlak delikanlı hüzünlü gözlerini salonda dolaştırdı. Gölge ile göz göze geldiler. Gölge, başını eğerek onu selamladı. Adam iç çekip dumanları tüten çorbasına döndü.

Gölge, boş bakışlarla menüyü gözden geçirdi. Sipariş vermeye hazırdı ama garson ortadan kaybolmuştu.

Derken içeri süzülen bir grilik... Doktor Gaskell, restoranın kapısından içeri baktı. Gölge'yi görünce içeri girip masasına doğru yürüdü.

"Katılmamın bir sakıncası var mı?"

"Kesinlikle hayır. Lütfen oturun."

Gölge'nin karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Güzel bir gün müydü?"

"Çok güzeldi. Yürüyüşe çıktım."

"İnsanın iştahını açmak için birebirdir. Konuya gelirsek... Yarın ilk iş sizi alması için bir araç yollayacaklar. Eşyalarınızı alın. Sizi eve alacaklar. Neyin ne olduğunu gösterecekler."

"Ya para?" diye sordu Gölge.

"Halledilir. Yarısı başlarken, yarısı da iş bitince. Bilmek istediğiniz başka bir şey var mıydı?"

Garson salonun diğer ucunda durmuş onları izliyor, yaklaşmak için herhangi bir hamlede bulunmuyordu. "Aslında var. Buralarda yemek ısmarlamak için ne yapmak gerek?"

"Ne istersiniz? Kuzu pirzola tavsiye ederim. Kuzular burada yetiştirilir."

"Kulağa hoş geliyor."

"Özür dilerim Maura, seni rahatsız etmek istemem ama iki kuzu pirzola alabilir miyiz?" dedi Gaskell, neredeyse bağırırcasına.

Dudaklarını büzen kadın mutfağa döndü.

"Teşekkürler," dedi Gölge.

"Ne demek, lafı bile olmaz. Yardımcı olabileceğim başka bir konu var mıydı?"

"Aslında bir sorum olacak. Partiye gelen bu kişiler... Niye kendi güvenlik görevlilerini getirmiyorlar? Niye beni tutuyorlar?"

"Hiç şüphesiz kendi güvenlik görevlilerini getireceklerdir," dedi Gaskell. "Ama yöresel yeteneklere başvurmak her zaman iyidir."

"Yöresel yetenek yabancı bir turist olsa bile mi?"

"Hem de nasıl!"

Maura, iki kâse çorba getirip Gölge'nin ve doktorun önüne koydu. "Yemeğe dahiller," dedi. Çorba çok sıcaktı. Hafif bir domates ve sirke tadı vardı ama Gölge, öylesine açtı ki ne kadar lezzetsiz olduğunun farkına vardığında kâsenin yarısını silip süpürmüştü.

"Canavar olduğumu söyledin," dedi Gölge.

"Öyle mi dedim?"

"Evet."

"Dünyanın bu bölümünde canavardan geçilmez."

Başıyla köşedeki çifti işaret etti. Ufak tefek kadın peçetesini alıp kenarını bardaktaki suya batırmış ve oğlunun ağzındaki, çenesindeki çorba lekelerini silmeye koyulmuştu. Delikanlı utançtan yerin dibine girecekti.

"Issız bir yerdeyiz. Dağcılardan biri kaybolmaz veya açlıktan ölmezse gazetelerde adımız bile geçmez. Çoğunluk burada olduğumuzu unutmuştur."

Kuzu pirzolalar, fazlasıyla haşlanmış patatesler ve yeterince haşlanmamış havuç parçalarıyla birlikte geldi, tabakta bir de Gölge'nin bir zamanlar ıspanak olduğunu tahmin ettiği kahverengi ve yapış yapış bir lapa vardı. Pirzolasını bıçağıyla kesmeye hazırlandı ama doktor eliyle tuttuğu eti ağzına atıp çiğnemeye başlamıştı.

"İçeri düşmüşsün..." dedi doktor.

"İçeri mi?"

"Hapse. Hapis yatmışsın." Bu bir soru değildi.

"Evet."

"Yani dövüşmesini biliyorsun. Gerekirse birinin canını yakabilirsin..."

"Birilerinin canını yakacak birini arıyorsanız muhtemelen aradığınız o kişi ben değilim," dedi Gölge.

Cüce sırıttı. Yağlı, gri dudakları gerilmişti. "Doğru kişiyi bulduğuma eminim. Öylesine soruyordum. Soru sorduğu için birine kızamazsın. Neyse *O* bir canavar," dedi, yarısı çiğnenmiş pirzolayla salonun diğer ucunu işaret ederek. Dazlak delikanlı kaşığıyla bir tür beyaz puding yiyordu. "Annesi de öyledir."

"Bana canavar gibi görünmediler ama..." dedi Gölge.

"Seninle dalga geçiyorum. Buraların espri anlayışı böyledir. Kasabaya girenleri benim espri anlayışım konusunda uyarmalılar. Dikkat! Dikkat! Deli doktor iş başında! Canavarlardan bahsedip duruyor. Bu ihtiyarı affet lütfen. Söylediklerimin tek kelimesine bile kulak asmamalısın." Tütün lekesi içindeki dişler yine ortaya çıktı. Cüce, ellerini ve ağzını peçetesiyle sildi. "Maura, hesap lütfen. Bu genç adamın yemeği benden!"

"Nasıl isterseniz, Doktor Gaskell."

"Unutma," dedi doktor, Gölge'ye. "Yarın sabah sekizi çeyrek geçe lobide ol, geç kalma tamam mı? Bunlar meşgul insanlar. Olman gereken yerde olmazsan yollarına devam ederler ve iki günlük iş için 1.500 sterlin kazanma fırsatını kaçırırsın. Memnun kalırlarsa prim bile verirler."

Gölge, akşam yemeğinden sonra kahvesini barda içmeye karar verdi. Ne de olsa orada ateşi yanan bir şömine vardı. İliklerine kadar donmuştu. Belki orada biraz ısınabilirdi.

Gündüz resepsiyona bakan Gordon, bu gece barmenlik yapıyordu. "Jennie izinli mi?" diye sordu Gölge.

"Ne? Hayır. Ötekilere yardım ediyor. Yoğun bir gün geçirdiğimizde böyle yapar."

"Ateşe bir kütük daha atmamın sakıncası var mı?"

"Nasıl isterseniz."

İskoçlar yazlarına böyle davranıyorlarsa yaza sahip olmayı kesinlikle hak etmiyorlar, diye düşündü Oscar Wilde'ın bir sözünü hatırlayan Gölge.

Dazlak delikanlı içeri girdi. Gergin tavırlarla Gölge'yi selamladı. Gölge, başını sallayarak karşılık verdi. Görebildiği kadarıyla delikanlının yüzünde en ufak bir tüy; kaş ya da kirpik yoktu. Bu, bebekleri andıran, gelişmemiş görünmesine yol açan bir hava veriyordu ona. Gölge, bunun bir hastalık olup olmadığını merak etti. Yoksa kemoterapinin yan etkisi olabilir miydi? Delikanlı düpedüz rutubet kokuyordu.

"Doktorun ne dediğini duydum," diye kekeledi dazlak delikanlı. "Canavar olduğumu söyledi. Anamın da canavar olduğunu söyledi. Kulaklarım çok iyi duyar. Hiçbir şeyi kaçırmam."

Gerçekten dikkat çekici, kepçeyi andıran kulakları vardı. Şeffafa kaçan pembe renkteydiler ve kafasının iki tarafından çıkmış balıkların yüzgeçlerine benziyordu.

"Harika kulaklarınız var," dedi Gölge.

"Sen uçuyor musun ahbap?"

Dazlak adamın ses tonu öfkeliydi. Kavga etmeye hazır gibiydi. Gölge'den biraz daha kısaydı, Gölge ise oldukça iri bir adamdı.

"Zannettiğim şeyi kastediyorsanız kesinlikle hayır."

Dazlak adam başını salladı. "Güzel!" dedi. Yutkundu ve tereddüt etti. Gölge, bir an özür dileyeceğini sandıysa da dazlak aynı tonda konuşmayı sürdürdü. "Benim suçum değil. Onca gürültü. İnsanlar buraya gürültüden kaçmak için gelir. Bir de insanlardan kaçmak için. Ne kadar lanetlenmiş ruh varsa hepsi burada. Niçin geldiğiniz yere gidip kahrolası gürültünüzü de beraberinizde götürmüyorsunuz?"

Delikanlının annesi kapının eşiğin belirdi. Gölge'ye te-

dirgin bir gülümsemeyle baktıktan sonra hızlı adımlarla oğlunun yanına gitti. Gömleğinin kolundan tutup çekiştirdi onu. "Boşu boşuna öfkelenme," dedi annesi. "Her şey yolunda." Güvercin gözünü andıran boncuk gözlerini Gölge'ye dikti. "Özür dilerim, eminim kabalık etmek istememiştir." Kadının ayakkabısının altına uzunca bir tuvalet kâğıdı yapışmıştı ve kadın bunun farkında değildi.

"Her şey yolunda, yeni insanlarla tanışmak iyidir," dedi Gölge.

Kadın başını salladı. "Tamam o zaman," dedi. Oğlu rahatlamış görünüyordu. *Annesinden korkuyor,* diye düşündü Gölge.

"Buraya gel hayatım," dedi kadın, oğluna. Kolundan çekiştirerek onu kapıya doğru sürükledi.

Eşiğe geldiklerinde oğlan aniden durup Gölge'ye döndü. "Onlara bu kadar gürültü yapmamalarını söyle."

"Söylerim," dedi Gölge.

"Ben her şeyi duyuyorum... her şeyi."

"Kafana takma," dedi Gölge.

"Oğlum iyi biridir," dedi, dazlak delikanlının annesi ve çekiştire çekiştire, arkasında tuvalet kâğıdından bir iz bırakarak onu dışarı çıkardı.

Gölge peşlerinden gidip "Özür dilerim!" diye seslendi.

Başlarını çevirip baktılar, oğul ve anne.

"Ayakkabınızın altına bir şey yapışmış," dedi Gölge.

Kadın yere baktı. Ardından diğer ayağıyla tuvalet kâğıdına basıp kâğıdın yapıştığı ayağı çekerek kâğıttan kurtuldu. Teşekkür edercesine Gölge'ye başını salladıktan sonra yoluna devam etti.

Resepsiyona doğru yürüdü, Gölge. "Gordon, sizde buraların iyi bir haritası bulunur mu?"

"Ordnance Survey* gibi mi? Kesinlikle. Sizin için bara getiririm."

* Büyük Britanya'nın ulusal haritacılık kuruluşu. *–yhn*

Gölge, bara dönüp kahvesini bitirdi. Gordon haritayı getirdi. Haritadaki detaylı çalışma Gölge'yi etkilemişti: Patikalar bile işaretliydi. Dikkatlice inceleyip yaptığı yürüyüşün rotasını buldu. Mola verip öğle yemeğini yediği tepeyi tespit etmekte güçlük çekmedi. Parmağını güneybatıya kaydırdı.

"Buralarda bir kale yok mu?"

"Hayır. Doğuda birkaç tane vardır. Dilerseniz elimizde İskoçya'nın kaleleriyle ilgili kitapçıklar..."

"Hayır, gerek yok. Bu bölgede malikâne türü bir ev var mı? İnsanların kale diyeceği türden bir yer?"

"Şey, şurada Korku Burnu Oteli var." Haritada otelin yerini işaret etti. "Ama tenha bir bölgedir. Teknik olarak insan yerleşimi açısından –nüfus yoğunluğu– çöl sayılır. İlgi çekici tarihsel kalıntılar bile yoktur, zaten oraya kadar yürüyemezsiniz."

Gölge, adama teşekkür ettikten sonra sabahın erken saatleri için uyandırma servisi talep etti. Tepeden gördüğü yapıyı haritada bulabilmeyi istemişti ama belki de tamamen yanlış yere bakıyordu. İlk defa yönünü şaşırışı olmazdı.

Yan odada kalan çift ya kavga ediyordu ya da sevişiyordu. Gölge, hangisi olduğuna karar veremedi ama ne zaman uykuya dalacak gibi olsa gürültüleri yüzünden uyanıyordu.

İlerleyen saatlerde gerçek olup olmadığına, kadının gerçekten ona gelip gelmediğine emin olamadığı bir olay yaşandı; belki de bir rüyaydı: Ama ister gerçek olsun ister rüya, gece yarısından kısa süre sonra odasının kapısı çalındı. Gölge, yataktan kalktı. "Kim o?" diye seslendi.

"Jennie."

Kapıyı açtığında koridorun ışığı yüzünden gözlerini kırpıştırdı.

Kız, kahverengi mantosunu giymişti ve tereddüt içinde adama bakıyordu.

"Evet?" dedi Gölge.

"Yarın malikâneye gidecekmişsin," dedi kız.

"Evet."

"Sana veda etmem gerektiğini düşündüm," dedi kız. "Seni bir daha görememem ihtimaline karşı veya otele dönmez ve başka bir yerlere gidersen... Bir daha hiç karşılaşmazsak..."

"Eh, hoşça kal o zaman!" dedi Gölge.

Kız adamı baştan aşağı süzdü, uyurken giydiği tişörtü ve iç çamaşırını, çıplak ayaklarını, suratını inceledi. Endişeli gibiydi. "Nerede oturduğumu biliyorsun," dedi sonunda. "İhtiyacın olursa beni çağır."

İşaret parmağını uzatıp kibarca adamın dudaklarına dokundu. Parmağı buz gibiydi. Sonra koridora doğru bir adım geriledi ve öylece durup hiç kıpırdamadan adama baktı.

Gölge, odanın kapısını kapadığında kadının koridorda uzaklaşan ayak seslerini duydu. Yatağa geri döndü.

Bir sonraki rüyanın rüya olduğuna emindi. Kendi hayatını görüyordu ama parçalar birbirine karışmıştı: Bir an hapishaneydi, bozuk parayla yapılan numaraları öğreniyor ve kendine, karısına olan aşkına bunu atlatmasını sağlayacağını söylüyordu. Sonra Laura ölmüştü ve Gölge artık hapishanede değildi; Çarşamba adındaki ihtiyar bir dolandırıcının fedailiğini yapıyordu. Sonra rüyaları tanrılarla doldu. Yaşlı, unutulmuş, sevilmeyen ve terk edilmiş tanrılar... Derken ürkütücü, uyuşuk ve kafası karışık yeni tanrılar... Tam bir imkânsızlıklar ağıydı, ipler birbirine dolanıp bütün dünyayı kaplayan bir örümcek ağına dönüşmüştü...

Rüyasında bir ağaçta öldü.

Rüyasında ölümden döndü.

Ve sonrası zifiri karanlıktı.

4

Yatağın yanındaki telefon saat yedide çaldı. Gölge duş aldı, tıraş oldu, giyindi, nesi var nesi yoksa sırt çantasına tıktı. Ardından kahvaltı etmek için restorana indi: Tuzlu yulaf lapası, yağlı domuz jambonu ve jambondan da yağlı kızarmış yumurta. Ama kahve şaşırtıcı derecede lezzetliydi.

Sekizi on geçe lobiye geçmiş, bekliyordu.

Sekizi on dört geçe koyun derisi paltolu bir adam içeri girdi. Elde sarılmış sigarasını tüttürüyordu. Gölge'yi görünce keyifli bir tavırla elini uzattı. "Siz Bay Moon olmalısınız," dedi. "Benim adım Smith. Sizi malikâneye götürmeye geldim." Adamın el sıkışı sağlamdı. "Gerçekten iriymişsiniz..."

"Ama sizi alt edebilirim," diye cümlesini tamamlamamış olsa da Gölge, imayı sezmişti.

"İri olduğumu söylerler," diye karşılık verdi. "İskoç musunuz?"

"Ben mi, hayır ahbap! Her şeyin yolunda gittiğine emin olmak için bir haftalığına buradayım. Kendimi bildim bileli Londra'da yaşıyorum." Gülümser gibi oldu. Gölge, adamın kırklı yaşlarda olduğunu tahmin etti. "Haydi, arabaya atla. Yolda sana detayları anlatırım. Eşyan bu kadar mı?"

Gölge, sırt çantasını yüklenip motoru hâlâ çalışan çamurlu Land Rover'ın yolunu tuttu. Çantayı arkaya atıp kendisi ön taraftaki yolcu koltuğuna geçti. Smith, sigarasından son bir nefes alıp izmariti camdan dışarı fırlattı.

Kasabadan ayrıldılar.

"Söylesene, adın nasıl telaffuz ediliyor?" diye sordu Smith. "Bal-dır mı, yoksu bol-der mi veya bambaşka bir telaffuzu mu var?"

"Gölge," dedi Gölge. "Herkes bana Gölge der."

"Tamam."

Sessizlik.

"Söylesene Gölge," dedi Smith. "İhtiyar Gaskell, sana hafta sonu yapılacak partiyle ilgili neler anlattı?"

"Fazla bir şey değil."

"Peki, bilmen gereken en önemli şey şu: Ne olursa olsun çeneni kapalı tutacaksın. Anlaşıldı mı? Ne görürsen gör kimseye hiçbir şey söylemeyeceksin, insanlar eğlenmeye geliyorlar, onları tanısan bile çeneni kapalı tutacaksın. Bilmem ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Ben kimseyi tanımam," dedi Gölge.

"İşte böyle. Amacımız herkesin rahatsız edilmeden iyi vakit geçirmesini sağlamak. Hoş bir hafta sonu için uzun bir yoldan geliyorlar."

"Anlaşıldı," dedi Gölge.

Burna giden vapura ulaştılar. Smith, Land Rover'ı yolun kenarına park edip çantaları indirdi ve arabanın kapılarını kilitledi.

Vapurla karşıya geçtiklerinde öncekinin aynısı bir Land Rover onları bekliyordu. Smith kilitleri açtı, çantaları arkaya fırlattı ve gaza basıp arabayı toprak yola soktu.

Deniz fenerine gelmeden yön değiştirdiler, uzunca bir süre hiç konuşmadan ileride bozuk bir patikaya dönüşen toprak yolda ilerlemeyi sürdürdüler. Pek çok kere Gölge'nin arabadan inip yolu kesen kapıları açması, araba geçene kadar beklemesi ve kapıları arkalarından kapaması gerekti. Tarlalar ve alçak taş duvarlar kuzgunlarla doluydu, dev gibi karakuşlar gözlerini dikmiş Gölge'yi izliyorlardı.

"Demek mahpustaydın?" dedi Smith aniden.

"Efendim?"

"Hapis. Kodes. Delik. Kötü yemek, kötü uyku, kötü tuvalet, kısıtlı hareket alanı."

"Evet."

"Pek geveze değilsin bakıyorum da..."

"Böylesi daha iyi değil mi?"

"Doğruya doğru. Yine de biraz sohbetin sakıncası yok. Sessizlik sinirime dokunuyor. Buraları sevdin mi?"

"Fena sayılmaz. Geleli birkaç gün oldu."

"Benimse tüylerimi ürpertiyor. Fazla ıssız. Sibirya'da bile buradakinden daha hoş karşılandığım olmuştur. Londra'yı bilir misin? Hiç görmedin mi? Güneye gelirsen sana etrafı gezdiririm. Barlar harikadır. Yemekler de lezzetli. Siz Amerikalıların bayıldığı bir sürü turistlik şey var. Ama trafik tam bir cehennem azabıdır. Buralarda en azından adam gibi araba kullanabiliyorum. Kahrolası trafik lambaları yok. Regent Sokağı'nın bitiminde bir trafik lambası var ki yemin ederim, kırmızıya yakalandın mı beş dakika bekliyorsun, sonra on saniye yeşil yanıyor, en fazla iki araba karşıya geçiyor. Ne saçmalık! İlerleme adına ödenen ufak bir bedelmiş."

"Evet, tabii," dedi Gölge.

Artık yol falan kalmamıştı, iki tepenin arasındaki vadide bata çıka ilerliyorlardı. "Sizin partinin davetlileri de Land Rover'la mı gelecek?" diye sordu Gölge.

"Hayır, helikopterlerimiz var. Akşam yemeğine herkes gelmiş olur. Helikopterlerle gelecek ve pazartesi sabahı helikopterlerle gidecekler."

"Adada yaşamak gibi."

"Keşke adada olsaydık. Serseri kasabalıların çıkardığı sorunlara katlanmamız gerekmezdi. Konu komşu adadan gürültü geliyor diye şikâyetçi olamaz ya!"

"Partin çok mu gürültülü geçiyor?"

"Benim partim değil ahbap! Düzenlenmesine yardım ediyorum, hepsi bu. Her şeyin yolunda gitmesini sağlıyorum. Ama evet, akıllarına eserlerse kulakları sağır edecek kadar gürültü yapabilirler."

Vadi hayvanlarının gide gele oluşturduğu bir patikaya saptılar, patika ise dümdüz tepenin zirvesine giden bir yola dönüştü. Keskin bir virajın ardından Gölge'nin hemen ta-

nıdığı malikâne karşılarında belirdi. Jennie'nin önceki gün, öğle yemeğinde işaret ettiği yerdi.

Eski bir yapıydı. Bir bakışta bu kadarı anlaşılıyordu. Bazı bölümleri diğer bölümlerinden daha eskiydi: Kanatlardan birinin duvarları gri kayalardan ve taşlardan yapılmıştı, dayanıklıydı. O duvar kahverengi tuğladan başka bir duvarla birleşiyordu. İki kanadı örten çatı koyu griydi. Evin önüne uzanan yola çakıl taşları döşenmişti ve tepeden bakıldığında göl manzarası nefes kesiciydi. Gölge, Land Rover'dan indi. Malikâneye baktığında kendini ufacık hissetti. Eve dönmüş gibi hissediyordu kendini ama bu histen hiç hoşlanmamıştı.

Çakıl taşlarıyla kaplı alana başka cipler de park edilmişti. "Arabalardan birini alman gerekirse hepsinin anahtarları girişte asılıdır. Geçerken gösteririm."

Geniş ahşap kapılardan içeri girdiler, yer yer parke döşeli orta avluya çıkmışlardı. Avlunun merkezine ufak bir fıskiyeli havuz yerleştirilmiş, gri taşlarla havuzun arasınaysa yemyeşil çimenler ekilmişti.

"Cumartesi gecesi eğlencenin merkezi burası olacak," dedi Smith. "Sana odanı göstereyim."

Göz korkutucu olmaktan uzak daha küçük bir bölüme geçtiler, odalardan birinin duvarındaki kancalara uçlarına etiketler konulmuş anahtarlar asılmıştı. Bir diğer oda boş raflarla doluydu. Kasvetli bir koridoru geçip merdivenleri çıktılar. Basamaklara halı serilmemişti, duvarlarsa bembeyazdı. ("Burası hizmetkârlara ayrılan bölüm, haksız mıyım? Tek kuruş harcamaya gerek duymamışlar.") Soğuktu ama Gölge soğuğun bu türüne alışmaya başlamıştı: Binaların içleri dışarıdan daha serindi. Bunu nasıl yaptıklarını, İngiliz mimarisinin sırlarından biri olup olmadığını merak etti.

Smith, Gölge'yi en üst kata çıkardı ve antika dolap, eski bir lavabo, demir aksamlı tek kişilik yatağı olan kasvetli bir odaya aldı. Yatak, Gölge'nin rahat edemeyeceği kadar küçüktü. Ufak pencere ise avluya bakıyordu.

"Tuvalet koridorun sonunda," dedi Smith. "Hizmetkârların banyosu alt katta. İki banyo var; biri erkekler, biri kadınlar için. Duş yok. Bu kanada verilen sıcak su miktarı maalesef sınırlı. Penguen takımın dolapta asılı, üstüne uyarsa sorun yok, akşam misafirler gelmeye başlayana kadar giymen gerekmiyor. Kuru temizleme imkânımız yok. Mars'ta olsak daha rahat ederdik. İhtiyacın olursa mutfaktayım. Aga çalışıyorsa burası kadar soğuk değildir. Merdivenleri in, ilk sola, sonra ilk sağ. Kaybolursan seslenirsin. Senden istenmedikçe malikânenin diğer bölümlerine geçme."

Çıkıp Gölge'yi tek başına bıraktı.

Gölge siyah smokin ceketi, beyaz gömleği ve siyah kravatı denedi. Parlayacak kadar cilalanmış siyah ayakkabılar bile vardı. Hepsi onun için dikilmişçesine vücuduna oturdu. Şöyle bir kontrol ettikten sonra hepsini yeniden gardıroba astı.

Merdivenden indi, Smith'i girişte öfkeyle gümüş rengi cep telefonunun tuşuna basarken buldu. "Ne biçim yer, telefon bile çekmiyor. Telefon çaldı, arayan kişiye ulaşmaya çalışıyorum ama şebeke çekmiyor. Sanki taş devrindeyiz. Smokin nasıl oldu? Uydu mu?"

"Mükemmel."

"İşte böyle! Tek kelimeyle idare edebileceksen asla beş kelime kullanma. Ha? Senden daha geveze ölüler biliyorum."

"Gerçekten mi?"

"Hayır. Lafın gelişi canım. Gel! Karnını doyurmak ister misin?"

"İstemez miyim hiç! Teşekkürler."

"Tamam, beni takip et. Buralar labirente benzer ama yakında alışırsın."

Bomboş, dev gibi mutfakta yemeklerini yediler. Gölge ile Smith, demli çay alıp parlatılmış teneke tabaklarda kıtır

kıtır beyaz ekmeğin üzerine konulmuş, tütsülenmiş somon ile ağızda keskin bir tat bırakan peynir dilimlerinden yediler. Gölge, Aga'nın kısmen fırın kısmen su ısıtıcı işlevi gören büyük metal bir kutu olduğunu keşfetti. Smith, tenekenin yan tarafındaki kapaklardan birini açıp içine kömür attı.

"Yemeğin kalanı nerde? Ya garsonlar ile aşçılar?" diye sordu Gölge. "Sadece biz olamayız ya!"

"İyi gözlem. Gereken ne varsa Edinburgh'dan gelecek. Her şey tıkır tıkır işliyor. Yemekler ve parti görevlileri saat üçte gelip her şeyi hazır edecek. Misafirler altıda getirilecek. Akşam yemeği de sekizde. Biraz sohbet, yemek, eğlence, yorucu şeyler değil. Yarın yediden on ikiye kahvaltı servisi var. Misafirler akşama kadar etrafı gezip manzaranın tadını çıkarabilir. Avluya şenlik ateşi yakmak için odunlar yerleştirilecek. Akşam şenlik ateşleri yakıldıktan sonra çılgın cumartesi gecesi eğlencesi başlayacak, komşuların bizi rahatsız etmeyeceğini umuyorum. Pazar sabahı herkesin akşamdan kalma olduğunu dikkate alarak gürültü yapmamaya özen göstereceğiz. Pazar akşamı helikopterler gelip herkesi götürecek. Ödemeni alacaksın, seni otele bırakabilirim veya değişiklik istersen benimle güneye gelebilirsin. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Kulağa züppece geliyor," dedi Gölge. "Cumartesi gecesi partiyi basmasını beklediğiniz kişiler kim?"

"Tadımızı kaçırmak isteyen serseriler. Buralarda oturanlar insanların eğlenmesini istemez."

"Buralarda oturan mı var? Kilometreler boyunca koyundan başka bir şey görmedik," dedi Gölge.

"Yerliler her taraftadır," dedi Smith. "Onları görmesen bile. Sawney Beane gibi gözlerden uzak dururlar."

"Adını duymuştum. Nereden biliyorum bu ismi..." dedi Gölge.

"Adam tarihe geçmiş," dedi Smith. Höpürdeterek çayı-

nı içip arkasına yaslandı. "Yaklaşık altı yüz yıl önceymiş, Vikingler ya İskandinavya'ya dönmüş ya yöre halkıyla evlenip kendileri de İskoç olmuştu. Kraliçe Elizabeth'in öldüğü ama James'in İskoçya'yı işgal etmediği yıllardı." Çayından bir yudum daha aldı. "O dönemde İskoçya'ya gelen gezginler kaybolup dururmuş. Sıradışı bir durum değilmiş. Yani o dönemde uzun bir seyahate çıkmışsan her zaman evine dönmen beklenmezdi. Bazen bir daha eve dönmeyeceğine karar verilmesi için aylar geçmesi gerekirdi. Kurtları veya kötü hava koşullarını suçlarlardı. Sonunda insanlar gruplar halinde veya sadece yaz aylarında seyahat etmeye karar verdiler.

"Bir gün bir gezgin yanında refakatçileriyle bir vadi boyunca ilerliyormuş, derken tepelerden, ağaçların arasından, toprağın altından fırlayan bir çocuk sürüsünün saldırısına uğramış; ellerinde hançerler, bıçaklar, kemik sopalar ve sağlam odunlar varmış bu çocukların. Gezginleri atlarından düşürüp üzerlerine atlamış, işlerini bitirmişler. Sadece bahsettiğim gezgin kurtulmuş; çünkü diğerlerinin birkaç yüz metre gerisinden geliyormuş. Paçayı sıyırmış. Tek kişiymiş ama tek bir kişi de bazen yeterlidir. En yakındaki kasabaya gidip olanları anlatmış, köylüleri ve askerleri toplayıp yanlarında köpeklerle saldırının gerçekleştiği yere gelmişler.

"Çocukların saklandığı yeri bulmaları günler almış, tam pes edecekken kıyıda bir mağaranın girişine rastlamışlar. Köpekler ulumaya başlamış. İçeri dalmışlar.

"Sonunda yer altındaki bu mağaraların en büyüğünde ihtiyar Sawney Beane ve adamlarını bulmuşlar, kancalarda tütsülenmiş leşler asılıymış. Erkeklerin, kadınların ve çocukların kolları bacakları, elleri ayakları domuz eti gibi kurutulmayı bekliyormuş. Salamura edilmiş kuzu etine de rastlamışlar. Para yığınları, gümüş ve altın, saatler, yüzükler, kılıçlar, silahlar ve giysiler... Hayal bile edemeyeceğin

bir hazine... Sonuçta kabile tek kuruş bile harcamıyormuş. Mağaralarda yaşıyor, besleniyor, çoğalıyor ve nefret ediyorlarmış.

"Adam belli ki yıllardır oradaymış. İhtiyar Sawney, küçük hükümdarlığının kralıymış. O, karısı, çocukları ve torunları belki torunlarının çocukları. Ensestle çoğalmış küçük bir sürü."

"Anlattıkların gerçek mi?"

"Bana öyle söylediler. Mahkeme kayıtları var. Bütün aileyi yargılanmak üzere Leith'e götürmüşler. Mahkemenin kararı oldukça ilginçmiş. Sawney Beane'nin eylemleri yüzünden artık insan ırkının bir üyesi sayılamayacağına karar vermişler. Bir hayvanı yargılar gibi yargılayıp cezasını belirlemişler. Asılmamış, kellesi uçurulmamış. Kocaman bir ateş yakılmış ve bütün aile ateşe atılmış. Yanarak ölmüşler."

"Bütün aile mi?"

"Tam hatırlamıyorum. Küçük çocukları belki yakmışlardır belki yakmamışlardır. Muhtemelen yakmışlardır. Dünyanın bu bölümünde canavarlarla baş etmesini iyi bilirler."

Smith, tabakları ve çay fincanlarını yıkadıktan sonra kurumaları için kenara bıraktı. İkisi birlikte avluya çıktılar. Smith, büyük bir ustalıkla kendine sigara sardı. Kâğıdı yaladı, parmaklarıyla yumuşattı ve işi bitince Zippo çakmakla yaktı. "Bir bakalım... Bu gece için bilmen gereken neler var? Temel kurallar basit: Seninle konuşulmadıkça konuşma. Aslına bakarsan, bu konuda zorluk çekeceğini sanmıyorum, ne dersin?"

Gölge karşılık vermedi.

"Tamam. Misafirlerden biri senden bir şey talep ederse elinden geleni yap, takıldığın bir yer olursa bana sorarsın ama yapman gereken işe engel olmadığı sürece davetlilerin taleplerini yerine getir. Ve asla birinci kuralı çiğneme."

"Yani?"

"Davetlilerle sevişme. Senden hoşlanan, yarın şişe şarabı devirdikten sonra sana asılacak genç hanımlar olacaktır. Ve bu gerçekleşirse pazar eki gazetecileri gibi davranmalısın."

"Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok."

"*Gazetecimiz özür dileyip gitmek zorunda kaldı.* Çaktın mı? Bakabilirsin ama dokunamazsın."

"Anladım."

"Akıllı çocuk seni!"

Gölge, Smith'ten hoşlanmaya başlamıştı. Kendine o adamdan hoşlanmanın akıllıca olmadığını hatırlattı. Smith gibi vicdanı ve kalbi olmayan tiplerle daha önceden karşılaşmıştı ve her zaman sempatik göründükleri kadar tehlikeliydiler.

Öğleden sonranın erken saatlerinde hizmetkârlar geldi, askerleri taşıyan büyük helikopterleri andıran bir helikopterle getirilmişlerdi. Şarap kutularını açtılar, yemek paketleri indirildi ve şaşırtıcı bir ustalıkla kaplar ve sepetler boşaltıldı. Peçeteler ve masa örtüleriyle dolu kutuları aşçılar, garsonlar ve hizmetçiler izledi.

Ama helikopterden ilk inen güvenlik görevlileriydi. Gölge, ceketlerinin altında silah taşıdıklarından şüphe etmedi, kulaklarında haberleşme cihazları olan iri yarı asker görünüşlü tiplerdi. Birer birer Smith'le selamlaştılar ve o da adamları malikâneyi ve araziyi kontrole yolladı. Gölge, sebze dolu kutuların helikopterden mutfağa taşınmasına yardım ediyordu. Diğerlerinin iki katı ağırlık taşıyabiliyordu. İkinci turunu atmadan önce Smith'in yanına gidip "Bunca güvenlik görevlisi varken beni niye tuttunuz?" diye sordu.

Smith'in yüzünde dostane bir gülümseme belirdi. "Bak evlat, bu partiye gelecek kişiler çok kıymetli. Kollanacaklarına emin olmalıyız. Kaçırılmaları gibi risklere izin verilemez. Bu insanların düşmanları var. Başlarına pek çok şey gelebilir. Bu çocuklar etrafta olduğu sürece güvendeler.

Ama huysuz kasabalılarla uğraşmak için onları görevlendirmek seyyahları mayınlarla durdurmaya benzer. Anlatabiliyor muyum?"

"Evet," dedi Gölge. Ardından helikoptere gidip üzerinde *bebek patlıcan* yazan kasayı aldı. İçi küçücük, kapkara patlıcanlarla doluydu. Onu kabaklarla dolu kasanın üstüne yerleştirip ikisini birlikte mutfağa taşıdı. Artık kendisine yalan söylendiğine emindi. Smith'in yanıtı çok mantıklıydı. Hatta ikna ediciydi. Ama gerçek değildi. Gölge'nin orada olması için hiçbir sebep yoktu veya varsa bile bu, ona söylenen gerekçe olamazdı.

Durumu şöyle bir tarttı, niçin malikânede olduğunu çözmeye çalıştı ve şüphelerinin suratından belli olmadığını umdu. Düşüncelerini kendine saklamayı sever ve böylesinin her zaman daha güvenli olduğunu bilirdi, Gölge.

5

Akşamın erken saatlerinde, gökyüzü pembeye dönerken yeni helikopterler geldi ve her birinden şık giyimli insanlar indi. Pek çoğu gülüyor, kahkahalar atıyordu. Otuzlu, kırklı yaşlardaydılar. Gölge, hiçbirini tanımıyordu.

Smith, büyük bir özgüvenle gelenleri tek tek karşıladı. "Pekâlâ, şuradan geçin. Sola dönün. Ve büyük avluda bekleyin. Sizin için çok hoş bir şenlik ateşi yakıldı. Biri sizi karşılayıp odanıza çıkaracak. Bagajlarınız sizi bekliyor olacak. Bir sorun olursa beni çağırırsınız ama sorun çıkmayacak. İyi günler efendim, gerçekten harika görünüyorsunuz, çantanızı taşıması için birini çağırayım mı? Partiyi sabırsızlıkla mı beliyorsunuz? Hepimiz beklemiyor muyuz!"

Gölge, büyülenmiş gözlerle Smith'in büyük bir ustalıkla davetlilerle ilgilenişini izledi. Saygılı bir mesafe ile Cockney

sihrini birleştirmeyi başarmıştı: Konuştuğu kişiye göre aksanı, hatta konuşma biçimi değişiyordu.

Kısacık, siyah saçlı güzel bir kadın çantalarını içeriye taşıyan Gölge'ye gülümsedi. "Tam bir züppedir," diye mırıldandı Smith, Gölge yanından geçerken. "Unutma, dokunmak yok."

Helikopterden inen son kişi Gölge'nin altmışlarında olduğunu tahmin ettiği cüsseli bir adamdı. Smith'in yanına gitti. Ucuz, ahşap bir bastona yaslanarak yürüyordu, alçak sesle bir şeyler söyledi. Smith de aynı şekilde karşılık verdi.

Yetkili o, diye düşündü Gölge. Vücut dilinden anlaşılıyordu. Smith artık gülümsemiyor, yağ çekmiyordu. Kısa ve öz cümlelerle, alçak sesle durum raporu veriyor, yaşlı adama bilmesi gerekenleri söylüyordu.

Smith, parmağıyla Gölge'ye yaklaşmasını işaret etti.

"Gölge," dedi Smith. "Bu, Bay Alice."

Bay Alice, elini uzatıp dolma parmaklı pembe eliyle Gölge'nin iri, siyah elini sıktı. "Sizinle tanışmak büyük bir zevk," dedi. "Hakkınızda çok iyi şeyler duydum."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Gölge.

"Pekâlâ," dedi Bay Alice. "İşinize devam edin."

Smith, gidebilirsin dercesine Gölge'ye bakıp başını salladı.

"Sizce bir sakıncası yoksa hava kararmadan etrafa göz atmak istiyorum," dedi Gölge, Smith'e. "Kasabalıların ne taraftan gelebileceğini kestirebilsem iyi olurdu."

"Fazla uzaklaşma," dedi Smith. Bay Alice'in çantasını aldı ve yaşlı adama malikâneye kadar eşlik etti.

Gölge, malikânenin etrafını dolaştı. Oyuna getirilmişti. Nedenini bilmiyordu ama haklı olduğunu biliyordu. Birbirini tutmayan çok şey vardı. Gerçek güvenlik görevlileri gelecekken niye güvenliği sağlaması için bir serseri işe alınsın? Mantıklı değildi. Helikopterden inen onlarca insan

Gölge'ye dekor muamelesi yapmışken, Smith'in onu Bay Alice'e takdim etmesi de pek de akla yatkın değildi.

Evin ön tarafında alçak bir taş duvar vardı, arka taraftaysa ufak bir dağı andıran tepe. Dik olmayan bir yokuş aşağıdaki gölde son buluyordu. Sabah eve gelirken kullandıkları yol yan taraftaydı. Malikânenin en uzak köşesine kadar yürüdü ve yüksek taş duvarlarıyla mutfak bahçesini andıran bir bahçeyle karşılaştı. Ötesi vahşi topraklardı. Mutfak bahçesine girip duvarı inceledi.

"Etrafı kontrol ediyorsun demek?" dedi, siyah smokinli güvenlik görevlisi. Gölge, adamın orada olduğunu görmemişti. Muhtemelen bu, işinde çok iyi olduğu anlamına geliyordu. Çoğu hizmetkâr gibi İskoç aksanıyla konuşmuştu.

"Şöyle bir göz atayım dedim."

"Bölgeye hâkim olmak her zaman akıllıcadır. Bu tarafta endişelenecek bir şey yok. Yüz metre ötede göle kadar uzanan bir nehir var. Onunda ötesi yüzlerce metrelik kayalıklar... Ölümcül bir uçurum."

"Öyleyse bahsi geçen kasabalılar, gelip yakınanlar, nereden buraya geliyor?"

"En ufak bir fikrim yok."

"O tarafa gidip bir göz atsam iyi olacak," dedi Gölge. "Bakalım, bir giriş çıkış yolu bulabilecek miyim?"

"Ben olsam yapmazdım," dedi güvenlikçi. "Gerçekten tehlikeli yerler. Ayağın bir kaydı mı kendini uçurumun dibinde bulursun. O tarafa gidersen cesedini bile bulamazlar."

"Anlıyorum," dedi, ne kastedildiğini gayet iyi anlayan Gölge.

Evin etrafındaki turuna devam etti. Artık neye bakması gerektiğini bildiğinden beş güvenlik görevlisini daha fark etti. Fark etmediği başkalarının da olduğuna emindi.

Evin orta kanadında sürgülü pencerelerden görebildiği kadarıyla duvarları ahşap panellerle kaplı büyük bir yemek

salonu vardı ve davetliler masanın etrafına yerleşmiş sohbet edip gülüşüyorlardı.

Gölge, hizmetkâr bölümüne geri döndü. Her yemek servisi tamamlandığında hizmetkârlar tabakları kenara diziyor ve çalışanlar yemek artıklarıyla kâğıt tabaklarını doldurup karınlarını doyuruyorlardı. Smith, ahşap masanın başına geçmiş salatayla ve az pişmiş biftekle kendine ziyafet çekiyordu.

"Yemek istersen havyar var," dedi Gölge'ye. "Golden Osetra, en kalitelisinden, çok özeldir. Eski zamanlarda parti sorumluları onları kendilerine saklarmış. Ben hiçbir zaman havyar sevenlerden olmadım ama seviyorsan istediğin kadar alabilirsin."

Gölge, kabalık etmemek için tabağının kenarına azıcık havyar aldı. Haşlanmış yumurta, makarna ve tavukla tabağı doldurup Smith'in yanına oturdu, yemeğini yemeye koyuldu.

"Bahsettiğiniz kasabalıların buraya nasıl ulaşacağını çözemedim," dedi. "Adamların yolu kapamış. Buraya gelmek isteyen birinin göl tarafından yaklaşması gerekir."

"Demek etrafı iyice inceledin?"

"Evet, inceledim," dedi Gölge.

"Benim çocuklardan bazılarıyla tanıştın mı?"

"Evet."

"Ne düşündün?"

"Onlara kafa tutmazdım."

Smith sırıttı. "Senin kadar iri biri? Eminim başının çaresine bakabilirsin."

"Onlar katil," dedi Gölge, kısa ve öz bir şekilde.

"Sadece öyle olmaları gerektiğinde..." dedi Smith. Artık gülümsemiyordu. "Neden odana çıkıp orada kalmıyorsun? İhtiyacım olursa sana seslenirim."

"Elbette," dedi Gölge. "Bana ihtiyacınız olmazsa bu çok rahat bir hafta sonu olacak."

Smith, Gölge'ye dik dik baktı. "Aldığın paranın hakkını vereceksin," dedi.

Gölge, arka merdivenlerden üst kata çıktı, uzun koridoru geçip odasına girdi. Aşağıdan eğlencenin başladığını belli eden gürültüler geliyordu. Küçük penceresinden dışarı baktı. Tam karşısında kalan sürgülü pencereler sonuna kadar açılmıştı; eldivenleri ve şık elbiseleriyle davetliler ellerinde şarap kadehleriyle avluya doluşuyordu. Sohbetlerden bölük pörçük parçalar geliyordu Gölge'nin kulağına, sesler netti ama kelimeleri ve anlamlarını çıkaramıyordu. Bazen gürültünün arasında bir cümle çalınıyordu kulağına, bir adam, "Ona söyledim senin gibi yargıçları satın almam, satarım..." dedi. Başka bir kadının, "Tam bir canavar hayatım. Gerçek bir canavar. Ama ne yapabilirsin ki?" dediğini ve bir diğerinin "Keşke sevgilim hakkında aynısını söyleyebilsem..." dediğini duydu. Katıla katıla güldüler.

İki seçeneği vardı. Kalabilir veya gitmeyi deneyebilirdi.

"Kalacağım!" dedi yüksek sesle.

6

Tehlikeli rüyalarla dolu bir geceydi.

İlk rüyasında Gölge yeniden Amerika'daydı, sokak lambasının altında duruyordu. Birkaç basamağı çıktı, cam kapıyı ittirip bir lokantaya adım attı. Trenlerdeki yemek vagonlarını andıran bir mekândı. Yaşlı bir adamın çatlak bir sesle, "My Bonnie Lies Over the Ocean" şarkısını söylediğini duydu.

Büyükbabam denizcilere prezervatif satar
Önceden her birini delerek bir iğneyle
Büyükannem arka sokaklarda kürtaj yapar
Paraya para demez ikisi de

Gölge, restoranın bir ucundan diğerine yürüdü. En sondaki masada kirli sakallı bir adam elinde birası, "Gelsin paralar, gelsin paralar, sussun kocakarılar..." diye kendi kendine mırıldanıyordu. Gölge'yi gördüğünde ağzı kulaklarına vardı, bira şişesiyle yaklaşmasını işaret etti. "Otur, otur..." dedi.

Gölge, Çarşamba olarak tanıdığı adamın karşısına oturdu.

"Sorun nedir?" diye sordu Çarşamba, neredeyse iki yıldır ölüydü; onun türünden bir yaratık ne kadar ölü olabilirse. "Sana bira ikram ederdim ama servis berbat."

"Dert değil," dedi Gölge. Bira istemiyordu.

"Eee?" diye sordu, sakalını kaşıyan Çarşamba.

"İskoçya'da aşırı zengin, bir araba dolusu insanla kocaman bir malikânedeyim. Bir planları var. Başım belada ama ne tür bir bela olduğunu bilmiyorum ama bayağı kötü olduğuna eminim."

Çarşamba, birasından büyük bir yudum aldı. "Zenginler farklıdır evlat," dedi bir süre sonra.

"Bu da ne anlama geliyor şimdi?"

"Öncelikle çoğu ölümlüdür," dedi Çarşamba. "Senin endişelenmeni gerektirmeyen bir konu."

"Bana maval okuma!"

"Ama sen ölümlü değilsin," dedi Çarşamba. "O ağaçta öldün, Gölge. Öldün ve geri geldin."

"Ne olmuş? Nasıl yaptığımı hatırlamıyorum ki! Bu sefer öldürürlerse ölü kalabilirim."

Çarşamba, birasını bitirdi. Sonra görünmez bir orkestrayı yönetiyormuş gibi şişeyi havaya salladı ve yeni bir şarkı tutturdu:

Kardeşim misyonerdir
Düşmüş kadınları kurtarır günahlarından
Beş dolara seni de kurtarır
Bütün günahlarından

"Hiç yardımcı olmuyorsun," dedi Gölge. Lokanta karlı bir fırtınanın ortasındaymış gibi sarsılmaya başlamıştı.

Çarşamba, birasını bırakıp gözünü –cam olmayan gerçek gözünü– Gölge'ye dikti. "Kısır döngü," dedi. "Senin kahraman olduğunu sanıyorlarsa yanılıyorlar, öldükten sonra Beowulf veya Perseus'ya da Rama olmayacaksın. Kurallar tamamen değişti. Tavla değil, satranç. Satranç değil, Go. Anladın mı?"

"Anladıysam ne olayım!" dedi iyice bunalan Gölge.

İnsanlar malikânenin koridorunda gürültü ederek yarı sarhoş dolaşıyor, takılıp düşecek gibi olduklarında birbirlerini susturuyor ve sonra kıkırdayarak yollarına devam ediyorlardı.

Gölge, geçenlerin hizmetkâr mı, yoksa yolunu kaybetmiş davetliler mi olduğunu merak ederken yeniden rüyalar diyarına adım attı...

Şimdi önceki gün yağmurdan korunmak için sığındığı yerdeydi. Yerde bir ceset vardı: Beş yaşından büyük olmayan bir oğlan. Çıplaktı, sırtüstü yatıyordu, bacakları iki yana ayrılmıştı. Güçlü bir ışık belirip kayboldu, biri sanki Gölge orada değilmiş gibi onun içinden geçip çocuğun kollarını yeniden düzeltti. Yeni bir flaş patlaması.

Gölge, fotoğrafları çeken adamı tanıyordu. Otel barında karşılaştığı gümüş rengi saçlı Doktor Gaskell'dı.

Gaskell, cebinden beyaz bir kese kâğıdı çıkardı, içini karıştırıp bulduğu şeyi ağzına attı.

"Şekerleme," dedi taş zemindeki çocuğa. "Ne de lezzetli! Çok severdin."

Gülümseyip yere çömeldi, ölü oğlanın bir fotoğrafını daha çekti.

Gölge, kulübenin taş duvarının içinden geçti, rüzgâr gibi çatlakların arasından süzülüp deniz kıyısına uçtu. Dalgalar

kayaları yalamayı sürdürürken Gölge, suyun üzerinde uçmaya devam ederek gri denizlerin, güçlü dalgaların içinden geçip ölü adamların tırnaklarından yapılan gemiye doğru gitti.

Gemi uzakta, denizin açıklarındaydı. Gölge, suyun yüzeyinde bir bulutun gölgesi gibi ilerliyordu.

Kocaman bir gemiydi. Önceden geminin ne kadar büyük olduğunu anlamamıştı. Bir el uzanıp onu kolundan yakaladı, denizden güverteye çekti.

"Bizi geri getir," dedi, dalgalar kadar güçlü ve endişeli bir ses. "Veya özgür bırak." Sakallı adamın tek gözü ışıldıyordu.

"Sizi burada tutan ben değilim." O gemide devler, gölgeden ve donmuş damlalardan yapılma dev gibi erkekler, düşlerin ve köpüklerin yaratıkları vardı.

Aralarından bir başkası, bu kez diğerlerinden daha iri olan kızıl sakallı adam bir adım öne çıktı. "Kıyıya çıkamıyoruz!" diye gürledi. "Buradan ayrılamıyoruz."

"Evinize dönün," dedi Gölge.

"Halkımızla güneydeki bu ülkeye geldik," dedi tek gözlü adam. "Ama bizi bıraktılar. Başka, daha evcil tanrılar aradılar ve kalplerinde bizi reddettiler, bizden vazgeçtiler."

"Evinize dönün," diye tekrarladı Gölge.

"Çok uzun zaman geçti," dedi, kızıl sakallı adam. Yanındaki çekice bakınca Gölge, onun kim olduğunu anladı. "Çok kan aktı. Sen bizim kanımızdansın, Baldur. Bizi özgür bırak."

Gölge, onlardan olmadığını, kimselerden olmadığını söylemek istedi ama ince battaniye yataktan kayıp yere düşmüş, Gölge'nin ayakları yatağın kenarından dışarı sarkmıştı. Ayın solgun ışığı tavan arasındaki odayı aydınlattı.

Dev gibi eve sessizlik hâkimdi şimdi. Tepelerde bir şey uludu ve Gölge, iliklerine kadar ürperdi.

Sığamayacağı kadar küçük olan yatakta yatmayı sürdürerek zamanın biriken ve birikintiler oluşturan bir şey olduğunu hayal etti. Bazı yerlerde bu yüzden zamanın diğerlerinden daha ağır geçip geçmediğini sordu kendine, yapışıp kaldığı, biriktiği yerler olmalı, diye düşündü. Örneğin şehirler. İnsanlar şehirlere dolarken zamanı da beraberlerinde götürüyor, şehre dolduruyordu. Ve bütün bunlar doğruysa, dedi Gölge içinden, insanların az olduğu, toprağın acılaşarak mermerleşip öylece beklediği, bin yılın göz açıp kapayana kadar geçtiği yerler de olmalıydı. Bulutların süzüldüğü, çalıların rüzgârla sallandığı ve başka hiçbir şeyin olmadığı, zamanın da o topraklardaki insanların sayısı gibi azalıp seyreldiği yerler...

"Seni öldürecekler..." diye fısıldadı Jennie.

Ay ışığında, tepede baş başa oturuyorlardı.

"Neden bunu yapmak istesinler?" diye sordu Gölge. "Ben önemsizim."

"Canavarlara böyle yaparlar," dedi kız. "Yapmak zorundalar ve hep böyle yapmışlardır."

Gölge, uzanıp kıza dokunmayı denedi ama kız ona sırtını döndü. Arkadan bakıldığında içi bomboştu, oyulmuş bir kütük gibiydi. Sonra yeniden Gölge'ye döndü ve gözlerine baktı Jennie. "Benimle uzaklara gel..." diye fısıldadı.

"Sen bana gelebilirsin," dedi Gölge.

"Gelemem," dedi kız. "Arada engeller var. O yol zorlu ve çok sıkı korunuyor. Ama seslenebilirsin, beni çağırırsan gelirim."

Derken güneş doğdu ve güneşle beraber tepenin eteklerindeki bataklıktan bir tatarcık bulutu yükseldi. Jennie, kuyruğuyla onları kovmayı denedi ama hiç yararı yoktu; tatarcıklar bulut gibi Gölge'nin etrafını sardılar. Ağzına ve burnuna doldular, her yanına konmuş canını yakan iğrenç yaratıklardı ve karanlıkta boğulmak üzereydi Gölge...

Kendini yatağa dönmeye, vücuduna ve hayatına dönmeye, uyanmaya zorladı ve kalbi deliler gibi çarparak, güçlükle nefes alarak kan ter içinde uyanmayı başardı.

7

Kahvaltıda tütsülenmiş balık, kızarmış domates, omlet, kızarmış ekmek, parmak kalınlığında iki sosis ve Gölge'nin ne olduğunu bilmediği siyah, yuvarlak bir şeyin dilimleri vardı.

"Bu nedir?" diye sordu Gölge.

"Siyah puding," dedi yanında oturan adam. Güvenlik görevlilerinden biriydi ve yemeğini yerken önceki günün *Sun* gazetesini okuyordu. "Kandan ve otlardan yapılır. Kanı koyulaşıp pıhtılaşana kadar karıştıra karıştıra pişirirler." Kızarmış ekmeğin üstüne çatalıyla yumurta sürdükten sonra elleriyle yedi. "İçine neler koyduklarına emin değilim. Ne derler bilirsin: Şanslı olanlar hiçbir zaman sosisin veya kanunun nasıl yapıldığını öğrenmez. Buna bir benzer bir deyiş yok muydu?"

Gölge, tabağındakileri silip süpürdü ama siyah pudinge elini sürmedi.

O sabah gerçekten lezzetli bir kahve hazırlanmıştı, uyanıp kendine gelmek için fincanını ağzına kadar doldurdu.

Smith içeri girdi. "Gölge adam, birkaç dakikalığına gelmeni isteyebilir miyim?"

"Ücretimi siz ödüyorsunuz, tabii," dedi Gölge. Koridora çıktılar.

"Bay Alice, seninle konuşmak istiyor," dedi Smith. Beyaz duvarlı hizmetkâr bölümünden çıkıp malikânenin ahşap kaplama bölümüne, zenginlere ayrılmış bölümüne geçtiler. Ahşap merdivenlerden çıkıp ucu bucağı görülmeyen kütüphaneye girdiler. İçeride in cin top oynuyordu.

"Birazdan yanında olur," dedi Smith. "Gidip beklediğini haber vereyim."

Kütüphanedeki kitaplar farelerden, tozdan ve insanlardan kilitli cam kapaklar ve demirlerle korunuyordu. Duvara bir geyik resmi asılmıştı. Gölge, incelemek için resmin karşısına yürüdü. Geyik göz kamaştırıcı ve üstün bir yaratıktı, arkasındaki vadiyi ise sis bürümüştü.

"Vadinin Hükümdarı,"* dedi bastonuna yaslanarak ağır adımlarla içeri giren Bay Alice. "Victoria Dönemi'nin kopyası en fazla yapılmış resmidir. Bu da orijinal değil ama yine Landseer tarafından, 1850'lerde kendi resminin kopyası olarak yapılmış. Ona bayılıyorum ama eminim bu kadar sevmemeliydim. Landseer, Trafalgar Meydanı'ndaki aslanları yapan sanatçıdır."

Körfeze bakan pencereye doğru yürüdüğünde Gölge de onunla gitti. Avlu masaları ve koltukları yerleştirmek için koşuşturan hizmetkârlarla doluydu. Ortadaki havuzun etrafında başkaları, muhtemelen davetliler, odun ve tahta parçalarından ufak ateşler yakıyorlardı.

"Neden ateş yakma işini hizmetkârlara bırakmıyorlar?" diye sordu Gölge.

"Niye bütün eğlence onlara kalsın?" dedi Bay Alice. "Öylesi akşamüstü sülün avlamak için adamlarını yollamaya benzerdi. Ateş yakmanın büyüleyici bir yanı vardır, odunları toplar ve mükemmel bir denge sağlayacak şekilde dizersin. Özeldir. En azından bana öyle söylüyorlar. Şahsen ateş yakmışlığım yok." Bakışlarını pencereden uzaklaştırdı. "Lütfen otur," dedi. "Sana bakacağım derken boynum ağrıyacak."

Gölge, söyleneni yapıp oturdu.

"Hakkında çok şey duydum," dedi Bay Alice. "Bir süredir seninle tanışmayı istiyordum. İleride yükselecek, akıllı bir genç olduğunu söylediler. Kulağıma gelen bunlar."

---

* The Monarch of the Glen. *–yhn*

"Yani partinizi basacak kasabalıları durdurması için yoldan geçen bir turisti işe almadınız?"

"Eh, hem evet hem hayır. Elbette başka adaylar vardı. Ama sen bu iş için mükemmelsin. Hele kim olduğunu kavradığımda... Tanrıların bir lütfu sayılırsın, değil mi?"

"Bilmem. Öyle miyim?"

"Kesinlikle. Şunu anlamalısın. Bu partinin geçmişi çok çok eskilere uzanıyor. Neredeyse bin yıldır kutluyorlar. Tek bir yıl bile atlanmadan hem de! Ve her yıl adamımızla onların adamı arasında kavga çıkar. Ve bizim adamımız kazanır. Bu yıl o adam sensin."

"*Onlar...*" dedi Gölge, "Kim? Ve siz kimsiniz?"

"Ben ev sahibinim," dedi Bay Alice. "Onlar ise..." Bir an duraksayıp bastonunun ucuyla ahşap parkeye vurdu. "Onlar uzun, çok uzun zaman önce kaybedenler. Biz kazananlarız. Bizler şövalyeydik, onlar ise ejderha; bizler devleri öldüren katillerdik onlar ise dev. Bizler insandık, onlar canavar. Ve biz kazandık. Artık yerlerini biliyorlar. Ve bu gecenin asıl amacı kimin kim olduğunu asla unutmamalarını sağlamak. Bu gece insanlık adına dövüşeceksin. Üstünlüğü ele geçirmelerine izin veremeyiz. Tek bir kez bile. Bize karşı onlar."

"Doktor Gaskell, canavar olduğumu söylemişti," dedi Gölge.

"Doktor Gaskell?" dedi Bay Alice. "Bir arkadaşın mı?"

"Hayır," dedi Gölge. "Sizin için çalışıyor veya size çalışan insanlar için. Sanırım çocukları öldürüp fotoğraflarını çekiyor."

Bay Alice, bastonunu yere düşürdü. Eğilip yerden alırken tuhaf görünüyordu. "Canavar olduğunu düşünmüyorum, Gölge," dedi sonunda. "Bilakis, kahraman olduğunu düşünüyorum."

Hayır, diye aklından geçirdi Gölge. *Canavar olduğumu düşünüyorsun. Ama senin canavarın olduğumu sanıyorsun.*

"Şimdi, bu gece iyi bir iş çıkar," dedi Bay Alice. "Çıkaracağını biliyorum ve işte o zaman ödülünü dilediğin gibi belirleyebilirsin. Bazılarının nasıl olup da film yıldızı, ünlü veya zengin olduğunu merak etmiş miydin? Eminim *ne yeteneksiz, onda bende olmayan ne var?* diye düşünmüşsündür. Bu sorunun yanıtı bazen o kişinin arkasında benim gibi birinin olduğu gerçeğidir."

"Siz bir tanrı mısınız?" diye sordu Gölge.

Bay Alice, bu soru üzerine katıla katıla güldü. "İyi espriydi Bay Moon. Kesinlikle hayır. Ben Streatham'dan çıkıp başının çaresine bakmasını öğrenmiş biriyim."

"Söylesenize, kiminle dövüşeceğim?" diye sordu Gölge.

"Bu gece onunla tanışacaksın," dedi Bay Alice. "Şimdi, tavan arasından indirilmesi gereken eşyalar var. Neden Smith'e yardıma gitmiyorsun? Senin gibi iri bir adam için çocuk oyuncağı."

Konuşma sona ermişti ve içeri girme sırasının geldiğini anlamışçasına Smith de onlara katıldı.

"Sevgili delikanlımızın tavan arasındaki eşyaları indirmene yardım edebileceğini söylüyordum," dedi Bay Alice.

"Mükemmel!" dedi Smith. "Haydi Gölge, basamakları çıkma zamanı."

Üst kata çıktılar, evi bir baştan bir başa geçip kararmış ahşap bir merdivenin tepesindeki asma kilit kapıya ulaştılar. Smith, tozlu tavan arasının kilidini açtı, içerisi görünüşe bakılırsa...

"Davullar mı?" dedi Gölge.

"Davullar..." dedi Smith. Ahşaptan ve hayvan derisinden yapılmaydılar. Her birinin ebatları farklıydı. "Tamam, haydi şunları indirelim."

Davulları birer birer alt kata taşıdılar. Smith, çok değerli bir nesneyi taşırmış gibi büyük bir özen göstererek her seferinde tek bir davul taşıyordu. Gölge ise ikişer ikişer indiriyordu.

"Bu gece gerçekte ne olacak?" diye sordu Gölge, üçüncü veya belki dördüncü turlarında.

"Anladığım kadarıyla kendi başına çözmen daha iyi. Öyle gerekiyor," dedi Smith.

"Ya sen ve Bay Alice? Bu oyundaki rolünüz ne?"

Smith, ters ters bakarak karşılık verdi. Davulları merdivenin dibine, büyük hole bıraktılar. Bir sürü adam hole toplanmış, ateşin önünde sohbet ediyordu.

Yeniden yukarı çıkıp misafirlerin duyamayacağı kadar uzaklaştıklarında, "Bay Alice, öğleden sonra buradan ayrılacak," dedi Smith. "Ben kalacağım."

"Gidiyor mu? Bunun parçası değil mi?"

Smith alınmış gibiydi. "O ev sahibi..." dedi. "Ama..." Sustu. Gölge, niye sustuğunu anladı. Smith, işvereni hakkında konuşacak tiplerden değildi. Davulları aşağı taşımaya devam ettiler. Hepsini indirdikten sonra sıra ağır mı ağır deri çantalara geldi.

"Bunlarda ne var?" diye sordu Gölge.

"Bagetler," dedi Smith. "Hepsi köklü ailelerden..." diye devam etti konuşmasına. "Aşağıda gördüğün insanlar. Servetleri eski. Kimin patron olduğunu biliyorlar ama bu, onu onlardan biri yapmaya yetmez. Anlıyor musun? Bu geceki parti onların partisi. Bay Alice'i istemiyorlar. Anladın mı?"

Gölge, o zaman anladı. Smith'in, Bay Alice'ten hiç bahsetmemiş olmasını diledi; çünkü Smith'in söylenenleri tekrarlayacak kadar uzun süre sağ kalacağını düşündüğü birine bunların hiçbirini söylemeyeceğine emindi.

"Bagetler amma ağırmış!" demekle yetindi.

8

Akşama doğru ufak bir helikopter Bay Alice'i almaya geldi. Personel Land Rover'larla malikâneden ayrıldı. Sonuncuyu

Smith kullanıyordu. Geride yalnızca Gölge ile şık kıyafetleri ve ışıl ışıl gülümsemeleriyle davetliler kalmıştı.

Gölge'ye kendilerini eğlendirmek üzere getirilmiş tutsak bir aslana bakar gibi bakıyorlar ama onunla konuşmuyorlardı.

İlk geldiğinde Gölge'ye gülümseyen siyah saçlı kadın ona yiyecek bir şeyler getirdi: Az pişmiş, kanlı bir biftek. Eti tabakta ama çatal bıçak koymaksızın getirmişti, sanki elleri ve dişleriyle yemesini bekliyordu ve Gölge de çok aç olduğundan kendisinden bekleneni yaptı.

"Ben sizin kahramanınız değilim," dedi onlara. Ama gözünün içine bakmıyorlardı. Kimse onunla konuşmuyordu, doğrudan ona hitap etmiyorlardı. Onlar için bir hayvandan farksızdı.

Derken gün batımı yaklaştı. Gölge'yi orta avluya, paslı fıskiyenin yanına götürdüler. Silah zoruyla çırılçıplak soyunmasını emrettiler ve kadınlar vücuduna bir tür sarı yağ sürdü.

Çimenlere, hemen önüne bir bıçak bıraktılar. Silahın namlusuyla işaret edilince Gölge bıçağı yerden aldı. Kabza siyah metaldendi, kabaydı ama tutuşu kolaydı. Bıçak keskindi.

O zaman avlu ile dış dünyayı birbirinden ayıran büyük kapıyı açtılar. Erkeklerden ikisi iki taraftaki şenlik ateşlerini yaktı: Odunlar çıtırdayarak tutuştu, alevler yükseldi.

Deri çantaları açtılar, her misafir oymalı siyah çubuklardan birer tane aldı. Gölge'nin aklına Sawney Beane'nin çocukları, ellerinde insan kemiklerinden sopalarla sürü halinde karanlığın içinde toplanışları geldi.

Davetliler avlunun etrafına dizilip ellerindeki bagetlerle davullara vurmaya başladı.

Yavaş bir ritimdi. Kalp atışını andıran alçak perdeden, avluda yankılanan vuruşlar. Sonra tuhaf ritimlere, gittikçe şiddetlenen, sertleşen ve yaralayan vuruşlara geçtiler. So-

nunda Gölge'nin zihni ve dünyası avludan gelen ritimle doldu. Sanki alevler bile davulların ritmine göre dalgalanıyordu.

Derken evin dışından bir uluma işitildi.

O ulumada öfke ve acı vardı, tepeler arasından yankılanarak gelen ses davulların ritmini bastırıyordu, acı dolu bir inlemeydi, kaybın ve nefretin yakıcı sesiydi.

Avlunun kapısından içeri giren yaratık kafasını tutuyordu, davulların seslerini engellemek istercesine kulaklarını örtmüştü.

Alevler yaratığı aydınlattı.

Koskocamandı, Gölge'den daha büyüktü ve çıplaktı. Vücudunda tek bir tüy bile yoktu ve üzerinden sular şıpır şıpır damlıyordu.

Ellerini kulaklarından çekti, etrafa bakındı, yüzü acı çeken birinin yüzü gibi kasıldı. "Kesin şunu!" diye bağırdı. "Gürültüyü kesin!"

Şık giysileri içindeki o insanlar davullarına daha da büyük bir güçle vurmaya başladılar. Hızlandılar, hızlandılar ve gürültü Gölge'nin kafasını ve göğsünü doldurdu.

Canavar avlunun ortasına doğru ilerledi. Gölge'ye baktı. "Sen," dedi. "Sana söylemiştim. Sana gürültüden bahsetmiştim." Ardından genzinden nefretle dolu meydan okuma kokan bir uluma yükseldi.

Yaratık, Gölge'ye yaklaştı. Bıçağı görünce durdu. "Benimle dövüş!" diye bağırdı. "Adil olsun. Soğuk demirle değil! Adam gibi dövüş!"

"Seninle dövüşmek istemiyorum," dedi Gölge. Bıçağı çimenlere fırlatıp boş olduğunu göstermek için ellerini göğe kaldırdı.

"Çok geç," dedi insan olmayan kel yaratık. "Bunun için çok geç."

Ve Gölge'ye saldırdı.

Sonrasında, Gölge dövüşü hatırlamaya çalıştığında aklına sadece küçük küçük parçalar gelecekti: Yere yapıştığını ve güçlükle yaratıktan kurtulduğunu hatırlıyordu. Davulların ritmini ve tempo tutan o insanların aç gözlerle ateşler arasında dövüşen iki adamı izleyişini hatırlıyordu.

Dövüştüler, güreştiler ve birbirlerine yumruklar savurdular.

Güreşirken canavarın gözlerinden tuzlu gözyaşları akıyordu. Gölge'ye kalırsa güçleri birbirine denkti.

Canavar, kolunu Gölge'nin suratına indirdi. Gölge, ağzında kendi kanının tadını hissetti. İçindeki öfkenin nefretten yapılma kızıl bir duvar gibi yükselmeye başladığını hissetti.

Ayağını savurup canavarın dizinin arkasına tutturdu ve yaratık geriye doğru sendelerken Gölge, yumruğunu sertçe böğrüne indirip hem ağlamasına hem de acı ve öfkeyle kükremesine yol açtı.

Davetlilere baktı ardından: Gölge, davullara vuran o insanların yüzlerinde kan açlığı gördü.

Soğuk bir rüzgâr esiyordu, denizden gelen rüzgâr ve Gölge, gökyüzünde ölü adamların tırnaklarından yapılma gemide gördüklerine benzer dev gölgeler gördüğünü sandı, sanki yukarıdan ona bakıyorlardı, sanki gemilerinin karaya yanaşamama veya oradan ayrılamama sebebi, onları gemilerinde hapis tutan devam etmekte olan bu kavgaydı.

Bu kavga çok eski, diye düşündü Gölge, Bay Alice'in bildiğinden bile eski ve tam bunları düşünürken yaratığın bacağı Gölge'nin göğsüne balyoz gibi indi. Bu, insanın canavarla dövüşüydü ve tarih kadar eskiydi. Theseus'un Minotaur'la, Beowulf'un Grendel'le mücadelesiydi; alevlerin ışığı ve karanlık arasında durmuş, kılıcından insan olmayan bir varlığın kanını temizlemiş bütün kahramanların mücadelesiydi.

Alevler göğe yükseliyor, davullar gümbürdüyor ve binlerce kalbin atışını andıran bir ritimle avluyu dolduruyordu.

Canavar saldırıya geçtiğinde Gölge'nin ayağı ıslak çimenler yüzünden kaydı ve sırtüstü yere yapıştı. Canavar, parmaklarını Gölge'nin boynuna doladı, var gücüyle sıktı, Gölge bütün görüntülerin bulanıklaştığını hissetti.

Bir avuç çimeni sıkı sıkı kavrayıp çekti, parmaklarını toprağa ve otlara batırdı, parmaklarının arasına sığdırabildiği kadar pisliği canavarın suratına fırlatıp bir anlığına onun görmesini engelledi.

Fırlayıp ayağa kalktı. Saniyeler içinde yaratığın tepesine binmişti. Dizini kasığına indirdi ve yaratığın iki büklüm olup uluma ile ağlama arası tuhaf sesler çıkarışını izledi.

Tamtamlar durmuş, avlu birdenbire sessizleşmişti. Gölge, ne olduğunu anlamak için başını kaldırdı.

Davetliler davulları bırakmıştı.

Kadınlar ve erkekler bir araya toplanıp çember olmuş, ellerinde sopa gibi tuttukları bagetlerle onlara doğru yaklaşıyorlardı. Ancak baktıkları Gölge değildi: Gözleri yerdeki canavardaydı ve havaya kaldırdıkları sopalarla ikiz ateşlerin ışığında ona doğru ilerliyorlardı.

"Durun!" diye bağırdı Gölge.

İlk darbe yaratığın kafasına indi. Yaratık inledi, iki büklüm oldu, bir sonraki darbeden korunmak için kolunu kaldırdı. Gölge kendi vücudunu yaratığa siper etti, ona kalkan oldu. İlk geldiğinde ona gülümseyen siyah saçlı kadın, şimdi elindeki sopayla bütün gücüyle omzuna vuruyordu... Ve bir başka sopa, bu sefer sopayı tutan el bir erkeğinkiydi, bacağına öyle bir darbe indirdi ki bacağını hissedemez oldu Gölge ve üçüncü darbe de beline geldi.

İkimizi de öldürecekler, diye düşündü. Önce onu, sonra beni. Aynen böyle yapacaklar. Hep öyle yaparlar. Ve sonra *Jennie... Çağırırsam geleceğini söylemişti. Eğer...*

"Jennie?" diye fısıldadı Gölge.

Yanıt yoktu. Her şey çok yavaş gelişti. Sopalardan birinin aşağı inişi, bu seferki elini hedef almıştı. Gölge, beceriksizce yana yuvarlandı ve ağır tahtanın çimenleri parçalayışını gördü.

"Jennie!" dedi, kadının açık sarı saçlarını, zarif yüzünü, gülümsemesini gözünde canlandırarak. "Sana sesleniyorum. Hemen gel... Lütfen..."

Buz gibi bir rüzgâr esti.

Koyu renkli saçlı kadın, sopasını kaldırabildiği kadar yukarı kaldırmıştı ve şimdi Gölge'nin suratına gelecek şekilde bütün gücüyle aşağı indirmekteydi.

Darbe hedefine hiçbir zaman ulaşmadı. Küçük bir el, kalın sopayı incecik bir dalmış gibi yakalayıp tuttu.

Kadının saçları soğuk rüzgârda uçuşuyordu. Gölge'ye soracak olsanız üzerinde nasıl bir giysi olduğunu tarif edemezdi.

Jennie ona baktı. Gölge'ye hayal kırıklığına uğramış birinin bakışları gibi geldi onlar.

Adamlardan biri kadının ensesine sopayı bastı. Daha doğrusu denedi. Sopa hiçbir zaman hedefine ulaşamadı. Kız başını çevirdi... Sonra parçalanmayı andıran bir ses...

Şenlik ateşleri patladı. En azından dışarıdan bakıldığında öyle görünüyordu. Odun parçaları ve alevler avluya saçıldı, hatta parçalar evin içine kadar girdi. Keskin rüzgârlar arasında insanlar çığlık çığlığa kaçışıyordu.

Gölge yalpalayarak ayağa kalktı.

Canavar kanlar içinde iki büklüm yerde yatıyordu. Gölge, yaşayıp yaşamadığına emin değildi. Onu omuzladığı gibi sürükleyerek avludan çıkardı. Mıcır kaplı bölüme doğru gitti; çünkü koca koca ahşap kapılar arkalarından kapanmıştı. Başka kimse dışarı çıkmayacaktı. Gölge, her seferinde tek bir adım atmaya özen göstererek yamaçtan aşağı, göle doğru ilerledi.

Suyun kenarına ulaştığında durdu, dizlerine kadar suya girdi ve kel kafalı adamı elinden geldiğince yavaşça çimenlere yatırdı.

Bir şeyler parçalanıyordu. Gürültünün geldiği yöne, tepeye baktı.

Ev alevler içindeydi.

"O nasıl?" dedi bir kadın sesi.

Gölge sesin geldiği yöne baktı. Kadın, yaratığın annesi, dizlerine kadar suyun içindeydi, kıyıya doğru yürüyordu.

"Bilmiyorum, feci yaralandı," dedi Gölge.

"İkiniz de yaralısınız," dedi kadın. "Her yanınız kan ve morluk içinde."

"Evet," dedi Gölge.

"Ama ölmemiş," dedi kadın. "Ve bu iyi bir değişiklik."

Artık kıyıya ulaşmıştı. Çimenlere oturup oğlunun başını kucağına aldı. Çantasından bir paket mendil çıkardı, bir tanesine tükürüp oğlunun yüzünü onunla silmeye başladı. Kan lekelerini temizliyordu.

Tepedeki evden kükremeyi andıran sesler duyuluyordu. Gölge, bir evin yanarken öyle sesler çıkarabileceğini hayal bile etmezdi.

İhtiyar kadın gökyüzüne baktı. Genizden gıdaklamayı andıran tuhaf bir ses çıkardıktan sonra başını iki yana salladı. "Onları sen içeri aldın," dedi. "Uzun zamandır kaderleri mühürlüydü ve sen onları özgür bıraktın."

"Bu iyi bir şey, değil mi?" diye sordu Gölge.

"Bilmiyorum tatlım," dedi ufak tefek kadın. Başını yeniden iki yana salladı. Kucağındaki ufacık bir bebekmiş gibi oğlunun yüzünü okşuyor, tükürükleriyle yaralarını temizliyordu.

Gölge çırılçıplaktı, gölün kenarında duruyordu ama yanan bir binadan gelen sıcaklık herkesi ısıtmaya yeterdi. Alevlerin göldeki aksini seyretti. Sarı ay yükseliyordu.

Şimdiden canı yanmaya başlamıştı ve biliyordu ki yarın acısı daha da artacaktı.

Çimenlerin arkasında kalan bölümünden ayak sesleri geldi. Başını çevirdi.

"Merhaba Smithie!" dedi Gölge.

Smith, göl kenarındaki üçlüye baktı.

"Gölge," dedi başını iki yana sallayarak. "Gölge, Gölge, Gölge, Gölge, Gölge. Böyle olmaması gerekiyordu."

"Özür dilerim," dedi Gölge.

"Bay Alice için gerçek bir utanç kaynağı olacak," dedi Smith. "O insanlar misafirleriydi."

"Onlar hayvandı," dedi Gölge.

"Öyle bile olsalar zengin ve önemli hayvanlardı," dedi Smith. "Şimdi ilgilenilmesi gereken dullar, yetimler ve kim bilir başka neler olacak! Bay Alice, buna hiç sevinmeyecek." Bunu idam kararını söyler gibi söylemişti.

"Onu tehdit mi ediyorsun?" diye sordu yaşlı kadın.

"Ben tehdit etmem," dedi Smith.

Kadın gülümsedi. "Haa!" dedi. "Ben ederim. Eğer sen veya efendin olan şişko piç, bu genç adamı incitecek olursa ikiniz içinde gerçekten kötü olur!" Ardından gülümsediğinde keskin dişleri ortaya çıktı ve Gölge, ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. "Ölmekten kötü şeyler vardır," dedi kadın. "Ve ben çoğunu bilirim. Genç değilim, boş lafa karnım tok. Bu yüzden senin yerinde olsam bu çocuğa iyi bakardım," dedi burnunu çekerek.

Oyuncak bir bebekmiş gibi bir koluyla oğlunu kavradı ve diğer eliyle çantasını kapayıp eline aldı.

Başıyla Gölge'yi selamladıktan sonra yürüyüp uzaklaştı, suların arasına dalarak gözden kayboldu.

"Kahretsin!" diye mırıldandı Smith.

Gölge, hiçbir şey söylemedi.

Smith, cebini karıştırdı. Tütün çıkarıp kendine bir sigara sardıktan sonra yaktı. "Tamam," dedi.

"Ne tamam?" dedi Gölge.

"Temizlenmeni sağlasak ve sana yeni kıyafetler bulsak iyi olacak. Yoksa öleceksin. Kadını duymadın mı?"

9

O gece Gölge için otelin en iyi odası hazırlanmıştı. Ve Gölge'nin dönüşünün üzerinden bir saat bile geçmemişti ki resepsiyondan Gordon ona yeni bir çanta, yeni kıyafetler, hatta yeni botlar getirdi. Hiç soru sormadı.

Giysilerin üstünde bir de kalınca bir zarf vardı.

Gölge zarfı yırtıp açtı. İçinde pasaportu, biraz yanmış da olsa cüzdanı ve rulo yapılıp lastiklerle tutturulmuş banknotlar vardı.

Paraya para demez, diye düşündü ve bu lafı hangi şarkıda duyduğunu hatırlamaya çalıştı beceriksizce.

Acısını dindirmek için acele etmeden, uzun uzun yıkandı.

Ardından uyudu.

Sabah giyindi. Otelin yanındaki yola kadar yürüdü, tepeye kadar giden ve kasabadan uzaklaşan yola baktı. Bir zamanlar orada bir kulübe olduğuna emindi; bahçesine lavantalar ekilmiş, mor bir kanepesi olan tatlı bir kulübe. Ne var ki gözlerini ne kadar zorlarsa zorlasın ne kulübeyi görebildi ne de bir zamanlar orada olduğuna dair herhangi bir ipucunu...

Kıza seslendi ama cevap veren olmadı, yalnızca denizden gelen ve kışın ilk izlerini taşıyan rüzgâr vardı.

Ama oteldeki odasına döndüğünde her nasılsa kız onu bekliyordu. Üzerinde eski kahverengi mantosu vardı, yatağa oturmuş, tırnaklarını inceliyordu. Gölge, kapının kilidini açıp içeri girdiğinde genç kız başını kaldırıp bakmadı.

"Merhaba Jennie!" dedi.

"Merhaba!" dedi kız. Sesi soğuktu.

"Teşekkürler," dedi adam. "Hayatımı kurtardın."

"Çağırdın," dedi kız basitçe. "Ben de geldim."

"Mesele ne?" dedi adam.

O zaman ona baktı kız. "Senin olabilirdim," dedi. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Beni seveceğini sandım. Belki. Bir gün."

"Belki öyle olup olmayacağını birlikte keşfederiz," dedi adam. "Yarın yürüyüşe çıkarız. Ama uzun yürüyüş olmayacak, vücudum harap oldu."

Jennie, başını iki yana salladı.

Ne tuhaf, diye düşündü Gölge, Jennie artık insan gibi görünmüyordu: Gerçekte neyse öyle görünüyordu, vahşi bir yaratık, ormanlara ait bir yaratık gibi. Mantosunun altından çıkan kuyruğu sağa sola sallanıyordu. Öylesine güzeldi ki! O zaman onu ne kadar sevdiğini anladı adam.

"Hulder olmanın en zor yanı," dedi Jennie, "Evinden çok uzak bir Hulder bile olsan yalnız kalmak istemiyorsan bir erkeği sevmenin gerekmesi."

"Öyleyse sev beni, benimle kal," dedi Gölge. "Lütfen."

"Sen," dedi, büyük bir hüzünle genç kadın, "İnsan değilsin."

Ayağa kalktı.

"Her şeye rağmen," dedi Jennie, "Çok şey değişti. Belki yeniden eve dönebilirim. Bin yıl sonra İskandinav dilini hatırlayacağımdan bile şüpheliyim ya!"

Demirleri bükecek, kayaları ezip kuma dönüştürebilecek kadar güçlü, küçücük elleriyle adamın ellerini tuttu ve parmaklarını kibarca sıktı. Ve kaybolup gitti.

Gölge, bir gün daha aynı otelde kaldıktan sonra Thurso otobüsüne bindi, Thurso'dan da trenle Inverness'e geçti.

Trende uyuyakaldı ama rüya görmedi.

Uyandığında yan koltukta bir adam oturuyordu. Sert suratlı adamın elinde bir kitap vardı. Gölge'nin uyandığını

görünce kitabı kapadı. Gölge kapağa baktı: Jean Cocteau, *Olmanın Zorluğu*.

"İyi bir kitap mı?" diye sordu Gölge.

"İdare eder işte!" dedi Smith. "Denemelerden oluşuyor. Kişisel deneyimlerinden bahsetmiş ama ne zaman masumca başını kaldırıp 'Bu benim' dese bir tür çifte blöf olduğunu hissediyorsun. 'Güzel ile Çirkin'i sevdim. Diğer denemelerinde olduğundan çok daha kendime yakın hissettim onu."

"Kapakta özetlemiş ya!" dedi Gölge.

"Ne demek istiyorsun?"

"Jean Cocteau olmanın zorluğu."

Smith, burun kemiğini kaşıdı.

"İşte!" dedi. *Scotman* gazetesinin bir nüshasını Gölge'ye uzattı. "Dokuzuncu sayfaya bak."

En altta ufak bir haber vardı: Emekli doktor intihar etti. Gaskell'ın cesedini arabasında, arabayı da yol kenarındaki piknik alanlarından birinde bulmuşlardı. Bir sürü ağrı kesiciyle bir şişe Lagavulin devirmişti.

"Bay Alice, kendisine yalan söylenmesinden nefret eder," dedi Smith. "Özellikle de kiraladığı adamlar yaparsa..."

"Yangınla ilgili bir haber var mı?" diye sordu Gölge.

"Ne yangını?"

"Haa, anlıyorum."

"Önümüzdeki aylar dünya zenginleri açısından pek şanssız geçerse şaşıracağımı söyleyemem. Araba kazaları, tren kazaları, belki bir uçak düşer. Yaslı dullar, yetimler, sevgililer. Çok hüzünlü."

Gölge, başını salladı.

"Bay Alice, sağlığın konusunda çok endişeli," dedi Smith. "O da endişeli, ben de endişeliyim."

"Öyle mi?" dedi Gölge.

"Kesinlikle. Demek istediğim, ya ülkeden çıkmadan önce başına bir şey gelirse? Ya karşıdan karşıya geçerken

yanlış tarafa bakarsan? Serseriler ya seni zengin zannederse? Bilmiyorum. Sorun şu ki sana bir şey olursa adı her neyse Grandel'in anası, durumu yanlış anlayabilir."

"Yani?"

"Bu yüzden Birleşik Krallık'tan ayrılman gerektiğini düşünüyoruz. Böylesi herkes için daha güvenli olmaz mıydı?"

Gölge, bir süre suskunluğunu korudu. Tren yavaşlamaya başladı.

"Tamam," dedi Gölge.

"Burası benim durağım," dedi Smith. "Burada iniyorum. Gitmeyi seçeceğim yere ulaşman için gerekli düzenlemeler yapılacak, bileti ayarlayacağız, birinci sınıfta uçacaksın elbette. Sadece gidiş. Nereye gitmek istediğini söylemen kâfi."

Gölge, yanağındaki morluğu ovaladı. Acının neredeyse rahatlatan bir tarafı vardı.

Tren durdu. Hiçliğin ortasındaki ufacık bir istasyondu. Gar binasının arkasına büyük, siyah bir otomobil park edilmişti. Camlar siyahtı, Gölge içini göremiyordu.

Bay Smith, tren camını yarıya indirip vagonun kapısını açmak için dışarı uzandı ve platforma indi. Pencerenin aralığından Gölge'ye baktı. "Eee?"

"Sanırım birkaç haftamı İngiltere'yi dolaşarak geçireceğim," dedi Gölge. "Karşıdan karşıya geçerken başıma bir şey gelmemesi için dua etmeniz gerekecek."

"Ya sonra?"

Yanıt birden Gölge'nin kafasında belirdi. Belki baştan beri biliyordu.

"Chicago," dedi Smith'e, tren ufak bir sarsıntının ardından istasyondan uzaklaşmaya başlarken. Şehrin adını söylerken kendini yaşlı hissetti. Ama sonsuza dek erteleyemezdi ya!

Ardından sadece kendisinin duyabileceği kadar alçak sesle ekledi: "Eve dönme zamanı."

Kısa süre sonra yağmur bastırdı, iri iri damlalar camlara çarpıp dünyayı bulanıklaştırdı, gri ve yeşil lekelere dönüştürdü. Güneye yaptığı yolculukta Gölge'ye gök gürültüsü eşlik etti. Şimşekler çaktı, rüzgâr uğuldadı, yıldırımlar gökyüzünü sarımtırak ışıklarla, gölgelerle doldurdu ve onlar sayesinde Gölge kendini hiçbir zaman yalnız hissetmedi.

SONSÖZ

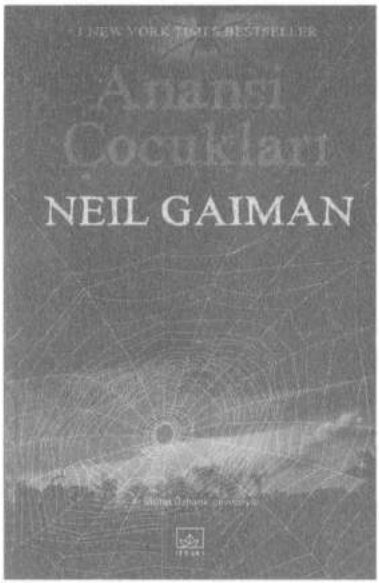
Bu hikâyelerin ve şiirlerin yayımlandığı çeşitli yapıtların tüm editörlerine teşekkür etmek istiyorum. Jennifer Brehl ve Jane Morpeth'e, ABD ve İngiltere'deki editörlerime yardımları ve destekleri, özellikle de sabırları için teşekkür ederim; menajerim sağlam pabuç Merrilee Heifetz ve dünyanın dört bir yanına dağılmış çetesine de.

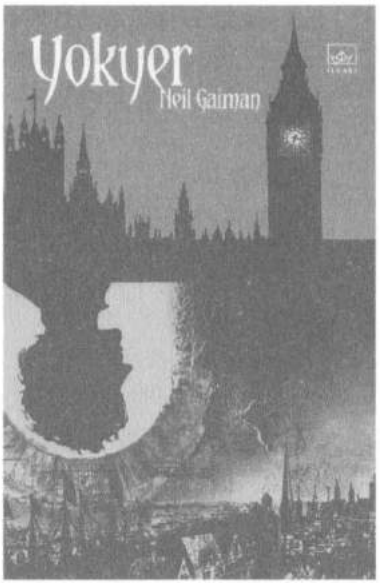
Şimdi bu satırları yazarken kırılgan olduğunu zannettiğimiz pek çok şeyin aslında ne kadar güçlü olduğunu düşünüyorum. Çocukken yumurtaların aslında mermer parçaları olduğunu göstermek için yaptığımız numaralar vardı ve bize bir kelebeğin doğru yerde kanat çırparsa okyanusun karşı kıyısında fırtına yaratabileceği öğretilmişti. Kalpler kırılır ama kalp, organların en güçlüsüdür, bir ömür boyu dakikada yetmiş kez hayat pompalar. En kırılgan hayallerin bile yok edilmesi en güç şeyler olduğu ortaya çıkabilir.

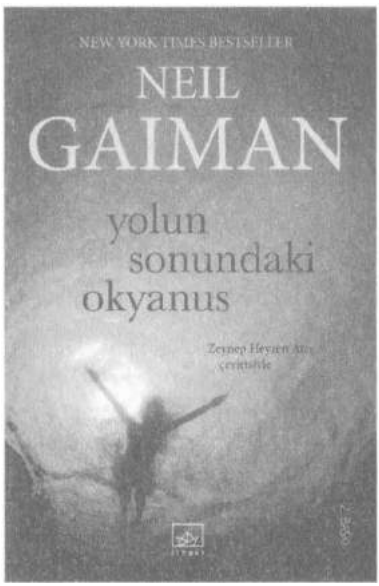
Hikâyeler de kelebekler ve yumurtalar, kalpler ve hayaller gibi kırılgan şeylerdir; alt tarafı yirmi küsur harf ve bir avuç noktalama işareti gibi malzemelerle yapılırlar. Ve havada uçuşan kelimelerle, sesler ve fikirlerle; soyut, görünmez, seslendirildiler mi kaybolup giden şeylerle... Bundan daha kırılgan ne olabilir? Ama bazı hikâyeler, maceraları, harika şeyler yapan insanları anlatan masallar, mucizelere ve canavarlara dair efsaneler onları anlatan insanlardan çok daha uzun yaşamış, yaratıldıkları topraklardan daha uzun süre dayanmıştır.

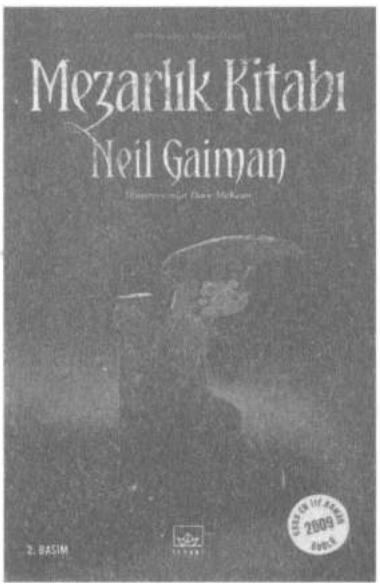
Her ne kadar bu kitaptaki hikâyelerin bu kadarını başaracağına inanmasam da onları bir arada görmek, bir ev bulduklarını ve hatırlanacaklarını bilmek güzel. Umarım onları okumaktan hoşlanmışsınızdır.

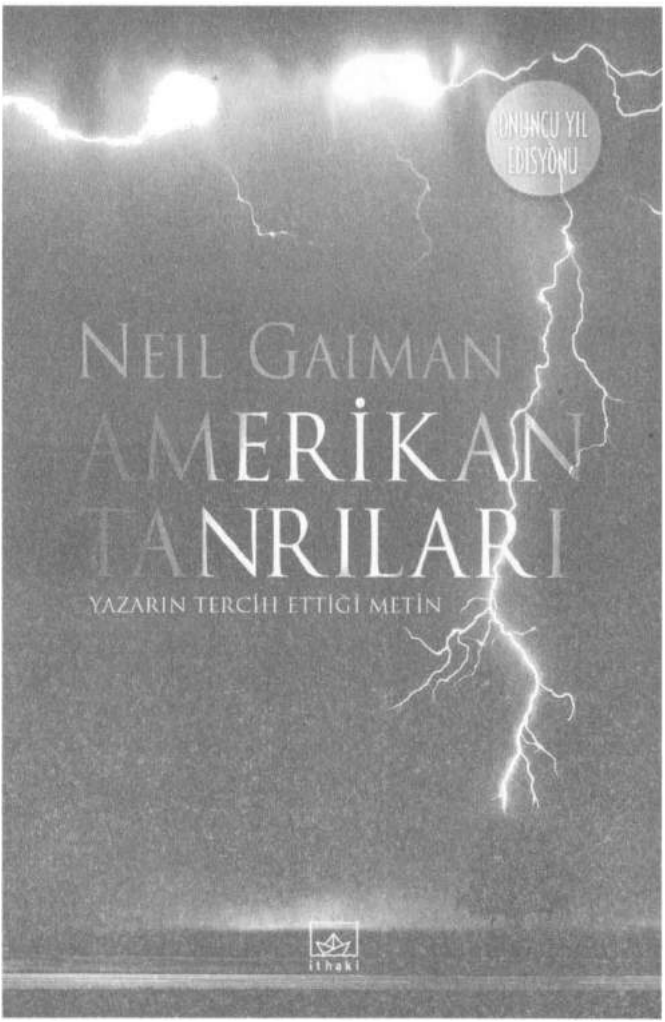
Neil Gaiman
2006 baharının ilk günü

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER
Anansi Çocukları
NEIL GAIMAN

Yokyer
Neil Gaiman

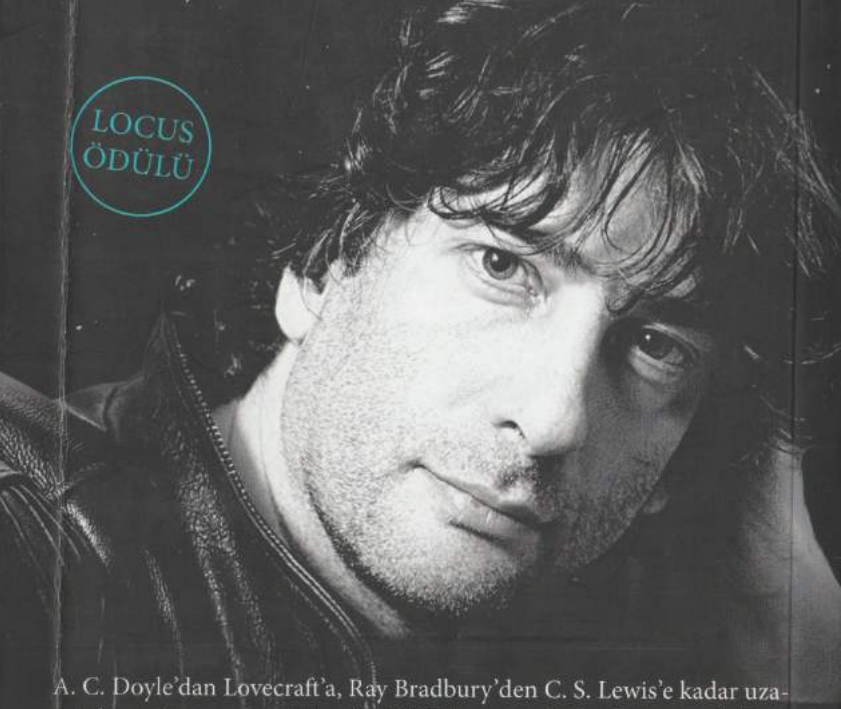

NEW YORK TIMES BESTSELLER
NEIL
GAIMAN
yolun
sonundaki
okyanus

Mezarlık Kitabı
Neil Gaiman
2. BASIM

ONUNCU YIL
EDİSYONU
NEIL GAIMAN
AMERİKAN
TANRILARI
YAZARIN TERCİH ETTİĞİ METİN
ithaki

Yokyer, *Amerikan Tanrıları* ve *Anansi Çocukları* gibi romanlara imza atan Neil Gaiman, *Kırılgan Şeyler*'de bu kez öykü ve şiirleriyle çıkıyor karşımıza. Bu derlemede, "Zümrüt Dosya", "Kapanış Saati", "Güneş Kuşu" ve "Koltuğa Ekim Oturduğunda" gibi tek başlarına ödüllendirilmiş öykülerin yanı sıra, bir *Amerikan Tanrıları* öyküsü olan "Vadinin Hükümdarı" da yer alıyor.

LOCUS ÖDÜLÜ

A. C. Doyle'dan Lovecraft'a, Ray Bradbury'den C. S. Lewis'e kadar uzanan bir çağrışım zincirinin görüldüğü bu metinlerde Gaiman, edebiyatın büyülü, fantastik ama hassas gerçekliğine yakından bakmaya davet ediyor bizi. Öykülerin, tıpkı hayallerimiz ve kalplerimiz gibi kırılgan şeyler olduklarını hatırlatıyor, özellikle de kâbuslardan ve gölgelerden doğan öykülerin...

ithaki
www.ithaki.com.tr
facebook.com/ithakiyayin
twitter.com/ithakiyayinlari

28 TL
İnternet Satış:
www.ilknokta.com

9 786053 755241